

Tín đồ shopping và chị gái

Contents

Tín đồ shopping và chị gái	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	8
3. Chương 02 Phần 1	14
4. Chương 02 Phần 2	19
5. Chương 03	23
6. Chương 04	30
7. Chương 05 Phần 1	37
8. Chương 05 Phần 2	41
9. Chương 06	46
10. Chương 07	52
11. Chương 08	59
12. Chương 09 Phần 1	64
13. Chương 09 Phần 2	68
14. Chương 10	73
15. Chương 11 Phần 1	78
16. Chương 11 Phần 2	83
17. Chương 12 Phần 1	90
18. Chương 12 Phần 2	94
19. Chương 13 Phần 1	99
20. Chương 13 Phần 2	106
21. Chương 14 Phần 1	113
22. Chương 14 Phần 2	120
23. Chương 15 Phần 1	128
24. Chương 15 Phần 2	133
25. Chương 16	138
26. Chương 17 Phần 1	145
27. Chương 17 Phần 2	149
28. Chương 18	154
29. Chương 19	160
30. Chương 20	167
31. Chương 21	172
32. Chương 22 Phần 1	178
33. Chương 22 Phần 2	183
34. Chương 23	188
35. Chương 24	192
36. Chương 25 [hết]	199

Tín đồ shopping và chị gái

Giới thiệu

Nội dung: Tuần trăng mật vòng quanh thế giới sẽ có ý nghĩa gì nếu bạn không thể mua những món đồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tin-do-shopping-va-chi-gai>

1. Chương 01 Phần 1

TỪ ĐIỂN PHƯƠNG NGỮ BỘ LẠC QUỐC TẾ

PHẦN BỔ SUNG

(Những từ dưới đây đã bị các từ điển chính thống vô tình bỏ sót)

BỘ TỘC NAMI - NAMI VÙNG NEW GUINEA, trang 67

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

fraa (đọc như “frar”): người cao tuổi nhất trong bộ lạc, tù trưởng, tộc trưởng

mopi (đọc như “mop-i”): cái muôi nhỏ để xúc cơm hay thức ăn

shup (đọc như “shop”): trao đổi hàng hóa lấy tiền hoặc các chuỗi hạt. Một khái niệm người dân bộ lạc không hề biết tới cho tới khi một du khách người Anh tên là Rebecca Brandon (trước đây là Bloomwood) đến thăm vào năm 2002

VIỆN KHẢO CỔ HỌC HOÀNG GIA CAIRO

31 Phố El Cherifeen

Cairo

Kính gửi: Bà Rebecca Brandon > Đ/c: Khách sạn Nile Hilton

Quảng trường Tahrit

Cairo

Ngày 15 tháng 01 năm 2003

Thưa Bà Brandon,

Tôi rất mừng vì bà đang hưởng tuần trăng mật ở Cairo. Tôi đã rất hân hạnh được biết bà thấy gắn bó với người dân Ai Cập và đồng ý rằng rất có thể bà mang dòng máu Ai Cập trong mình.

Tôi cũng hoan nghênh bà đã quan tâm tới cuộc triển lãm trang sức của viện bảo tàng. Tuy nhiên, về yêu cầu của bà, chiếc nhẫn “bé nhỏ dễ thương” mà bà đã đề cập tới không phải để bán. Nó từng thuộc về Nữ hoàng Sobeknefu thuộc Vương triều thứ 12 và tôi có thể chắc chắn với bà rằng bà sẽ phải bỏ qua nó thôi.

Tôi hy vọng rằng bà sẽ tận hưởng nốt những ngày còn lại ở Ai Cập vui vẻ.

Trân trọng,
Khaled Samir
Giám đốc

CÔNG TY VẬN TẢI BREITLING
TOWER HOUSE
CANARY WHARF
LONDON E14 5HG

Fax cho: Bà Rebecca Brandon
Đ/c: Khách sạn Four Seasons
Sydney
Úc

Từ: Denise O'Connor
Điều phối viên Bộ phận Dịch vụ Khách hàng
Ngày 06 tháng 02 năm 2003

Thưa Bà Brandon:

Chúng tôi rất tiếc phải thông báo với bà rằng bức tượng “người cá tạc bằng cát” từ bãi biển Bondi của bà đã rã ra trong quá trình vận chuyển.

Chúng tôi muốn lưu ý bà rằng chúng tôi không hề cam kết đảm bảo an toàn cho nó và đã khuyên bà không nên tiến hành vận chuyển nó.

Trân trọng,
Denise O'Connor
Điều phối viên
Bộ phận Dịch vụ Khách hàng

Công ty Trails and Adventures Alaska
Hòm thư số 80034
Chugiak, AK 99567

FAX CHO: Bà Rebecca Brandon
Đ/c: Nhà nghỉ White Bear
Chugiak

TỪ: Dave Crockerdale
Công ty Trails and Adventures Alaska
Ngày 16 tháng 02 năm 2003

Thân gửi Rebecca:
Cảm ơn bà vì đã viết thư cho chúng tôi.

Tôi xin thành thật khuyên bà đừng cố chuyển sáu con chó giống Eskimo cùng một chiếc xe trượt tuyết về Anh.

Tôi nhất trí là chó Eskimo là những con vật tuyệt vời và tôi cũng rất thích ý tưởng của bà cho rằng chúng có thể là giải pháp cho tình trạng ô nhiễm trong thành phố. Tuy nhiên, tôi nghĩ có rất ít khả năng các nhà chức trách sẽ cho phép chúng có mặt trên đường phố London, ngay cả khi bà đã “lắp thêm bánh vào xe trượt tuyết và gắn thêm biển số”.

Tôi hy vọng rằng bà vẫn đang hưởng tuần trăng mật vui vẻ.

Gửi tới bà những lời thăm hỏi tốt đẹp,

Dave Crockerdale

Giám đốc tuyển

1

OK. MÌNH CÓ THỂ làm được. Không vấn đề gì.

Đơn giản chỉ là việc để cho phần cao cả trong mình kiểm soát, rồi đạt được sự khai sáng, và trở thành một bản thể tràn ngập thứ ánh sáng giác ngộ chói lòa.

Dễ ợt.

Tôi lên lút thay đổi tư thế của mình trên tấm thảm tập yoga, hiện tôi đang đối diện trực tiếp với mặt trời và kéo hai cái dây áo xuống. Tôi không hiểu sao người ta lại không thể vừa hoàn toàn giác ngộ vừa có làn da rám nắng đều cùng một lúc.

Tôi đang ngồi trên một sườn đồi giữa Sri Lanka tại Khu nghỉ dưỡng Blue Hills và Khu Dưỡng Thần, và quang cảnh thì ngoạn mục. Những ngọn đồi và đồn điền chè trải rộng phía trước, rồi hòa nhập vào bầu trời xanh thẳm. Tôi có thể nhìn thấy sắc màu tươi sáng của những người hái chè trên cánh đồng, và nếu xoay đầu một chút còn có thể trông thấy từ đằng xa tháp thoáng một chú voi đang thả bộ thong dong giữa những bụi rậm.

Xoay đầu thêm chút nữa, tôi thấy Luke. Chồng tôi. Anh đang ở trên tấm thảm tập yoga màu xanh da trời, mặc quần ngắn vải lanh và một cái áo cũ rề tiền, ngồi khoanh chân, nhắm mắt.

Tôi biết đó là anh. Chỉ không thể tin nổi thôi. Sau mười tháng trăng mật, Luke đã biến thành một người hoàn toàn khác với người mà tôi đã cưới. Chàng Luke doanh nhân ngày xưa đã biến mất. Những bộ lê không còn. Anh gầy đi, rám nắng, tóc dài, cháy nắng và vẫn còn vài bím tóc nhỏ anh tết từ hồi ở bãi biển Bondi[1]. Quanh cổ tay anh là một chiếc vòng mua ở Tanzania, và trên tai đeo một chiếc khuyên bạc nhỏ.

[1] Tên một bãi biển ở Sydney, Úc.

Luke Brandon đeo khuyên tai! Luke Brandon ngồi khoanh chân!

Như thể cảm thấy cái nhìn của tôi, anh mở mắt mỉm cười, và tôi rạng rỡ cười lại một cách hạnh phúc. Cười nhau mười tháng. Mà chưa cãi nhau lần nào.

Ừm. Bạn biết đấy. Chỉ có một trận nho nhỏ kỳ cục thôi.

“Siddhasana [2],” giáo viên yoga của chúng tôi, Chandra, nói. Anh cao, gầy, mặc quần yoga thụng trắng và luôn nói bằng giọng nhỏ nhẹ, kiên nhẫn.

[2] Tên một tư thế trong yoga, còn được gọi là “Tư thế hoàn hảo”: Chân xếp bằng, lưng thẳng, nhắm mắt, hít thở sâu, hai tay để ngửa trên đầu gối.

“Hãy thanh lọc tâm trí khỏi những ý nghĩ bên ngoài.”

Tôi để ý thấy xung quanh mình có khoảng tám chín người khác trong lớp đang vào tư thế trên thảm tập. Tôi cũng ngoan ngoãn đặt bàn chân phải của mình lên đùi trái.

OK. Thanh lọc tâm trí. Tập trung.

Tôi không muốn khoe khoang đâu nhưng tôi thấy việc thanh lọc tâm trí cực dễ. Tôi không hiểu tại sao người ta lại thấy khó khăn? Ý tôi là, không suy nghĩ thì phải dễ hơn suy nghĩ rất nhiều chứ, phải không?

Trên thực tế, sự thật là tôi hơi có năng khiếu về môn yoga. Chúng tôi mới chỉ tập được năm ngày mà tôi đã làm được tư thế Hoa Sen và mọi thứ khác! Tôi thậm chí còn nghĩ rằng mình có thể bắt đầu làm viên dạy yoga khi chúng tôi về nhà.

Có thể mình sẽ bắt đầu hợp tác với Trudie Styler, tôi suy nghĩ trong cơn phấn khích bất ngờ trào dâng. Lạy Chúa, đúng vậy! Và chúng mình có thể khai trương một thương hiệu đồ tập yoga nữa, tất cả đều màu xám nhạt và trắng, cổ in một logo nhỏ...

“Tập trung hít thở,” Chandra nói.

À phải. Hít thở.

Hít vào... thở ra. Hít vào... thở ra. Hít...

Trời ơi, móng tay mình thật tuyệt. Tôi đã vẽ móng ở spa - những chú bướm hồng trên nền trắng. Và râu bướm là những viên kim cương bé xinh. Chúng dễ thương quá đi mất. Trừ một viên hình như đã bong ra. Umm, mình phải đi gắn lại mới được...

“Becky.” Tiếng Chandra khiến tôi giật nảy mình. Anh đứng ngay đó, nhìn tôi bằng ánh mắt như thường lệ. Có vẻ dịu dàng và biết-hết-mọi-thứ, như thể anh ấy có thể nhìn thấu tâm trí bạn vậy.

“Cô làm tốt lắm, Becky,” anh nói. “Cô có một tâm hồn đẹp.”

Tôi thấy sướng muốn nổ tung. Tôi, Rebecca Brandon, tên thời con gái là Bloomwood, có một tâm hồn đẹp! Tôi biết mà!

“Cô có một tâm hồn thanh cao,” anh nói thêm bằng giọng nhỏ nhẹ, và tôi nhìn lại anh, hoàn toàn bị mê hoặc.

“Tài sản vật chất không quan trọng với tôi,” tôi nói hớn hển. “Với tôi chỉ yoga là quan trọng.”

“Cô đã tìm được đường của mình.” Chandra

Có một âm thanh kỳ cục nghe như tiếng khịt khịt từ phía Luke. Tôi nhìn quanh và thấy anh đang nhìn chúng tôi một cách thích thú.

Tôi biết Luke không coi chuyện này là nghiêm túc.

“Đây là cuộc nói chuyện riêng giữa em và sư phụ của em, cảm ơn anh rất nhiều,” tôi cúi kính nói.

Dù vậy thì thực sự là tôi cũng không nên ngạc nhiên. Chúng tôi đã được cảnh báo về điều này ngay từ buổi đầu tiên của khóa yoga. Rõ ràng là khi một trong hai vợ chồng tìm được sự khai sáng tinh thần cao hơn thì người kia có thể phản ứng theo kiểu hoài nghi, thậm chí còn ghen tị.

“Cô sẽ có thể bước trên than nóng sớm thôi,” Chandra vừa nói vừa ra hiệu bằng nụ cười hướng về cái hồ than đang âm ỉ cháy gần đó và một tràng cười căng thẳng rộ lên trong nhóm. Tối nay Chandra và vài học viên ưu tú nhất sẽ biểu diễn màn đi trên than nóng cho chúng tôi xem.

Đây cũng là mục tiêu phấn đấu của tất cả chúng tôi. Rõ ràng là khi đó bạn đạt đến trạng thái hạnh phúc lớn đến nỗi bạn sẽ không còn biết đến than nóng đang thiêu đốt chân mình. Bạn hoàn toàn được giải thoát khỏi đốn đau!

Điều tôi đang âm thầm hy vọng là nó sẽ có tác dụng khi tôi đi giày cao gót mười lăm phân.

Chandra sửa tư thế tay tôi và tiếp tục với người khác. Tôi nhắm mắt, để mặt trời sưởi ấm khuôn mặt mình. Ngồi nơi đây trên sườn đồi này, giữa không gian vô định, tôi thấy thanh tịnh và bình tâm làm sao. Không chỉ mình Luke đã thay đổi trong mười tháng qua. Tôi cũng vậy. Tôi cũng đã trưởng thành. Những ưu tiên của tôi đã thay đổi. Trên thực tế, tôi đã trở thành một người khác. Ý tôi là, nhìn tôi bây giờ mà xem, tôi đang tập yoga tại một viện dưỡng thần. Những người bạn cũ của tôi có khi còn chẳng thể nhận ra tôi nữa!

Theo hướng dẫn của Chandra, tất cả chúng tôi chuyển sang thế Vajrasana. Từ chỗ mình, tôi chỉ nhìn thấy một ông già người Sri Lanka mang hai túi dạ cũ tiến đến chỗ Chandra. Họ nói chuyện rất nhanh. Trong lúc nói chuyện Chandra cứ lắc đầu liên tục. Sau đó ông già chậm chạp cất bước đi xa trên sườn đồi cỏ. Khi ông ta đã đi ra khỏi tầm nghe, Chandra quay mặt lại lớp, nhìn quanh một lượt.

“Người đàn ông đó là một lái buôn. Ông ta hỏi có ai trong số các bạn quan tâm đến ngọc không. Vòng cổ, vòng tay giá rẻ. Tôi nói với ông ta rằng các bạn quan tâm đến những thứ cao cả hơn.”

Vài người gần tôi lắc đầu như thể không tài nào tin nổi. Một phụ nữ có mái tóc dài màu đỏ lộ vẻ khinh bỉ ra mặt.

“Chẳng lẽ ông ta không thấy là chúng ta đang thiền định sao?”

“Ông ta không hiểu chút nào về sự dâng hiến tinh thần của các bạn.”

Chandra nhìn quanh lớp một cách nghiêm túc. “Nhiều người khác trên thế giới này cũng thế. Họ sẽ không bao giờ hiểu được rằng thiền định chính là thức ăn cho tâm hồn bạn. Các bạn không cần đến... những chiếc vòng tay ngọc bích!”

Một vài người gật đầu cảm kích.

“Dây chuyền bạch kim với mặt ngọc aquamarin xanh nước biển,” Chandra tiếp tục. “Làm sao mà những thứ đó so được với ánh hào quang của sự giác ngộ bên trong mỗi người?”

Ngọc aquamarin?

Wow. Không biết bao nhiêu tiền...

Ý tôi là, không phải là tôi quan tâm đến nó. Hiển nhiên là không. Chỉ là vì tôi tình cờ nhìn thấy ngọc aquamarin qua cửa sổ một cửa hàng mấy hôm trước. Chỉ là một sở thích không chính

Mắt tôi cứ hướng về cái bóng ông già đang khuất dần.

“Bộ ba cara, năm cara, ông ta cứ nói đi nói lại. Tất cả đều giảm giá một nửa.” Chandra lắc đầu. “Tôi đã nói với ông ta: những người này không quan tâm đâu.”

Giảm giá một nửa? Những viên ngọc aquamarin với giá giảm một nửa?

Thôi ngay! Thôi ngay. Chandra nói đúng. Tất nhiên là mình không quan tâm đến những viên aquamarin ngu ngốc đó. Mình đã thấm nhuần sự khai sáng tinh thần!

Dù sao chẳng nữa thì ông già cũng sắp đi mất rồi. Ông ta chỉ còn là một cái chấm nhỏ xíu trên đỉnh đồi. Ông ta sẽ biến mất hẳn sau một phút nữa.

“Và bây giờ.” Chandra cười. “Tư thế Halasanaa. Becky, cô sẽ làm mẫu chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi mỉm cười với Chandra và chuẩn bị vào tư thế trên thảm tập của mình.

Nhưng có gì đó không ổn. Tôi không thấy hài lòng. Tôi không thấy bình tâm. Cảm giác cực kỳ kỳ cục đó đang trào dâng trong tôi, nhấn chìm mọi thứ khác. Nó trở nên mỗi lúc một mạnh mẽ...

Và bất ngờ tôi không thể chịu đựng được nữa. Trước khi ý thức được chuyện gì đang diễn ra, tôi đã chạy chân trần lên đồi, nhanh nhất có thể, theo cái bóng nhỏ bé ấy. Phổi tôi bỏng rát, chân tôi nhói đau, còn mặt trời thì đang đổ lửa xuống cái đầu trần của tôi, nhưng tôi không dừng lại cho đến khi lên đến đỉnh đồi. Tôi tạm nghỉ và nhìn xung quanh, thở hổn hển.

Không thể tin được. Ông ta đi rồi. Ông ta biến đi đâu vậy?

Tôi đứng đó vài phút lại hơi thở bình thường, ngắm soi mọi hướng. Nhưng tôi chẳng thấy ông ta đâu.

Cuối cùng, cảm thấy hơi chán nản, tôi quay lại và trở về lớp học ở sườn đồi. Khi lại gần, tôi thấy tất cả bọn họ đang la hò và vỗ tay với tôi. Lạy Chúa! Mình gặp rắc rối gì sao?

“Cô làm được rồi!” người phụ nữ tóc đỏ hét lên. “Cô đã làm được rồi!”

“Làm cái gì cơ?”

“Cô đã chạy qua than nóng! Cô đã làm được, Becky!”

Cái gì cơ?

Tôi nhìn xuống chân mình... và không tin nổi nữa! Chúng dính đầy tro xám! Bàng hoàng, tôi nhìn đồng than... và ở đó vẫn còn in rõ những dấu chân chạy qua.

Ôi trời ơi! Lạy Chúa tôi! Mình đã chạy trên than! Mình đã chạy trên đám than nóng rực đang cháy âm ỉ đó! Mình đã làm được!

“Nhưng... nhưng tôi thậm chí còn chẳng nhận ra nữa!” tôi nói, bối rối. “Chân tôi thậm chí còn chẳng bỏng tí nào!”

“Cô làm thế nào vậy?” người phụ nữ tóc đỏ hỏi. “Lúc đó cô nghĩ gì?”

“Tôi có thể trả lời câu hỏi này.” Chandra tiến lên phía trước, mỉm cười. “Becky đã đạt được trạng thái cao nhất của hạnh phúc. Cô ấy chỉ tập trung vào một mục tiêu duy nhất, một hình ảnh tinh khiết, và điều đó đã giúp cơ thể cô ấy đạt được trạng thái siêu phàm.”

Mọi người liền nhìn tôi như thể tôi vừa biến thành đức Đạt Lai Lạt Ma.

“Chẳng có gì đâu, thật đấy,” tôi nói, mỉm cười khiêm tốn. “Chỉ là... mọi người biết đấy... Sự khai sáng tinh thần.”

“Cô có thể mô tả hình ảnh đó không?” bà tóc đỏ lại hỏi một cách phẩn khích.

“Nó màu trắng à?” ai đó phụ họa theo.

“Không hẳn là trắng...” tôi nói.

“Có phải là nó có màu kiểu như xanh lá cây pha xanh nước biển sáng loáng đúng không?” tiếng Luke vang lên từ phía sau. Tôi ngẩng phắt lên. Anh đang nhìn tôi chăm chăm, không cười.

“Em không nhớ nữa,” tôi nói một cách chững chạc. “Màu sắc đâu có quan trọng.”

“Có phải là nó giống như...” Luke có vẻ suy nghĩ rất lung. “Như kiểu những cái mắt xích của một sợi dây đang lôi kéo em chạy theo à?”

“Đó là một hình ảnh rất tốt, Luke,” Chandra chen ngang, hài lòng.

“Không,” tôi nói ngay lập tức. “Không phải thế. Thực sự em nghĩ có lẽ anh cần phải có nhận thức cao hơn về các vấn đề tinh thần thì mới lĩnh hội được.”

“Anh hiểu.” Luke nghiêm nghị gật đầu.

“Luke, anh hẳn phải hết sức tự hào.” Chandra nhìn Luke rạng rỡ. “Đây chẳng phải là điều phi thường nhất mà anh từng thấy vợ mình làm được hay sao?”

Một phút yên lặng. Luke nhìn từ tôi qua đồng than đang âm ỉ cháy đến cả nhóm đang lặng yên rồi lại quay trở về khuôn mặt rạng rỡ của Chandra.

“Chandra,” anh nói. “Cho tôi xin. Chẳng có gì đâu.”

Sau khi tan lớp mọi người đều hướng về sân hiên nơi có đồ uống lạnh bày sẵn trên một chiếc khay. Nhưng tôi vẫn ở lại trên thảm của mình, ngồi thiền, để chứng minh là tôi tận tâm thế nào với những thứ cao cả. Tôi đang nửa tập trung vào thứ ánh sáng giác ngộ chói lòa của bản thể nửa tưởng tượng ra cảnh mình chạy qua than nóng trước mặt Trudie và Sting trong tiếng hoan hô đầy thán phục của họ thì một cái bóng đổ xuống ngang qua mặt tôi.

“Xin chào, hỡi Quý Cô Tinh Thần,” Luke nói và tôi mở mắt, thấy anh đang đứng trước mặt, trên tay cầm một cốc nước hoa quả.

“Anh chỉ ghen tị vì anh không có một nội bản thể đẹp thôi,” tôi trả miếng, và vô tình đưa tay lên vuốt ngược tóc làm lộ ra nốt ruồi đỏ vẽ trên trán.

“Điên cuồng ghen tị em ạ,” Luke tán thành. “Em uống nước đi.” Anh ngồi bệt xuống bên tôi và đưa cho tôi ly nước. Tôi uống một ngụm nước lạt tiên ngọt lịm, mát lạnh rồi cả hai chúng tôi cùng phóng tầm mắt qua những ngọn đồi, hướng về phía chân trời xa tắp.

“Anh biết không, thực sự em có thể sống ở Sri Lanka,” tôi vừa nói vừa thở hắt ra. “Thật hoàn hảo. Thời tiết... phong cảnh... tất cả mọi người đều thân thiện...”

“Em cũng nói thế ở Ấn Độ,” Luke nói. “Và ở Úc nữa,” anh nói thêm ngay khi tôi mở miệng. “Cả ở Amsterdam.”

Ồi.

Chúa ơi, Amsterdam. Tôi hoàn toàn quên rằng chúng tôi từng ở đó. Đó là sau khi đi Paris. Hay là trước nhỉ?

À phải rồi. Đây là nơi tôi đã ăn tất cả đồng bánh quỳ quái đó và suýt nữa thì ngã xuống kênh.

Tôi uống một ngụm nước quả nữa và thả tâm trí mình trở về mười tháng trước đây. Chúng tôi đã đến thăm rất nhiều nước nên để nhớ lại mọi thứ ngay lập tức thì cũng khá khó khăn. Nó như một cuốn phim mờ ảo, những hình ảnh sắc nét và sáng rõ chỉ hiện lên đây đó rất lộn xộn. Lặn có ống thở với những con cá màu xanh trong rặng san hô Great Barrier [3]... những Kim Tự Tháp ở Ai Cập... chuyến hành trình trên lưng voi ở Tanzania... mua sắm toàn bộ số lụa đỏ ở Hồng Kông... chợ vàng ở Ma Rốc... tìm thấy đại lý Ralph Lauren tuyệt vời đó ở Utah...

[3] Rặng san hô lớn nhất thế giới có chiều dài 2027km ở phía đông bắc bờ biển Úc, là một trong những điểm du lịch nổi tiếng nhất thế giới.

Lạy Chúa, chúng tôi đã trải nghiệm kha khá đấy chứ. Tôi thở ra hạnh phúc và uống tiếp một ngụm nữa.

“Anh quên không nói với em.” Luke đưa ra một chồng phong bì. “Một số thư đến từ Anh.”

Tôi phấn khích ngồi dậy và bắt đầu đọc lướt qua chúng.

“Vogue!” tôi thốt lên khi nhìn thấy tờ tạp chí bìa bóng lộn, bản dành riêng cho khách hàng đặc biệt. “Ồi, xem này! Bìa một có in hình túi Thiên Thần!”

Tôi chờ một phản ứng nào đấy, nhưng Luke lạnh tanh. Tôi thấy hơi bức mình. Làm sao mà anh lại lạnh tanh như thế được chứ? Tháng trước tôi đã đọc cho anh nghe cả bài báo về túi Thiên Thần, đã cho anh xem ảnh và mọi thứ rồi cơ mà.

Tôi biết đây là tuần trăng mật của chúng tôi. Nhưng đôi khi, tôi ước gì Luke là một cô gái.

“Anh sao thế? Túi Thiên Thần! Những chiếc túi sành điệu, tuyệt vời nhất từ khi... từ khi... Ồi, tôi thậm chí còn chẳng buồn bận tâm giải thích gì nữa. Thay vào đó tôi nhìn một cách thèm khát vào tấm ảnh chụp chiếc túi. Nó được làm từ da dê, mềm mại, màu kem sẫm, với quai bằng nhựa trong và khóa chìm. Nhưng điều làm nên nét độc đáo của nó là hình thiên thần có cánh xinh đẹp được vẽ bằng tay ở mặt trước, ngay bên dưới là chữ Gabriel lồng lánh như kim cương. Có sáu thiên thần khác nhau: Gabriel, Michael, Dante, Raphael, Uriel, và Ariel. Tất cả những người nổi tiếng đang tranh nhau những chiếc túi xách này, và hiện tại Harrods đang hết hàng. Ngay cạnh bức ảnh là dòng tít “MỘT HIỆN TƯỢNG THẦN THÁNH”.

2. Chương 01 Phần 2

Tâm trí tôi hoàn toàn bị choáng ngợp. Tôi gần như không nghe thấy giọng Luke khi anh giơ một phong bì nữa ra.

“Bóc ra nào,” hình như anh nói thế.

“Gì cơ?” tôi ngẩng lên, sững sốt.

“Một lá thư khác,” anh kiên nhẫn nói. “Từ Suze.”

“Suze?” tôi vút tờ Vogue xuống và giật lấy lá thư từ tay Luke. Suze là bạn thân nhất của tôi trên thế giới này. Tôi nhớ cô ấy quá đi mất.

Chiếc phong bì dày, trắng mịn và có một biểu tượng riêng ở mặt sau cùng với câu châm ngôn tiếng Latin. Tôi luôn quên là Suze lúc nào cũng trang trọng. Khi cô ấy gửi cho tôi thiệp mừng Giáng Sinh, đó là ảnh lâu đài ở Scotland của chồng cô ấy, Tarquin, với dòng chữ TỪ ĐIỀN TRANG NHÀ CLEATH-STUART in bên trong. (Mỗi tội bạn khó lòng đọc được nó vì Ernie, đứa con một tuổi của cô ấy đã bôi đầy những dấu tay xanh đỏ lên đó.)

Tôi xé phong bì và một tấm thiệp cứng rơi ra.

“Đó là một thiệp mời!” tôi reo lên. “Đến lễ rửa tội cho hai đứa nhóc song sinh.”

Tôi nhìn chăm chăm vào hình xoắn ốc in nổi trang trọng, cảm thấy nhói đau. Wiffrid và Clementine Cleath-Stuarr. Suze đã có thêm hai đứa con rồi mà tôi thậm chí còn chưa gặp đứa nào. Bọn trẻ giờ chắc cũng phải gần hai tháng rồi. Tôi tự hỏi không biết trông chúng thế nào. Tôi băn khoăn không biết Suze giờ ra sao. Biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra khi chúng tôi vắng mặt.

Tôi lật mặt sau tấm thiệp và thấy lời nhắn nguệch ngoạc của Suze.

Mình biết cậu sẽ không thể đến được, nhưng vẫn nghĩ cậu sẽ thích nó...

Hy vọng là cậu vẫn đang tận hưởng khoảng thời gian tuyệt vời!

Với tất cả tình yêu từ bọn mình, Suzexxx

Tái bút: Ernie thích bộ đồ Tàu đó lắm, cảm ơn cậu rất nhiều!

“Hai tuần nữa là đến,” tôi nói, đưa cho Luke tấm thiệp. “Tiếc thật. Chúng ta sẽ không thể đi được.”

“Ừ,” Luke tán thành. “Không thể.”

Một phút yên lặng. Rồi mắt Luke gặp mắt tôi. “Ý anh là... em vẫn chưa sẵn sàng quay về, phải không?” anh bắt ngờ nói.

“Chưa!” tôi nói ngay lập tức. “Tất nhiên là chưa.”

Chúng tôi chỉ mới đi được mười tháng, mà chúng tôi đã lên kế hoạch đi xa ít nhất một năm. Thêm vào đây, đến giờ chúng tôi đã quen lang thang mất rồi. Có lẽ chúng tôi sẽ chẳng bao giờ trở lại cuộc sống bình thường được nữa, như những thủy thủ chẳng thể nào trở lại sống trên đất liền.

Tôi cho tấm thiệp mời vào lại phong bì và uống một ngụm nước. Tôi cũng băn khoăn không biết bố mẹ thế nào rồi. Gần đây tôi cũng không có mấy tin tức của họ. Trên thực tế, trong lần gần nhất tôi gọi điện về nhà, họ dường như hơi sao nhãng. Mẹ không để ý nghe câu chuyện chú voi con mồ côi của tôi, và ngay trước khi tôi kịp hỏi bố thì đầu giải golf ra sao thì ông đã nói ông phải đi.

Và nhóc Ernie giờ chắc đã biết đi rồi. Tôi là mẹ đỡ đầu của nó mà chưa bao giờ thấy nó đi cả.

Dù thế nào thì cũng chẳng sao. Bù lại tôi đang có được những trải nghiệm thế giới tuyệt vời rồi.

“Chúng ta cần quyết định xem sẽ đi đâu tiếp theo,” Luke nói, tựa khuỷu tay ra sau. “Sau khi kết thúc khóa yoga này. Chúng ta đang nói dở về Malaysia.”

“Ừ,” tôi nói sau khi ngưng lại một chút. Chắc là do nóng hay sao đó mà tôi thực sự chẳng mấy nhiệt tình với Malaysia.

“Hay quay lại Indonesia vậy? Đi lên miền Bắc?”

“Mmm,” tôi ậm ừ. “Ồi nhìn kia, con khỉ.”

Tôi không thể tin rằng mình đã thờ ơ đến vậy khi nhìn thấy khỉ. Lần đầu tiên nhìn thấy những con khỉ đầu chó ở Kenya tôi đã phấn khích đến mức chụp hết sáu cuộn phim. Giờ thì chỉ, “Ồi nhìn kia, con khỉ.”

“Hoặc là Nepal... hay quay lại Thái Lan...”

“Hoặc chúng ta có thể về nhà,” tôi nghe thấy tiếng mình vắng lại từ nơi vô

Kỳ quái thật! Mình không định nói thế. Ý tôi là, hiển nhiên là chúng tôi chưa định quay về. Chưa được một năm mà!

Luke ngồi thẳng dậy và nhìn tôi.

“Quay về nhà?”

“Không!” tôi vừa nói vừa khẽ bật cười. “Em chỉ đùa thôi!” tôi ngập ngừng. “Cho dù...” Im lặng đóng băng giữa chúng tôi.

“Có lẽ... chúng ta không nhất thiết phải đi du lịch một năm,” tôi vẫn ngập ngừng. “Nếu chúng ta không muốn.”

Luke lùa tay qua tóc, và hạt cườm dính trên những bím tóc va vào nhau.

“Liệu chúng ta đã sẵn sàng quay lại chưa?” anh nói.

“Em không biết nữa.” Tôi hơi rùng mình bối rối. “Ta đã sẵn sàng chưa anh nhỉ?”

Tôi khó mà tin được là chúng tôi thậm chí còn đang bàn chuyện về nhà. Ý tôi là, xem chúng tôi này! Tóc tôi khô và cháy nắng, tôi xăm hình lên chân và hàng tháng trời rồi tôi chưa được đi đôi giày nào cho ra hồn.

Tôi tưởng tượng ra hình ảnh chính mình đang bước đi trên đường phố London trong áo choàng và boots. Đôi boots cao gót bóng lộn hiệu L.K. Bennett. Và một chiếc túi xách hợp bộ.

Đột nhiên tôi cảm thấy một làn sóng nhớ nhung trào dâng mạnh mẽ đến mức tôi muốn phát khóc.

“Em nghĩ là mình đã biết thế giới đủ rồi.” Tôi nhìn Luke. “Em đã sẵn sàng cho cuộc sống thực.”

“Anh cũng thế.” Luke cầm tay tôi và đan những ngón tay anh vào ngón tay tôi. “Thực ra anh đã sẵn sàng từ lâu rồi.”

“Anh chưa bao giờ nói ra cả!” Dường như anh rất thích! Tôi chưa từng thấy dấu hiệu nào cho thấy anh chán cả.

“Anh không muốn làm hỏng buổi tiệc. Nhưng chắc chắn là anh đã sẵn sàng.”

“Anh đã tiếp tục đi... chỉ vì em?” tôi nói, cảm động.

“À, cũng chẳng gian khổ lắm đâu.” Luke nhìn tôi một cách hài hước. “Chúng ta chẳng mấy khi phải thiếu thốn, đúng không nào?”

Tôi thấy má mình ửng đỏ. Khi chúng tôi bắt đầu chuyến đi, tôi đã bảo Luke tôi quyết định chúng tôi sẽ là những du khách thật sự, như trong The Beach [4] và chỉ ngủ trong những túp lều nhỏ thôi.

[4] Bộ phim Mỹ sản xuất năm 2000 kể về một du khách người Mỹ đi du lịch ở Thái Lan và tình cờ tìm thấy một tấm bản đồ kỳ lạ được đồn đại là sẽ dẫn đến một bãi biển hoang vu tuyệt đẹp, một thiên đường nhiệt đới. Anh quyết định tìm kiếm.

Đây là trước khi tôi phải ngủ một đêm ở một túp lều nhỏ.

“Vậy nên khi chúng ta nói về nhà” - Luke ngưng lại một chút - “tức là đang nói đến London phải không?”

Anh nhìn tôi, dò hỏi.

Ôi trời. Cuối cùng thì cũng đã đến lúc quyết định.

Chúng tôi đã bàn bạc trong suốt về việc sẽ sống ở đâu sau kỳ trăng mật. Trước khi cưới nhau, Luke và tôi sống ở New York. Và tôi rất thích ở đó. Nhưng tôi cũng hơi nhớ nhà. Giờ thì việc kinh doanh của Luke ở Anh đang mở rộng ra nhiều nước châu Âu khác, và đó mới là nơi có thị trường sôi động. Vì thế anh muốn quay lại London, ít ra là trong một thời gian ngắn.

Cũng được thôi... trừ việc tôi sẽ thất nghiệp. Công việc cũ của tôi là nhân viên tư vấn mua sắm tại Barneys New York. Và tôi say mê công việc của mình.

Nhưng không sao. Tôi sẽ tìm một việc mới. Một việc thậm chí còn tốt hơn!

“London,” tôi nói dứt khoát, ngược lên. “Nếu thế thì... liệu chúng ta có về kịp lễ rửa tội cho bọn nhóc không?”

“Nếu em thích.” Luke mỉm cười, và tôi cảm thấy một niềm vui đột ngột trào dâng. Chúng tôi sẽ đến lễ rửa tội! Tôi sẽ được gặp lại Suze! Cả bố mẹ nữa! Sau gần một năm trời! Tất cả bọn họ đều sẽ rất phấn khích khi gặp lại chúng tôi. Chúng tôi có bao nhiêu là chuyện để kể với họ!

Đột nhiên tôi tưởng tượng ra cảnh mình chủ trì một bữa tiệc tối thấp đầy ánh nến, có bạn bè tụ tập xung quanh, say sưa lắng nghe những câu chuyện về những vùng đất xa xôi và các cuộc phiêu lưu bên ngoài biên giới. Tôi sẽ giống như Marco Polo hay ai đấy! Sau đó tôi sẽ mở rương của mình ra ọi người thấy những báu vật quý hiếm... mọi người sẽ há hốc miệng vì kinh ngạc và thán phục...

“Chúng ta nên báo ọi người ở nhà biết,” Luke nói, đứng dậy.

“Không, đợi đã,” tôi nói, túm lấy quần anh. “Em có ý này. Hãy làm họ ngạc nhiên! Hãy khiến mọi người bất ngờ!”

“Làm ọi người bất ngờ?” Trông Luke có vẻ nghi ngại. “Becky, em có chắc đấy là ý tưởng hay không?”

“Đó là một ý tưởng tuyệt vời! Ai chẳng thích bất ngờ!”

“Nhưng...”

“Ai cũng thích bất ngờ,” tôi tự tin nhắc lại. “Tin em đi.”

Chúng tôi đi qua vườn quay trở lại khách sạn chính - và tôi thực sự cảm thấy nhói đau khi nghĩ đến việc rời khỏi đây. Ở đây quá đẹp. Chỗ nào cũng có nhà gỗ tếch, những chú chim tuyệt vời, và nếu đi men theo bờ suối, bạn sẽ bắt gặp một thác nước chính hiệu! Chúng tôi đi qua trung tâm chạm khắc gỗ, nơi bạn có thể xem những nghệ nhân làm việc, và tôi dừng lại một lát, hít sâu mùi hương gỗ ngọt ngào.

“Bà Brandon!” ông thợ cạo, Vijay, xuất hiện ở lối vào.

Khỉ thật. Tôi không biết là ông ta cũng ở quanh đây.

“Xin lỗi, Vijay!” tôi nói nhanh. “Tôi đang vội một chút! Gặp ông sau nhé... Đi nào, Luke!”

“Không sao đâu!” Vijay mỉm cười và chùi tay vào tạp dề. “Tôi chỉ muốn nói với bà là bàn của bà đã xong.”
Chết tiệt!

Luke từ từ quay lại nhìn tôi.

“Bàn á?” anh nói.

“Bàn ăn của ông bà,” Vijay vui vẻ nói. “Và mười cái ghế nữa. Để tôi cho ông bà xem. Chúng tôi còn trưng bày chúng nữa!” Ông ta búng tay cái choách và quát tháo mấy mệnh lệnh gì đấy, và đột nhiên, trước bộ mặt tái mét của tôi, tám người đàn ông xuất hiện, vác trên vai cái bàn gỗ tếch chạm trổ khổng lồ.

Wow. Nó lớn hơn một chút so với những gì tôi nhớ.

Trông Luke kinh ngạc tột độ.

“Mang ghế ra đây!” Vijay ra lệnh ấy người đàn ông đó. “Xếp cẩn thận vào!”

“Chẳng lẽ nó không đáng yêu sao?” tôi nói bằng giọng cao vút.

“Em đã đặt một cái bàn ăn và mười cái ghế... mà không nói với anh?” Luke nói, trợn mắt nhìn khi những chiếc ghế được mang ra.

OK. Tôi không có nhiều lựa chọn ở đây.

“Đó là... quà cưới dành cho anh!” tôi chợt bật ra. “Đó là một bất ngờ! Chúc mừng đám cưới, anh yêu!” tôi đặt một nụ hôn lên má anh và mỉm cười đầy hy vọng.

“Becky, em đã tặng quà cưới cho anh rồi,” Luke nói, khoanh tay. “Mà đám cưới của chúng ta cũng khá lâu rồi.”

“Em đã... để dành nó đến giờ!” tôi hạ giọng để Vijay không nghe thấy gì. “Và nói thật là nó cũng chẳng đắt lắm đâu...”

“Becky, vấn đề không phải là tiền. Mà là không gian! Thứ này to như quái vật ấy!”

“Không to đến thế đâu. Nhưng dù sao,” tôi nhanh miệng nói thêm trước khi anh kịp đáp, “chúng ta cũng cần một cái bàn tử tế! Mọi cuộc hôn nhân đều cần một cái bàn tử tế.” Tôi dang rộng tay. “Sau cùng thì hôn nhân là gì nếu không phải là cuối ngày ngồi xuống bên bàn ăn và cùng nhau chia sẻ mọi khó khăn của cuộc sống? Hôn nhân là gì nếu không phải là quây quần quanh một cái bàn gỗ chắc chắn và... ăn một bát thịt hầm ngon lành?”

“Thịt hầm ngon lành?” Luke nhại lại. “Ai sẽ nấu món thịt hầm ngon lành chứ?”

“Chúng ta có thể mua nó ở Waitrose [5],” tôi giải thích.

[5] Tên một hệ thống siêu thị lớn với 187 chi nhánh trên toàn thế giới (tính đến tháng 12/2000).

Tôi đi quanh chiếc bàn và ngược nhìn anh tha thiết. “Luke, hãy nghĩ về điều đó đi. Chúng ta sẽ chẳng bao giờ ở Sri Lanka một lần nữa với một cái bàn gỗ chắc chắn ngay trước mắt như thế này. Đây là cơ hội độc nhất vô nhị. Và em đã cá nhân hóa nó!”

Tôi chỉ vào tấm gỗ chạy dọc mép bàn. Ở đó, giữa những bông hoa là dòng chữ được chạm trổ tuyệt đẹp: Luke và Rebecca, Sri Lanka, 2003.

Luke miết tay lên bàn. Anh nhấc thử một trong số những chiếc ghế. Có thể thấy anh đang mủi lòng. Rồi đột nhiên anh ngược lên, hơi cau mày.

“Becky, còn có cái gì em đã mua mà không nói với anh không?”

Tôi thấy hơi căng thẳng trong lòng nhưng che giấu bằng cách giả vờ xem xét một bông hoa chạm trổ.

“Tất nhiên là không!” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “À mà... anh biết đấy... Có lẽ chỉ có vài món đồ lưu niệm em mua dọc đường. Chỉ mua đây đó thôi.”

“Ví dụ như cái gì?”

“Em không nhớ nổi nữa!” tôi kêu lên. “Lạy Chúa, đã mười tháng rồi!” tôi nhìn lại cái bàn lần nữa. “Thôi nào Luke, anh nhất định sẽ thích nó. Chúng ta sẽ có những bữa tiệc tối tuyệt vời... và nó sẽ trở thành một vật gia truyền! Chúng ta có thể truyền lại cho con cháu...”

Tôi kết thúc một cách hơi vụng về. Trong một thoáng, tôi không thể nhìn thẳng vào Luke.

Vài tháng trước chúng tôi đã có một cuộc tranh cãi lớn về vấn đề này và quyết định sẽ thử có con. Nhưng đến giờ vẫn chưa có gì xảy ra cả.

Ý tôi là, không phải đây là vấn đề gì lớn hay gì hết. Kiểu gì thì chúng tôi cũng sẽ có con thôi. Tất nhiên là thế.

“Được rồi,” Luke nói, giọng dịu dàng hơn một chút. “Em lại thắng rồi.” Anh vỗ nhẹ vào cái bàn, rồi xem đồng hồ. “Anh sẽ gửi email cho công ty, báo với họ là chúng ta thay đổi kế hoạch.” Anh nhìn tôi về chế giễu. “Em không mong là anh sẽ bật tung cửa phòng ban giám đốc và hét lên ‘Ngạc nhiên chưa, tôi về rồi này!’ chứ?”

“Tất nhiên là không rồi!” tôi đáp, gần như trợn tuột.

Thực ra thì, đó chính là những gì tôi đã tưởng tượng ra. Chỉ thiếu mỗi việc tôi sẽ cùng xuất hiện ở đó, với một chai sâm panh và có thể là thêm vài cái pháo giấy nữa thôi.

“Em đâu có ngờ ngán đến thế,” tôi yếu ớt nói thêm.

“Tốt.” Luke toét miệng cười với tôi. “Sao em không gọi đồ uống trong khi anh ra ngoài một chút nhỉ?”

Khi tôi ngồi xuống bàn chỗ sân hiên râm mát, tôi chỉ hơi lo lắng một chút. Tôi đang cố nhớ lại mọi thứ tôi đã mua và chuyển về nhà mà không nói với Luke.

Ý tôi là tôi không lo lắng hay gì hết. Không thể nhiều đồ đến thế được. Mà liệu có thể không nhỉ?

Ồi trời ơi. Tôi nhắm mắt, cố nhớ lại.

Có mấy con hươu cao cổ bằng gỗ mua ở Malawi. Luke nói là chúng quá to. Buồn cười thật. Trông chúng sẽ rất tuyệt mới phải chứ! Mọi người sẽ ngưỡng mộ chúng!

Cũng có những tác phẩm nghệ thuật batik lộng lẫy ở Bali. Những thứ này tôi thực sự đã định nói cho anh ấy biết... nhưng rồi gần như quên bống mất.

Ngoài ra còn có hai mươi cái xường xám lụa.

Mấy cái này... OK, tôi biết hai mươi nghe có vẻ hơi nhiều. Nhưng chúng là một món hời như thế cơ mà! Luke dường như không hiểu quan điểm của tôi rằng nếu ta mua hai mươi cái bây giờ, ta có thể đủ dùng cả đời và đó là một khoản đầu tư thực sự. So với một người làm về PR trong lĩnh vực tài chính, đôi khi anh phản ứng có vẻ hơi chậm.

Nên tôi đã chuẩn trở lại cửa hàng và mua chúng. Rồi gửi hàng về nhà.

Vấn đề là, giao hàng tại nhà đã khiến ọi thứ trở nên quá dễ dàng. Bạn chẳng cần phải kéo lê cái gì theo mình - chỉ cần chỉ và họ chuyển hàng: “Tôi thích cái này, giao hàng tại nhà nhé. Cả cái kia. Cái kia nữa.” Rồi bạn đưa thẻ tín dụng cho họ và thế là xong, còn Luke thì thậm chí sẽ chẳng bao giờ thấy...

Có lẽ tôi nên giữ một danh sách mới phải.

Nhưng dù sao thì cũng ổn thôi. Tôi chắc là mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Và, ý tôi là, tất cả chúng ta đều muốn mua vài món đồ lưu niệm, đúng không? Đi vòng quanh thế giới để làm quái gì nếu trở về tay không? Chính xác là

Tôi thấy Chandra đang bước qua sân hiên liền vội chào thân thiện.

“Sáng nay trên lớp cô làm rất tốt, Becky ạ!” anh nói, rồi tiến đến bàn tôi. “Và giờ thì tôi muốn hỏi cô một chút. Hai tuần nữa tôi sẽ hướng dẫn một lớp thiền cao cấp. Những người khác hầu hết là các thầy tu và những người đã luyện yoga lâu năm, nhưng tôi thấy cô muốn tham gia cùng chúng tôi. Cô có quan tâm không?”

“Tôi thích lắm!” Sau đó tôi làm mặt nui tiếc. “Nhưng tôi không thể. Luke và tôi sắp về nhà!”

“Nhà ư?” Trông Chandra rất sốc. “Nhưng... cô luyện tập rất tốt. Cô không định từ bỏ con đường yoga đấy chứ?”

“Ồ không,” tôi nói cho Chandra yên tâm. “Đừng lo. Tôi sẽ mua băng video.”

Khi Chandra đi khỏi, trông anh vẫn hơi bàng hoàng. Thực sự thì điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Có lẽ anh thậm chí còn không nhận ra rằng người ta có thể mua băng video yoga. Tất nhiên anh ra cũng không có vẻ gì là từng nghe tới Geri Halliwell [6].

[6] Cựu thành viên của ban nhạc nữ Anh Spice Girls đình đám, người đã tập yoga và thu đĩa để hướng dẫn người khác tập và bán trên thị trường.

Người phục vụ bàn xuất hiện và tôi gọi bia cho Luke, thêm cocktail xoài và đu đủ, trong menu được gọi là “Nước Quả Hạnh Phúc”. Tuyệt, có vẻ hợp với tôi. Tôi đang ở đây, dưới ánh mặt trời, hưởng tuần trăng mật, sắp có một cuộc hội ngộ bất ngờ với những người thân yêu. Mọi thứ thật hoàn hảo!

Tôi ngược lên, thấy Luke đang tiến lại bàn, mang theo máy tính xách tay. Là do tôi tưởng tượng, hay thực sự là Luke đang bước nhanh hơn và trông nhiều sinh khí hơn hàng tháng trời trước đó

“Được rồi,” anh nói. “Anh đã nói chuyện với công ty.”

“Mọi chuyện ổn chứ?”

“Tất nhiên là ổn.” Anh dường như đang tràn đầy năng lượng bị kìm nén bấy lâu. “Mọi thứ đều rất ổn. Thực ra anh muốn sắp xếp vài cuộc họp vào cuối tuần này.”

“Thế thì nhanh quá!” tôi thốt lên kinh ngạc.

Ồi... Tôi cứ tưởng là chúng tôi sẽ mất khoảng một tuần để sắp xếp mọi chuyện.

“Nhưng anh biết là em đang học được nhiều thế nào từ khóa yoga này mà,” anh nói thêm, “nên anh đề nghị là anh đi trước rồi gặp em sau... sau đó chúng ta sẽ cùng về Anh với nhau.”

“Thế, anh họp ở đâu?” tôi bối rối.

“Ý.”

Người phục vụ mang bia cho Luke và Nước Quả Hạnh Phúc cho tôi.

“Nhưng em không muốn rời xa anh!” tôi nói khi người phục vụ rút lui. “Đây là kỳ trăng mật của chúng ta cơ mà!”

“Chúng ta đã ở cùng nhau mười tháng liền rồi...” Luke dịu dàng giải thích.

“Em biết. Nhưng vẫn...” tôi chán nản nhấp một ngụm Nước Quả Hạnh Phúc. “Anh định đến chỗ nào ở Ý?”

“Chẳng phải chỗ nào vui vẻ đâu,” Luke nói sau khi ngưng một chút. “Chỉ là một... thành phố phía Bắc thôi mà. Chán lắm. Anh khuyên em hãy ở đây, tận hưởng ánh mặt trời.”

“Ừm...” tôi nhìn quanh, thấy lòng đau như cắt. Ở đây cũng rất đẹp. “Thành phố nào hả anh?”

Im lặng.

“Milan,” Luke lưỡng lự nói.

“Milan ư?” tôi suýt ngã lăn ra khỏi ghế vì phấn khích. “Anh sắp đến Milan à? Em chưa đi Milan bao giờ! Em thích đến Milan lắm!”

“Không phải thế chứ?”

“Vâng! Chắc chắn! Đây là kinh đô thời trang của thế giới mà! Ý em là ở đó có Prada... và Dolce...” Tôi ngưng lại khi bắt gặp nét mặt anh. “Và... à... đó là xứ sở của những danh thắng văn hóa mà không khách du lịch hiện đại nào nên bỏ qua. Luke, em cần phải đến đó.”

“Thôi được.” Luke rầu rĩ lắc đầu. “Chắc anh điên rồi, nhưng thôi được.”

Phấn chấn, tôi ngã người ra sau ghế và uống một ngụm Nước Quả Hạnh Phúc lớn. Tuần trăng mật này càng ngày càng tuyệt!

3. Chương 02 Phần 1

2

OK. TÔI KHÔNG THỂ tin được là Luke đã lên kế hoạch đi Milan mà không có tôi. Làm sao anh ấy lại có thể đến đây mà không có tôi được cơ chứ? Tôi được sinh ra để dành cho Milan.

Không. Không phải là Milan. Phải đọc là Milano mới đúng.

Tôi vẫn chưa thực sự thăm thú được nhiều nơi trong thành phố, ngoại trừ lên xuống một cái taxi và loay hoay trong phòng khách sạn - nhưng với một người đi du lịch vòng quanh thế giới như tôi, chuyện đó chẳng hề hấn gì mấy. Bạn có thể đón bắt từng xung động của một nơi chỉ trong một thoáng, như thổ dân sống

hoang dã vậy. Ngay khi tôi nhìn quanh phòng nghỉ khách sạn, thấy những phụ nữ sành điệu mặc đồ Prada và D&G, vừa ôm hôn nhau vừa uống cạn những tách espresso, châm thuốc lá và điệu nghệ hất mái tóc óng ả, tôi đã biết ngay, bằng bản năng tự nhiên, rằng đây là kiểu thành phố dành cho tôi.

Tôi uống một ngụm cappuccino được phục vụ tại phòng và liếc mắt nhìn bóng mình trong tấm gương gắn trên tủ. Thành thật mà nói thì tôi trông như người Ý vậy! Tất cả những gì tôi cần là vài cái quần ngố và bút kẻ mắt sẫm màu. Và có thể thêm một con Vespa nữa.

“Ciao” tôi tự nhiên nói, và hất tóc ra sau. “Sì. Ciao.”

Tôi có thể làm người Ý. Trừ việc tôi có lẽ cần học thêm vài từ tiếng Ý nữa.

“Sì.” Tôi gật đầu chào mình trong gương. “Sì. Milano.”

Có lẽ tôi sẽ luyện tập bằng cách đọc báo. Tôi mở tờ báo tiếng Ý miễn phí Corriere della Sera [1] được mang tới cùng bữa sáng ra, và bắt đầu nghiên cứu kỹ từng dòng. Bài báo đầu tiên toàn kể chuyện tổng thống rửa đàn piano. Ít nhất thì tôi cũng khá chắc là mấy từ presidente và lavoro pieno có nghĩa như vậy.

[1] Tiếng Ý: Người đưa tin buổi tối.

“Anh biết không Luke, em thực sự có thể sống ở Ý được đấy,” tôi nói khi anh ra khỏi phòng tắm. “Em muốn nói là, nước Ý thật hoàn hảo. Nó có mọi thứ! Có cappuccino... đồ ăn tuyệt hảo... Ai cũng lịch lãm... Lại còn có thể mua đồ Gucci rẻ hơn ở nhà...”

“Còn nghệ thuật nữa,” Luke nói, mặt lạnh tanh. “Như bức Bữa tối cuối cùng của Da Vinci chẳng hạn.”

Mình đang định nhắc tới nghệ thuật.

“Ừ, hiển nhiên là cả nghệ thuật nữa,” tôi nói, đảo mắt. “Ý em là nghệ thuật thì khỏi phải nói rồi.”

Tôi giở một trang Corriere della Sera và đọc lướt qua những dòng tít. Bất ngờ óc tôi kêu lách cách.

Tôi đặt tờ báo xuống và nhìn Luke chăm chú.

Chuyện gì xảy ra với anh ấy vậy?

Tôi đang nhìn thấy một Luke Brandon tôi từng biết khi tôi còn là một phòng viên tài chính. Anh đã cạo râu sạch sẽ, và mặc bộ lê là phẳng phiu, bên trong mặc áo sơ mi xanh lá cây nhạt và thắt cà vạt xanh lá cây sẫm. Giày và tất thật đồng bộ. Chiếc khuyên tai đã biến mất. Không còn vòng tay nữa. Vết tích duy nhất còn lại sau chuyến đi của chúng tôi là tóc anh, mái tóc vẫn bị tết thành những bím nhỏ.

Tôi có thể cảm thấy quả bóng thất vọng đang dần phình to trong mình. Tôi thích anh thực sự là anh cơ, ăn mặc thoải mái và không cạo râu.

“Anh đã... bảnh bao hơn một chút rồi!” tôi nói. “Vòng tay của anh đâu?”

“Trong va li.”

“Nhưng cái bà ở Masai Mara [2] đó đã nói là chúng ta không bao giờ được phép tháo ra cơ mà!” tôi nói trong cơn sốc. “Bà ấy nói đó là bùa bình an đặc biệt của Ma”

[2] Một công viên bảo tồn ở Kenya.

“Becky...” Luke thở dài. “Anh không thể đeo một mẫu dây thừng cũ rún quanh cổ tay mà đi họp được.”

Một mẫu dây thừng cũ rún ư? Đó là một cái vòng tay thiêng, anh biết mà.

“Anh vẫn giữ những bím tóc đấy thôi!” tôi nói. “Nếu anh vẫn để tóc tết được thì anh cũng đeo vòng tay được!”

“Anh không định giữ những bím tóc đó!” Luke trông đầy ngờ vực. “Anh đã đặt chỗ cắt tóc rồi” - anh nhìn đồng hồ - “mười phút nữa.”

Cắt tóc ư?

Thế này thì nhanh quá. Tôi không thể chịu nổi ý tưởng mái tóc cháy nắng của Luke sẽ bị cắt trụi và rơi lả tả xuống sàn. Mái tóc trắng mặt của chúng tôi... thế là hết.

“Luke, dừng,” tôi nói, trước khi kịp ngăn mình lại. “Anh không thể làm thế.”

“Sao thế?” Luke quay lại nhìn tôi gần hơn. “Becky, em ổn không?” Không. Tôi chẳng ổn tí nào.

“Anh không thể cắt trụi tóc đi được,” tôi tuyệt vọng nói. “Nếu thế thì mọi thứ sẽ kết thúc hết!”

“Em yêu... nó đã thực sự hết rồi.” Luke đến bên ngồi cạnh tôi. Anh cầm tay và nhìn vào mắt tôi. “Em biết mà, phải không? Hết rồi. Chúng ta đang về nhà. Chúng ta đang trở lại cuộc sống thực.”

“Em biết!” Ngưng lại một chút, tôi nói. “Chỉ là... em thực sự thích anh để tóc dài.”

“Anh không thể đi họp công chuyện như thế này được.” Luke lắc đầu khiến những hạt cườm xâu trên tóc va vào nhau lách cách. “Em biết điều đó cũng như anh vậy!”

“Nhưng anh không cần phải cắt hết tóc!” tôi nói, đột nhiên nghĩ ra. “Rất nhiều đàn ông Ý để tóc dài mà. Chúng ta chỉ cần tháo những bím tóc ra thôi!”

“Becky...”

“Để em làm cho! Em sẽ tháo hết ra! Ngồi xuống đi anh.”

Tôi đẩy Luke ngồi xuống giường, cẩn thận lần theo những bím tóc nhỏ đầu tiên rồi bắt đầu gỡ chúng ra một cách nhẹ nhàng. Khi tôi dựa sát anh, tôi ngửi thấy mùi doanh nhân sực nức từ loại nước hoa đắt tiền dùng sau khi cạo râu hiệu Armani, loại Luke thường xịt khi đi làm. Từ thời điểm trước khi chúng tôi cưới nhau tới giờ anh chưa từng dùng nó.

Tôi xoay người chuyển chỗ trên giường và bắt đầu cẩn thận tháo những bím tóc ở nửa đầu bên kia. Cả hai chúng tôi đều im lặng; âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng những hạt cườm khẽ chạm vào nhau. Khi tôi tháo xong bím tóc cuối cùng, tôi bỗng thấy cổ họng mình nghèn nghẹn - buồn cười thật.

Tôi muốn nói là, chúng tôi không thể mãi mãi hưởng kỳ trăng mật, phải vậy không? Và tôi đang mong ngóng được gặp lại bố mẹ và Suze, và trở lại với cuộc sống thực...

Nhưng vẫn thấy làm sao đó. Tôi đã ở bên Luke suốt mười tháng qua. Chúng tôi chưa từng ở ngoài tầm mắt nhau quá vài giờ. Giờ thì mọi thứ đều kết thúc.

Dù sao thì cũng sẽ ổn thôi. Tôi sẽ lại bận rộn với công việc mới... và với bạn bè mới...

“Xong rồi!”

Tôi với tay lấy lọ nước dưỡng tóc Paul Mitchell của mình thoa một chút lên tóc Luke, và chải tóc anh một cách cẩn thận. Hơi lượn sóng một chút nhưng cũng OK. Trông anh như người châu Âu vậy.

“Anh thấy không?” cuối cùng tôi nói. “Trông anh tuyệt quá!”

Luke ngắm nghía mình trong gương một cách nghi ngờ và trong một khoảnh khắc tôi tự hỏi anh sắp nói là anh vẫn sẽ cắt tóc. Nhưng rồi anh mỉm cười.

“OK. Hoàn cắt tóc. Nhưng chẳng sớm thì muộn cũng phải cắt thôi.”

“Em biết,” tôi nói, đột nhiên thấy vui trở lại. “Chỉ cần không phải hôm nay là được.”

Tôi ngắm Luke thu mấy loại giấy tờ lại cho vào va li.

“Vậy... chính xác thì hôm nay anh sẽ họp với ai?”

Luke đã nói với tôi rồi, trên chuyến bay từ Colombo - nhưng lúc đó người ta đang phục vụ sâm panh miễn phí nên tôi không hoàn toàn chắc có nghe hết những gì anh nói.

“Bọn anh đang theo đuổi một khách hàng mới. Arcodas Group.”

“Đúng rồi. Giờ em nhớ ra rồi. Họ làm gì vậy? Quản lý quỹ à?” Công ty của Luke có tên đầy đủ là Công ty Truyền thông Brandon, nó là cơ quan phụ trách mảng PR cho những tổ chức tài chính như ngân hàng, hiệp

hội phát triển nhà ở và các công ty đầu tư. Đó là cách chúng tôi đã gặp nhau, thật thế, trong những ngày tôi làm việc tại tạp chí Successful Saving.

“Không.” Luke đập khóa va li. “Bọn anh đang muốn mở rộng hoạt động sang các lĩnh vực khác ngoài tài chính.”

“Thật không?” tôi ngạc nhiên nhìn anh.

“Đây là điều anh đã luôn muốn làm. Công ty vẫn làm ăn được, nhưng anh muốn làm lớn hơn. Mở rộng hơn. Arcodas là một tập đoàn rất lớn hoạt động trong nhiều lĩnh vực. Họ sở hữu những dự án phát triển nhà ở... các trung tâm thể thao... các trung tâm mua sắm...”

“Trung tâm mua sắm?” tôi nói, đột nhiên sáng mắt lên. “Anh có được giảm giá không?”

“Nếu có tài khoản thì có lẽ...”

“Vậy thì, liệu Arcodas có trung tâm mua sắm nào ở Milan không anh?” tôi nói, cố gắng làm ra vẻ hữu ích. “Vì em có thể ghé qua một cái. Để nghiên cứu.”

“Họ không có cái nào ở Milan. Họ chỉ ở đây nhân dịp hội thảo về bán lẻ thôi.” Luke đặt cặp xuống và nhìn tôi rất lâu.

“Becky... Anh biết đây là Milan. Nhưng xin em. Ngày hôm nay em đừng điên lên nhé.”

“Điên lên á?” tôi nói, hơi cảm thấy bị xúc phạm. “Ý anh là gì?”

“Anh biết là em sắp đi shopping...”

Sao mà anh biết được nhỉ? Đúng là Luke thật nhạy cảm. Làm sao mà anh biết được tôi không định đi thăm mấy cái tượng đài nổi tiếng hay cái gì đại loại thế?

“Em đâu có định đi shopping!” tôi tỉnh vì nói. “Em chỉ đơn thuần nhắc đến những trung tâm mua sắm để chúng tôi có quan tâm đến công việc của anh thôi.”

“Anh hiểu.” Luke nhìn tôi hơi chế giễu, điều này khiến tôi thấy bực mình.

“Thực sự em tới thành phố này vì nền văn hóa của nó.” Tôi vênh mặt lên. “Và bởi em chưa thấy Milan bao giờ.”

“À há.” Luke gật đầu. “Thế hôm nay em không định viếng thăm shop thời trang nào sao?”

“Luke,” tôi nói rất tử tế, “em là một nhân viên tư vấn mua sắm chuyên nghiệp. Anh thực sự nghĩ em sẽ điên lên chỉ vì mấy cái shop thời trang đó à?”

“Nói thật là đúng thế,” Luke nói.

Tôi cảm thấy sự phẫn nộ đang dâng lên. Chẳng phải là chúng tôi đã thề với nhau sao? Chẳng phải anh đã hứa sẽ tôn trọng tôi và không bao giờ nghi ngờ những gì tôi nói hay sao?

“Anh nghĩ em đến đây chỉ để đi mua sắm thôi sao? Ừ, vậy thì cầm lấy cái này đi!” tôi với cái túi, lấy ví của mình ra và quăng nó vào anh.

“Becky, đừng có ngốc như thế...”

“Cầm lấy đi! Em sẽ chỉ đi dạo quanh thành phố! Em sẽ đi và tham quan nhà thờ.”

“Thôi được rồi.” Luke nhún vai và đút ví của tôi vào túi.

Khỉ thật. Tôi không nghĩ anh lại lấy nó thật.

Nhưng cũng chẳng sao, vì tôi có một thẻ tín dụng khác giấu trong túi xách mà Luke không hay biết gì.

“Tốt thôi,” tôi nói, khoanh tay. “Giữ tiền của em đi. Em chẳng thèm quan tâm!”

chắc em sẽ sống sót thôi,” Luke nói. “Lúc nào mà em chẳng có thể dùng thẻ tín dụng giấu trong túi xách.”

Cái gì cơ!

Làm sao mà anh biết được? Anh theo dõi tôi à?

Đây nhất định phải là cơ sở để ly hôn, chắc chắn!

“Lấy nốt đi!” tôi diên tiết, với lấy cái túi. “Lấy hết mọi thứ đi! Lấy cả áo em đang mặc đây này!” tôi quăng thẻ tín dụng vào anh. “Anh tưởng anh hiểu em, Luke. Nhưng anh không hề. Tất cả những gì em muốn là đắm mình trong một chút văn hóa và có thể là tiêu chút tiền vào những món đồ lưu niệm lạ kỳ hay đồ chế tác địa phương.”

“Đồ chế tác địa phương?” Luke nhại lại. “Em dùng cụm từ ‘đồ chế tác địa phương’ để chỉ ‘giày Versace’?”

“Không!” tôi đáp, sau một thoáng ngưng lại.

Kể ra cũng đúng. Hơi hơi đúng.

Tôi đang nghĩ đến giày Miu Miu [3] nhiều hơn. Hiển nhiên ở đây thì nó rẻ hơn nhiều rồi.

[3] Một thương hiệu thời trang của Miuccia Prada, con gái út của người sáng lập ra hàng Prada nổi tiếng.

“Nghe này, Becky, chỉ cần dừng quá đà thôi, được chứ?” Luke nói. “Chúng ta còn phải tuân thủ giới hạn hành lý mang theo mà.” Anh liếc mắt về phía những chiếc va li đang mở. “Nào là mặt nạ ngủ lễ Nam Mỹ và cây gậy phù thủy... Ôi, và đừng có quên mấy thanh gươm dùng trong lễ hội múa kiếm...”

Luke còn định dẫn vật tôi bao nhiêu lần về mấy thanh gươm dùng trong lễ hội múa kiếm ấy nữa đây? Chỉ vì nó làm rách cái áo ngủ ngốc đay của anh!

“Em nhắc lại lần thứ một triệu rằng chúng là quà tặng!” tôi nói. “Em không thể gửi chúng về nhà. Chúng ta cần phải mang theo chúng khi quay về, nếu không thì trông chúng ta sẽ chẳng giống khách du lịch xin chút nào!”

“Được thôi. Tất cả những gì anh đang nói là chúng ta không có chỗ cho những cái mặt nạ Nam Mỹ và thêm sáu đôi boots nữa.”

Ôi, anh ấy nghĩ anh ấy thật hài hước cơ đấy.

“Luke, em không còn như thế nữa, được chưa?” tôi nói, hơi day nghiêng. “Em đã trưởng thành lên một chút rồi. Em đã tưởng là anh nhận ra điều đó.”

“Nếu em đã nói vậy.” Luke lấy thẻ tín dụng của tôi ra, xem xét thật kỹ, rồi trả lại cho tôi. “Dù sao thì em cũng chỉ còn vài trăm bảng trong này thôi.”

Cái gì?

“Sao anh biết?” tôi nói, cảm thấy bị xúc phạm. “Đó là thẻ tín dụng riêng của em!”

“Thế thì đừng giấu bản kê khai tài khoản dưới đệm. Cô hầu phòng ở Sri Lanka đã tìm thấy nó khi đang dọn giường và đưa nó cho anh.” Anh hôn tôi và xách cặp lên. “Em tận hưởng thành phố vui vẻ nhé!”

Khi cánh cửa đóng lại tôi thấy hơi bực mình. Luke chẳng biết gì cả. Luke không hề biết rằng thực sự hôm nay tôi đang có kế hoạch mua tặng anh một món quà. Mấy năm trước, khi tôi gặp anh lần đầu tiên, Luke từng đeo chiếc thắt lưng Ý bằng da hảo hạng mà anh cực kỳ yêu thích. Nhưng một hôm anh để quên nó trong phòng tắm và nó bị dính keo tẩy lông chân nóng.

Đó đâu phải hoàn toàn là lỗi của tôi. Như tôi đã nói với anh, khi bạn đau đớn tột độ, bạn sẽ không còn đầu óc đâu mà nghĩ xem “Dụng cụ nào sẽ phù hợp nhất để tiến hành bóc lớp keo tẩy lông nóng rầy ra khỏi ống chân mình?” Bạn sẽ chỉ tóm lấy thứ ở gần nhất.

Sao cũng được. Và thế là hôm nay tôi định mua cho anh một cái để thay thế. Một món quà nhỏ nhân dịp “kết thúc kỳ trăng mật.” Nhưng có lẽ anh không xứng đáng có nó nếu anh theo dõi tôi và đọc bản kê khai thẻ tín dụng riêng của tôi. Ý tôi là, thật thiếu tôn trọng. Tôi có đọc thư riêng của anh đâu?

À, thực ra thì cũng có. Vài trong số đó khá là hay ho! Nhưng vấn đề là...

Lạy Chúa. Tôi cứng đờ, một ý nghĩ khủng khiếp đánh gục tôi. Liệu điều đó có nghĩa là anh đã biết tôi tiêu bao nhiêu tiền ở Hồng Kông vào cái ngày anh ra ngoài xem tình hình mua bán chứng khoán không?

Mẹ kiếp.

Và anh chẳng hề nói gì về chuyện này cả. OK, sau tất cả những chuyện đó, có lẽ anh thực sự xứng đáng được tặng một món quà.

Tôi uống một ngụm cappuccino. Dù sao thì tôi mới là kẻ thắng cuộc chứ không phải Luke. Anh ấy tự cho rằng mình rất thông minh, nhưng lại không hề biết tôi đã có một kế hoạch thiên tài.

Nửa tiếng sau tôi đã xuống tới quầy lễ tân dưới lầu, mặc quần bó đen, (không giống quần ngố lắm, nhưng cũng gần như thế), áo phông cộc tay kẻ sọc, cổ thắt một chiếc khăn quàng, đứng phong cách châu u. Tôi đi thẳng đến bàn đổi tiền và mỉm cười với người phụ nữ ngồi đó.

“Ciao,” tôi vui vẻ nói. “Il...”

Rồi tôi im bặt.

4. Chương 02 Phần 2

Mình đang nghĩ gì thế này? Nghĩ rằng nếu bắt đầu một cách tự tin, và dùng cả tay diễn đạt, thì tiếng Ý sẽ tự động chui ra khỏi miệng ư?

“Làm ơn cho tôi đổi một ít tiền sang đồng euro,” tôi nói, chuyển sang tiếng Anh. Tôi thò tay vào túi xách và hí hửng lôi ra một xấp giấy bạc nhàu nát. “Rupee, dirham, ringgit... [4]” Tôi chất những tờ giấy bạc đó thành đống trên bàn và lục túi thêm mấy đồng nữa.

[4] Các đồng tiền lần lượt của Ấn Độ, Các Tiểu vương quốc Ả Rập thống nhất, Malaysia.

“Đô la Kenya...” Tôi chăm chú nhìn một tờ giấy bạc kỳ lạ màu hồng mà tôi không nhận ra là tiền nước nào. “Còn cái đồng khi này nữa...”

Không thể tin nổi tôi đã mang ngân ấy tiền theo mà thậm chí còn không hề để ý. Tôi có hàng đồng đồng rupee trong túi đựng đồ tắm, nguyên một cọc tiền Ethiopia kẹp trong quyển sách bìa mềm. Cộng thêm cả lổ giấy bạc kỳ khôi và đồng xu vút tứ tung dưới đáy túi du lịch.

Quan trọng nhất đây là tiền chùa! Đây là tiền của chúng tôi.

Tôi nhìn một cách phấn khích khi bà đổi tiền phân loại đồng tiền của tôi. “Cô có những mười bảy loại tiền ở đây,” cuối cùng bà ta cũng lên tiếng, trông hơi sững sốt.

“Chúng tôi đã đến rất nhiều nước,” tôi giải thích. “Tổng cộng tất cả chỗ đó có giá trị bao nhiêu?”

Khi bà đổi tiền bắt đầu bấm máy tính, tôi thấy hơi phấn khích. Có lẽ tỉ giá hối đoái của vài loại tiền ở đây sẽ có lợi cho tôi. Mà có khi tất cả chỗ này đều đáng giá cả đồng tiền cũng nên!

Thế là tôi cảm thấy hơi tội lỗi. Nói gì thì nói, đó cũng là tiền của Luke nữa. Tôi đột ngột quyết định rằng nếu chỗ đó đổi được hơn một trăm euro, tôi sẽ trả lại anh một nửa. Chỉ để cho công bằng thôi. Như thế tôi vẫn còn đến năm mươi euro! Không tồi, chẳng phải làm gì mà được ngân ấy thì thật không tồi!

“Sau khi trừ phí dịch vụ...” bà đổi tiền ngược lên. “Bảy bốn lăm.”

“Bảy trăm bốn mươi lăm euro?” tôi trợn mắt nhìn bà, ngạc nhiên và sung sướng. Tôi không hề biết rằng mình đã mang theo ngân ấy tiền! Lạy Chúa, nó đã hiện ra rồi đây! Tất cả những ai nói rằng “Năng nhặt chặt bị”... họ nói thật chí lý! Ai mà ngờ được chứ?

Thế này thì tôi sẽ có thể mua được một món quà cho Luke và một đôi giày Miu Miu, và...

“Không phải là bảy trăm bốn mươi lăm euro.” Bà đổi tiền viết nguệch ngoạc lên một mảnh giấy và đưa cho tôi. “Bảy euro, bốn mươi lăm cent.”

“Hả?” Nụ cười hạnh phúc trôi tuột khỏi gương mặt tôi. Không thể nào!

“Bảy euro, bốn mươi lăm cent,” bà đổi tiền kiên nhẫn nhắc lại. “Cô muốn đổi thế nào?”

Sao mà từng ấy tiền lại chỉ đổi được có bảy euro cơ chứ? Vô lý đùng đùng. Như tôi giải thích với bà đổi tiền, với số rupee ấy bạn có thể mua hàng đồng thứ ở Ấn Độ. Có khi bạn còn có thể mua được cả một cái xe hơi... hay thậm chí là một lâu đài ấy chứ. Nhưng bà ta không hề động lòng. đành vậy.

Tôi bắt đầu đi xuống phố, cẩn thận tuân theo tấm bản đồ mà người xách hành lý ở khách sạn đã đưa cho. Anh ta thật tốt bụng. Tôi đã giải thích với anh ta rằng tôi muốn đi thăm những thắng cảnh văn hóa của Milan biết bao, và thế là anh ta bắt đầu nói về bức tranh Bữa tối cuối cùng của Da Vinci, thứ mà anh ra “biết” tôi sẽ muốn xem chết đi được.

Hiển nhiên là tôi muốn xem nó thật. Cực muốn là đằng khác. Nhưng ưu tiên là ưu tiên. Nên tôi đã lịch sự giải thích rằng thực sự thì tôi quan tâm nhiều hơn đến văn hóa Ý đương đại, và thế là anh ta lại thao thao bất tuyệt về mấy nghệ sĩ chuyên làm phim ngắn về cái chết.

Vì thế sau đây tôi đã phải làm rõ rằng khi nói tới “văn hóa Ý đương đại” tôi thực sự muốn nhắc đến những biểu tượng văn hóa như Prada và Gucci - và mắt anh ta sáng lên ra vẻ thông hiểu. Anh ta đánh dấu một con phố cho tôi, con phố nằm trong một khu vực cổ tên Golden Quadrilatera [5], rõ ràng là “ngập tràn văn hóa” mà anh ra “chắc chắn tôi sẽ đánh giá cao.”

[5] Khu mua sắm thời trang sành điệu ở Milan.

Đó là một ngày nắng có gió nhẹ, ánh mặt trời lấp lánh phản chiếu trên các ô kính cửa sổ, trên ô tô, và những chiếc Vespa tuyệt hảo lượn khắp nơi. Chúa ơi, Milan tuyệt quá! Ai tôi đi qua cũng thấy đeo kính mát hàng hiệu và túi xách cũng hàng hiệu nốt - kể cả đàn ông!

Trong một thoáng tôi đã nghĩ đến việc mua cho Luke một cái túi xách kiểu châu u thay vì một cái thắt lưng. Tôi cố gắng tưởng tượng ra cảnh anh bước vào văn phòng với một cái túi nhỏ thời trang lủng lẳng trên cổ tay...

Hmm. Thôi, có lẽ mình nên mua thắt lưng.

Bất ngờ tôi thấy phía trước có một cô gái mặc bộ vest màu kem, đi xăng đan cao gót, đội mũ bảo hiểm màu hồng trang trí hình con báo.

Tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy, thèm thuồng. Trời ơi, tôi muốn có một cái mũ bảo hiểm như thế. Tôi muốn nói là, tôi biết tôi không có xe Vespa, nhưng kiểu gì thì tôi cũng có thể đội mũ bảo hiểm chứ? Điều đó có thể trở thành đặc điểm nhận dạng của tôi. Người ta có thể gọi tôi là “Cô gái Đội Mũ bảo hiểm Vespa.” Thêm vào đó, nó sẽ bảo vệ tôi khỏi bọn cướp của giết người, nên thực sự thì nó chính là một đặc điểm an toàn...

Có lẽ tôi sẽ hỏi xem cô ấy mua nó ở đâu.

“Excusez-moi, mademoiselle!” tôi gọi to, tự thấy ấn tượng trước sự trôi chảy bất ngờ của mình. “J’adore votre chapeau!” [6]

[6] Tiếng Pháp: - Xin lỗi thưa cô! Tôi vô cùng ngưỡng mộ cái mũ của cô!

Cô gái nhìn tôi thờ ơ, rồi biến mất sau ngã tư. Điều này, nói thật là, tôi thấy hơi thiếu thân thiện. Ý tôi là, tôi ở đây, cố gắng nói ngôn ngữ của cô ta, thế mà...

Ồi, nhầm! Thôi được rồi.

OK. Phải công nhận là hơi xấu hổ một chút.

Nhưng mà không sao. Đẳng nào thì tôi ở đây đâu phải để mua mũ bảo hiểm Vespa. Tôi đến đây để mua quà cho Luke. Sau cùng thì đó là ý nghĩa của hôn nhân. Đặt chồng bạn lên trên hết. Đặt nhu cầu của anh ấy trước nhu cầu của bạn.

Thêm vào đó, tôi đang nghĩ mình luôn có thể trở lại đây một ngày nào đó. Tôi muốn nói là từ London đến đây thì cũng chẳng bao xa, đúng không? Và Suze cũng có thể đi cùng nữa, tôi nghĩ, tự nhiên thấy sung sướng. Trời ơi, sẽ vui lắm đây. Tôi chợt hình dung ra cảnh tôi và Suze, sải bước trên phố, tay trong tay, túi xách tung tẩy và cười. Một chuyến đi của những phụ nữ trẻ tới Milan! Chúng tôi nhất định phải làm mới được!

Tôi tới một ngã tư nữa và dừng lại xem bản đồ. Mình hẳn đang đến gần lắm rồi. Anh ta nói là không xa lắm mà...

Ngay lúc đó một phụ nữ đi ngang qua tôi, xách một chiếc túi Versace, và tôi cứng đờ người vì phấn khích. Phải đến gần nơi có những thứ đó mới được! Cũng giống như khi tôi đến thăm cái núi lửa đó ở Peru và người hướng dẫn cứ chỉ ra những dấu hiệu cho thấy chúng tôi đã đến gần tâm lắm rồi. Chỉ mình căng mắt ra tìm mấy cái túi Versace nữa...

Tôi tiến lên phía trước một chút... và lại thấy một cái nữa! Người phụ nữ đeo cặp kính mát ngoại cỡ đang uống cappuccino đó có một cái, cộng thêm khoảng sáu triệu triệu cái túi hiệu Armani. Bà ấy đang khua chân múa tay nói chuyện với bạn và thò tay vào một trong số những chiếc túi đó - lôi ra một lọ mứt, dán nhãn Armani. Mứt Armani à? Armani làm mứt sao?

Có khi là ở Milan thì mọi thứ đều được dán nhãn thời trang cũng nên! Có khi Dolce & Gabbana cũng sản xuất kem đánh răng! Có khi Prada cũng làm sốt cà chua!

Tôi lại bắt đầu tiến lên, càng lúc càng nhanh, bồn chồn phấn khích. Tôi có thể cảm nhận được những cửa hàng đó trong không khí. Những chiếc túi hàng hiệu xuất hiện nhiều hơn. Không khí dần nặng mùi hương đất đỏ. Tôi có thể thực sự nghe thấy âm thanh của những chiếc mắc treo trên giá và những cái phéc mơ tuya...

Và rồi, đột nhiên, nó kia rồi.

Một đại lộ dài, thanh lịch trải ra trước mắt tôi, cùng với những con người thời trang nhất, sành điệu nhất lượn qua lượn lại. Những cô gái rám nắng, trông như người mẫu mặc đồ và đi giày cao gót hiệu Gucci đang chậm rãi sải bước cùng những người đàn ông trông thật mạnh mẽ mặc lê lênh hoàn hảo. Một cô gái mặc quần jeans trắng hiệu Versace và tô son đỏ đang đẩy một cái xe nôi bọc da với hai chữ viết lồng của Louis Vuitton. Một phụ nữ tóc vàng mặc váy da ngắn màu nâu trang trí bằng lông thỏ đang nói quang quác vào cái điện thoại tông xuyên tông trong khi tay vẫn dắt đứa con trai nhỏ cũng diện đồ Gucci từ đầu đến chân.

Và... các shop thì... Shop nọ nối tiếp shop kia.

Perragamo. Valentino. Dior. Versace. Prada.

Khi tôi đi sâu xuống phố, đầu xoay từ bên nọ sang bên kia, tôi cảm thấy choáng váng. Đúng là một cú sốc văn hóa. Đã bao lâu rồi tôi mới được nhìn thấy một cửa hàng không bán đồ thủ công mỹ nghệ và hạt gỗ nhỉ? Tôi muốn nói là... hàng tháng rồi! Tôi cảm thấy như mình được cứu đói, và hiện giờ đang ngấu nghiến bánh Tiramisu với lượng kem gấp đôi. Cứ nhìn cái áo khoác tuyệt vời ấy mà xem. Nhìn những đôi giày ấy đi.

Mình nên bắt đầu từ đâu đây? Mình nên thậm chí...

Tôi không thể động đây được. Tôi tê liệt giữa con phố như con lừa không thể lựa chọn giữa hai bờ cỏ trong truyện ngụ ngôn Ê đốp. Nhiều năm nữa người ta vẫn sẽ tìm thấy tôi, vẫn đóng băng tại nơi này, tay giữ chặt thẻ tín dụng.

Đột nhiên mắt tôi hướng vào đồng thất lưng và ví da trưng bày đằng sau cửa kính một cửa hàng gần đó.

Da. Thất lưng của Luke. Đó là cái mình đến đây để mua. Tập trung vào.

Tôi bước thấp bước cao tiến về phía cửa hàng đó và đẩy cửa, đầu óc vẫn mụ mị. Ngay lập tức mùi của những loại da đắt tiền tràn ngập đã đánh gục tôi. Trên thực tế, mùi đó mạnh đến mức nó khiến đầu óc tôi choáng váng.

Cửa hàng đó rất tuyệt. Nó được trải thảm nâu nhạt với những tủ trưng bày thấp sáng dịu dịu. Tôi có thể thấy ví, thất lưng, túi xách, áo khoác... Tôi dừng lại bên cô ma nơ canh mặc chiếc áo nâu sô cô la tuyệt vời,

bằng da và xa tanh. Tôi vuốt ve nó một cách trêu mến, rồi nhấc thẻ giá lên xem - và suýt ngất. Nhưng, tất nhiên rồi, giá bằng đồng lia [7] mà. Tôi mỉm cười thở phào. Thảo nào nó trông thật... [7] Đơn vị tiền tệ Ý.

Ồi không. Bây giờ thì là đồng euro rồi.

Chết tiệt.

Tôi vuốt ực một cái rồi rời xa cô ma nơ canh.

Việc này chỉ chứng minh bố nói đúng mà thôi - đồng tiền chung là một sai lầm lớn. Khi mười ba tuổi tôi đã đi nghỉ ở Rome với bố mẹ - và toàn bộ ưu điểm của đồng lia là giá trông có vẻ nhiều nhưng thực ra không phải thế. Bạn có thể mua một thứ trị giá hàng triệu triệu lia - nhưng thực tế thì chỉ khoảng ba bảng thôi! Thật kỳ diệu!

Thêm nữa, nếu bạn vô tình mua một chai nước hoa thực sự đắt tiền, không ai (ở đây là bố mẹ bạn) có thể trách cứ bạn được, bởi, như mẹ tôi đã nói, ai mà thực hiện phép chia nhầm nhanh thế?

Khi tôi bắt đầu nhìn qua tủ trưng bày thất lưng, một người đàn ông trung niên đậm người bước ra khỏi phòng thử đồ, ngậm xì gà và mặc một chiếc áo khoác đáng ngưỡng mộ màu đen bằng vải cashmere viền da. Ông ta khoảng năm mươi tuổi và rất rậm rắng, tóc bạc cắt sát da đầu và mắt xanh sắc lẹm. Thứ duy nhất trông có vẻ không hoàn hảo lắm là cái mũi, thành thật mà nói thì nó hơi chằng ra hình thù gì.

“Giời ạ, Roberto,” ông ta nói giọng bực tức.

Ông ấy là người Anh! Nhưng giọng ông ta hơi lạ. Như kiểu giọng nửa Anh nửa Mỹ trộn với giọng Cockney [8].

[8] Giọng đặc trưng của những người lao động Anh, đặc biệt ở khu Đông London.

Một nhân viên bán hàng mặc lê đen đeo kính gọng đen mảnh vôi vàng chạy ra khỏi phòng thử đồ, tay cầm thước dây.

“Vâng, thưa ngài Temple?”

“Có bao nhiêu cashmere trong cái này?” Người đàn ông đậm người vuốt nhẹ dọc cái áo một cách cẩn thận.

“Thưa ngài, cashmere một trăm phần trăm đây

“Loại tốt nhất chứ?” Người đàn ông gơ ngón tay lên cảnh cáo. “Giờ thì tôi không muốn anh lừa tôi. Anh biết phương châm của tôi rồi đấy. Chỉ thứ tốt nhất thôi.”

Anh chàng đeo kính gọng đen hơi nhăn mặt lo lắng.

“Thưa ngài, chúng tôi sẽ không bao giờ, ừm... lừa ngài đâu ạ.” Người đàn ông im lặng ngắm mình trong gương vài giây rồi gật đầu. “Cũng tạm được. Tôi sẽ lấy ba chiếc. Một gửi đến London.” Ông ta đếm đếm trên đầu những ngón tay múp míp. “Một đến Thụy Sĩ. Một đến New York. Anh đã rõ chưa?”

Nhân viên bán hàng đeo kính gọng đen liếc nhìn tôi, và tôi chợt nhận ra là rõ ràng mình đang nghe trộm.

“Ồ, xin chào!” tôi nói nhanh. “Tôi muốn mua cái này, xin vui lòng, và gói nó lại nữa.” Tôi đưa ra chiếc thất lưng đã chọn.

“Silvia sẽ giúp bà.” Anh ta chỉ bừa về phía một phụ nữ ở chỗ thanh toán, rồi quay lại với khách hàng của mình.

Tôi đưa cái thất lưng cho Silvia và nhìn vu vơ khi cô ta gói nó lại bằng giấy màu đồng bóng. Tôi nửa thần phục khả năng thất ruy băng khéo léo của cô ta nửa lắng nghe Ngài Cashmere, người giờ đang nhìn vào cái va li. “Tôi không thích mặt da chút nào,” ông ta nói. “Sờ vào thấy khác... cái gì đấy không chuẩn.”

“Gần đây chúng tôi có thay đổi nhà cung cấp...” Anh chàng đeo kính gọng đen vắn vẹo tay. “Nhưng nó bằng da hảo hạng, thưa ngài...” Anh ta nói nhỏ dần rồi ngừng bật khi Ngài Cashmere đưa điều xì gà ra khỏi miệng và nhìn anh ta một cái.

“Anh đang lừa tôi, Roberto,” ông ta nói. “Tôi đã trả giá cao, tôi muốn chất lượng. Những gì anh cần làm là đưa cho tôi hàng da của những nhà cung cấp cũ. Hiểu chưa?”

Ông ta, thấy tôi đang đứng xem, và nháy mắt.

“Nơi bán đồ da tốt nhất thế giới đây. Nhưng đừng có lấy đầu thừa đuôi thẹo của họ.”

“Tôi sẽ không lấy đâu!” tôi cười lại. “Và nhân tiện thì tôi cũng thích chiếc áo khoác đó!”

“Cô thật tốt.” Ông ta gạt đầu lịch sự. “Cô là diễn viên à? Hay người mẫu?”

“Ừm... không. Không cả hai.”

“Cũng chẳng sao.” Ông ta ve vẩy điều xì gà.

“Bà sẽ thanh toán theo cách nào, thưa bà?” Silvia cắt ngang.

“Ôi! Ừm... đây.”

Khi tôi đưa thẻ Visa ra, tôi cảm thấy sự tốt lành tỏa sáng trong tim mình. Mua quà cho người khác vui hơn nhiều so với việc mua ình! Và việc này sẽ khiến thẻ Visa của tôi cạn tiền, và thế là chuyện mua sắm sẽ kết thúc ở đây.

Mình sẽ làm gì tiếp nữa? Có lẽ mình nên hấp thụ một chút văn hóa. Mình có thể đi xem bức tranh nổi tiếng mà người xách hành lý ở khách sạn đã nói tới.

Tôi nghe có tiếng ồn ào thích thú phát ra từ phía sau cửa hàng và chậm chạp quay lại xem có chuyện gì. Cánh cửa gương ở buồng kho đang mở, và một phụ nữ mặc bộ vest đen đang đi ra, vây quanh là đám nhân viên xôn xao phấn khích. Cô ta cầm cái quái gì thế nhỉ? Sao mọi người lại...

Rồi đột nhiên tôi nhìn thoáng thấy cái mà cô ta mang theo. Tim tôi ngừng đập. Da tôi bắt đầu sờn gai ốc.

Không thể

Nhưng đúng thế. Cô ấy đang mang một cái túi Thiên Thần.

5. Chương 03

3

ĐÓ LÀ MỘT CÁI TÚI THIÊN THẦN. Bằng xương bằng thịt.

Tôi cứ nghĩ là mọi nơi đều đã cháy hàng. Tôi cứ nghĩ rằng không thể nào cầm được vào chiếc túi đó.

Người phụ nữ kiêu cách đặt cái túi xuống trên một bề da lộn màu nâu và đứng lùi lại để thán phục nó. Cả cửa hàng rơi vào im lặng. Như thể một thành viên hoàng gia đã đến. Hoặc là một ngôi sao điện ảnh.

Tôi sững sờ.

Thật choáng váng. Hoàn toàn choáng váng. Lớp da dê trông mềm như bơ. Những viên aquamarin hắt ánh sáng thanh nhã lên hình thiên thần vẽ tay. Và bên dưới là chữ Dante lấp lánh như kim cương.

Chân tôi hoàn toàn run rẩy và tay đổ mồ hôi. Còn hơn cả khi nhìn thấy hổ trắng ở Bengal. Ý tôi là cứ thử đối diện với nó mà xem. Túi Thiên Thần có khi còn quý hiếm hơn hổ trắng.

Và có một cái đang ở ngay trước mũi tôi.

Ý tưởng Mình có thể mua nó lóe lên trong óc tôi. Mình có thể mua nó?

“Thưa cô? Thưa bà? Bà có nghe thấy tôi nói không?” Một giọng nói xuyên qua những ý nghĩ của tôi, và tôi nhận ra cô Silvia ở quầy thanh toán đang cố khiến tôi chú ý.

“Ôi,” tôi nói, bối rối. “Vâng.” Tôi lấy bút ký đại một chữ ký cũ nào đấy. “À... đây có phải là túi Thiên Thần thật không?”

“Đúng nó đấy,” cô ta nói với giọng lạnh lùng chán nản, như một tay vệ sĩ thân thiết với ban nhạc và quá quen với việc xử lý những kẻ hâm mộ cuồng tín.

“Bao nhiêu...” Tôi nuốt nước bọt. “Nó bao nhiêu tiền thế?”

“Hai nghìn euro.”

“Phải.” Tôi gật đầu.

Hai nghìn euro. Cho một cái túi.

Nhưng nếu mình có một cái túi Thiên Thần thì sẽ không cần mua thêm quần áo mới nữa. Không bao giờ cần nữa. Ai lại cần váy mới khi đã có chiếc túi sành điệu nhất quả đất chứ?

Tôi không quan tâm đến giá tiền. Tôi nhất định phải có nó.

“Tôi muốn mua nó,” tôi nói vội.

Sự im lặng bàng hoàng trùm lên cửa hàng - rồi tất cả nhân viên bán hàng cười lên hàng tràng ầm ĩ.

“Bà không thể mua cái túi đó được,” Silvia nói đầy thương cảm. “Có cả một danh sách chờ.”

Ồ. Danh sách chờ. Tất nhiên là phải có danh sách chờ gốc thật.

“Bà có muốn ghi tên vào danh sách không?” Silvia hỏi khi trả lại tôi thẻ tín dụng.

OK, hãy tỉnh táo nào. Mình không định gia nhập danh sách chờ mua hàng ở Milan. Ý mình là, đầu tiên thì, làm sao mà mang nó về nhà được? Mình sẽ phải bảo họ gửi nó qua FedEx. Hoặc là lại phải quay lại đây, hoặc là...

“Có chứ,” tôi nghe thấy mình đang nói. “Có, làm ơn.”

Sau khi tôi viết những thông tin về mình, Silvia quảng mẫu đơn vào ngăn kéo. “Chúng tôi sẽ gọi cho bà khi nào có hàng.”

“Và... khoảng khi nào thì có?” Tôi cố để giọng mình nghe không quá khắc khoải.

“Tôi không thể nói trước được.” Cô ta nhún vai.

“Có bao nhiêu người xếp hàng trước tôi rồi?”

“Chúng tôi không tiết lộ những thông tin như vậy.”

“Thôi được.”

Tôi cảm thấy một mũi tên thất vọng nhỏ xíu đâm vào mình. Tôi muốn nói là nó ở đó. Cái túi ở đó, cách tôi có vài mét... mà tôi không thể có.

Thôi không sao. Mình đã ở trong danh sách rồi. Mình cũng chẳng thể làm gì hơn được nữa.

Tôi nhắc chiếc túi đựng thắt lưng của Luke lên và chậm chạp bước đi, dừng lại bên chiếc túi Thiên Thần. Trời ơi, nó đẹp ngạt thở. Chiếc túi đẹp nhất, tuyệt vời nhất thế giới.

Một ý tưởng nảy ra trong đầu tôi.

“Tôi chỉ đang tự hỏi,” tôi nói, lao vội trở lại quầy thanh toán. “Cô có chắc là ai trong danh sách cũng muốn có cái túi không?”

“Họ có trong danh sách.” Silvia nói câu này như thể đang nói với một kẻ hoàn toàn thiếu năng vậy.

“Vâng, nhưng họ có thể đã đổi ý hết rồi,” tôi giải thích, từ ngữ tuôn ra trong sự phấn khích. “Hoặc là đã mua được một cái rồi! Và như thế sẽ đến lượt tôi. Cô không hiểu sao? Tôi có thể có chiếc túi này!”

Sao mà trông cô ta lại có thể thờ ơ đến thế nhỉ? Cô ta không hiểu điều này quan trọng thế nào sao?

“Chúng tôi sẽ lần lượt liên hệ với khách hàng,” Silvia nói. “Chúng tôi sẽ liên hệ nếu chiếc túi này có thể được dành cho bà.”

“Tôi có thể làm điều đó cho cô, nếu cô muốn,” tôi nói, cố tỏ ý muốn giúp đỡ. “Nếu cô cho tôi số điện thoại của họ.”

Silvia im lặng nhìn tôi một lát.

“Không, cảm ơn bà. Chúng tôi sẽ liên lạc lại.”

“Thôi được rồi,” tôi nói, thở hắt ra. “Thôi được, cảm ơn.”

Mình chẳng thể làm gì hơn được nữa. Mình sẽ thôi không nghĩ về nó nữa và tận hưởng phần còn lại của Milan. Chính xác. Tôi liếc nhìn túi Thiên Thần lần cuối một cách đầy tiếc nuối rồi bước thẳng ra ngoài cửa hàng. Mình sẽ không bị chuyện này ám ảnh. Mình thậm chí sẽ không nghĩ ngợi về nó nữa. Mình sẽ tập trung vào... văn hóa

Tôi đột ngột đứng sững lại giữa đường. Tôi đã cho Silvia số điện thoại nhà riêng của Luke ở London. Nhưng chẳng phải là trước đó anh đã nói gì đấy về chuyện đặt đường dây điện thoại mới hay sao?

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi chỉ để lại một số điện thoại không gọi được?

Tôi nhanh chóng đi ngược trở lại và lao vào cửa hàng một lần nữa. “Xin chào!” tôi nói không kịp thở. “Tôi chỉ nghĩ là tôi nên đưa cho cô những thông tin liên lạc khác, trong trường hợp cô không thể gọi được.” Tôi lục tung túi xách và lôi ra tấm danh thiếp của Luke. “Đây là công ty chồng tôi.”

“Tốt quá.” Silvia nói, hơi mệt mỏi.

“Chỉ có điều... xin hãy cẩn thận, nếu cô nói chuyện với anh ấy, đừng nhắc đến từ túi nào cả.” Tôi hơi thấp giọng xuống. “Hãy nói là ‘Thiên Thần đã hạ cánh.’”

“Thiên Thần đã hạ cánh,” Silvia nhắc lại, viết lại câu đó như thể cô ta luôn thực hiện những cuộc điện thoại mật.

Điều mà, giờ thì tôi nghĩ là, có khi cô ấy luôn làm thật. “Cô sẽ xin gặp Luke Brandon,” tôi vừa giải thích vừa đưa danh thiếp. “Công ty Truyền thông Brandon. Anh ấy là chồng tôi.”

Phía bên kia cửa hàng, tôi để ý thấy Ngài Cashmere đang xem xét mấy đôi găng tay da.

“Luke Brandon,” Silvia nhắc lại. “Được rồi ạ.” cô cất tấm danh thiếp đi và gật đầu ra ý muốn kết thúc câu chuyện với tôi.

“Thế cô đã gọi cho ai trong danh sách chưa?” Tôi không thể không hỏi thế được.

“Thưa Bà Brandon,” Silvia nổi cáu cất ngang. “Bà sẽ phải đợi đến lượt mình! Tôi không thể làm gì nhiều hơn thế!”

“Cô chắc không?” Một giọng bực tức chen vào và cả hai chúng tôi đều ngẩng lên thấy Ngài Cashmere đang từ phía kia cửa hàng tiến lại. Ông ta định làm gì nhỉ?

“Xin lỗi?” Silvia cao giọng, còn ông ta thì nháy mắt với tôi.

“Đừng để họ lừa chứ, cô gái.” Ông ta quay sang Silvia. “Nếu muốn thì cô có thể bán cho cô đây chiếc túi này.” Ông ta chỉ ngón tay cái múp múp vào chiếc túi Thiên Thần trên bục và rút một hơi xì gà.

“Thưa ngài...”

“Tôi đã nghe từ nãy đến giờ. Nếu cô vẫn chưa gọi cho ai trong danh sách chờ, họ sẽ không biết là chiếc túi đã đến nơi và thậm chí còn chẳng biết rằng nó có tồn tại.” Ông ta ngừng lại đầy ngụ ý. “Và cô có cô gái trẻ này ở đây, muốn mua nó.”

“Vấn đề không phải ở đó, thưa ngài.” Silvia gượng gạo cười với ông ra. “Đây là một cam kết nghiêm ngặt...”

“Các cô có ngoại lệ. Đừng có nói với tôi là không có. Này, Roberto!” ông ta bắt ngờ gọi. Anh chàng đeo kính gọng đen vội vàng tiến lại từ đâu đó phía sau.

“Thưa ngài Temple?” anh ta nói nhỏ nhẹ, liếc nhìn tôi. “Mọi chuyện ổn cả chứ?”

“Nếu tôi muốn chiếc túi này cho cô bạn của tôi, anh có bán cho tôi không?” Ông ta nhả một làn khói và nhướng mày về phía tôi. Trông ông ta như kiểu rất khoái chuyện này vậy.

Roberto đưa mắt sang Silvia, người đang quay ngoắt lại phía tôi, trợn mắt. Tôi có thể thấy Roberto đang cân nhắc tình huống, nào anh ta đang hoạt động rất mạnh.

“Thưa ngài Temple.” Anh ta quay sang người đàn ông cười cầu tài. “Ngài là khách hàng đặc biệt. Đó là chuyện khác...”

“Anh sẽ bán chứ?”

“Vâng,” Roberto nói, sau khi ngưng một chút.

“Thế thì tốt rồi.” Người đàn ông nhìn Roberto chờ đợi.

Im lặng. Tôi nín thở.

“Silvia,” cuối cùng thì Roberto cũng lên tiếng. “Gói cái túi lại cho bà đây.”

Ôi lạy CHÚA!

“Rất hân hạnh,” Silvia nói, liếc xéo tôi tức tối.

Không thể tin được điều này đã xảy ra.

“Tôi... Tôi không biết phải cảm ơn ông ra sao nữa!” tôi lắp bắp. “Đó là điều tuyệt vời nhất mà một người đã từng làm cho tôi, từ trước đến giờ!”

“Rất hân hạnh.” Người đàn ông cúi đầu và chìa tay ra bắt. “Nathan Temple.”

“Becky Bloomwood,” tôi nói khi bắt tay. “Í, quên, Brandon.”

“Cô thực sự muốn chiếc túi đó.” Ông ta nhướng mày tán thưởng. “Chưa từng thấy ai như thế bao giờ.”

“Tôi đến chết vì nó mất!” tôi thừa nhận, cười lớn. Tôi vô cùng biết ơn ông!”

Nathan Temple xua xua tay kiểu “đừng nói chuyện ơn huệ làm gì” rồi lấy bật lửa châm lại điếu xì gà vừa tắt. Ông ta lại ngước lên khi bập bập điếu xì gà.

“Brandon... như trong tên Luke Brandon à?”

“Ông biết Luke sao?” tôi ngạc nhiên. “Thật trùng hợp!”

“Nghe danh thôi.” Ông nhả ra một đám khói xì gà. “Anh ấy khá nổi danh, chồng cô ấy. Theo tôi được biết thì anh ấy đang đi làm lại sau một năm nghỉ đúng không?”

“À... vâng.” Tôi nói, ngạc nhiên, “Sao ông biết?”

Nathan Temple lại nháy mắt.

“Tôi để ý anh ấy lâu rồi. Một người có tài đấy. Vài năm trước, tất cả các ngân hàng đều nhảy vào cung cấp dịch vụ trên mạng. Nhưng ngân hàng được biết đến nhiều nhất là SBG. Khách hàng của chồng cô đấy.”

“Ngài Temple.” Roberto hồi hã tiến lại đưa cho người bạn mới của tôi mấy túi hàng. “Phần còn lại sẽ được gửi đi theo yêu cầu của ngài...”

“Tốt lắm, Roberto,” Nathan Temple nói, vỗ vỗ lưng anh ta. “Hẹn gặp anh sang năm.”

“Xin hãy để tôi mời ngài uống nước,” tôi nói nhanh. “Hay mời ngài ăn trưa! Hoặc... bất cứ cái gì đấy!”

“Rất tiếc, tôi phải đi rồi. Dù sao thì đó cũng là một lời mời dễ thương.”

“Nhưng tôi muốn cảm ơn vì điều ông. Tôi vô cùng biết ơn ông!”

Nathan Temple đưa tay lên khiêm tốn.

“Ai biết được đấy, ngày nào đó cô sẽ giúp lại tôi thì sao?”

“Bất cứ điều gì!” tôi thốt lên một cách phấn khởi, và ông ta mỉm cười. “Chúc cô vui với chiếc túi nhé. Đi thôi, Harvey.”

Chẳng biết từ đâu ra, một người đàn ông tóc vàng gầy gò mặc com lê sọc trắng xuất hiện. Anh ta đỡ những chiếc túi từ tay Nathan Temple rồi cả hai ra khỏi cửa hàng.

Tôi dựa vào quầy thanh toán, sung sướng ngất ngây. Mình đã có túi Thiên Thần. Mình đã có một cái túi Thiên Thần!

“Hai nghìn euro,” một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng tôi.

À phải. Suýt nữa tôi quên bém phần hai nghìn euro.

Theo phản xạ, tôi vội lấy cái ví - rồi ngừng lại. Tất nhiên rồi. Tôi không có ví. Và tôi đã tiêu sạch tiền trong thẻ Visa để mua thắt lưng cho Luke... và tôi chỉ có bảy euro tiền mặt.

Silvia nhú mắt khi thấy tôi ngập ngừng.

“Nếu bà có khó khăn trong việc thanh toán thì...” cô ta mở lời.

“Tôi không có khó khăn nào trong việc thanh toán cả!” tôi đáp ngay lập tức. “Tôi chỉ cần một phút thôi.”

Silvia khoanh tay lại một cách nghi ngại khi tôi thọc tay vào túi lần nữa và lôi ra hộp phấn phủ hiệu Bobbi Brown [1]

[1] Bobbi Brown, chuyên gia trang điểm và chủ tịch tập đoàn mỹ phẩm cao cấp Bobbi Brown với 400 cửa hàng trên 20 nước trên thế giới.

“Cô có búa không?” tôi nói. “Hay cái gì nặng nặng cũng được?” Silvia nhìn tôi như thể tôi đã hoàn toàn hóa điên.

“Bất cứ cái gì có thể...” Đột nhiên tôi nhìn thấy cái dập ghim trông có vẻ nặng đặt trên quầy thanh toán. Tôi nhắc nó lên và bắt đầu dùng hết sức đập thật mạnh vào hộp phấn.

“Oddio [2]!” Silvia hét lên.

[2] Tiếng Ý: Ôi trời ơi!

“Không sao đâu!” tôi nói, hơi hoảng hốt. “Tôi chỉ cần... được rồi!”

Cái hộp phấn vỡ ra thành từng mảnh. Tôi đắc thắng lôi ra một cái thẻ Master Card vốn được gắn keo vào mặt trong của nó. Thẻ dùng trong tình huống khẩn cấp, thẻ báo động đỏ của tôi. Luke không hề hay biết về cái này. Trừ khi anh chụp X-quang.

Tôi nảy ra ý tưởng giấu thẻ tín dụng trong hộp phấn sau khi đọc một bài báo tuyệt vời về quản lý tiền bạc. Không phải tôi có vấn đề gì lớn với tiền bạc hay gì đấy đại loại thế. Nhưng hồi trước, tôi từng có một... cuộc khủng hoảng kỳ cục nhỏ nhỏ.

Vì thế nên ý tưởng này với tôi thật hay ho. Tất cả những gì cần làm là cắt thẻ tín dụng ở nơi nào đấy khó lấy, như là cho nó đóng băng trong đá hay là khâu nó vào lớp vải lót túi xách, như thế bạn sẽ có thêm thời gian để suy nghĩ lại trước khi mua một món đồ nào đấy. Rõ ràng là chiến thuật đơn giản này có thể giảm đến chín mươi phần trăm những vụ mua sắm không cần thiết!

Và tôi phải nói là nó thực sự có tác dụng! Nhược điểm duy nhất là tôi cứ phải mua hộp phấn mới mãi, cũng hơi tốn kém.

“Tôi sẽ trả bằng thẻ này,” tôi nói và đưa nó cho Silvia, cô ta đang nhìn tôi chòng chọc như kiểu tôi là một con điên nguy hiểm. Cô ta rón rén đưa nó qua máy, và một phút sau tôi nguệch ngoạc ký tên lên hóa đơn. Tôi dúm nó vào tay cô ta, cô ta kẹp nó vào cặp tài liệu rồi cắt vào ngăn kéo.

Ngừng lại một chút. Tôi gần như nổ tung vì chờ đợi.

“Như vậy... tôi lấy túi được chưa?” tôi nói.

“Của bà đây,” cô ta nói, mặt tối sầm, và đưa tôi cái túi đựng màu kem.

Tay tôi nắm chặt cái quai xách và cảm thấy một niềm vui tinh khiết, trọn vẹn đang trào dâng.
Nó là của mình rồi.

Khi về khách sạn tối hôm đó tôi như lơ lửng trên mây. Đây là một trong những ngày đẹp nhất đời tôi. Tôi dành cả buổi chiều đi tới đi lui khu Monrenapoleone, trên vai khoe chiếc túi Thiên Thần mới nổi bật... và ai cũng thán phục nó. Trên thực tế, mọi người không chỉ thán phục nó... họ dán mắt vào nó. Cứ như tôi bỗng trở thành siêu sao vậy!

Có khoảng hai mươi người đã chạy đến hỏi tôi mua nó ở đâu, và một phụ nữ đeo kính mát sẫm màu, người nhất định phải là một ngôi sao điện ảnh Ý đã sai lái xe riêng đến và đề nghị trả ba ngàn euro cho nó. Và tuyệt nhất là tôi liên tục nghe thấy mọi người cứ nói, “La ragazza con la borsa di Angel” Câu này tôi tra được là “Cô gái đeo túi Thiên Thần!” Họ gọi tôi như thế đấy!

Tôi trôi bồng bềnh trong hạnh phúc qua chiếc cửa vào phòng chờ khách sạn và thấy Luke đang đứng gần quầy lễ tân.

“Em đây rồi!” anh nói, nghe có vẻ nhẹ nhõm. “Anh bắt đầu thấy lo rồi đấy! Taxi của chúng ta đến rồi.” Anh dẫn tôi ra, đẩy vào chiếc taxi chờ sẵn và sắp cửa. “Đến sân bay Linate,” anh bảo người lái xe, anh ta ngay tức khắc phóng vụt vào dòng xe cuộn cuộn, hòa vào bản hợp xướng còi xe inh ỏi.

“Vậy, hôm nay thế nào hả anh?” tôi nói, cố gắng bình tĩnh khi chúng tôi suýt bị một cái taxi khác đâm phải. “Cuộc họp thế nào anh?”

“Tốt đẹp cả! Nếu bọn anh thuyết phục được Arcodas Group trở thành khách hàng thì đây sẽ thật sự là một tin tốt lành. Hiện tại họ đang cực kỳ phát đạt. Sắp đến quãng thời gian sôi động lắm đây.”

“Thế... anh có nghĩ là bọn anh thuyết phục được họ không?”

“Bọn anh sẽ phải cố chứ. Khi nào trở về anh sẽ bắt đầu chuẩn bị đòn quyết định. Nhưng anh đang tràn đầy hy vọng. Anh cực kỳ hy vọng.”

“Anh giỏi quá!” tôi mỉm cười với anh. “Mà tóc anh có ổn không?”

“Tóc anh không sao.” Anh cười gượng gạo. “Thực tế là... mọi người đều ngưỡng mộ nó.”

“Anh thấy chưa?” tôi vui sướng nói. “Em biết sẽ thế mà!”

“Còn ngày hôm nay của em thì thế nào?” Luke nói khi chúng tôi qua qua một góc phố với vận tốc một trăm dặm một giờ.

“Tuyệt vời!” tôi thấy hạnh phúc trào dâng. “Tuyệt đối hoàn hảo. Em say mê Milan!”

“Thật không?” Trông Luke ngạc nhiên thích thú. “Ngay cả khi không có cái này?” Anh thò tay vào túi và lấy ví tôi ra.

“Ngay cả khi không có ví!” tôi nói, khẽ cười. “Mặc dù vậy... em đã cố xoay sở mua một thứ nho nhỏ.”

Tôi lấy ra cái gói bọc giấy màu đồng và háo hức nhìn Luke lôi cái thắt lưng ra.

“Becky, thật... tuyệt vời!” anh nói. “Hoàn toàn...” Anh nói nhỏ dần rồi ngưng lại, lật qua lật lại nó trên tay.

“Cái này là để thay cho cái em đã làm hỏng,” tôi giải thích. “Bằng keo tẩy lông nóng ấy, anh nhớ không?”

“Anh nhớ chứ.” Giọng anh thật sự xúc động. “Và... thật sự đây là tất cả những gì em mua ở Milan sao? Một món quà cho anh ư?”

“À ờ...”

Tôi nhún vai chẳng nói phải cũng chẳng bảo không rồi hắng giọng, câu giờ.

Hôn nhân phải dựa trên sự thành thực và lòng tin. Nếu tôi không nói với anh ấy chuyện túi Thiên Thần thì tôi đang phản bội lòng tin đó.

Nhưng nếu tôi mà đi nói với anh... tôi sẽ phải giải thích về cái thẻ dùng trong tình trạng khẩn cấp, cái thẻ báo động đỏ của mình. Cái này thì tôi không chắc có phải là ý tưởng hay không.

Tôi không muốn làm hỏng khoảnh khắc quý giá cuối cùng của kỳ trăng mật bằng một cuộc tranh luận ngu ngốc nào đấy.

Nhưng mình đã cười nhau rồi, tôi nghĩ khi cảm xúc ào ạt ủa tới. Mình đã thành vợ chồng. Mình không nên giữ bí mật chuyện gì với nhau. OK, mình sẽ nói với anh ấy

“Luke...”

“Khoan đã.” Luke cắt ngang, giọng hơi thô lỗ. “Becky, anh muốn xin lỗi.”

Xin lỗi ư?

“Em nói em đã thay đổi. Em nói em đã trưởng thành. Và... thực sự là thế.” Anh xòe tay. “Thú thật là anh đã nghĩ em sẽ trở lại khách sạn sau khi đã mua hết rất nhiều tiền.”

Ôi trời.

“Ừm... Luke...” tôi đánh bạo.

“Anh tự thấy xấu hổ,” anh nói, cau mày. “Giờ thì em đang ở đây, đây là chuyến đi thăm kinh đô thời trang thế giới đầu tiên của em và tất cả những gì em mua là một món quà cho anh. Becky... anh thực sự cảm động.” Anh thốt lên, xúc động lạc cả giọng. “Chandra đã đúng. Em thực sự có một tâm hồn đẹp.”

Im lặng. Đã đến lúc phải nói cho anh biết sự thật.

Nhưng làm sao tôi có thể nói với anh rằng tôi không hề có một tâm hồn đẹp mà chỉ có một tâm hồn bình thường cũ kỹ tồi tàn thôi?

“À thì...” Tôi thấy mình đang gấp đi gấp lại tờ giấy gói màu đồng như bị ma ám. “Ừm... anh biết đấy. Chỉ là cái thắt lưng thôi mà!”

“Với anh thì nó không chỉ là một cái thắt lưng,” anh nói khẽ. “Nó là biểu tượng cho cuộc hôn nhân của chúng ta.” Anh nắm chặt tay tôi một lát, rồi mỉm cười. “Anh xin lỗi... vừa nãy em muốn nói gì ấy nhỉ?”

Mình vẫn có thể thú nhận. Mình vẫn có thể làm

“À... thì... Em chỉ định nói với anh là... cái khóa thắt lưng chính được đấy.” Tôi khẽ mỉm cười với anh, nụ cười không được tươi lắm, rồi quay đi, vờ như thích thú với cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Thôi xong. Thế là mình đã không nói sự thật.

Nhưng tôi tự bào chữa là nếu anh chỉ cần chú tâm khi tôi đọc bài báo trên tờ Vogue đó cho anh nghe thì anh đã tự thấy rồi. Ý tôi là tôi chẳng giấu giếm hay làm gì cả. Tôi đang ở đây, trên tay là một trong những biểu tượng đẳng cấp được thêm khát nhất thế giới - và anh thì thậm chí còn chẳng thể nhận ra!

Và dẫu sao thì đây chắc chắn cũng sẽ là lần cuối cùng tôi nói dối anh. Từ giờ trở đi, sẽ không có thêm lời nói dối vô hại, lời nói dối hơi có hại hay lời bịa đặt nào nữa. Chúng tôi sẽ có một cuộc hôn nhân hoàn hảo dựa trên sự trung thực và lòng tin. Đúng thế. Mọi người sẽ thán phục lối sống hòa hợp yêu thương lẫn nhau của chúng tôi, và người ta sẽ gọi chúng tôi là Cặp vợ chồng...

“Đến sân bay Linate rồi!” Giọng người lái xe cắt ngang những suy nghĩ của tôi. Tôi quay sang nhìn Luke, tự nhiên thấy lo sợ hồi hộp.

“Ta đến nơi rồi,” anh nói, nhìn vào mắt tôi. “Em vẫn muốn về nhà chứ?”

“Tất nhiên rồi!” tôi đáp như đinh đóng cột, cổ lờ cảm giác nóng ruột đi.

Tôi ra khỏi taxi và duỗi thẳng chân. Hành khách đầy xe chở hành lý đang đi lại lộn xộn, một chiếc máy bay vừa rồ máy như sấm vừa cất cánh, gần như ngay trên đầu tôi.

Trời ơi, chúng tôi đang thực sự làm thế. Vài giờ nữa thôi chúng tôi sẽ ở London. Sau ngân ấy tháng đi du lịch.

“Nhân tiện,” Luke nói. “Chiều nay mẹ em vừa nhắn tin vào máy anh. Bà muốn biết xem chúng ta vẫn đang ở Sri Lanka hay đã đến Malaysia rồi.”

Anh nhướn mày một cách hài hước về phía tôi, và tôi bật cười khúc khích. Mọi người sẽ sốc lắm đây! Họ sẽ giật mình khi thấy chúng tôi!

Và rồi tự dưng tôi thấy tràn đầy phấn khích. Chúng tôi đang trên đường về nhà!

6. Chương 04

4

ÔI TRỜI ƠI. Chúng tôi đã làm được rồi. Chúng tôi đã trở về. Chúng tôi đã thực sự trở lại trên đất Anh.

Ít nhất thì cũng là trên đường nhựa Anh. Đêm qua chúng tôi ở căn hộ của Luke, và giờ thì đang lái một chiếc xe thuê dọc theo đường Surrey, hoàn toàn sẵn sàng làm bố mẹ tôi bất ngờ. Hai phút nữa chúng tôi sẽ đến nhà họ! Mới mười một giờ, nên họ chắc sẽ đang uống cà phê trong vườn như thường lệ, hoàn toàn không hay biết gì!

Tôi phấn khích đến nỗi hầu như không thể ngồi yên. Thực tế, tôi cứ đập đập đầu gối mình lên cái mặt nạ thổ dân Nam Phi. Tôi chỉ cần được trông thấy nét mặt bố mẹ thế nào khi gặp chúng tôi thôi! Gương mặt mẹ sẽ hồng sáng, và mặt bố trông sẽ kinh ngạc, rồi nở nụ cười... rồi chúng tôi sẽ chạy đến bên nhau xuyên qua một làn khói...

Thực ra thì có lẽ sẽ chẳng có làn khói nào. Tôi đang nghĩ đến phim Những đứa trẻ sống bên đường tàu [1]. Nhưng dù sao thì cũng sẽ rất tuyệt à xem. Sẽ là cuộc đoàn tụ tuyệt vời

Thành thật mà nói, bố mẹ tôi có lẽ sẽ thấy đôi chút khó khăn khi thiếu tôi. Tôi là đứa con gái duy nhất của họ, và đây là lần họ không gặp tôi lâu nhất.

[1] The Railway Children: tiểu thuyết của Edith Nesbit, xuất bản lần đầu năm 1906, sau này được dựng thành phim trong đó có cảnh đoàn tụ gia đình trong làn khói.

Những mười tháng trời.

Vì thế tôi sẽ trở về nhà và làm cho họ thật hạnh phúc.

Chúng tôi lượn qua đại lộ Mayfield và tôi chợt cảm thấy hơi căng thẳng.

“Luke, chúng ta có nên gọi điện trước không?” tôi nói.

“Giờ thì quá muộn rồi,” Luke bình thản đáp và xi nhan rẽ trái.

Chúng tôi gần về đến phố nhà bố mẹ rồi. Ôi trời. Tôi thực sự đang bắt đầu cảm thấy bồn chồn.

“Lỡ bố mẹ quá sốc khi thấy chúng ta và lên cơn đau tim thì sao?” tôi thốt ra trong cơn hoảng loạn bất ngờ kéo đến.

“Anh chắc là họ sẽ không sao đâu!” Luke cười lớn. “Đừng lo!”

Và giờ thì chúng tôi đang trên đường Elton, đường nhà bố mẹ tôi. Chúng tôi đang đến nhà họ. Chúng tôi đang ở đây.

Luke cho xe vào lối dành cho xe rồi tắt máy. Trong một thoáng cả hai chúng tôi đều bất động.

“Sẵn sàng chưa em?” Luke nói.

Cảm thấy như bừng tỉnh, tôi bước ra khỏi xe, sập cửa. Trời nắng đẹp và con phố tĩnh lặng, chỉ có mấy chú chim đang líu lo và tiếng máy cắt cỏ từ đằng xa vọng lại.

Tôi bước lên chỗ cửa ra vào, ngần ngại, và rồi, với niềm phấn khích bất ngờ trào dâng, tôi đưa tay lên, kiên quyết nhấn chuông.

Chẳng có gì xảy ra cả.

Tôi đợi một lát rồi nhấn chuông lại. Nhưng vẫn im lặng.

Bố mẹ không có nhà.

Làm sao mà họ lại không có nhà cơ chứ?

Tôi cảm thấy phẫn nộ. Bố mẹ tôi đang ở chỗ quái nào chứ? Họ luôn ở nhà cơ mà! Đây mới là nơi họ thuộc về! Chẳng lẽ họ không nhận ra rằng đứa con gái yêu quý duy nhất của họ đã trở về sau chuyến du lịch vòng quanh thế giới hay sao?

“Mình có thể đi uống cà phê và quay lại sau,” Luke gợi ý.

“Em cũng nghĩ thế,” tôi nói, cố giấu nỗi thất vọng.

Chuyện này đã phá hủy toàn bộ kế hoạch của tôi. Tôi đã hoàn toàn sẵn sàng cho cuộc đoàn tụ vĩ đại đầy xúc động của mình - chứ không phải là ra đường uống một tách cà phê khi gió nào đấy!

Chán nản, tôi đi ra con đường mòn và tựa vào cánh cổng sắt hoa. Tôi cài cửa bằng cái chốt gỗ mà bố tôi đã nói sẽ sửa suốt hai mươi năm trời, và nhìn những cây hồng bố mẹ trồng năm ngoái để mừng đám cưới chúng tôi. Trời ơi, chúng tôi đã cưới nhau được gần một năm rồi. Ý nghĩ đó thật kỳ cục.

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng ai đó đang đi dọc phố từ xa vọng lại. Tôi ngẩng đầu lên nheo mắt nhìn. Có hai dáng người đang đi vòng qua khúc quanh.

Đó là họ! Đó là bố mẹ tôi! Mẹ mặc váy hoa còn bố mặc sơ mi cộc tay hồng, cả hai đều rám nắng và khỏe mạnh.

“Mẹ!” tôi hét lên. “Bố!” tôi dang rộng tay. “Chúng con về rồi!”

Bố mẹ tôi nhìn lên, và cả hai chết sững tại chỗ. Bất thành linh, tôi nhận thấy họ đi cùng một người nữa. Một phụ nữ. Hoặc một cô gái. Tôi không thể nhìn rõ dưới nắng gắt thế này.

“Mẹ!” tôi lại gào lên lần nữa. “Bố!”

Điều kỳ lạ là họ vẫn không chuyển động. Chắc hẳn họ quá choáng váng trước vẻ ngoài của tôi hay gì đấy đại loại thế. Chắc họ nghĩ tôi là ma.

“Con về rồi!” tôi la lớn. “Con đây mà, Becky đây mà! Ngạc nhiên chưa!”

Rồi, trước sự sững sờ tột độ của tôi, bố và mẹ bắt đầu lùi lại.

Họ... họ đang làm cái gì thế? Họ phải chạy về phía tôi mới phải chứ?

Bố mẹ biến mất chỗ khúc quanh và trong một lát tôi ghen lời.

“Luke, đây có phải là bố mẹ không?” cuối cùng tôi lên tiếng.

“Anh nghĩ thế.” Giọng Luke nghe cũng bối rối tương tự.

“Và có thật là họ... vừa bỏ chạy khỏi em không?”

Tôi đau khổ quá. Bố mẹ ruột của tôi bỏ chạy khỏi tôi như thể tôi mắc dịch hạch.

“Không!” Luke nhanh chóng đáp lại. “Tất nhiên là không. Có thể chỉ là do họ không nhìn thấy em. Xem kia!” Anh bất ngờ chỉ tay. “Họ lại kia rồi.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, mẹ và bố đã lại xuất hiện chỗ khúc quanh, lần này thì không có cô gái. Họ đi tới vài bước, rồi bố nắm tay mẹ rất kịch và chỉ vào tôi.

“Nhìn kia!” ông nói. “Becky đấy!”

“Becky!” mẹ thốt lên một cách giả tạo. “Không thể nào!”

Nghe giọng mẹ cứ như khi mẹ diễn trong một vở kịch nghiệp dư dựng theo truyện của Agatha Christie năm ngoái, hồi đấy mẹ đóng vai người phụ nữ đã phát hiện ra xác chết.

“Becky! Luke!” bố gọi.

Và giờ thì họ đang thực sự chạy về phía chúng tôi, và tôi cảm thấy cảm xúc lại trào dâng.

“Mẹ!” tôi hét lên. “Bố! Chúng con về rồi!”

Tôi chạy về phía họ, dang rộng tay. Tôi sà vào vòng tay bố, và lúc sau thì mẹ cũng ở đó, và ba người nhà tôi ôm nhau thắm thiết.

“Các con đã về nhà rồi!” bố thốt lên. “Chào mừng quay trở lại, con yêu!”

“Mọi việc đều ổn chứ con?” mẹ nhìn tôi lo lắng. “Con vẫn khỏe chứ?”

“Chúng con khỏe cả! Chúng con chỉ quyết định về nhà sớm thôi! Bọn con muốn gặp mọi người ở nhà!” tôi siết chặt mẹ. “Bọn con biết là bố mẹ sẽ nhớ bọn con mà!”

Cả ba chúng tôi bước trở lại nhà. Tại đó bố bắt tay Luke và mẹ ôm chầm lấy anh.

“Mẹ không tin nổi nữa,” bà nói, hét nhìn Luke lại nhìn tôi. “Thật sự là mẹ không tin nổi nữa. Luke, xem tóc con kia! Dài quá đi mất!”

“Con biết ạ.” Anh cười tươi với tôi. “Con sẽ cắt tóc trước khi trở lại làm việc.”

Theo phản xạ, tôi mở miệng định phản đối rồi lại thôi. Tôi đang vui đến mức chẳng muốn tranh luận làm gì. Thay vào đó, tôi sung sướng cười lại với anh, tay vẫn đang đan vào tay bố. Cảnh tượng này thật đúng như tôi đã tưởng tượng. Mọi người bên nhau hạnh phúc. Cho dù... tôi vẫn đang băn khoăn không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Tôi đột ngột ôm mẹ lần nữa bằng cánh tay còn lại. “Được gặp mẹ con vui quá!”

“Mẹ cũng rất vui được gặp con, con yêu!” Mẹ ôm lại tôi và tôi hít hà mùi hương quen thuộc của nước hoa Green Irish Tweed mẹ vẫn dùng từ lâu lắm, theo như tôi còn nhớ.

“Nghe mẹ nói thế con mới yên tâm!” tôi cười. “Bởi gần như bố mẹ đã...” Tôi ngừng lại, cảm thấy hơi kỳ kỳ.

“Gì cơ, con yêu?”

“À, lúc này trông bố mẹ như kiểu... cố tránh con ấy!” tôi lại khẽ cười, để chứng tỏ tôi cũng thấy ý nghĩ này thật lố bịch

Ngưng lại một chút... và tôi không hoàn toàn chắc có phải thế không, nhưng đúng là tôi đã thấy bố mẹ liếc nhìn nhau.

“Lúc đấy bố bị rơi kính!” mẹ vui vẻ nói. “Đúng không anh yêu?”

“Đúng đấy!” bố hồ hởi đáp. “Bố đã làm rơi kính.”

“Nên bố mẹ phải quay lại tìm,” mẹ giải thích.

Cả hai bố mẹ nhìn tôi đầy cảnh giác.

Chuyện quái gì đang diễn ra thế này? Họ đang giấu giếm điều gì sao?

“Có phải Becky đấy không nhỉ?” Một giọng the thé xuyên thủng bầu không khí, và tôi nhìn quanh, thấy Janice, bà hàng xóm cạnh nhà đang nhìn qua hàng rào. Bà mặc một chiếc váy hoa hợp tông màu mắt, tóc nhuộm màu ánh nâu vàng rất lạ. “Becky!” Bà tự siết chặt tay lên ngực mình. “Đúng là cháu rồi!”

“Cháu chào cô, Janice!” tôi nói, cố gắng giấu sự bối rối. “Bọn cháu đã về rồi!”

“Trông cháu tuyệt quá!” bà thốt lên. “Trông chúng không tuyệt sao?” bà nói với bố mẹ tôi. “Thật rám nắng”

“Đấy là điều du lịch đem lại đấy,” tôi đáp thờ ơ.

“Và Luke! Trông cậu như Crocodile Dundee [2] ấy!” Janice đang tròn mắt nhìn chúng tôi với sự ngưỡng mộ không cần che giấu, và tôi không thể không thấy hài lòng.

[2] Nhân vật trong seri phim truyền hình cùng tên, bề ngoài đẹp trai, rậm nắng, vạm vỡ.

“Chúng ta vào nhà thôi”, mẹ nói. “Và các con có thể kể mọi chuyện về chuyến đi!”

Đây là khoảnh khắc tôi đã vẽ ra trong đầu không biết bao nhiêu lần. Ngồi với bạn bè và gia đình, kể về những cuộc phiêu lưu ở nước ngoài của mình. Trải rộng tấm bản đồ ra... tả lại cảnh mặt trời mọc trên núi... nhìn những khuôn mặt thèm thuồng... nghe những tiếng xuyết xoa tán phục...

Trừ mỗi một việc là khi chuyện này thực sự diễn ra thì nó không giống tôi tưởng tượng lắm.

“Các cháu có đi đến Tenerife không?” Janice liên tục chen ngang khi tôi cố gắng tả lại cảnh lội qua sông Amazon. “Hay là Majorca [3]? Ở đấy có thể mua được mấy món hay lắm...”

[3] Tenerife, Majorca: tên những hòn đảo du lịch nổi tiếng thuộc Tây Ban Nha.

“À... không,” tôi nói, cảm thấy hơi bực mình. “Bọn cháu đi châu Phi... Ấn Độ...” tôi dang rộng tay. “Mọi nơi!”

“Cô không thể chịu nổi nóng nực,” Janice lắc đầu. “Không bao giờ chịu được. Ngay cả ở Florida.” Mặt bà chợt sáng bừng lên. “Bọn cháu có đến Disneyland không?”

“À... không.”

“Thôi cũng được.” Trông Janice đầy thông cảm. “Không sao. Có lẽ là lần sau!”

Lần sau? Cái gì cơ, lần chúng tôi mất mười tháng đi vòng quanh thế giới sau á?

“Nghe có vẻ là một kỳ nghỉ thú vị đấy,” bà nói thêm, giọng động viên.

Đó không phải là một kỳ nghỉ! Tôi muốn thoát lên thế. Đó là một trải nghiệm du lịch! Một cách thành thực luôn. Tôi cá là khi Christopher Columbus trở về từ châu Mỹ, lúc xuống tàu người ta không gặp ông và hỏi “Ôi, Christopher, ông đã đến Disneyland chưa?”

Tôi ngược lên nhìn bố mẹ, nhưng họ thậm chí còn không thèm nghe chuyện. Họ đang đứng bên bồn rửa, mẹ đang thì thào gì đấy với bố.

Tôi không thích thế. Chắc chắn là đang có chuyện gì đó. Tôi đưa mắt sang Luke, thấy anh cũng đang quan sát bố mẹ.

“Bọn con có quà cho bố mẹ này!” tôi nói to, với lấy cái túi. “Mẹ! Bố! Xem này!”

Chật vật một lúc tôi mới lôi được cái mặt nạ Nam Phi ra tặng mẹ. Nó có hình mặt chó, với những chiếc răng lớn, cặp mắt to tròn, và tôi phải nói là trông cực kỳ ấn tượng.

“Con mua cái này trên đường từ Paraguay về!” tôi nói thêm, vô cùng tự hào.

Tôi thấy mình như một nhà thám hiểm! Giờ tôi đang ở đây, mang về Oxshott những đồ mỹ nghệ của văn hóa thổ dân Nam Phi. Tôi muốn nói là có bao nhiêu người ở nước Anh này từng được thấy một trong số những thứ này? Có khi một viện bảo tàng sẽ đề nghị tôi cho họ mượn để triển lãm hay gì đấy ấy chứ!

“Lạy Chúa!” mẹ nói, lật nó lại xem, hơi căng thẳng. “Nó là cái gì thế con?”

“Nó là một cái mặt nạ được người Da đỏ Chiriguano làm ra để dùng trong các nghi lễ truyền thống, đúng không?” Janice hớn hở.

“Cô đến Paraguay rồi sao, Janice?” tôi nói, sưng sốt.

“Ôi không đâu, cháu yêu.” Bà nhấp một ngụm cà phê. Cô thấy nó ở cửa hàng John Lewis[4].”

[4] Một cửa hàng bách hóa lớn ở Anh thuộc hệ thống siêu thị và cửa hàng bán lẻ do tập đoàn John Lewis Partnership điều hành.

Trong một lát tôi không thốt nên lời.

“Cô đã thấy nó ở... John Lewis thật à?” cuối cùng thì tôi cũng nói được.

“Ồ Kingston. Gian hàng quà tặng.” Bà mỉm cười. “Thời buổi này cháu có thể mua mọi thứ ở John Lewis!”

“Không bao giờ bán hạ giá [5],” mẹ phụ họa theo.

[5] Nguyên văn: Never knowingly undersold- khẩu hiệu của John Lewis.

Tôi không thể tin nổi điều đó. Tôi đã kéo lê cái mặt nạ này theo gần sáu nghìn dặm vòng quanh thế giới. Nó phải là một báu vật ngoại quốc quý hiếm mới đúng chứ. Thế mà người ta vẫn luôn bày bán nó ở cái cửa hàng John Lewis chết tiệt đấy.

Mẹ nhìn mặt tôi.

“Nhưng cái của con mới là đồ thật, con yêu!” mẹ nói nhanh. “Bố mẹ sẽ đặt nó trên bệ lò sưởi, cạnh cúp vô địch giải golf của bố!”

“Vâng,” tôi nói, hơi u ám. Tôi liếc sang bố và thấy ông vẫn đang nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, chẳng nghe lấy một lời. Có lẽ tôi sẽ tặng quà bố sau.

“Thế tình hình ở đây thế nào ạ?” tôi nói, đón lấy tách cà phê mẹ đưa. “Martin thế nào ạ? Cả Tom nữa?” tôi hỏi Janice.

“Cả hai ổn cả, cảm ơn cháu!” Janice nói. “Tom đang sống với cô chú một thời gian.”

“À.” Tôi gật đầu ra vẻ hiểu chuyện.

Tom là con trai của cô chú Janice và Martin, và anh ta đang gặp thảm họa với cuộc hôn nhân của mình. Vợ anh, Lucy, đã bỏ anh, chủ yếu là vì anh không chịu sảm mình để hợp với cô.

“Chúng nó bán nhà rồi,” Janice nói, trông rất buồn bã. “Bán lãi lắm, thật đấy.”

“Và anh ấy ổn chứ?”

Mẹ và Janice nhìn nhau.

“Nó lao vào sở thích của nó,” cuối cùng Janice cũng lên tiếng. “Làm ình bận rộn. Nghề mới của nó là nghề mộc. Nó làm đủ thứ đồ gỗ cho cô chú!” Trông cô Janice hơi khó chịu. “Ba cái ghế dài đặt trong vườn... hai cái tổ chim... và giờ thì đang làm thêm một cái nhà nghỉ mùa hè hai tầng trong vườn!”

“Wow!” tôi lịch sự nói. “Tuyệt quá!”

Tôi nghe thấy tiếng báo hiệu của lò nướng hẹn giờ và ngạc nhiên ngẩng lên. Mẹ đã biết nướng bánh trong khi chúng tôi ở xa rồi sao?

“Mẹ đang nấu gì à?” Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc lò chẳng có dấu hiệu gì còn hoạt động.

“Không!” Mẹ cười rung người. “Đấy là tiếng nhắc mẹ kiểm tra eBay.”

“eBay?” Tôi nhìn mẹ chăm chăm. “Ý mẹ là gì cơ? eBay à?”

Sao mà mẹ lại biết đến eBay được? Mẹ mù vi tính cơ mà. Năm kia khi tôi gợi ý mẹ nên tặng Luke một cái bàn di chuột nhân dịp Giáng Sinh, mẹ đã đi đến cửa hàng bán đồ cho vật nuôi.

“Con biết mà, con yêu! Mua sắm qua mạng ấy mà. Mẹ đang đấu giá mua một cái chảo hiệu Ken Hom, một đôi chân nến” - mẹ lúi trong ví ra xem một quyển sổ hoa lá cành - “đúng rồi, và cả một cái kéo tỉa cây cho bố nữa. Mới dùng có một lần!”

“eBay thật tuyệt vời!” Janice phụ họa. “Hay lắm. Cháu đã thử chưa, Becky?”

“Dạ... chưa.”

“Ôi con sẽ thích nó à xem,” mẹ thốt lên. “Dù tối qua mẹ đã không thể nào vào kiểm tra mấy cái đĩa Portmeirion.” Mẹ tặc lưỡi. “Chẳng hiểu sao nữa.”

“Chắc máy chủ đang down,” Janice ra vẻ hiểu biết. “Tôi thì cả tuần nay cứ đau đầu với cái modem. Ăn bánh đi Becky.”

Tôi không thể hiểu nổi chuyện này. Mẹ tôi? Trên eBay? Tiếp theo có khi mẹ còn bảo là mẹ đã lên được level sáu trong trò Tomb Raider cũng nên.

“Nhưng... Mẹ thậm chí còn không có máy tính,” tôi nói. “Mẹ vốn ghét công nghệ hiện đại mà.”

“Chuyện đó xưa rồi, con yêu! Mẹ và cô Janice đã học một khóa. Bọn mẹ đã dùng băng thông rộng!” Mẹ nhìn tôi nghiêm túc. “Mẹ khuyên con một chút này, Becky. Nếu con định lắp băng thông rộng thì mẹ sẽ cài fire-wall tử tế.”

Ồi. Giá trị đảo lộn hết cả. Cha mẹ không nên biết nhiều về máy tính hơn con cái mới phải chứ. Tôi thờ ơ g đầu và uống một ngụm cà phê, cố giấu sự thật là tôi chẳng biết phai-ua là cái gì.

“Jane, đã mười hai giờ kém mười rồi,” Janice cẩn trọng nói với mẹ. “Chị có định...”

“Không không,” mẹ nói. “Chị cứ đi trước đi.”

“Chuyện gì thế ạ?” Tôi hết nhìn mẹ lại nhìn Janice. “Có gì không ổn sao?”

“Tất nhiên là không!” mẹ nói, đặt tách cà phê xuống. “Chỉ là hôm nay bố mẹ với cô Janice và chú Martin đã nhận lời đi ăn tiệc trưa tại nhà Marshall. Nhưng đừng lo. Bố mẹ sẽ xin lỗi họ sau.”

“Đừng làm thế chứ mẹ!” tôi nói ngay lập tức. “Mẹ phải đi. Bọn con không định đảo lộn kế hoạch của mẹ.” Ngưng lại một chút.

“Con chắc chứ?” mẹ nói.

Đáng ra mẹ không nên nói thế. Mẹ nên nói là “Sao mà con gái rượu lại đảo lộn kế hoạch của mẹ được?”

“Tất nhiên ạ!” tôi nói, giọng cố tỏ ra vui vẻ. “Mẹ đến bữa tiệc trưa đi và chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

“Ừ, thế cũng được,” mẹ nói. “Nếu con chắc.”

“Tôi sẽ về và chuẩn bị sẵn sàng,” Janice nói. “Rất vui thấy cháu đã về, Becky!”

Khi bà bước qua cửa bếp rồi khuất bóng, tôi nhìn sang bố, thấy bố vẫn đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, trầm ngâm.

“Bố ổn chứ?” tôi nói. “Nãy giờ bố chẳng nói gì cả.”

“Xin lỗi,” bố nói, quay lại, nhanh chóng nở một nụ cười. “Bố chỉ đang mất tập trung chút thôi. Bố đang nghĩ đến... trận golf tuần sau. Một trận rất quan trọng.” Bố làm động tác đánh golf.

“Vâng,” tôi nói, cố cho giọng mình nghe có vẻ vui.

Nhưng trong lòng tôi càng lúc càng thấy khó chịu. Bố đâu có thực sự nghĩ về golf. Sao bố lại cứ giấu giếm giếm như thế?

Chuyện gì đang diễn ra vậy?

“Thế...” tôi nói nhỏ. “Người lúc trước con thấy là ai thế ạ? Cái cô đi cùng với bố mẹ ấy?”

Như thể tôi vừa bắn một phát súng hay đại loại thế. Cả bố và mẹ đều đứng chết trân. Tôi có thể thấy mắt họ liếc sang nhau, rồi lại nhìn ra chỗ khác. Trông họ hoàn toàn hoảng loạn.

“Cô nào cơ?” cuối cùng mẹ lên tiếng. “Mẹ chẳng hề...” Mẹ quay sang bố. “Anh có thấy cô gái nào không, Graham?”

“Chắc Becky muốn nói đến... người qua đường đó,” bố nói bằng cái giọng trống rỗng.

“Đúng thế!” mẹ kêu lên, lại bằng giọng diễn kịch ấy. “Có một phụ nữ chỉ đi ngang qua trên phố thôi. Một người lạ. Chắc là thế rồi, con yêu.”

“Vâng. Tất nhiên ạ.”

Tôi cố mỉm cười, nhưng thâm tâm thấy hơi chán nản. Có phải bố mẹ đang nói dối mình không?

“Thôi... bố mẹ đi dự tiệc trưa đi!” tôi nói. “Chúc bố mẹ vui vẻ!”

Khi cửa trước sập lại tôi thấy như muốn òa khóc. Tôi đã chờ mong hôm nay đến thế. Nhưng giờ thì tôi ước gì mình đừng bao giờ quay về. Chẳng ai có vẻ hào hứng gặp lại chúng tôi. Báu vật kỳ lạ quý hiếm của tôi không kỳ lạ cũng chẳng quý hiếm. Và sao bố mẹ lại cư xử lạ lùng như thế?

“Em muốn uống cà phê không?” Luke hỏi.

“Không, cảm ơn anh.” Tôi lê chân trên sàn bếp.

“Em ổn chứ, Becky?”

“Không,” tôi khẽ thừa nhận. “Không ổn lắm. Việc trở về nhà chẳng giống những gì em nghĩ gì cả.”

“Lại đây nào,” Luke dang rộng vòng tay và tôi nép mình vào ngực anh. “Em đã mong đợi gì vậy? Rằng bố mẹ sẽ dẹp hết mọi chuyện và vứt bữa tiệc đi ư?”

“Không! Tất nhiên là không!” tôi ngước lên và bắt gặp ánh mắt Luke. “Vâng... có lẽ. Kiểu như thế. Chúng ta đã đi xa cả quãng thời gian như thế, vậy mà chỉ giống như... nhảy bổ ra cửa hàng rồi về thôi vậy!”

“Khiến mọi người ngạc nhiên luôn luôn giống như đánh bạc,” anh nói một cách hợp lý. “Họ không hề trông đợi chúng ta sẽ về trong vòng hai tháng nữa. Nên chẳng có gì lạ khi họ hơi bị động.”

“Em biết. Nhưng không chỉ có thế.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Luke... anh có nghĩ là bố mẹ đang... giấu giếm chuyện gì không?”

“Có,” Luke nói.

“Có ư?”

Tôi sững sốt. Tôi đang chờ anh nói là, “Becky, em đang tưởng tượng ra mọi thứ đấy,” như anh vẫn hay nói.

“Chắc chắn đang có chuyện gì đấy xảy ra.” Luke dừng lại một chút. “Và có lẽ anh biết đấy là chuyện gì.”

“Gì cơ?” Tôi nhìn anh chằm chằm, sốt ruột.

“Người phụ nữ đi cùng với bố mẹ ấy. Người mà bố mẹ không kể với chúng ta ấy. Anh đoán cô ấy là một nhân viên nhà đất. Anh nghĩ là bố mẹ đang định chuyển nhà.”

“Chuyển nhà?” tôi lặp lại, hoang mang. “Sao bố mẹ lại làm vậy? Ngôi nhà này đáng yêu thế cơ mà! Nó hoàn hảo!”

“Nó hơi rộng đối với họ khi em không còn ở đây nữa...”

“Nhưng sao họ lại không nói với em cơ chứ?” Giọng tôi rít lên đau đớn. “Em là con gái họ cơ mà! Em là đứa con duy nhất! Bố mẹ nên nói với em chứ!”

“Có thể họ cho rằng em sẽ buồn.” Luke gợi ý.

“Em sẽ không buồn!” Tôi kêu lên phẫn nộ.

Rồi chợt nhận ra là mình thực sự buồn.

“Được rồi, có lẽ em sẽ buồn. Nhưng em không thể tin được họ lại giữ bí mật chuyện đấy!”

Tôi rời vòng tay Luke và lại gần cửa sổ. Tôi không thể chịu đựng nổi ý nghĩ rằng bố mẹ sẽ rời khỏi đây. Mắt tôi quét qua toàn bộ khu vườn trong sự luyến tiếc bất ngờ kéo đến. Bố mẹ không thể bỏ lại khu vườn này. Nhất định không thể được. Đây là nơi tôi đã tập đi những bước đầu tiên. Đây là nơi tôi và Luke đã cưới nhau.

Đột nhiên tôi thấy Tom Webster trong vườn hàng xóm. Anh mặc quần jeans, áo phông cộc tay in dòng chữ **VỢ TÔI ĐÃ BỎ TÔI VÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ TÔI CÓ LÀ CHIẾC ÁO T-SHIRT TÔI TÀN NÀY**, và đang cố vác tấm ván gỗ lớn nhất tôi từng thấy.

Ôi. Trông anh ta ngẫu phết.

“Có thể không phải thế,” Luke lên tiếng từ sau lưng tôi. “Có lẽ anh nhầm.”

“Anh không nhầm đâu.” Tôi đau khổ quay lại. “Hắn là thế rồi. Không thì còn là gì nữa?”

“Thôi... đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Thôi nào. Mai là lễ rửa tội rồi. Em sẽ gặp lại Suze!”

“Vâng.” Tôi lại thấy tinh thần lên cao. “Đúng thế.”

Luke nói đúng. Có thể hôm nay diễn ra không theo kế hoạch lắm - nhưng ngày mai sẽ rất tuyệt. Tôi sẽ lại đoàn tụ với Suze, người bạn thân nhất, tốt nhất của tôi trên cả thế giới rộng lớn này. Tôi không thể đợi được nữa.

7. Chương 05 Phần 1

5

LỄ RỬA TỘI CỦA CẶP SONG SINH được tổ chức tại nhà bố mẹ Suze ở Hampshire, họ sống ở đó trong khi chờ mặt Tây của lâu đài xây xong. Đáng nhẽ họ sẽ sống tại ngôi nhà ở Pembrokeshire của chồng Suze, nhưng hiện tại vài người họ hàng xa đang sống tại đó. Còn nhà anh ở Sussex thì đang được dùng làm bối cảnh ột bộ phim dựa theo tiểu thuyết của Jane Austen.

Gia đình Suze là thế đấy. Không ai chỉ có một căn nhà cả.

Khi chúng tôi lái xe xuôi theo đại lộ rợp bóng cây quen thuộc, tôi như nhảy lên vì phấn khích. Căn nhà xây bằng đá trông vẫn rộng rãi và sang trọng như ngày nào với những hàng cột ở lối vào, dù dần cây thường xuân trước nhà đã bị tỉa sạch. Hai con điều sư đá vẫn đứng như hai lính gác trước cửa, và trên đầu chúng đội vòng hoa, y như hồi lễ cưới của Suze.

“Nhanh lên anh!” tôi nói lúc anh điều khiển xe vào bãi đỗ. Khi anh thậm chí còn chưa kịp tắt máy, tôi đã nhảy ra khỏi xe chạy vụt qua con đường lát sỏi về phía ngôi nhà. Giờ thì mình đã ở đây rồi. Mình không thể chờ đến khi gặp Suze được!

Cánh cửa trước nặng nề đang khép hờ và tôi đẩy nó mở ra. Bên trong, cái đại sảnh khổng lồ lát đá được trang hoàng với những bình hoa huệ tuyệt đẹp được cắm cầu kỳ. Hai anh phục vụ đang rải bước qua, mang theo khay đầy những ly sâm panh. Trên chiếc ghế cổ bên lò sưởi là một cái yên ngựa không còn dùng đến. Vẫn y nguyên như cũ.

Hai anh phục vụ mất hút cuối hành lang, và tôi bị bỏ lại một mình. Thả bước trên nền đá lát, tự dưng tôi thấy hơi căng thẳng. Sẽ ra sao nếu Suze cũng trở nên kỳ quặc, như bố mẹ tôi?

Rồi tôi thấy bóng cô ấy qua cánh cửa mở, đang đứng trong phòng vẽ. Mái tóc vàng búi cao, cô ấy đang mặc một chiếc váy ôm duyên dáng in hình hoa văn. Còn tay thì đang ẵm một em bé nhỏ xíu mặc áo choàng rửa tội dài. Wow. Chắc hẳn đây là một trong hai đứa nhóc song sinh. Tarquin đứng gần đó đang bế đứa còn lại, cũng mặc áo choàng rửa tội. Và cho dù anh có đang mặc bộ lễ cổ lỗ nhất thế giới, trông anh vẫn thật sự bánh bao! Không đến nỗi... ẻo lả lắm. Hình như Tarquin càng nhiều tuổi càng đẹp trai. Khi nào năm mươi tuổi có thể anh sẽ trở thành một vị thần tình dục không biết chừng!

Một đứa nhóc tóc vàng mới biết đi chập chững túm lấy chân anh, và như tôi thấy thì, Tarquin đang dịu dàng gỡ những ngón tay của nó ra.

“Ernie,” anh kiên nhẫn nói.

Ernie? Tôi choáng quá. Trời đất ơi, Ernest? Lần cuối cùng tôi thấy nó, nó còn đang nằm trong nôi cơ mà.

“Trông Wilfie như con gái ấy!” Suze nói với Tarquin, trán nhăn lại theo cái cách quen thuộc. “Còn Clementine thì trông như con trai.”

“Em yêu, trông chúng đều trăm phần trăm giống những đứa bé con mặc đồ rửa tội,” Tarquin đáp.

“Lỡ cả hai đứa đều gay thì sao?” Suze nhìn Tarquin lo lắng. “Lỡ lúc còn trong bụng em hoặc môn của chúng bị lẫn lộn thì sao?”

“Chúng ỏn mà!”

Tôi thấy ngưỡng ngừng một cách nực cười, đứng tần ngần ở cửa. Tôi không muốn cắt ngang. Trông họ như một gia đình vậy. Họ là một gia đình.

“Mấy giờ rồi nhỉ?” Suze cố xem đồng hồ, nhưng Ernie giờ lại đang bám chặt lấy tay cô, cố gắng nhảy lên. “Ernie, con yêu, mẹ cần tô son! Để tay mẹ yên nào... Anh bế con một lúc được không, Tarkie?”

“Để anh đặt Clemmie xuống đâu đó đã...” Tarquin bắt đầu nhìn quanh phòng như thể cái nôi sẽ từ trên trời rơi xuống.

“Nếu anh muốn thì để tôi bế nó cho,” tôi nói, giọng nghẹn trong cổ họng.

Suze nhìn quanh.

“Bex?” Mắt Suze mở to bằng cái đĩa đựng đồ ăn tối. “Bex?”

“Bọn mình về rồi!” tôi cố tỏ ra bình thường. “Ngạc nhiên chưa!”

“Ôi trời ơi! Ôi Chúa ơi!”

Suze ấn đứa nhóc vào tay Tarquin, người hiện đang can trường làm một việc như tung hứng với hai đứa nhóc. Cô chạy ào đến quàng tay ôm cổ tôi.

“Bex! Bà Brandon!”

“Bà Cleath-Stuart!” tôi đáp, cảm thấy nước mắt chực trào ra. Mình biết Suze sẽ không thay đổi mà. Mình biết mà.

“Mình không thể tin là cậu đã về!” mặt Suze rạng rỡ. “Kể cho mình nghe về tuần trăng mật của cậu đi! Kể ình nghe mọi thứ cậu...” Cô đột ngột ngừng lại, nhìn chăm chăm vào túi xách của tôi. “Ôi lạy Chúa,” cô hỗn hển. “Đây có phải là túi Thiên Thần xịn không?”

Aha! Bạn thấy không? Ai biết khác biết mà.

“Tất nhiên là đồ xịn.” Tôi thờ ơ đung đưa nó trên tay. “Chỉ là một món lưu niệm nhỏ từ Milan thôi mà. À... dù sao thì mình cũng sẽ không nhắc đến nó trước mặt Luke,” tôi nói thêm, hạ giọng xuống. “Anh ấy không hẳn là biết về nó đâu.”

“Bex!” Suze vừa cười vừa trách. “Anh ấy là chồng cậu mà!”

“Chính xác.” Tôi gặp ánh mắt cô ấy, và cả hai chúng tôi đều cười khúc khích.

Trời ạ, cứ như mình chưa từng đi đâu ấy.

“Thế, cuộc sống hôn nhân thế nào?” Suze hỏi.

“Hoàn hảo.” Tôi thở hắt ra hạnh phúc. “Hoàn toàn hạnh phúc. Cậu biết đấy. Như những đôi đi hưởng kỳ trăng mật.”

“Mình có thai trong kỳ trăng mật của bọn mình.” Trông Suze hơi chùng hững. Cô với tay vuốt ve túi Thiên Thần một cách ngưỡng mộ. “Mình thậm chí còn không biết là cậu đã đến tận Milan. Hai người còn đi những đâu nữa?”

“Bọn mình đi mọi nơi! Vòng quanh thế giới!”

“Cháu có đến khu mộ cổ của Mahakala không?” Một giọng trầm vang phát ra từ lối vào. Tôi quay người lại, thấy mẹ Suze, Caroline, đang bước vào phòng. Bà mặc chiếc váy kỳ lạ nhất tôi từng thấy, làm từ cái gì đấy như vải bạt màu đậu xanh, đi kèm với quần tất nâu sẫm và boots phủ da lộn đến tận gót.

Tôi chưa từng thấy Caroline mặc cái gì bình thường bao giờ.

“Dạ rồi!” tôi nói vui vẻ. “Chúng cháu đã đến đó!”

Ban đầu chính Caroline là người đã khiến chúng tôi nảy ra ý tưởng đi du lịch khi nói rằng bạn tốt nhất của bà là một nông dân người Bolivia.

“Thế còn Ollantaytambo, thành phố cổ của người Inca?”

“Bọn cháu đã ở lại đó!”

Mắt Caroline sáng lên như thể tôi vừa qua bài kiểm tra và tôi thấy vô cùng tự hào. Mình là một khách du lịch thiên tài! Tôi sẽ không nói thêm là chúng tôi đã ở lại đó trong một khách sạn năm sao.

“Giờ thì, mũ mẹ đâu ấy nhỉ?” Bà cau mày nhìn quanh. “Mẹ vứt nó đâu rồi ấy.”

“Cái mũ kiểu châu Phi ấy ạ?” Suze nói, hơi cúi. “Ừm... Con không biết nữa!”

Tôi liếc Suze một cái sắc lẹm. Cô ấy đã giấu cái mũ. Tôi biết thừa.

“Caroline!” Giọng bố Suze cất lên vang vang trong không khí, lát sau ông vào đại sảnh, mặc áo choàng dài bằng lụa có họa tiết cánh hoa, bên dưới là quần sọc tằm. Tóc ông bạc và rậm, còn mũi thì đã đỏ hơn rất nhiều so với cái năm gần đây nhất tôi gặp ông. Thực tế thì nó chính xác là màu tía.

“Chào Ngài Gilbert,” tôi mở lời một cách lễ phép. “Chú khỏe không...”

“Caroline!” ông nhắc lại, hoàn toàn phớt lờ tôi. “Fella nói là chúng ta có thể nuôi một con sư tử ở bãi đất cho ngựa tập trước nhà. Anh ta bảo sẽ lo chuyện vận chuyển và làm mọi thủ tục giấy tờ. Bà thấy thế nào?” Mắt Ngài Gilbert ánh lên phấn khích. “Như thế sẽ thêm chút hương vị cho cuộc sống, đúng chứ hả?” Ông gầm lên như sư tử, và tôi giật nảy mình.

“Một con sư tử” Suze hoảng hốt nói. “Bố ơi, bố không thể nuôi sư tử ở đây được! Nó sẽ ăn thịt bọn nhóc mất!”

“Gilbert, sư tử thuộc về thế giới hoang dã.” Trông Caroline giận tím mặt. “Tự do lang thang trong thế giới tự nhiên của chúng. Bất cứ ai từng đến khu bảo tồn Serengeti Plain và trải qua niềm kiêu hãnh khi cho chúng ăn vào bình mình...”

“Sao bố cậu lại muốn có một con sư tử?” tôi thì thầm với Suze trong khi Caroline vẫn tiếp tục.

“Ông già muốn mở một vườn thú và ọi người đến xem,” Suze khẽ đáp lại. “Đó là một trong những dự định dở hơi của ông. Như vụ mấy con rùa ấy, nhớ không?”

Khoảng bốn năm trước, khi tôi và Suze còn sống chung trong một căn hộ ở London, bố cô ấy đã quyết định trở thành người nuôi rùa, và chúng tôi chính là người phải chuyên chở hai mươi con rùa con và chăm sóc chúng vào cuối tuần.

“Con vật cao quý đó nhìn tôi,” Caroline vẫn đang diễn thuyết hùng hồn, “và một sự thấu hiểu sâu sắc dường như đã xuất hiện giữa chúng tôi...”

“Bà có thể nhìn con sư tử của tôi nếu thích,” Ngài Gilbert nói. “Trong lồng của nó.” Ông cười phá lên. “Thế nào?”

Trông ông rất hài lòng với bản thân, còn Caroline thì trông rõ là phản đối, tôi không ngăn nổi mình bật cười. Tôi yêu gia đình Suze quá. Trời ạ, đúng là về nhà tốt thật.

“Có lẽ cháu phải ghé qua nhà thờ,” tôi nói, liếc đồng hồ. “Hẹn gặp lại mọi người sau...”

“A, cháu nhắc cô mới nhớ!” Caroline đột ngột ngưng lại. “Cô đã gặp cha sở và ông ấy nói cái khi gì đấy về nước ấm dùng trong lễ rửa tội. Cô nói là không đời nào! Một chút nước lạnh sẽ trao cho bọn nhóc sức mạnh tốt lành.”

“Mẹ!” Suze hét lên. “Con đã đặc biệt hỏi xin nước nóng! Bọn trẻ còn bé quá!”

“Vớ vẩn!” Caroline nói lớn. “Bằng tuổi chúng con đã bơi dưới hồ rồi! Sáu tháng tuổi, con đã đi du lịch bụi với mẹ lên tận đồi Tsodilo ở Botswana [1]. Ở đấy làm gì có nước nóng!”

[1] Một nước Nam Phi.

Suze tuyệt vọng nhìn tôi, và tôi cười lại với cô đầy thông cảm.

“Tốt nhất là con nên đi khỏi đây,” cô nói. “Bex, mình sẽ gặp cậu sau. Cậu sẽ ở đây vài ngày nữa đúng không?”

“Bọn mình rất muốn thế!” tôi nói một cách hạnh phúc.

“À, và cậu phải gặp Lulu mới được!” Suze nói thêm khi đã đi ra đến nửa đường.

“Lulu là ai?” tôi gọi với theo nhưng cô ấy không nghe thấy gì.

Ờ, thôi được. Mình sẽ sớm biết thôi. Có lẽ là con ngựa mới, hay cái gì đấy đại loại thế.

Tôi thấy Luke ở bên ngoài, nơi người ta vừa làm xong một lối đi có mái che giữa ngôi nhà và nhà thờ, y như ở đám cưới Suze. Khi chúng tôi bắt đầu đi dọc tấm thảm trải trên lối đi, tôi không thể kìm nổi chút cảm giác hoài cổ. Đây chính là nơi chúng tôi đã nói chuyện cưới xin lần đầu tiên, một cách lòng vòng. Rồi Luke cầu hôn tôi.

Và giờ chúng tôi lại ở đây. Cưới nhau đã ngót một năm rồi!

Tôi nghe thấy tiếng bước chân đang đến và nhìn quanh thì thấy Tarquin đang hồi hải bước trên tấm thảm, tay bế con.

“Chào Tarquin!” tôi nói khi anh nhập bọn với chúng tôi. “Thế... đây là đứa nào trong hai đứa song sinh thế?”

“Đứa này là Clementine,” Tarquin nói, mỉm cười. “Clemmie bé bỏng của chúng tôi.”

Tôi nhìn gần hơn và cổ giấu ngạc nhiên. Ôi. Suze nói đúng. Con bé này đúng là trông như con trai vậy.

“Nó xinh quá!” tôi nói nhanh. “Vô cùng duyên dáng!”

Tôi cố nghĩ điều gì đấy để nói mà không nhấn mạnh đến những đặc điểm nữ tính của nó, đúng lúc đó thì có một tiếng động khe khẽ từ trên cao. Nghe như kiểu phạch-phạch-phạch. Giờ thì nó đang to dần. Tôi ngước lên, và trước sự kinh ngạc của tôi, một chiếc trực thăng đen đang đến. Thực tế thì... nó đang hạ cánh, trên cánh đồng sau nhà.

“Anh có bạn sở hữu cả máy bay trực thăng cơ à?” tôi nói, thích thú.

“Ừm... thực ra thì, đấy là của tôi,” Tarquin rụt rè nói. “Cho bạn mượn đi chơi một lát.”

Tarquin có một cái trực thăng?

“Mua năm ngoái,” anh giải thích. “Hồi đó có vở The Ring ở Covent Gardent [2], ngay giữa mùa cừu đẻ. Một tình thế vô cùng tiến thoái lưỡng nan. Mà tôi thì chẳng muốn bỏ lỡ cái nào.”

[2] Tên gọi tắt của Nhà hát Opera Hoàng gia Covent Garden – London, Anh.

“Ờ... đúng thế!” Tôi gật đầu, cứ như thể tôi thực sự thông cảm được ấy.

Thực ra thì theo một cách nào đấy tôi cũng thông cảm được. Nếu phải lựa chọn giữa việc xem cừu đẻ trên những cánh đồng lạnh cóng hay nghe một vở opera Wagner lê thê... tôi cũng sẽ mua một cái trực thăng. Để bỏ trốn.

Lúc này tôi đã đến nhà chờ, chật ních khách khứa. Luke và tôi ngồi đại vào hàng ghế gần cuối, và tôi nhìn quanh tất cả người thân của Suze. Có bố Tarquin, mặc áo smoking màu tím nhạt, có Fenella, chị Tarquin. Chị mặc đồ màu kem và đang cười nói hớn hở với một cô gái tóc vàng mà tôi không nhận ra là ai.

“Ai thế, Agnes?” một giọng the thé vang lên sau tôi. Tôi liếc quanh, và thấy một bà tóc bạc cài trâm gắn hồng ngọc to bự cũng đang nhìn chăm chú vào cô gái tóc vàng, qua kính cầm tay.

“Đó là Fenella, bạn yêu!” bà mặc đồ xanh da trời ngồi cạnh nói.

“Tôi không nói đến Fenella! Tôi muốn nói đến cô gái kia cơ, cái cô đang nói chuyện với Fenella ấy.”

“Ý chị là Lulu à? Đấy là Lulu Hetherington.”

Tôi ngẩng đầu lên ngạc nhiên. Thế đấy. Lulu không phải là ngựa. Đó là một cô gái.

Thực sự thì cô ta trông cũng hơi giống ngựa, cô ta gầy và lòng không, giống Suze, và đang mặc bộ vest vải tuyết hồng. Cô ta bật cười khi Fenella nói gì đấy - và cô ta có một kiểu cười khoe hết cả răng lẫn lợi.

“Cô ấy là mẹ đỡ đầu,” Agnes đang nói. “Một nữ siêu nhân, cô ấy là bạn thân nhất của Susan đấy!”

Cái gì?

Tôi ngược lên, choáng váng. Thật lố bịch. Tôi mới là bạn thân nhất của Suze chứ. Mọi người đều biết thế.

“Lulu chuyển đến làng này sáu tháng trước và hai người hầu như dính chặt lấy nhau!” Agnes tiếp tục. “Bọn tôi thấy họ cùng nhau cười ngựa ra ngoài hàng ngày. Cô ấy giống Suze lắm. Cứ nhìn hai đứa bên nhau mà xem!”

Suze xuất hiện trước nhà thờ, bé Wilfrid. Tôi đồ rằng có sự giống nhau về hình thức giữa Suze và Lulu. Cả hai đều cao và tóc vàng. Họ búi tóc y như nhau. Suze đang nói chuyện với Lulu, mặt rạng rỡ sinh động, và trong khi tôi vẫn quan sát thì họ cùng nhau cười phá lên hàng tràng.

“Và tất nhiên là hai đứa có rất nhiều điểm chung.” Giọng Agnes cắt ngang không khí đằng sau tôi. “Cả với lũ ngựa và bọn trẻ con nữa... hai đứa nó hỗ trợ nhau thật tuyệt vời.”

“Mỗi cô gái đều cần một người bạn thân,” bà kia thông thái nói.

Bà ta im bật khi đàn oóc bắt đầu chơi. Giáo đoàn đứng dậy và tôi cùng mọi người khác với lấy tờ lịch trình buổi lễ. Nhưng tôi không đọc nổi một từ. Trong lòng tôi đang ngổn ngang trăm mối.

Sau khi buổi lễ kết thúc, mọi người đều trở lại ngôi nhà, nơi nhóm tứ tấu đàn dây đang chơi trong đại sảnh và những người phục vụ đi đi lại lại mang theo đồ uống. Luke ngay lập tức bị một người bạn của Tarquin, người đã biết Luke qua công việc, tới bắt chuyện, và tôi phải đứng một mình một lát, ủ ê suy nghĩ về những gì đã nghe được trong nhà thờ.

“Bex!” tôi thở phào quay lại khi nghe giọng Suze đằng sau.

“Suze!” tôi cười với cô ấy. “Tuyệt quá!”

Chỉ cần nhìn gương mặt thân thiện của Suze là đủ để quét sạch mọi lo lắng của tôi. Đương nhiên chúng tôi vẫn là bạn thân nhất của nhau!

Tôi phải nhớ mình đã đi xa trong một thời gian dài, nên Suze cần phải kết bạn với ai đó ở nhà, hay gì đấy. Nhưng vấn đề là giờ tôi đã trở lại rồi!

“Suze, mai đi shopping đi!” tôi đột ngột nói. “Chúng ta có thể lên London... Mình sẽ giúp cậu trông bọn trẻ...”

“Bex, mình không thể.” Lông mày cô nhíu lại. “Mình đã hứa với Lulu đi cười ngựa sáng mai rồi.”

8. Chương 05 Phần 2

Trong một lát, tôi không biết phải nói gì. Chẳng lẽ cô ấy không thể hủy buổi cười ngựa được sao? Lúc nào cô ấy cười ngựa chẳng được, còn tôi thì chỉ vừa mới về nhà.

“Cũng được.” Tôi cố mỉm cười. “Ừ... không vấn đề gì. Chúng ta sẽ đi lần khác vậy!”

Đứa nhóc trong tay Suze bắt đầu gào khóc dữ dội và cô ấy xì mặt.

“Mình phải đi cho chúng ăn đây. Nhưng sau đấy mình nhất định phải giới thiệu cậu với Lulu mới được. Hai người sẽ rất quý nhau à xem.”

“Mình chắc là thế!” tôi nói, cố sao cho giọng mình nghe có vẻ hồ hởi. “Hẹn gặp cậu sau!”

Tôi nhìn theo Suze khuất vào phòng đọc sách.

“Sâm panh không thừa bà?” một người phục vụ nói đằng sau tôi.

“Ồ, có. Cảm ơn.”

Tôi nhắc một ly sâm panh ra khỏi khay. Rồi, bất chợt nghĩ ra, tôi lấy thêm ly nữa. Tôi tiến lại cửa phòng đọc sách và chuẩn bị cầm quả dấm thì Lulu xuất hiện và sập cửa sau lưng cô ta.

“Ôi, xin chào!” cô ta nói bằng giọng bẽ trên cốc lốc. “Thật ra thì Suze đang cho con bú phía trong.”

“Mình biết rồi.” Tôi mỉm cười. “Mình là Becky, bạn Suze. Mình mang cho cô ấy chút sâm panh.”

Lulu cười lại - nhưng tay vẫn không rời quả dấm cửa.

“Mình nghĩ có lẽ cô ấy cần chút riêng tư,” cô ta nói dịu dàng. Trong một thoáng tôi quá choáng đến nỗi không thể đáp lại.

Riêng tư? Với cả tôi sao?

Tớ đã ở bên Suze khi cô ấy sinh Ernie! Tôi muốn cãi lại như thế. Tôi đã nhìn thấy cô ấy nhiều hơn những gì cô sẽ được thấy!

Nhưng không. Mình sẽ không thêm cạnh tranh ghi điểm với người này. Thôi nào. Có lên nào.

“Thế cậu chắc hẳn là Lulu rồi,” tôi nói bằng giọng nồng hậu nhất có thể và chìa tay ra bắt. “Mình là Becky.”

“Cậu là Becky. Ừ, mình từng nghe kể về cậu rồi.”

Sao trông cô ta lại thích thú đến thế? Suze đã nói gì vậy?

“Còn cậu là mẹ đỡ đầu của Clementine!” tôi thân mật nói. “Điều đó thật... tuyệt!”

Tôi cố gắng hết sức để làm bạn với cô ta. Nhưng có cái gì đấy ở cô ta khiến tôi co rúm lại. Môi cô ta hơi quá mỏng. Mắt cô ta hơi quá lạnh lùng.

“Cosmo!” cô ta bất ngờ quát lên. Theo ánh mắt của cô ta, tôi thấy một đứa nhóc mới chập chững biết đi đang lảo đảo tiến về phía nhóm tứ tấu đàn dây. “Ra chỗ khác chơi đi cưng!”

“Cosmo! Tên hay quá,” tôi nói, cố tỏ ra thân thiện. “Nghe như, đặt theo tên một tạp chí đúng không?”

“Tạp chí á?” Cô ta nhìn tôi như thể tôi là kẻ dẫn dắt chính hiệu. “Thật ra, từ đó có gốc từ từ kosmos trong tiếng Hy Lạp cổ. Nghĩa là ‘trật tự hoàn hảo’.”

Tôi thấy sự xấu hổ và tức tối đâm vào da mình đau nhói. Làm sao mà tôi biết được điều đó cơ chứ?

Dù sao chẳng nữa, cô ta mới là kẻ ngu ngốc, bởi có bao nhiêu người từng biết tới tạp chí Cosmo chứ? Khoảng một triệu. Còn bao nhiêu người biết một từ Hy Lạp cổ nào đấy? Khoảng ba người. Chính xác luôn.

“Cậu có con không?” cô ta nói theo kiểu quan tâm lịch sự.

“À... ừ... không.”

“Cậu có nuôi ngựa không?”

“À... ừ... không.”

Rồi im lặng. Lulu dường như đã hết câu hỏi. Tôi đoán là đã đến lượt mình.

“VẬY... cậu có mấy đứa rồi?”

“Bốn,” cô ta đáp. “Cosmo, Ludo, Ivo, và Clarissa. Hai, ba, năm, và tám tuổi.”

“Wow. Thế thì chắc cậu bận rộn lắm.”

“Ôi, khi có con thì đúng là một thế giới khác,” cô ta tự mãn đáp. “Mọi thứ đều thay đổi không tưởng tượng nổi đâu.”

“Có lẽ là mình có thể chứ,” tôi vừa nói vừa bật cười. “Mình đã giúp Suze khi Ernie mới chào đời mà. Nên mình cũng biết chuyện đó thế nào...”

“Không đâu.” Cô ta cười kiểu bề trên. “Chưa thực sự làm mẹ thì cậu sẽ không biết đâu. Không biết tí nào.”

“Phải,” tôi nói, thấy mình mềm nhũn.

Làm sao mà Suze có thể thân thiện với người phụ nữ này cơ chứ? Làm sao được cơ chứ?

Chợt có tiếng cạch cửa phòng đọc sách và Suze xuất hiện. Một tay cô bế con còn tay kia cầm điện thoại di động và trông cô rất hoảng hốt.

“Chào, Suze!” tôi nói nhanh. “Mình vừa định mang cho cậu một ly sâm panh!” tôi chìa ly rượu ra cho cô nhưng Suze dường như còn không buồn để ý.

“Lulu, Wilfie bị phát ban!” cô lo lắng nói. “Con cậu từng bị thế bao giờ chưa?”

“Để xem đã nào,” Lulu nói, nhắc đứa bé khỏi tay Suze hết sức điều luyện. Cô ta khám nó một lát. “Mình nghĩ chỉ là nổi mẩn do nóng quá thôi.”

“Thật chứ?”

“Mình thì thấy trông như những nốt mẩn do cây tầm ma,” tôi nói, cố gắng tham gia. “Gần đây nó có ở gần cây tầm ma nào không?”

Chẳng ai có vẻ quan tâm đến những điều tôi nghĩ cả.

“Cậu sẽ cần Sudocrem,” Lulu nói. Mình sẽ mang cho cậu một ít nếu cậu muốn. Mình đang định lát nữa sẽ ghé qua hiệu thuốc.”

“Cảm ơn, Lulu. Cậu đúng là một thiên thần!” Suze bế Wilfie với vẻ biết ơn, đúng lúc chuông di động reo.

“Chào!” cô nói vào điện thoại. “Cuối cùng thì cũng thấy anh. Anh đang ở đâu?” Khi Suze nghe điện thoại, cả khuôn mặt cô ấy nhả lại tuyệt vọng. “Anh đang đùa hả!”

“Có chuyện gì vậy?” Lulu và tôi nói đồng thời.

“Là Ngài Happy!” Suze gào lên, quay sang Lulu. “Anh ta bị xịt lốp xe! Giờ anh ta mới đang ở Tiddlington Marsh.”

“Ngài Happy là ai?” tôi bối rối nói.

“Là người diễn trò!” Suze tuyệt vọng nói. “Có cả một lũ trẻ con chập kín phòng trong kia, chỉ chờ mỗi anh ta thôi!” Cô chỉ về phía cửa, bên trong tôi thấy có rất nhiều trẻ con mặc váy dự tiệc và áo sơ mi bảnh bao xinh xinh đang đuổi bắt và ném gối vào nhau.

“Mình sẽ phóng đi đón anh ta,” Lulu nói, đặt ly của cô ta xuống. “Ít nhất thì ta cũng biết anh ra hiện ở đâu. Mình sẽ đến đó trong khoảng mười phút thôi. Bảo anh ta ở nguyên đấy và để ý đến chiếc Range Rover.”

“Lulu, cậu là một ngôi sao thật sự,” Suze nói, thở phào. “Mình không biết phải làm gì nếu không có cậu.”

Sự ghen tị thiêu đốt khắp người tôi. Tôi muốn là người giúp Suze.

“Mình không ngại đến đón anh ta đâu!” tôi nói. “Mình sẽ đi!”

“Cậu không biết ở đâu đâu,” Lulu nói một cách tử tế. “Tốt hơn là để mình.” “Thế còn bọn trẻ thì sao?” Suze lo lắng liếc về phía căn phòng đang đầy tiếng trẻ con la hét mỗi lúc một to hơn.

“Chúng nó sẽ phải đợi thôi. Nếu không có ai là người làm trò thì tức là không có người làm trò.”

“Nhưng...”

“Mình sẽ diễn trò cho chúng!” tôi nói, trước khi kịp ngăn mình lại.

“Cậu á!” Cả hai đều quay sang tôi há hốc miệng.

“Ừ, mình.” tôi nói một cách tự tin.

Ha. Mình sẽ cho họ biết ai là người bạn hữu ích nhất của Suze.

“Bex... cậu có chắc không thể?” Suze nói, trông rất lo lắng.

“Không vấn đề gì!” tôi nói.

“Nhưng...”

“Suze...” Tôi đặt tay lên cánh tay cô ấy. “Làm ơn đi. Mình nghĩ là mình có thể làm vài đứa nhóc vui trong khoảng mười phút.”

Ôi trời ơi.

Thật là một cảnh hoàn toàn hỗn loạn.

Tôi còn không thể nghe thấy mình nghĩ gì không thể nghe thấy bất cứ cái gì ngoại trừ tiếng la hét của hai mươi đứa nhóc phấn khích đang chạy quanh phòng, đánh nhau.

Tiếng la hét còn to hơn. Tôi chắc là có ai đó vừa bị giết ở đây, chỉ có điều tôi không thể nhìn thấy là ai vì mọi thứ đều mờ mịt.

“Ngồi xuống!” tôi gầm lên át tiếng ồn. “Tất cả ngồi xuống!”

Chúng thậm chí còn không thềm ngừng lại một giây. Tôi trèo lên một cái ghế và chụm tay quanh miệng làm loa.

“Ai ngồi xuống...” Tôi gào lên. “Sẽ được nhận một cái kẹo.”

Ngay lập tức tiếng la hét im bật và có tiếng ầm ầm khi hai mươi đứa nhóc ngồi thụp xuống sàn.

“Chào các cháu!” tôi vui vẻ nói. “Cô... cô là Wacky Becky!” tôi lắc lắc đầu. “Các cháu đồng thanh nào... ‘Chào Wacky Becky!’ ”

Chẳng đứa nào nói cả.

“Kẹo của cháu đâu?” một cô bé lên tiếng.

“À ừ...”

Tôi quờ quạng trong túi xách, nhưng chẳng có gì ngoài mấy viên thuốc ngủ thảo dược tôi mua để ngủ cho quên mệt mỏi trên chuyến bay dài. Vị cam.

Liệu mình có thể...

Không. Không.

“Để sau nhé!” tôi nói. “Cháu phải ngồi yên... rồi khắc có kẹo.

“Cái cô làm trò ảo thuật này là đồ vớ vẩn” một thằng nhóc mặc áo Ralph Lauren nói.

“Cô không vớ vẩn!” tôi điên tiết. “Xem đây này! Ừ...”

Tôi đưa nhanh tay lên mặt, rồi bỏ ra. “Ồa!”

“Bọn cháu đâu phải là em bé đâu,” thằng nhóc miệt thị nói. “Bọn cháu muốn cô diễn trò!”

“Sao cô lại không hát tặng các cháu một bài thật hay nhỉ,” tôi dịu dàng nói. “Hãy lái lái lái thuyền... la la la... hào nước...”

“Làm trò cơ!” một con bé ré lên.

“Bọn cháu muốn xem trò!” một thằng bé hét.

“Diễn-trò-đi! Diễn-trò-đi!”

Giời đất ạ. Chúng đang hô khẩu hiệu. Và bọn con trai đang dậm xuống sàn ầm ầm. Chúng có thể lại đứng lên và đánh nhau bất cứ lúc nào. Diễn trò. Diễn trò. Ốc tôi hoạt động điên cuồng. Mình có biết trò gì không nhỉ?

“OK!” tôi nói trong tuyệt vọng. “Cô sẽ diễn một trò! Xem đây này!” Tôi vung mạnh tay để thu hút sự chú ý, rồi xoắn tay vòng ra sau lưng một cách công phu, cố duỗi tay dài hết cỡ có thể.

Rồi tôi cởi được móc áo lót của mình qua áo ngoài, cố gắng nhớ xem nó màu gì.

À phải. Nó là cái màu hồng phớt kẻ ca rô có nơ bướm. Hoàn hảo. Cả phòng xôn xao.

“Cô đang làm gì thế?” một con bé mở to mắt nói.

“Cứ chờ khắc biết!”

Cố gắng giữ bầu không khí thần bí, tôi kín đáo vòng một dây áo qua cánh tay, rồi cái dây còn lại. Bọn nhóc đang chăm chăm nhìn tôi háo hức.

Giờ thì tôi đã lấy lại tự tin rồi, tôi nghĩ mình sẽ làm trò này khá tốt. Kể ra tôi cũng hơi có năng khiếu!

“Xem kỹ nhé!” tôi nói, bằng giọng trịnh trọng như nhà ảo thuật, “Vì giờ cô sẽ làm ột thứ... xuất hiện.”

Vài đứa đã thở hổn hển.

Thực sự là tôi có thể làm như vậy với vài tiếng trống nữa ở đây. “Một... hai... ba...” Trong chớp mắt tôi kéo áo con ra khỏi tay áo và giơ nó lên cao. “Tèn ten!”

Cả phòng ngập trong tiếng reo hò phấn khích.

“Cô ấy làm ảo thuật!” một thằng bé tóc đỏ hét lên.

“Lại đi!” một con bé gào lên. “Cô làm lại đi!”

“Các cháu có muốn xem cô làm lại không?” tôi nói, cười sung sướng. “Coooo!” tất cả chúng hét lên.

“Tôi không nghĩ vậy đâu!” một giọng thanh, cộc lốc vang lên ở cửa. Tôi quay lại - và Lulu đang đứng đó nhìn tôi với vẻ kinh sợ không che giấu nổi.

Ồi không.

Ồi trời ơi. Áo con của tôi vẫn còn lủng lẳng trên tay.

“Chúng muốn mình diễn trò,” tôi giải thích, cố nhún vai ra vẻ bình thản.

“Tôi khó mà nghĩ được những thứ đó là kiểu ‘trò’ mà lũ trẻ sẽ thích!” cô ta nói, nhướn mày. Cô ta quay lại phía bọn trẻ với nụ cười rạng rỡ, hiền từ. “Ai muốn gặp Ngài Happy nào?”

“Bọn cháu thích Wacky Becky cơ!” một cậu bé hét lên. “Cô ấy cởi áo lót!”

Mẹ kiếp.

“Wacky Becky phải... ừm... đi bây giờ!” tôi nói vui vẻ. “Nhưng hẹn các cháu lần sau!”

Tránh không nhìn thẳng vào mắt Lulu, tôi vo cái áo con thành một quả bóng nhỏ, nhét vào túi, và đi giật lùi ra khỏi phòng. Tôi tiến lại bàn buffet, nơi Luke đang lấy món cá hồi.

“Em ổn chứ?” anh ngạc nhiên nói. “Trông mặt em đỏ quá.”

“Em... ổn.” Tôi giật lấy ly của anh và uống ực một ngụm sâm panh. “Mọi thứ đều ổn cả.”

Nhưng chúng không hẳn là ổn.

Tôi cứ cố chờ Lulu đi về để có thể nói chuyện thoải mái với Suze - nhưng cô ta chẳng về gì cả. Cô ta đi đi lại lại, giúp pha trà cho bọn trẻ và dọn dẹp. Mỗi lần tôi cố giúp, cô ta lại ở đó trước tôi, với giẻ ẩm hay một cái cốc hoặc mấy lời khuyên theo kiểu mấy bà mẹ. Cô ta và Suze cứ nói liên tục về bọn trẻ và tôi không thể chen lời nào vào được.

Đến tận mười giờ đêm cô ta mới về và tôi cuối cùng cũng được ở một mình trong bếp với Suze. Suze đang ngồi bên cái lò Aga khổng lồ, ột đứa sinh đôi bú và cứ ba phút lại ngáp dài một lần.

“Thế, cậu có một kỳ trăng mật vui chứ?” cô nói có vẻ thèm muốn.

“Nó rất tuyệt. Hoàn toàn hoàn hảo. Bọn mình đã đến một chỗ tuyệt vời ở Úc nơi cậu có thể lặn với bình khí, và...”

Tôi ngưng bật khi Suze lại ngáp lần nữa. Có lẽ tôi sẽ kể với cô ấy vào ngày mai.

“Thế cậu thì sao? Cuộc sống với ba đứa con thế nào?”

“Ôi, cậu biết đấy.” Cô cười mệt mỏi. “Cũng tốt. Mệt rãi rời. Mọi thứ đều khác.”

“Và... cậu đã dành rất nhiều thời gian ở bên Lulu,” tôi vô tình bật ra.

“Cô ấy không tuyệt vời sao?” Suze nói, mặt tươi lên.

“Ừ... tuyệt.” Tôi ngưng lại một cách thận trọng. “Cô ấy hơi hách dịch một chút...”

“Hách dịch á?” Suze choáng váng ngược lên. “Bex, sao cậu có thể nói thế được? Cô ấy là vị cứu tinh của tớ ở đây đấy! Cô ấy đã giúp tớ rất nhiều!”

“Ừ, phải.” Tôi vội rút lui. “Tớ không có ý...”

“Cô ấy biết chính xác tớ đang phải trải qua những gì.” Suze thở dài “Ý tớ là cô ấy đã có bốn đứa rồi! Cô ấy thực sự hiểu.”

“Phải.”

Còn tôi thì không hiểu. Ý Suze là thế đấy.

Khi tôi nhìn chăm chăm vào ly rượu của mình, tôi chợt thấy đầu mình nặng trĩu. Chẳng có cuộc đoàn tụ nào diễn ra như tôi từng tưởng tượng.

Tôi đứng dậy và lững thững bước về phía cái lò Aga, nơi có rất nhiều ảnh gia đình được đính trên tường gỗ. Có một bức chụp tôi và Suze mặc đồ dự tiệc, quàng khăn lông vũ và trang điểm lấp lánh. Và một bức chụp tôi với Suze trong bệnh viện cùng Ernie bé bỏng.

Rồi, dùng một cái, tôi nhìn thấy bức ảnh mới tinh chụp Suze và Lulu, cười ngựa, mặc áo khoác kỵ sĩ và đội lưới trùm đầu đồng bộ với nhau. Họ đang nhìn thẳng vào máy ảnh cười rạng rỡ và trông như hai chị em song sinh giống nhau y hệt.

Khi nhìn nó, tôi cảm thấy một quyết tâm đột ngột dâng trào. Tôi sẽ không đánh mất người bạn thân nhất của mình vào tay một bà hoàng mặt ngựa hách dịch biết cười ngựa. Lulu làm được cái gì thì tôi cũng làm được cái đó.

“Có lẽ mai mình sẽ đi cưới ngựa với cậu và Lulu,” tôi thân mật nói. “Nếu cậu còn dư con ngựa nào đấy.”

Tôi thậm chí sẽ đội mũ bảo hiểm, nếu đó là cái giá phải trả.

“Cậu sẽ đến ư?” Suze ngược lên, choáng váng. “Nhưng mà... Bex. Cậu có cưới ngựa bao giờ đâu.”

“Có chứ,” tôi hớn hờ nói. “Luke và mình có cưới ngựa một chút hồi trắng mặt, thật đấy.”

Điều này cũng... khá là đúng. Gần đúng. Chúng tôi từng dự định đi cưới lạc đà Dubai, nhưng cuối cùng lại đi lặn có ống thở.

Nhưng dù sao chẳng nữa thì cưới ngựa cũng nhỏ như con thỏ thôi. Mình chỉ cần giữ chặt cương... và mọi chuyện sẽ ổn!

9. Chương 06

ĐẾN MUỐI GIỜ SÁNG HÔM SAU tôi đã sẵn sàng. Chẳng phải tôi tỉnh vì đâu, những khi tự ngắm mình trong gương tôi thấy mình cực kỳ sành điệu! Sáng ra là tôi đã đến cửa hàng bán đồ cưỡi ngựa làng bên và trang bị ỉnh đầy đủ. Tôi mặc quần côn trắng tinh, loại để cưỡi ngựa, áo khoác kỵ sĩ cắt may màu đen, ủng bóng loáng, và đội một chiếc mũ kỵ sĩ diêm dúa bằng nhung kiểu mới.

Tôi tự hào với lấy điểm nhấn của mình - một cái nơ hoa hồng với những dải ruy băng óng ả. Ở đây có bán hàng đồng, nên tôi mua mỗi màu một cái! Tôi cẩn thận cài nó lên cổ áo như người ta cài hoa lên ngực, vuốt thẳng áo khoác và xem hiệu quả thế nào.

Trời ơi, trông tôi tuyệt quá. Trông cứ như sắp vô địch giải Crufts ấy!

Không, ý tôi không phải là Crufts, đây là giải thi chó. Tôi muốn nói đến giải kia cơ. Cái giải dành cho ngựa ấy.

Mình có thể bắt đầu cưỡi ngựa hàng ngày trong Hyde Park, tôi nghĩ trong niềm phấn khích tuôn trào. Mình sẽ luyện tập chăm chỉ và sẽ đạt được kết quả rất tốt! Rồi cuối tuần nào mình cũng sẽ đến đây và cưỡi ngựa cùng Suze. Khi ở cửa hàng đó thậm chí tôi còn điền mẫu đơn đăng ký tham gia cuộc thi cưỡi ngựa vào tháng sau, như một cách khích lệ nho nhỏ.

“Yahoo!” Luke thốt lên khi vào phòng ngủ. “Trông em diện quá. Rất sexy.” Anh nhướn mày. “Đôi ủng rất tuyệt. Em định cưỡi ngựa trong bao lâu?”

“Không lâu lắm đâu,” tôi nói ra vẻ hiểu biết. “Bọn em chỉ định cưỡi ngựa qua rùng.”

“Becky...” Luke nhìn tôi thật trọng. “Đời em đã bao giờ lên lưng ngựa chưa?”

“Rồi! Tất nhiên là rồi chứ!”

Một lần. Khi tôi mười tuổi. Và đã ngã. Nhưng chắc hẳn là do lúc đó tôi không tập trung hay đại loại thế.

“Nhớ là phải cẩn thận nhé?” anh nói. “Anh vẫn chưa sẵn sàng thành ông góa lắm đâu.”

“Em sẽ ổn mà!” tôi nói, liếc cái đồng hồ kỵ sĩ có la bàn bên trong. “Em phải đi đây.”

Lũ ngựa được giữ cách xa ngôi nhà một chút, trong khu chuồng ngựa, khi tiến lại gần tôi có thể nghe thấy tiếng hí và tiếng móng guốc nện xuống sàn chuồng.

“Xin chào!” Lulu nói, xuất hiện ngay gần đó, mặc quần cưỡi ngựa kiểu cổ và áo khoác lông cừu. “Tất cả chuẩn bị...” Cô ta ngưng bật khi thấy tôi. “Ồi lạy Chúa.” Cô ta cười hô hô. “Suze ơi, lại mà xem Becky này!”

“Gi thế?” Suze chạy vội lại chỗ khúc quanh và chết sững.

“Giời ơi, Bex,” Suze nói. “Cậu... diện quá!”

Tôi để ý thấy cái quần bắn thỉu cũ kỹ của Suze, đôi ủng lấm lem bùn đất và chiếc mũ cưỡi ngựa đã sờn. Khi nhìn xuống bộ đồ bóng lộn của mình, tôi chợt thấy ngượng. Sao mình có thể ngu ngốc như thế được

Nhưng mình không thể tỏ ra xấu hổ trước mặt Lulu được. Vênh lên nào!

“Mình muốn cố gắng!” tôi nói, cố gắng để giọng nghe có vẻ nhẹ nhàng và hiển-nhiên-là-vậy.

“Cái gì đây?” Lulu bắn khoắn nhìn cái nơ hoa hồng của tôi.

“Nó là một loại hoa cài áo. Người ta bán chúng trong các cửa hàng bán đồ cưỡi ngựa,” tôi cố tình nói thêm.

“Cho ngựa cậu ạ,” Suze nói nhẹ nhàng. “Bex, người ta cài chúng vào ngựa.”

“Ồi.”

Trong một thoáng tôi hơi chùng hững. Nhưng thế thì... sao người lại không đeo được?

“Chúng tôi đến rồi đây!” Albert, người quản ngựa ở chỗ bố mẹ Suze, cắt ngang chúng tôi. Anh đang cầm cương dắt theo một con ngựa nâu khổng lồ. “Hôm nay chúng tôi sẽ để cô cưỡi con Gừng. Nó là một con ngựa rất hiền, đúng không, cậu bé?”

Tôi cứng đờ vì khiếp hãi. Con này á? Anh ta mong chờ tôi leo lên con quái vật này á? Tôi đã mừng tưởng ra một chú ngựa con dễ thương nào đấy cơ.

Albert đưa cương cho tôi và tôi tự động cầm lấy, cố không hoảng loạn. Con ngựa cứ tiến bước, với những cái móng guốc to bụi, nặng nề, còn tôi thì sợ quá mà nhảy sang ngang tránh đường nó. Nhờ nó giẫm vào chân tôi thì sao?

“Cậu không định cười à?” Lulu hỏi, đu người lên yên một con ngựa, thậm chí còn to hơn con của tôi là đáng khác.

“Đương nhiên!” tôi cười nhạt.

Làm sao bây giờ? Làm sao mình có thể leo lên đó được?

“Muốn anh đỡ chân không?” Tarquin, đang nói chuyện với Albert cách đây vài mét nói với lại. Anh tiến lại sau lưng tôi, và khi tôi còn chưa kịp định thần thì anh đã đẩy tôi lên yên ngựa.

Ôi trời ơi.

Mình cao quá đi mất. Khi nhìn xuống, tôi thấy chóng cả mặt. Đột nhiên, Gừng bước ngang một phát, và tôi cố không thở hồng hộc vì hoảng sợ.

“Ta đi chưa?” Suze gọi, cô đang cười con ngựa già lông đen tên là Hạt Tiêu và lọc cọc cọc phi ngựa thẳng qua cánh cổng tới cánh đồng. Lulu tắc tắc lưỡi, quay ngựa theo sau.

Phải. Giờ thì đến lượt mình. Đi nào.

Đi đi chứ, ngựa. Di chuyển đi.

Tôi chẳng biết phải làm gì tiếp. Đá nó chẳng? Tôi thử kéo một dây cương, nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

“Đi nào,” tôi thì thầm. “Đi nào, Gừng!”

Bất ngờ, như thể nhận ra là hai người bạn ngựa đã đi rồi, nó bắt đầu đi về phía trước. Và như thế thì... cũng tốt. Ổn thôi. Chỉ hơi... xóc hơn tôi tưởng một chút. Tôi nhìn Lulu phía trước, và cô ta hoàn toàn thoải mái. Trên thực tế, cô ta đang túm hết dây cương bằng một tay.

“Đóng cổng vào đi!” cô ta hét về phía tôi.

Đóng cổng? Tôi nghĩ trong hoảng loạn. Làm đóng cổng được bây giờ?

“Để anh đóng cho,” Tarquin nói với theo. “Đi vui vẻ nhé!”

“OK!” tôi đáp tươi tỉnh.

Được rồi. Miễn là cứ đi từ từ thế này, tôi sẽ không sao cả. Thực tế thì thế này cũng khá vui. Mặt trời tỏa sáng, gió vờn trên cỏ, còn lũ ngựa thì con nào cũng đáng yêu và bóng mượt. Vài người đang đi dọc cánh đồng trên lối mòn, và khi chúng tôi đi ngang qua, tôi gật đầu với họ muốn nói “Trông tôi cưỡi ngựa không tuyệt sao?” rồi xoắn roi da. Và trông họ thực sự bị ấn tượng!

Có lẽ tôi đã tìm ra năng khiếu của mình. Có lẽ tôi và Luke nên mua vài con ngựa và vài mẫu đất. Chúng tôi có thể chơi tất cả các môn thể thao và nhảy ngựa, như Suze...

Chết tiệt. Cái gì đang diễn ra thế này? Đột nhiên, con Gừng bắt đầu chồm lên chồm xuống.

OK. Đừng có hoảng. Thế này hẳn là đi nước kiệu.

Tôi nhìn Suze và Lulu và hai người đều thỉnh thoảng rướn người lên rồi hạ xuống trên ngựa của mình. Tôi cố bắt chước họ nhưng tất cả những gì xảy ra là tôi va rồ đầu vào yên. Oái. Gìời, yên gì mà cứng thế. Sao người ta không lót bông cho nó nhỉ? Nếu tôi là người thiết kế yên ngựa, tôi sẽ làm cho chúng thật mềm mại và thoải mái, với đệm lông và chỗ để đồ uống, có lẽ thế, và...

“Bọn mình chạy nước kiệu một chút nhé?” Suze ngoái lại hỏi. Trước khi tôi trả lời cô đã thúc chân vào ngựa của mình, và nó phóng vọt đi như trong phim National Vefvet [1], Lulu theo sát phía sau.

[1] Một bộ phim về đua ngựa.

“Ta không việc gì phải chạy nước kiệu, Gìum ạ,” tôi vội nói với con ngựa. “Ta chỉ cần...”

Ồi lạy Chúaaaaaaaa. Nó đang tăng tốc đuổi theo hai con kia.

Mẹ kiếp. Ồi mẹ kiếp. Tôi đến ngã mất thôi. Tôi biết là tôi sẽ ngã. Toàn thân tôi cứng đơ. Tôi đang bầu chặt yên đến mức tay phát đau.

“Cậu không sao chứ, Bex?” Suze hét lên.

“Không sao!” tôi hét đáp trả, nhưng chỉ muốn chuyện này chấm dứt. Gió thổi từng luồng qua mặt tôi. Tôi sợ đến buồn nôn.

Tôi sắp chết. Đời tôi sắp tiêu tùng. Điểm tốt lành duy nhất tôi có thể nghĩ ra lúc này là sẽ rất sành điệu nếu họ đăng báo cái chết của tôi.

MỘT NỮ KỲ SĨ SẮC SẢO, REBECCA BRANDON [THỜI CON GÁI LÀ BLOOMWOOD] ĐÃ CHẾT KHI ĐANG RA NGOÀI CHO NGỰA CHẠY NƯỚC KIỂU CÙNG BẠN BÈ.

Ồi trời. Tôi nghĩ là nó đang chạy chậm lại rồi. Cuối cùng thì cũng chậm lại. Chúng tôi đang đi nước kiệu... chúng tôi đang đi như thả bộ... cuối cùng thì chúng tôi cũng dừng lại.

Bằng cách nào đó tôi đã xoay sở duỗi bàn tay ra được.

“Thích nhỉ?” Suze nói, quay người trên con Hạt Tiêu. Mái tóc vàng của cô xõa ra dưới mũ và má cô ửng hồng. “Ta sẽ phi nước đại hết tốc lực chứ?”

Phi nước đại?

Cô ấy chắc chắn là đang đùa. Nếu con Gìum đi một bước nữa thôi, tôi sẽ phun.

“Cậu đã biết nhảy chưa, Bex?” cô hỏi. “Có vài chương ngại vật nhỏ sắp tới. Nhưng cậu sẽ xử lý được thôi,” cô động viên. “Cậu thật sự rất giỏi!”

Trong một lúc tôi không thể nói lời nào.

“Mình chỉ cần... à... chỉnh lại bàn đạp ngựa thôi,” cuối cùng tôi cũng nói được. “Hai người cứ tiếp tục đi.”

Tôi đợi cho đến khi hai người bạn họ khuất tầm mắt thì tuột vội xuống đất. Chân tôi run rẩy hết cả và tôi thấy buồn nôn. Tôi sẽ không bao giờ rời khỏi mặt đất vững chắc lần nào nữa. Không bao giờ. Thế quái nào mà người ta lại làm thế này để giải trí cơ chứ?

Tôi ngồi thụp xuống cỏ và cởi cái mũ kỳ sĩ mới ra - nói thật là từ lúc đội lên đến giờ nó làm tai tôi đau quá. Giờ Suze và Lulu có lẽ đã đi xa vài dặm rồi. Phi nước đại cùng nhau và nói chuyện tã lót.

“Nào,” tôi nói với con Gìum. “Ta đi bộ về thôi.” Tôi đứng dậy và cẩn thận kéo cương - và trước sự kinh ngạc của tôi, nó đi theo ngoan ngoãn.

Thế mới phải chứ.

Khi đi trên cỏ, tôi bắt đầu xả hơi một chút. Con ngựa thực sự là một phụ kiện sành điệu. Ai nói là chúng ta cần phải cưỡi nó chứ? Tôi có thể đến Hyde Park hàng ngày. Tôi có thể mua một chú ngựa thật sự xinh xắn và chỉ dắt nó loanh quanh như dắt chó. Rồi nếu bất cứ người qua đường nào hỏi, “Sao cô không cưỡi?” Tôi chỉ cần mỉm cười độ lượng với họ và nói, “Hôm nay chúng tôi nghỉ.”

Tôi và con ngựa lang thang một lúc và cuối cùng đến một con đường vắng. Tôi đứng một lát, nhìn trái nhìn phải. Theo một hướng, con đường mất hút lên đồi tại một khúc quanh. Ở chiều kia, tôi có thể nhìn thấy cái gì đấy có vẻ hơi giống một ngôi làng nhỏ êm đềm, những căn nhà gỗ, và khoảng sân cỏ nhỏ, và...

Oaa. Kia có phải là... cửa hàng không

Nửa tiếng sau tôi đã thấy khá hơn nhiều.

Tôi đã mua một ít pho mát nhân quả óc chó, một chút mứt quả lý gai, một ít củ cải cỡ bự, món Luke thích. Và điều tuyệt vời nhất là tôi đã tìm thấy hàng mũ nhỏ tuyệt vời này. Ngay trong làng! Hiển nhiên người làm mũ là dân địa phương nhưng trên thực tế có thể là Philip Treacy [2] tiếp theo. Tôi muốn nói là, không

phải tôi đội mũ thường xuyên đến thế... nhưng tôi sắp phải đi đám cưới, đi tới Trường đua Ascot hoặc nơi nào đấy. Mà giá cả thì quá hấp dẫn. Nên tôi đã mua một cái màu trắng có trang trí lông đà điểu và một cái bằng nhung phủ toàn đá quý. Chúng hơi cồng kềnh trong những chiếc hộp đựng, nhưng với những chiếc mũ thế này thì cồng kềnh cũng rất đáng.

[2] Nhà thiết kế mũ hàng đầu thế giới.

Con Gừng hí vang khi tôi tiến đến cột đèn buộc nó, và giậm bước trên nền đất.

“Đừng lo!” tôi nói. “Tao sẽ không bỏ quên mày đâu”. Tôi đã mua cho nó một túi đầy bánh bao nhân nho Chelsea và một ít dầu gội đầu “óng ả rạng ngời” cho bờm của nó. Tôi thò tay vào túi lấy cho nó ăn một miếng bánh bao nhân nho Chelsea, cố không rung mình khi nó chảy đầy nước dãi ra tay tôi.

Vấn đề nhỏ duy nhất bây giờ là... tôi sẽ để đồ vừa mua ở đâu? Tôi không thể vừa cầm hết đồng túi gói hàng này vừa dắt con Gừng trên đường được. Liệu tôi có nên cưỡi lên nó mang theo đồng đồ này không? Ngày xưa người ta thường làm gì nhỉ?

Rồi bất chợt tôi để ý thấy một cái khóa cài lớn trên một dây cương của con Gừng. Mình có thể dễ dàng treo một cái túi lên đó. Tôi nhấc một túi hàng lên rồi móc nó vào cái khóa - và nó lủng lẳng ở đó một cách hoàn hảo! Và giờ khi đã xem xét hết, tôi thấy móc cài thuận tiện nằm khắp nơi trên bộ yên cương. Hết sảy!

Tôi bắt đầu hỏn hớ treo túi lên tất cả móc, đai và khóa cài còn trống trên bộ yên cương con Gừng. Thật là tuyệt. Tôi chưa từng nhận ra rằng ngựa có thể mang nhiều đồ đến thế. Cuối cùng tôi buộc hai hộp mũ của mình vào một bên. Chúng thật lộng lẫy, cả hai hộp đều màu hồng pha trắng như sọc kẹo.

Tôi cởi nút buộc con Gừng và bắt đầu dắt nó ra khỏi làng, cố gắng giữ hộp mũ khỏi nảy lên nảy xuống quá nhiều. Vài người trở mắt nhìn khi chúng tôi đi qua nhưng chẳng sao. Có lẽ họ chỉ không quen với việc có người lạ làm như thế này.

Tôi và con Gừng chỉ vừa đang tiến đến khúc quanh đầu tiên thì tôi nghe thấy tiếng lóc cóc đằng trước. Giây tiếp theo, Suze và Lulu xuất hiện trên ngựa của mình.

“Cô ấy đây rồi!” Lulu nói, lấy tay che nắng.

“Bex!” Suze hét lên. “Bọn mình lo quá! Cậu không sao chứ?”

“Mình ổn!” tôi hét đáp lại. “Mình và Gừng vừa có khoảng thời gian thú vị!”

Khi họ đến gần hơn tôi có thể thấy Suze và Lulu đang nhìn nhau sừng sốt.

“Bex... cậu làm gì với con Gừng thế?” Suze nói, mắt lướt trên toàn bộ đồng túi và hộp bàng hoàng.

“Chẳng gì cả,” tôi nói. “Nó không sao. Mình chỉ đưa nó đi mua sắm thôi. Mình đã mua hai cái mũ tuyệt đẹp này này!”

Tôi chờ Suze nói là “Cho mình xem nào!” nhưng cô ấy đang hoàn toàn kinh ngạc.

“Cô ấy đưa ngựa đi... mua sắm,” Lulu nói chậm chạp. Cô ta liếc tôi, rồi nghiêng người qua nói gì đấy vào tai Suze.

Đột nhiên Suze không kìm được, khịt mũi rồi lấy tay che miệng.

Tôi thấy mặt mình nóng bừng.

Cô ấy đang cười tôi.

Dù thế nào thì tôi cũng chưa từng nghĩ là Suze sẽ cười tôi.

Ngay khi chúng tôi về đến nơi, Lulu về thẳng nhà cô ấy, còn Suze phải lao vội vào nhà cho hai nhóc sinh đôi ti. Tôi bị bỏ lại trên sân chuồng ngựa cùng với Albert, anh này tuyệt đối dễ thương và đã giúp tôi tháo hết đồng túi cùng gói hàng ra khỏi yên cương con Gừng.

Tôi đang đi ra thì Luke bước vào, mặc áo khoác da và đi ủng.

“Thế nào em?” anh nói vui vẻ.

“Cũng... được,” tôi nói, nhìn chăm chăm xuống đất. Tôi đang chờ Luke hỏi có chuyện gì không ổn à, nhưng dường như anh chẳng mấy quan tâm.

“Becky, anh vừa nhận được điện thoại của Gary từ công ty,” anh nói. “Bọn anh cần tiếp tục chiến dịch với Arcodas Group. Anh thật sự xin lỗi, nhưng anh phải quay lại thành phố. Nhưng nghe này. Sao em không ở đây vài ngày nhỉ?” Anh mỉm cười. “Anh biết là em muốn gặp Suze điên lên thế nào.”

Và bất chợt tôi thấy cảm xúc trào dâng. Anh nói đúng. Tôi đã muốn gặp Suze chết đi được và tôi vô cùng chắc chắn sẽ làm thế. Ai thèm quan tâm đến cái cô Lulu ngu ngốc đấy chứ? Tôi sẽ có cuộc nói chuyện đúng nghĩa với bạn thân nhất của tôi, ngay bây giờ.

Tôi vội vàng đi vào nhà và thấy cô trong bếp, đang cho cả hai đứa song sinh bú cùng một lúc trong lúc Ernie đang cố giành một chỗ trên đùi mẹ.

“Suze, nghe này,” tôi nói một cách hào hứng. “Sin nhật cậu đang đến rồi. Mình muốn làm gì đó thật đặc biệt cho cậu. Đi Milan đi! Chỉ hai đứa mình thôi!”

“Milan?” Cô ngược lên, mặt miễn cưỡng. “Ernie, thôi ngay, con yêu. Bex, mình không thể đi Milan được! Còn bọn trẻ thì sao?”

“Chúng nó có thể đi cùng!”

“Không, chúng không thể!” Suze nói, giọng gần như chói tai. “Bex, cậu thật không hiểu gì hết!”

Tôi đau đớn khi nghe những lời cô ấy nói. Sao ai cũng nói tôi không hiểu gì hết? Sao họ biết là tôi không hiểu?

“Thôi được rồi,” tôi nói, cố giữ sự vui vẻ. “Vậy thì hãy tổ chức một bữa trưa sinh nhật thật tuyệt vời ngay tại đây! Mình sẽ mang đồ ăn tối, cậu sẽ không cần phải làm gì cả đâu...”

“Mình không thể,” Suze nói mà không nhìn tôi. “Thực sự là mình... mình đã có kế hoạch cho ngày sinh nhật rồi. Mình và Lulu sẽ đi spa cả ngày hôm đó. Ngày đặc biệt dành ẹ và bé. Cô ấy mời mình.”

Tôi không thể giấu nổi là tôi đang sốc. Suze và tôi luôn dành ngày sinh nhật bên nhau cơ mà.

“Được rồi.” Tôi nhìn chăm chăm vào đằng sau cửa ra vào, nơi đang treo một chiếc áo khoác vải tuyết cổ lỗ, khoảng sáu cái xích chó, và cái gì đấy như một con chim trĩ chết. “Ừ.. chúc vui. Hãy tận hưởng nhé!”

Im lặng bao trùm gian bếp. Tôi không biết phải nói gì.

Tôi chưa từng không biết phải nói gì với Suze.

“Bex... cậu đã không ở đây,” Suze bất ngờ nói, và tôi có thể nghe thấy nỗi đau trong giọng nói. “Cậu đã không ở đây. Mình nên làm gì chứ? Không có bạn bè gì à?”

“Tất nhiên là không rồi!” tôi tươi tỉnh nói. “Đừng có ngớ ngẩn thế!”

“Mình đã không thể sống sót nếu không có Lulu. Cô ấy thật sự là nguồn động viên ỉnh ở đây.”

“Tất nhiên là thế.” Nước mắt đột nhiên trào ra trên mắt tôi và tôi quay đi, chớp mắt dữ dội để nhót chúng trở lại. “Ừ... hai người đi cùng nhau sẽ rất vui. Mình chắc thế.”

“Bex, đừng như thế. Xem nào... Mình sẽ nói với Lulu về chuyện spa. Mình chắc là ta có thể tìm được một nơi thứ ba nào đó.”

Cô ấy đang thương hại tôi. Tôi không thể chịu đựng được điều đó. “Không!” Bằng một nỗ lực vô cùng to lớn tôi đã nặn ra một tiếng cười. “Thật đấy, có gì to tát đâu. Dù sao thì mình có lẽ cũng không có thời gian. Thật ra là... mình định vào báo với cậu là bọn mình phải về London. Luke bận công chuyện.”

“Bây giờ ư?” Suze trông có vẻ ngạc nhiên. “Mình tưởng các cậu sẽ ở lại vài ngày cơ mà?”

“Bọn mình có hàng đống việc phải làm!” tôi hất cằm lên. “Với mình mọi thứ cũng đều khác, cậu biết đấy. Giờ mình đã có gia đình rồi! Mình sẽ phải sắp xếp nhà cửa... chăm sóc Luke... tổ chức vài bữa tiệc tối...”

“Đúng thế.” Suze vội nói. “À, dù sao thì được gặp lại cậu cũng rất vui.”

“Gặp lại cậu cũng thế! Vui lắm! Khi nào bọn mình phải... gặp nhau tiếp mới được.”

Chúng tôi nói nghe hoàn toàn giả dối. Cả hai.

Lại im lặng. Cổ họng tôi đang thắt lại. Tôi sắp khóc.

Không, tôi không khóc.

“VẬY... mình sẽ đi và gói đồ,” cuối cùng tôi cũng nói. “Cảm ơn vì khoảng thời gian rất vui.”

Tôi rời căn phòng, xách đồ vừa mua lên, rồi bỏ đi. Và nụ cười tươi nằm trên môi tôi trên suốt quãng đường đến cầu thang.

CÂU LẠC BỘ CƯỠI NGỰA NETHER PLEATON

MANOR STABLES

PLEATON

HAMPSHIRE SO20 8 EX

To: Bà Rebecca Brandon

37 Maida Vale Mansion>Maida Vale

London NW6 0YF

Ngày 30 tháng 04 năm 2003

Thưa Bà Brandon:

Cảm ơn bà vì lá thư liên quan tới các khóa học của Câu lạc bộ cưỡi ngựa Netheir Pleaton vào tháng tới. Tôi xin xác nhận đã rút tên bà ra khỏi những lớp sau:

Thuật cưỡi ngựa cơ bản

Nhảy ngựa ội đối tượng

Huấn luyện ngựa cao cấp

Nếu bà vẫn còn ý định học lớp “Phương pháp chăm sóc ngựa con tốt nhất” thì xin vui lòng báo cho tôi biết.

Gửi tới bà lời thăm hỏi tốt đẹp.

Marjorie Davies

Người tổ chức lớp

10. Chương 07

7

SAO CŨNG ĐƯỢC. CHẴNG SAO hết. Người ta vẫn kết hôn và tiến lên và bạn bè họ thay đổi. Thế thôi. Hoàn toàn bình thường. Suze có cuộc sống riêng của cô ấy... và tôi có cuộc sống của tôi. Tốt thôi. Đã một tuần trôi qua kể từ lễ rửa tội... và cô ấy hiếm khi xuất hiện trong đầu tôi.

Tôi nhấp một ngụm nước cam, nhắc tờ Financial Times Luke để trên bàn ăn sáng lên và bắt đầu sột soạt giấy nhanh qua các trang.

Giờ khi đã kết hôn, tôi vẫn mong mình có nhiều bạn mới. Như thế sẽ khiến tôi không có vẻ phụ thuộc vào Suze hay gì khác. Tôi sẽ bắt đầu học một lớp buổi tối hay tham gia một nhóm đọc sách hay đại loại thế. Và những người bạn mới của tôi sẽ là những người thực sự dễ mến, là những người không cưỡi ngựa và không có con mang những cái tên ngu ngốc như Cosmo...

Tôi uống một ngụm cà phê rồi phết thêm một chút sô cô la lên miếng bánh mì nướng. Tôi đang ngồi trong bếp tại căn hộ của Luke ở Maida Vale, ăn sáng muộn.

Ý tôi là... căn hộ của chúng tôi ở Maida Vale. Tôi cứ suốt ngày quên, giờ thì nó đã là của tôi một nửa! Trước khi chúng tôi cưới nhau, Luke đã sống rất lâu ở đây, nhưng khi chúng tôi đến sống ở New York, anh sửa chữa trang trí lại rồi cho thuê. Và đây là nơi sành điệu nhất thế giới. Mọi thứ đều tối giản, với một gian bếp tuyệt vời toàn i-nốc bóng loáng, những tấm thảm màu be nhạt và chỉ có vài tác phẩm nghệ thuật hiện đại điểm xuyết.

Tôi thực sự thích nó. Tất nhiên là tôi thích.

Cho dù, tôi đồ rằng nếu hoàn toàn thành thật, nó hơi trống trải so với sở thích của tôi. Luke có một phong cách trang trí nhà khác tôi khá nhiều. Phong cách của anh là “không gì ở đâu hết,” trong khi tôi là “nhiều thứ ở mọi nơi.”

Nhưng cũng không sao, vì tôi đã đọc bài báo về các cặp vợ chồng trong một tạp chí nội thất, và nó nói là không có vấn đề gì khi kết hợp hai phong cách hoàn toàn khác biệt. Nhìn qua cũng biết ngay tất cả những gì chúng tôi phải làm là kết hợp ý kiến cá nhân của cả hai lại, vẽ vài poster ý tưởng cảm hứng chung và sáng tạo ra một dấu ấn cá nhân.

Và hôm nay là một ngày hoàn hảo để bắt đầu. Bởi giờ bất cứ lúc nào mọi thứ đồ chúng tôi đã mua trong kỳ trăng mật cũng có thể được chuyển đến từ công ty giao nhận vận tải! Luke đặc biệt đi làm muộn để giúp tôi. Tôi dự đoán là việc này sẽ khá mất công. Điều này chỉ nói lên một điều: tôi bận lắm, tôi thậm chí còn không có thời gian cho bạn bè nữa kia.

Tôi cảm thấy thực sự phấn khích khi lại được thấy tất cả số đồ lưu niệm ấy. Sắp xếp những vật kỷ niệm tuần trăng mật của chúng tôi khắp căn hộ. Điều này khiến chỗ ở của anh thay đổi hẳn, có thêm vài món đồ cá nhân chỗ nọ chỗ kia.

“Hộp thư ở đây,” Luke nói, vào bếp. Sắp lại đến công ty nên anh mặc sẵn lê, còn tóc thì tỉa ngắn cả đầu, đúng kiểu doanh nhân. Anh đã cắt tóc gần như ngay lập tức sau khi chúng tôi về lại London - bởi, như anh nói, Ý là một chuyện, nhưng Anh lại là chuyện khác.

Tôi đoán anh có lý. Nhưng tôi không thể ngăn mình băng khuâng mỗi khi nhìn thấy cái cổ trần của anh. Khoảng da nhô không bị râm nắng dưới đường chân tóc ấy là dấu hiệu duy nhất còn sót lại của anh từ kỳ trăng mật.

“Em có thư đấy,” anh nói thêm, đưa cho tôi một phong bì.

“Ôi, phải rồi!” tôi cầm lấy từ tay anh, hồi hộp.

Kể từ khi chúng tôi trở lại London, tôi đã đến mọi cửa hàng lớn tìm việc tư vấn mua sắm. Tôi có thư giới thiệu tuyệt vời của Barneys và mọi người đều tốt với tôi - nhưng đến giờ thì mọi thứ tôi được biết là vào thời điểm này, họ chưa tuyển.

Điều này, thành thực mà nói, hơi sốc. Tôi cứ nghĩ mình sẽ phải khổ sở lựa chọn xem nên làm việc cho ai cơ. Tôi thậm chí còn có một ảo tưởng be bé là tất cả trường phòng tư vấn mua sắm ở Harrods, Harvey Nichols và Selfridges sẽ mời tôi đi ăn trưa rồi tặng tôi quần áo miễn phí để thuyết phục tôi làm việc cho họ.

Bình tĩnh hết sức có thể, tôi lôi lá thư ra khỏi phong bì. Thư này được gửi từ một cửa hàng mới tên là The Look, thậm chí còn chưa mở cửa. Khi nào mở nó sẽ là một cửa hàng mới khổng lồ, ngay đầu phố Oxford, tràn ngập quần áo cùng phụ kiện tuyệt vời, và hứa hẹn sẽ có cả đồng nhân viên tư vấn mua sắm giúp bạn trông thật hoành tráng. Họ muốn tìm một người để quản lý và đào tạo đội đó, và đã biết tôi qua chỗ quen biết ở New York. Tôi đã đến gặp họ vài ngày trước và nghĩ rằng mình làm OK, nhưng...

“Ôi lạy Chúa!” tôi ngược lên, không thể tin nổi. “Em được nhận rồi! Họ muốn thuê em!”

“Tuyệt quá!” Mặt Luke co lại thành một nụ cười. “Chúc mừng em!” Anh vòng tay qua người và hôn tôi.

“Trừ một việc... trong ba tháng tới thì em vẫn chưa đi làm được,” tôi nói khi đọc xuống dưới. “Cho đến lúc cửa hàng mở cửa.” Tôi đặt lá thư xuống và nhìn anh. “Nhưng ba tháng. Một khoảng thời gian không có việc làm khá dài.” Cả tiền nữa, tôi đang nghĩ thế.

“Anh chắc là em sẽ tìm được việc gì đấy để làm,” Luke vui vẻ nói. “Vài kế hoạch nào đấy hoặc đại loại thế. Em sẽ có hàng tỉ việc khiến mình bận rộn.”

Chợt có tiếng chuông và chúng tôi nhìn nhau.

“Chắc là nhân viên giao nhận đấy!” tôi nói, lại thấy tinh thần lên cao. “Mình xuống đi!”

Căn hộ của Luke có thang máy riêng đi thẳng xuống cửa trước, điều này thật là tuyệt!

“Vây, mình sẽ bảo họ để mọi thứ ở đâu?” anh nói khi bấm nút đi xuống tầng trệt.

“Em nghĩ chúng ta có thể xếp chúng thành chồng ở góc phòng khách,” tôi gợi ý. “Đằng sau cửa. Sau đó trong khi anh đi làm em có thể phân loại chúng.”

Luke gật đầu. “Ý hay đấy.”

Tôi đột nhiên nhớ tới hai mươi cái xường xám lụa. Có lẽ tôi có thể lén cất đi mà không cho Luke thấy.

“Và nếu như không đủ chỗ,” tôi vô tình nói thêm, “ta có thể để trong phòng ngủ thứ hai.”

“Không đủ chỗ?” Luke nhú mày. “Becky, em nghĩ là sẽ có bao nhiêu đồ thế?”

“Không nhiều đến thế đâu anh!” tôi nói nhanh. “Chẳng có mấy đâu! Em chỉ định nói là nếu người ta đóng gói đồ trong những cái hộp khổng lồ hay đại khái thế. Thế thôi.”

Trông Luke hơi nghi ngờ và tôi quay ra chỗ khác, giả vờ sửa lại dây đeo đồng hồ. Bây giờ khi khoảnh khắc đó đã gần tới, tôi lại cảm thấy một thoáng day dứt kỳ quặc.

Kiểu như tôi ước gì mình đã nói với anh về những con hươu cao cổ bằng gỗ đó. Liệu tôi có nên thú tội thật nhanh không?

Không. Có gì đâu mà ầm ĩ. Mọi thứ sẽ ổn ấy mà. Căn hộ của Luke rất rộng. Tôi muốn nói là nó rộng thênh thang! Anh sẽ chẳng bao giờ để ý thấy vài thứ thêm vào đâu.

Chúng tôi đẩy cánh cửa kép tòa nhà của Luke rồi bước ra ngoài, thấy một người đàn ông mặc đồ jean đang đứng đợi cạnh một chiếc xe tải nhỏ bên đường.

“Ông Brandon phải không ạ?” anh ta nói, ngược lên.

Tôi thở phào một cái. Tôi biết bọn tôi đã không mua nhiều đồ đến thế. Ý tôi là, cứ nhìn cái xe tải đó mà xem. Nó bé xíu à!

“Vâng. Tôi đây.” Luke chìa tay ra bắt, mỉm cười dễ chịu.

“Ông có ý tưởng nào về việc tôi sẽ đỗ mấy cái xe tải ở đâu không?” Người đàn ông gỡ đầu gỡ tai. “Chỉ là chúng tôi đang trong khu vực cấm đỗ xe gần góc phố.”

“Mấy cái xe tải?” Luke nhắc lại. “Ý anh là gì cơ, ‘mấy cái xe tải’ á?” Nụ cười như thể đã đóng băng trên mặt anh.

“Chúng tôi có hai xe tải hàng chờ dỡ. Liệu chúng tôi có thể để chúng vào chỗ đỗ xe đằng kia không?” Người đàn ông chỉ tay về khoảng sân trước tòa nhà.

“Tất nhiên là được!” tôi nói nhanh, bởi Luke không có vẻ gì là còn khả năng nói cả. “Cứ làm đi!”

Người đàn ông biến mất. “Thế đấy!” tôi nhí nhảnh nói. “Thế này thì vui ghê!”

“Hai... xe tải?” Luke nói.

“Chắc là họ còn chở thêm đồ của người khác!” tôi nói nhanh.

“Cùng đồ của ai đó nữa. Ý em là, rõ ràng ta đã không mua những hai xe tải đồ.”

Thì đúng thế.

Tôi muốn nói là, thật lố bịch! Trong mười tháng, chúng tôi không thể nào có thể...

Tôi chắc chắn chúng tôi không thể...

Ôi trời.

Có tiếng ầm ầm phát ra từ gần góc phố, và một chiếc xe tải lớn màu trắng xuất hiện, một chiếc nữa theo sát phía sau. Chúng đang cải số lùi vào khoảng sân trước nhà Luke, tiếng ken két vang lên khi tấm chắn thùng xe được hạ thấp. Luke và tôi vội vã tiến lại nhóm vào thùng xe chật ních.

Thật là một cảnh tượng đáng kinh ngạc. Mỗi xe tải chật cứng đồ vật và đồ đạc. Một số bọc bằng nilông, một số gói trong giấy, một số chẳng có gì bọc cả. Khi mê mẩn ngắm tất cả số đồ ấy, tôi bắt đầu thấy xúc động ra phết. Như kiểu đang xem một cuốn phim gia đình quay toàn bộ kỳ trăng mật của chúng tôi. Thảm kilim từ Istanbul. Bầu đựng nước từ Peru. Và tôi hoàn toàn quên mất mình đã mua cái túi đựng trẻ em đó!

Vài người mặc đồ bảo hộ bắt đầu nhấc đồ lên chuyển đi. Chúng tôi đứng dẹp sang một bên lấy chỗ cho họ, nhưng tôi vẫn đang xa xăm nhìn vào thùng một trong hai chiếc xe tải, đắm chìm trong kỷ niệm. Tôi chợt nhìn thấy một cái tượng đồng và quay lại với nụ cười trên môi.

“Tượng Phật! Anh còn nhớ mình mua cái này khi nào không Luke?”

Luke không thèm nghe dù chỉ một lời. Tôi nhìn theo hướng anh nhìn, và cảm thấy nổi e sợ khẽ trượt qua. Anh bàng hoàng nhìn không chớp mắt vào người đang vác một cái gói quần giấy khổng lồ ra khỏi cái xe tải kia. Một chân của con hươu cao cổ gồ thò ra khỏi tấm giấy gói.

Chết tiệt!

Và giờ thì lại đến một người khác mặc đồ bảo hộ mang theo một thứ y chang.

“Becky... mấy con hươu cao cổ này làm gì ở đây vậy?” Luke nói, giọng vô cảm. “Anh tưởng chúng ta đã không mua chúng.”

“Em biết,” tôi vội nói. “Em biết ta đã làm thế. Nhưng chúng ta sẽ hối tiếc mất. Vì thế nên em mới đưa ra một quyết định hành động. Thành thật mà nói, Luke, trông chúng quá tuyệt! Chúng sẽ là điểm nhấn cho cả căn hộ!”

“Thế còn những cái này từ đâu ra?” Giờ thì Luke lại đang nhìn đôi bình sứ tôi đã mua ở Hồng Kông.

“Ôi, đúng rồi,” tôi nói nhanh. “Em đang định nói với anh về chúng đây. Đoán xem nào? Chúng là bản sao bình sứ đời Minh xịn! Cái ông đó nói rằng...”

“Nhưng chúng đang làm cái gì ở đây vậy?”

“Em... đã mua chúng. Đặt ở sảnh sẽ rất tuyệt. Chúng sẽ là điểm nhấn! Mọi người sẽ ngưỡng mộ chúng!”

“Thế còn cái thảm chùi chân này?” anh chỉ vào một cuộn vải lớn lờ lợc. “Thật ra nó được gọi là một cái ‘dhurrie’...” Tiếng tôi nhỏ dần rồi im bặt khi thấy nét mặt anh. “Em mua nó ở Ấn Độ,” tôi đáp yếu ớt.

“Mà không hỏi ý kiến anh.”

“À thì...”

Tôi không chắc là mình thích nét mặt của Luke.

“Ôi, nhìn kìa!” tôi kêu lên, cố gắng làm anh sao nhãng. “Đó là giá để gia vị anh mua ở chợ Kenya.”

Luke hoàn toàn phớt lờ tôi. Anh đang trợn mắt nhìn một cái máy kỳ cục đang được dỡ xuống từ xe tải thứ nhất. Trông nó như của một chiếc mộc cầm và một bộ chảo đồng treo lưng lửng được kết hợp vào làm một vậy.

“Cái quái gì thế kia? Đó có phải một loại nhạc cụ không?”

Mấy cái công bắt đầu kêu lên ầm ĩ khi mấy người đó khuân nó xuống, và vài người qua đường huých nhau cười rúc rích.

Thậm chí tôi cũng đang bắt đầu nghĩ lại về cái này.

“À... vâng.” Tôi háng giọng. “Thật ra, đó là một nhạc cụ trong bộ mộc cầm của người Indonesia.”

Một thoáng im lặng.

“Một nhạc cụ trong bộ mộc cầm của người Indonesia?” Luke nhắc lại, hơi ghen lời.

“Nó là văn hóa!” tôi chống chế. “Em nghĩ chúng ta có thể học chơi nó! Và nó sẽ là một điểm nhấn tuyệt vời...”

“Chính xác thì chúng ta định có bao nhiêu điểm nhấn?” Luke nhìn sang bên. “Becky, tất cả đồ đạc này là của chúng ta ư?”

“Bàn ăn đang đến đây!” một anh chàng mặc đồ bảo hộ nói. “Tránh đường tránh đường.”

Ơn trời. OK, nhanh nào. Hãy cố cải tạo tình huống này nào. “Nhìn kìa, anh yêu,” tôi vội nói. “Nó là cái bàn từ Sri Lanka. Anh nhớ không? Cái bàn làm riêng cho chúng ta ấy! Biểu tượng cho tình yêu sau hôn nhân của chúng ta.” Tôi tặng anh một nụ cười trêu mếu, nhưng anh lắc đầu.

“Becky...”

“Đừng làm hỏng khoảnh khắc này!” tôi choàng một tay quanh người anh. “Đó là chiếc bàn trắng mật đặc biệt của chúng ta! Trong tương lai nó sẽ là vật gia truyền chúng ta! Chúng ta cần phải xem khi nó được chuyển đến!”

“Thôi được,” cuối cùng Luke nói. “Sao cũng được.”

Những người vận chuyển cẩn thận đưa cái bàn xuống dốc, và phải nói rằng tôi rất ấn tượng. Cứ nghĩ nó nặng đến thế nào mà xem, thế mà họ xoay sở với nó có vẻ khá dễ dàng.

“Chẳng lẽ không vui sao?” Tôi giữ chặt tay Luke khi thấy cái bàn. “Thử nghĩ xem! Chúng ta đã từng ở đó, ở Sri Lanka...”

Tôi ngừng bật, hơi bối rối.

Rốt cuộc thì đây không phải chiếc bàn gỗ đó. Nó là một cái bàn kính trong suốt, với chân bằng thép uốn cong. Và một anh chàng khác đang vác theo một đôi ghế bọc da đỏ sành điệu.

Tôi kinh hoàng nhìn chúng chăm chú. Một cảm giác lạnh gáy đang lan khắp người tôi.

Chết tiệt. Chết tiệt.

Là cái bàn tôi đã mua ở Hội chợ Thiết kế Copenhagen. Tôi đã hoàn toàn quên bém nó.

Làm sao mà tôi có thể quên rằng mình đã mua hẳn một cái bàn ăn? Sao lại thế cơ chứ?

“Từ từ đã nào,” Luke nói lớn, tay đưa lên. “Các anh, nhầm bàn rồi. Của chúng tôi bằng gỗ cơ mà. Một chiếc bàn gỗ có chạm trổ từ Sri Lanka.”

“Còn một cái nữa,” anh chàng giao hàng nói. “Trong xe tải kia.”

“Nhưng chúng tôi có mua cái này đâu!

Anh nhìn tôi đầy thắc mắc và tôi nhanh chóng làm bộ mặt như thể đang nói “Em cũng đang hoang mang y như anh đây!”

Bên trong, đầu óc tôi đang hoạt động điên cuồng: mình sẽ phủ nhận là chưa từng nhìn thấy nó, rồi gửi trả nó; mọi thứ sẽ ổn...

“Được gửi bởi bà Rebecca Brandon,” anh chàng đọc to nhãn lên.

“Bàn và mười ghế. Từ Đan Mạch. Đây là chữ ký.”

Mẹ kiếp.

Một cách chậm chạp, Luke quay về phía tôi.

“Becky, em đã mua một cái bàn và mười cái ghế ở Đan Mạch ư?” anh nói, giọng gần như dễ chịu.

“À...” Tôi liếm môi lo lắng. “À... Em... có lẽ là em đã mua.”

“Anh hiểu rồi.” Luke nhắm mắt lại một lát như thể đang cân nhắc một bài toán. “Và rồi em mua một cái bàn khác... và mười cái ghế nữa... ở Sri Lanka?”

“Em quên mất cái bàn đầu tiên!” tôi tuyệt vọng nói. “Em hoàn toàn quên khuấy! Anh xem, đó là một kỳ trăng mật dài... em có quên vài thứ...”

Tôi có thể liếc thấy một anh chàng đang nhấc cái bọc hai mươi cái xường xám lụa lên. Chết tiệt.

Tôi nghĩ mình cần phải dụ Luke ra xa hai cái xe tải này càng sớm càng tốt.

“Chúng ta sẽ phân loại mọi thứ,” tôi liền thoảng. “Em hứa. Nhưng giờ thì, sao anh không lên lầu uống chút gì đó ngon ngon nhỉ? Anh cứ thư giãn đi! Còn em sẽ ngồi đây và giám sát.”

Một tiếng sau thì mọi thứ xong xuôi. Những người chuyển đồ đóng cửa thùng xe và tôi cho họ khá nhiều tiền tip. Khi họ rờ máy đi xa tôi mới kiểm tra quanh và thấy Luke đang ra khỏi cửa trước tòa nhà.

“Chào anh!” tôi nói. “Ừm, cũng không tồi, đúng không?”

“Em có muốn lên nhà một lát không?” Luke nói, bằng một giọng kỳ lạ.

Khi chúng tôi trong thang máy đi lên, tôi đã cười với Luke vài lần nhưng anh không hề đáp lại.

“Vây... anh có để mọi thứ trong phòng khách không?” Tôi nói khi chúng tôi tiến đến cửa trước. “Hay là trong...”

Tiếng tôi im bật khi cánh cửa mở ra.

Ôi trời ơi.

Hoàn toàn không thể nhận ra căn hộ của Luke nữa rồi.

Tấm thảm màu be đã mất tích dưới một biển các gói, rương, và hàng đồng đồ gỗ. Sảnh thì ngập những chiếc hộp mà tôi nhận ra ngay là từ một cửa hàng ở Utah, cộng với tranh batik mua ở Bali và hai cái bình Trung Quốc. Tôi lách qua chúng để vào phòng khách và nuốt nước bọt khi nhìn quanh. Chỗ nào cũng có hộp đựng đồ. Những cuộn thảm Thổ Nhĩ Kỳ, những tấm thảm bông Nam Á dựng ở một góc phòng. Ở góc kia, bộ mộc cầm Indonesia đang tranh giành chỗ đứng với một chiếc bàn uống cà phê bằng đá đặt ở một bên và một cái cột thiêng của thổ dân da đỏ ở bên còn lại.

Tôi cảm thấy đã tới lượt mình lên tiếng.

“Trời ơi!” tôi cười khe khẽ. “Có khá nhiều... thảm, đúng không?”

“Mười bảy cái,” Luke nói, vẫn bằng cái giọng kỳ lạ đó. “Anh đếm rồi.” Anh bước qua cái bàn uống cà phê bằng tre tôi mua ở Thái Lan rồi nhìn vào nhãn trên một cái rương gỗ lớn. “Cái hộp này ghi rõ ràng là chứa bốn mươi cái cốc.” Anh nhìn lên. “Những bốn mươi cái cốc?”

“Em biết nghe có vẻ nhiều,” tôi nói nhanh. “Nhưng chỉ có năm mươi xu một cái! Đúng là một món hời! Chúng ta sẽ không bao giờ cần mua cốc nữa!”

Luke nhìn tôi chăm chú một lát.

“Becky, anh không muốn mua thêm bất cứ cái gì nữa.”

“Nhìn kia...” tôi cố bước về phía anh nhưng đâm sầm đầu gối vào một pho tượng gỗ Ganesh, thần thông thái và thành công. “Không... không tệ đến thế đâu! Em biết có vẻ hơi nhiều. Nhưng chỉ như... một ảo ảnh thị giác thôi. Chỉ cần tất cả ra khỏi giấy gói, rồi chúng ta bày đâu vào đó... trông chúng sẽ tuyệt lắm!”

“Chúng ta có năm cái bàn uống cà phê,” Luke nói, lơ tôi đi. “Em có để ý đến điều đó không?”

“À... ừ.” Tôi háng giọng. “Không hẳn thế. Vây chúng ta có lẽ nên... sắp xếp lại một chút.”

“Sắp xếp lại?” Luke nhìn quanh phòng nghi ngờ. “Sắp xếp lại đồng này á? Một mớ hổ lốn!”

“Có lẽ tại thời điểm này thì trông hơi giống một mớ hổ lốn,” tôi vội vàng nói. “Nhưng em có thể sắp xếp chúng lại! Em có thể làm được! sẽ trở thành diện mạo đặc trưng của chúng ta. Chỉ cần chúng ta làm vài cái poster ý tưởng...”

“Becky,” Luke cắt ngang. “Em có muốn biết anh đang có tâm trạng thế nào không?”

“À...”

Tôi lo lắng quan sát khi Luke chuyển hai gói gửi từ Guatemala sang một bên và ngồi phịch xuống ghế sofa.

“Điều anh muốn biết là... em đã trả tiền cho tất cả số hàng này bằng cách nào?” anh hỏi, cau mày. “Anh đã kiểm tra nhanh hóa đơn của chúng ta, và chẳng có dấu vết nào của bình cổ Trung Quốc cả. Hay là hươu cao cổ. Hay là bàn từ Copenhagen...” Anh nghiêm mặt nhìn tôi. “Chuyện gì đang diễn ra đây, Becky?”

Tôi hoàn toàn bất động. Ngay cả nếu có muốn chạy, có lẽ tôi sẽ tự xiên mình vào các ngón tay nhọn hoắt của thần Ganesh mất.

“À.” Tôi không thể nhìn thẳng vào mắt anh. “Em thực sự có cái... cái thẻ tín dụng này.”

“Cái em giấu trong túi á?” Luke nói luôn. “Anh cũng đã kiểm tra rồi.”

Ôi trời.

Thế này thì không còn lối thoát rồi.

“Thật ra... không phải cái đó.” Tôi khó nhọc nuốt nước bọt. “Cái khác cơ.”

“Cái khác?” Luke nhìn tôi chằm chằm. “Em có một cái thẻ tín dụng bí mật thứ hai à?”

“Chỉ trong trường hợp khẩn cấp thôi! Ai mà chẳng có những việc khẩn cấp bất ngờ...”

“Cái gì cơ, khẩn cấp như những chiếc xương xám lùa à? Bộ mộc cầm Indonesia khẩn cấp?”

Im lặng. Tôi không thể trả lời. Ngón tay tôi đang xoắn vào nhau sau lưng.

“Vậy là... em đã bí mật thanh toán hết đồng này, đúng không?” Anh nhìn bộ mặt đau khổ của tôi và nét mặt anh lập tức thay đổi. “Em vẫn chưa thanh toán hết?”

“Vấn đề là...” Các ngón tay tôi xoắn vào nhau còn chặt hơn. “Họ cho em một thời hạn thanh toán khá dài.”

“Vì Chúa, Becky...”

“Không sao đâu mà! Em sẽ thanh toán hết! Anh không cần lo lắng gì hết! Em sẽ lo chuyện này...”

“Bằng cách nào chứ?” Luke đập lại.

Mặt tôi nóng bừng vì ngượng. Tôi biết giờ thì tôi không kiếm được tiền. Nhưng anh không cần phải xoáy sâu vào chuyện đó.

“Khi nào em bắt đầu đi làm,” tôi nói, cố gắng tỏ ra bình tĩnh. “Em sắp có thu nhập rồi, anh biết đấy, Luke. Em không phải loại ăn bám.”

Luke nhìn tôi một lát, rồi thở dài.

“Anh biết thế,” anh dịu dàng nói. Anh chìa tay ra. “Lại đây nào.”

Tôi ngập ngừng một lát rồi lách qua sàn nhà đầy đồ đến chỗ ghế sofa. Tôi tìm được một khoảng trống nhỏ để ngồi và anh vòng tay quanh tôi. Trong một lát cả hai chúng tôi đều lặng lẽ nhìn biển đồ lộn xộn đó. Cứ như thể chúng tôi là hai người sống sót duy nhất trên một hoang đảo.

“Becky, chúng ta không thể cứ tiếp tục thế này,” cuối cùng Luke nói. “Em có biết kỳ trăng mật tốn bao nhiêu tiền không?”

“Ồ... không.”

Đột nhiên tôi chợt nhận ra rằng mình chẳng biết cái gì bao nhiêu tiền cả. Chính tôi là người đã mua vé máy bay vòng quanh thế giới, nhưng ngoài chuyện đó ra, Luke mới là người trả mọi khoản tiền, trên suốt chuyến đi.

Kỳ trăng mật đã khiến chúng tôi phá sản chưa?

Tôi liếc ngang sang Luke - và lần đầu tiên thấy anh trông căng thẳng thế nào.

Trời ơi. Chúng tôi đã hết sạch tiền và Luke vẫn đang cố giấu tôi.

Tôi chợt thấy mình như người vợ trong phim của Wonderful Life lúc James Stewart về nhà mừng con. Cho dù chúng tôi đang trên bờ vực khủng hoảng tài chính, vai trò của tôi vẫn là phải can đảm và bình tĩnh.

“Luke... có phải chúng ta rất nghèo không?” Tôi hỏi, bình tĩnh nhất có thể. Luke quay đầu lại nhìn tôi.

“Không, Becky,” anh nói một cách kiên nhẫn. “Chúng ta không nghèo lắm. Nhưng chúng ta sẽ như thế nếu em cứ tiếp tục mua hàng núi đồ vớ vẩn.”

Hàng núi đồ vớ vẩn! Tôi chuẩn bị giận dữ phản pháo thì nhìn thấy nét mặt anh. Nên thay vì thế, tôi ngậm miệng và gật đầu nhún nhường.

“Vậy anh nghĩ...” Luke ngưng lại. “Anh nghĩ chúng ta cần lập một giới hạn chi tiêu.”

11. Chương 08

8

MỘT GIỚI HẠN CHI TIÊU.

Thế cũng được thôi. Tôi có thể xoay xở với một giới hạn chi tiêu. Dễ ấy mà. Trên thực tế, tôi cũng đang chờ có nó. Sẽ khá thoải mái khi biết mình có thể tiêu bao nhiêu tiền.

Thêm nữa ai chẳng biết mấu chốt của việc đặt ra giới hạn chi tiêu là khiến nó giúp bạn. Chính xác là thế.

“Thế thì... giới hạn chi tiêu của em hôm nay là bao nhiêu?” tôi nói, bắn khoả bên cánh cửa phòng đọc. Lúc đó là khoảng một tiếng sau và Luke đang tìm cái gì đó trong ngăn bàn. Trông anh hơi căng thẳng.

“Xin lỗi, em nói gì cơ?” anh nói mà không buồn ngẩng lên.

“Em chỉ đang bắn khoả không biết hôm nay thì em được tiêu bao nhiêu tiền. Khoảng hai mươi bảng à?”

“Anh đoán thế,” Luke nói, chẳng thêm để tâm.

“Thế thì... em có thể lấy nó không?”

“Lấy cái gì?”

“Liệu em có thể lấy hai mươi bảng của em không?”

Luke nhìn tôi chằm chặp một lúc như thể tôi đã hoàn toàn hóa điên, rồi lấy ví ra, lôi ra một tờ hai mươi bảng và đưa cho tôi. “Được chưa?”

“Rồi. Cảm ơn.”

Tôi nhìn tờ giấy bạc. Hai mươi bảng. Thử thách của tôi đấy. Tôi cảm thấy mình như một bà nội trợ thời chiến được phát sổ lương thực.

Đó là một cảm giác rất kỳ cục, cảm giác không có thu nhập của riêng mình ấy. Hay là một việc làm. Trong ba tháng trời. Làm sao tôi sống sót nổi sau những ba tháng? Liệu tôi có nên kiếm một việc khác để lấp chỗ trống không? Tôi chợt nghĩ có lẽ đây là một cơ hội. Tôi có thể thử điều gì đó hoàn toàn mới!

Tôi chợt hình dung ra chính mình trong vai một thợ làm vườn. Tôi có thể mua một đôi ủng thật sành điệu rồi trở thành chuyên gia về bụi rậm.

Hoặc là... phải rồi! Tôi có thể thành lập công ty cung cấp một dịch vụ độc đáo chưa ai từng cung cấp, rồi kiếm hàng triệu đô! Mọi người sẽ nói “Becky thật thiên tài! Sao chúng ta không nghĩ ra nhỉ?” Và dịch vụ độc đáo đó sẽ là...

Nó sẽ bao gồm...

OK, tôi sẽ trở lại vấn đề này sau.

Sau đó, khi tôi thấy Luke ột số giấy tờ vào cái cặp tài liệu nhãn Brandon Communications, tôi chợt nảy ra một ý tưởng tuyệt vời. Tất nhiên rồi. Tôi có thể giúp anh ấy trong công việc! Tôi muốn nói đó là toàn bộ ý nghĩa của hôn nhân! Nó nên trở thành quan hệ đối tác. Tôi hoàn toàn có thể tham gia vào việc điều hành công ty, như Hillary Clinton ấy, và mọi người sẽ biết rằng chính tôi là người đã đưa ra tất cả những ý tưởng hay. Tôi tưởng tượng ra mình đang đứng bên Luke trong bộ lê màu tùng lam, cười rạng rỡ trong khi pháo giấy chào mừng rơi đầy xuống đầu

“Luke, nghe em nói này,” tôi nói. “Em muốn giúp anh.”

“Giúp á?” Anh nhìn lên với một cái cau mày lơ đãng.

“Em muốn giúp anh việc kinh doanh.”

“Becky, anh không chắc...”

“Em thực sự muốn ủng hộ anh, và em rồi những ba tháng. Thật hoàn hảo! Anh thậm chí còn không phải trả em nhiều tiền.”

Luke trông hơi ngớ người ra.

“Chính xác thì em sẽ làm gì?”

“À... em vẫn chưa biết,” tôi thừa nhận. “Nhưng em có thể đưa ra vài ý tưởng mới. Có lẽ về marketing. Như lúc em nghĩ ra slogan cho Đầu tư Vùng đất mũi ấy. Lúc đó anh đã nói em sẽ rất có ích. Rồi cả chuyến em đến Pháp viết bài nữa, và em đã viết lại cái thông cáo báo chí đó cho anh? Nhớ không?”

Luke hầu như không nghe gì.

“Em yêu, bọn anh đang rất bận với vụ thuyết phục Arcodas. Anh không có thời gian cho em tham gia cùng. Có lẽ sau khi xong vụ này...”

“Sẽ không mất thời gian đâu!” tôi ngạc nhiên nói. “Em sẽ giúp anh tiết kiệm thời gian! Em sẽ là một sự giúp đỡ! Anh từng mời em làm việc, nhớ không?”

“Anh biết là anh đã từng. Nhưng làm một việc thực sự, toàn thời gian, hơi khác với việc lấp chỗ trống trong ba tháng. Nếu em muốn chuyển nghề thì lại là chuyện khác.” Anh quay lại tiếp tục phân loại

Anh đang phạm một sai lầm lớn. Ai cũng biết các công ty cần giao lưu với các ngành khác. Kinh nghiệm tư vấn mua sắm của tôi có thể là vô giá với anh. Đây là còn chưa kể đến nền tảng phóng viên tài chính của tôi.

Khi tôi vẫn đang nhìn, Luke cố cất một tệp tài liệu đi và va ống chân vào một thùng gỗ đầy sari[1].

[1] Trang phục truyền thống của phụ nữ Ấn Độ, Bangladesh, Nepal và Sri Lanka.

“Giờ à,” anh nói giọng bực mình. “Becky, nếu em thực sự muốn giúp anh...”

“Vâng?” tôi phần khởi nói.

“Thì em có thể dọn dẹp căn hộ này.”

Tôi ở đây, chuẩn bị cống hiến bản thân mình cho công ty của Luke, còn anh thì nghĩ tôi nên dọn dẹp.

Tôi nhấc cái thùng gỗ lên bàn cà phê mặt đá rồi lấy dao cạy nắp ra, và hạt xốp trào ra khắp nơi như bông tuyết. Tôi thọc tay vào trong đám xốp đó, kéo ra một gói bọc nilông chống va đập. Trong vòng vài giây tôi thần thờ nhìn nó - rồi tôi chợt nhớ ra. Chúng là những quả trứng vẽ tay của Nhật Bản. Mỗi quả minh họa một cảnh trong truyền thuyết về Long Vương. Tôi nghĩ mình đã mua năm quả.

Tôi quệt mồ hôi và nhìn đồng hồ. Tôi đã dọn dẹp cả tiếng đồng hồ, và nói thật là, căn phòng trông không khá hơn trước mấy. Thật ra thì... trông còn tệ hơn. Khi nhìn quanh đồng lộn xộn, tôi chợt thấy u ám.

Cái tôi cần là một tách cà phê. Phải.

Tôi đi khỏi phòng xuống bếp, đã thấy tươi sáng hơn một chút, bật ấm đun nước lên. Và có lẽ cả bánh quy nữa. Tôi mở ngăn i-nốc ra, tìm hộp, chọn một chiếc bánh quy, rồi lại cất hộp đi. Mọi chuyển động đều gây ra tiếng lanh canh vang vọng trong không gian tĩnh lặng.

Trời ơi, ở đây yên tĩnh quá, phải thế không? Chúng tôi cần mua một cái radio.

Tôi miết ngón tay lên mặt bếp granit, thở hắt ra. Có lẽ mình sẽ gọi điện ẹ để buôn chuyện. Nhưng nếu mẹ vẫn kỳ lạ thế thì thôi. Một hôm tôi từng thử gọi điện về nhà và giọng mẹ hoàn toàn giả tạo, nói rằng bà phải dập máy bởi người cạo ống khói đang ở đó. Cứ như là nhà tôi từng có một người thợ cạo ống khói thật ấy. Có lẽ đang có ai đó đến thăm nhà hoặc gì đấy đại loại thế.

Mình cũng có thể gọi cho Suze.

Không. Không phải Suze.

Hoặc Danny! Danny là bạn thân nhất của tôi hồi chúng tôi ở New York. Hồi đó anh là một nhà thiết kế thời trang sống chật vật nhưng giờ thì, thật bất ngờ, anh ấy khá ổn. Tôi còn thấy tên anh ấy trên tạp chí Vogue. Nhưng từ khi trở về đến giờ tôi vẫn chưa nói chuyện với anh.

Giờ này mà gọi đi New York thì không tiện lắm - nhưng không sao. Danny chẳng bao giờ tuân thủ thời gian biểu bình thường. Tôi bấm số của anh ấy và sốt ruột nghe tiếng đổ chuông.

“Xin chào!”

“Chào!” tôi nói. “Danny, mình là...”

“Chào mừng đã đến với đế chế đang được mở rộng chưa từng thấy của Danny Kovitz.Ồ, phải. Đây là một cái máy.

“Để biết được những bí quyết thời trang của Danny, bấm phím một. Để nhận catalô... bấm phím hai. Nếu bạn muốn gửi quà hoặc mời Danny đi dự tiệc, bấm phím ba...”

Tôi chờ cho đến khi danh sách bấm phím kết thúc và có một tiếng bíp.

“Chào!” tôi nói. “Danny, Becky đây! Mình về rồi! Thế nên... thỉnh thoảng gọi ình nhé!” Tôi đọc số điện thoại của mình rồi đặt ống nghe xuống.

Ấm nước sôi reo ầm ỉ và tôi vội bắc xuống đất thậm trọng rót vào bình cà phê, nghĩ xem nên gọi tiếp cho ai. Nhưng... chẳng còn ai nữa. Sự thật là, tôi đã không sống ở London hai năm trời. Và có vẻ tôi đã mất liên lạc với hầu hết bạn cũ.

Ý nghĩ mình cô đơn nhảy vào đầu óc tôi mà không báo trước.

Không, mình không cô đơn. Mình ổn.

Ước gì mình và Luke đã không về nhà.

Đừng ngốc thế. Mọi thứ đều rất tuyệt. Mình là một phụ nữ đã có chồng, có nhà riêng và... và rất nhiều thứ phải tiếp tục chung sống cùng.

Đột nhiên chuông cửa reo và tôi ngược lên ngạc nhiên. Tôi không mong đợi có ai đến cả.

Có lẽ đó là một gói hàng. Hoặc có thể Luke đã quyết định về nhà sớm! Tôi bước ra sảnh và nhấc điện thoại nội bộ để liên lạc với khách lên.

“Xin chào?”, con yêu phải không?” một giọng thân thuộc vang lên. “Mẹ đây.”

Tôi há hốc mồm bên ống nghe. Mẹ á? Ở dưới lầu ư?

“Bố mẹ đến thăm con đây,” bà tiếp tục. “Bố mẹ tạt qua thế này không sao chứ?”

“Dĩ nhiên không sao ạ!” tôi thốt lên kinh ngạc và bấm nút mở cửa. Bố mẹ đang làm cái quái gì ở đây vậy?

Tôi nhanh chóng đi xuống bếp, rót cà phê vào cốc, xếp mấy cái bánh ra đĩa, rồi vội quay lại chỗ thang máy.

“Chào bố mẹ!” tôi nói khi cửa mở. “Bố mẹ lên nhà đi ạ. Con mới pha cà phê!”

Khi tôi ôm bố mẹ, tôi có thể thấy họ đang nhìn nhau e dè. Cả hai đều đang mặc khá chỉnh chu và mẹ thậm chí còn đeo cả chuỗi ngọc trai thường chỉ dùng đi đám cưới.

Có chuyện gì thế này? Chuyện gì?

“Mẹ hy vọng bố mẹ không làm phiền con, con yêu.” Mẹ nói khi theo tôi vào căn hộ.

“Không! Tất nhiên là không rồi!” tôi nói. “Ý con là, rõ ràng con cũng có vài việc lặt vặt... những thứ cần phải làm quen...”

“Ừ phải.” Mẹ gật đầu. “Thôi, bố mẹ không muốn làm mất thời gian của con đâu. Chỉ là...” Mẹ ngưng lại. “Liệu chúng ta có thể vào nhà ngồi không?”

“Ôi. À...” Tôi liếc qua cửa phòng khách. Cái sofa lọt thỏm giữa những chiếc hộp với những thứ chứa bên trong tràn ra ngoài và ngập dưới đồng thảm cùng hạt xốp đóng gói. “Bọn con vẫn chưa có phòng khách. Ta vào bếp vậy.”

Cho dù ai đã thiết kế ra kiểu ghế quầy bar sành điệu để đặt trong bếp này thì cũng chắc chắn là họ chưa từng có bố mẹ đến nhà uống cà phê. Bố mẹ tôi phải mất gần năm phút để leo lên ghế, trong lúc tôi đứng xem, sợ điếng người khi trông họ cứ như sắp ngã lộn nhào.

“Loại chân mảnh khảnh, hả?” bố hỗn hển khen khi ông cố leo lên đến lần thứ năm. Trong khi đó mẹ chậm chạp lần mò lên mặt ghế, trông ngượng ngập như thể đang trong một talk show truyền hình.

“Bố mẹ ổn cả chứ ạ?” tôi lo lắng nói. “Vì con có thể đi lấy mấy cái ghế khác...”

“Vớ vẩn!” bố nói ngay lập tức. “Thế này rất thoải mái.”

Bố đang nói dối. Tôi có thể thấy ông đang bấu chặt tay quanh mép ghế trơn tuột và liếc mắt xuống sàn lát đá bên dưới như thể đang cố giữ thăng bằng trên một bờ tường ở tầng bốn mươi.

“Mặt ghế hơi cứng, đúng không con?” mẹ thăm dò. “Con nên mua mấy tấm lót xinh xinh ở cửa hàng Peter Jones ấy.”

“Vâng... có lẽ ạ.”

Tôi đưa cà phê cho bố mẹ, tự kéo ình một chiếc ghế quầy bar, rồi thờ ơ leo lên.

Ái. Đau quá.

Trời ạ, mấy cái ghế này cần khéo léo mới lên được. Đúng là những cái ghế bóng bẩy ngu ngốc.

“Thế... bố mẹ vẫn khỏe chứ ạ?” tôi nói, với tay lấy tách cà phê của mình.

Im lặng một lát.

“Becky, bố mẹ đến đây là có lý do,” bố nói. “Bố có chuyện muốn nói với con.”

Trông ông nghiêm nghị quá, tôi thấy lo. Có lẽ đó không phải chuyện về ngôi nhà. Có lẽ là chuyện gì đấy còn tệ hơn nữa.

“Chuyện này liên quan đến bố,” ông tiếp tục.

“Bố bị ốm,” tôi nói trước khi kịp ngăn mình lại. “Ôi trời ơi. Ôi trời ơi. Con biết ngay là có chuyện không hay mà...”

“Bố không ốm. Không phải thế. Đó là... một chuyện khác.” Ông day day thái dương rồi nhìn lên. “Becky, nhiều năm về trước...”

“Hãy cho con biết một cách nhẹ nhàng thôi, Graham!” mẹ tôi cắt ngang.

“Anh đang cho nó biết một cách nhẹ nhàng đây!” bố cúi kính đáp, xoay ghế. “Đó chính xác là những gì anh đang làm!”

“Anh không thể!” mẹ nói. “Anh đang vội vã thì có.”

Giờ thì tôi đã hoàn toàn hoang mang.

“Cho con biết cái gì một cách nhẹ nhàng cơ?” tôi nói, hết nhìn bố lại nhìn mẹ. Có chuyện gì thế ạ?”

“Becky, trước khi bố gặp mẹ con...” Bố tránh ánh mắt tôi. “Bố đã có một cô gái khác.

“Rồi ạ,” tôi nói, hòng nghẹn lại.

Bố và mẹ sắp ly dị và đó là lý do tại sao họ bán nhà. Tôi sắp sửa trở thành sản phẩm của một gia đình tan vỡ.

“Bố và cô ấy mất liên lạc,” bố tiếp tục. “Nhưng gần đây... vài sự kiện đã xảy ra.”

“Anh đang khiến con bối rối đây, Graham!” mẹ thốt lên.

“Anh không làm nó bối rối! Becky, con có thấy bối rối không?”

“Dạ... cũng hơi,” tôi thừa nhận.

Mẹ nghiêng người qua và cầm lấy tay tôi.

“Becky, con yêu, nói vòng nói vo mãi thì cuối cùng chuyện là... con có một người chị.”

Một người chị.

Tôi thẫn thờ nhìn mẹ. Mẹ đang nói về cái gì thế?

“Chị cùng cha khác mẹ thôi, ta nên nói thế,” bố nói thêm, gạt đầu thành thật. “Hơn con hai tuổi.”

Não tôi bị đoản mạch. Điều này thật vớ vẩn. Làm sao tôi lại có một bà chị mà không biết gì được cơ chứ?

“Bố có con gái riêng, con yêu,” mẹ nói dịu dàng. “Một cô con gái mà chính bố cũng không biết ai đến gần đây. Cô ấy liên lạc với bố mẹ khi con đi nghỉ trăng mật. Bố mẹ đã gặp cô ấy vài lần, đúng không Graham?” Mẹ liếc nhìn bố, ông đang gạt đầu. “Cô ấy... rất tốt

Gian bếp hoàn toàn yên lặng. Tôi nuốt nước bọt vài lần. Tôi không thể nào chấp nhận điều này. Bố có một đứa con khác ư?

Bố có một đứa...

“Vậy...” tôi ấp úng. “Ai là người phụ nữ của đời bố mà không phải mẹ?”

Tôi không thể tin được rằng mình đang hỏi chính bố mình về chuyện tình cảm của ông. Dù đó chỉ là một chuyện tình cảm ba mươi năm về trước.

Bố không hề nao núng trước câu hỏi.

“Tên cô ấy là Marguerite,” bố nói với một ánh mắt không hề dao động. “Hồi đó bố hay đi công tác bằng tàu hỏa còn cô ấy là chiêu đãi viên trên chuyến tàu 7 giờ 40 từ London đi Carlisle.”

Một chiêu đãi viên trên tàu. Tôi đột nhiên hình dung ra cảnh bố tôi hồi còn trẻ mặc bộ vest sáng màu mốt những năm 1970 với ve áo to, ngồi cười với một cô chiêu đãi viên mặc đồng phục khi nàng rót cà phê cho ông. Nàng khẽ chạm vào bố khi tiếp tục đẩy chiếc xe đẩy qua...

OK, tôi cũng không chắc mình có muốn nghĩ thêm về chuyện đó không.

“Hồi đấy bố con đẹp trai lắm”, mẹ để thêm vào. “Hồi bố để ria ấy.”

Tôi há hốc mồm ra nhìn mẹ. Bố từng để ria mép sao? Trời ạ, gia đình này còn có bao nhiêu bí mật nữa? Rồi thành linh tôi nhớ ra.

“Cô gái đó! Ngày con về ấy.” Tim tôi đập thành thịch. “Người đi cùng bố mẹ ấy không...?”

Mẹ liếc sang bố. Bố gật đầu.

“Đó là cô ấy. Chị gái cùng cha khác mẹ của con. Cô ấy đến thăm bố mẹ.”

“Khi bố mẹ thấy con, con yêu... bố mẹ không biết phải làm gì cả!” mẹ nói, kèm theo một tiếng cười lo lắng. “Bố mẹ không muốn gây ra cú sốc cho cuộc sống của con!”

“Bố mẹ quyết định sẽ nói với con khi con ổn định hơn một chút,” bố xen vào. “Khi con đã sắp xếp hòm hòm.”

Giờ thì tôi đã thấy hoàn toàn chóng mặt. Đúng là cô ấy. Tôi đã thấy chị gái cùng cha khác mẹ của mình.

“Tên... tên cô ấy là gì ạ?” tôi cố nặn ra câu nói.

“Tên cô ấy là Jessica,” bố nói sau khi ngưng lại. “Jessica Bertram.”

Jessica. Chị gái tôi, Jessica.

Chào. Bạn đã gặp chị tôi, Jessica, chưa?

Tôi hết nhìn gương mặt lo lắng của bố lại liếc sang đôi mắt sáng đầy hy vọng của mẹ và bất chợt cảm thấy rất lạ. Cứ như thể có một trái bong bóng đang dần bay lên từ trong người tôi. Như rất nhiều cảm xúc thực sự mạnh mẽ đang cố tìm đường thoát ra khỏi cơ thể tôi.

Tôi không phải là con độc nhất.

Tôi có chị gái của chính mình. Mình có chị gái.

Tôi có CHỊ GÁI.

12. Chương 09 Phần 1

9

CẢ TUẦN QUA tôi không thể ngủ được. Cũng không thể tập trung được vào việc gì. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới là chuyện tôi có một chị gái ruột, thật sự.

Đầu tiên tôi thấy hoàn toàn choáng váng. Với bố mẹ thì OK; bởi họ đã có hàng tuần trời để làm quen với ý tưởng đó. Nhưng chuyện phát hiện ra rằng nhiều năm trước bố đã có một phi vụ tình cảm... và làm ai đấy dính bầu... nói thật là tôi chưa từng nghĩ bố như thế.

Nhưng bố lại ngọt ngào đến thế khi nói về chuyện đó. Hôm bố và mẹ đến nhà nói với tôi, ông có thể thấy tôi hơi bàng hoàng. Nên ông đã ngồi xuống ghế sofa bên tôi và kể hết mọi chuyện.

Ông liên tục nhắc đi nhắc lại rằng chuyện đó xảy ra trước khi gặp mẹ, và rằng ông không hề biết gì về chuyện mình là cha của một đứa trẻ. Rõ ràng cô chiêu đãi viên Marguerite đã chia tay ông mà không nói gì cả. Bố lên tàu một sáng thứ Hai và cô ấy đơn giản đã không còn ở đó. Một chiêu đãi viên khác cho ông biết cô ấy đã có một chuyện tình sét đánh rồi cưới một hành khách khác, ông chủ một nhà máy thực phẩm đông lạnh. Bố tan nát cõi lòng và chuyển sang đi tàu của hãng khác. Rồi bố bị điều đi Birmingham công tác... và câu chuyện kết thúc ở đó. Ông không hề biết mình có một đứa con.

Nhưng đúng là có. Một cô con gái nhỏ tên Jessica. Suốt đời mình đến thời điểm này, tôi không hề hay biết, tôi có chị gái, người sống cách tôi hàng dặm, người cũng không hề hay biết tôi tồn tại trên đời.

Và hôm nay, cuối cùng thì, tôi cũng sắp gặp chị ấy!

Chỉ nghĩ thôi cũng khiến tôi lập tức thấy vừa hân hoan vừa bồn chồn lo lắng. Chúng tôi sẽ giống nhau đến đâu? Sẽ khác nhau như thế nào? Giọng chị ấy ra sao? Trang phục của chị ấy như thế nào?

“Trông em có ổn không?” Tôi hỏi Luke, trong lúc vẫn lo lắng ngắm nghía mình trong gương. Chúng tôi đang ở trong phòng ngủ cũ của tôi tại nhà bố mẹ, và tôi đang làm những bước chải chuốt cuối cùng với bộ dành-cho-cuộc-gặp-chị-gái-thất-lạc-đã-lâu. Tôi đã mất vài ngày lựa chọn, nhưng sau rất nhiều suy nghĩ tôi quyết định mặc chiếc quần jeans Seven bắt mắt nhất của mình, đi đôi boots nhọn gót, khoác áo khoác Marc Jacobs màu hồng nhạt duyên dáng, và bên trong là chiếc áo phông ngắn tay mà Danny đã thiết kế cho tôi cách đây khá lâu.

“Trông em tuyệt lắm,” Luke kiên nhẫn nói.

“Thế này giống như... cân bằng giữa trang trọng và thân mật,” tôi giải thích. “Như thế này thì cái áo khoác sẽ nói ‘Đây là một dịp đặc biệt’, trong khi quần jeans thì nói, ‘Chúng ta là chị em, chúng ta có thể thoải mái cùng nhau!’ Còn cái áo phông thì nói...”

Tôi ngưng lại. Thật ra tôi cũng không chắc cái áo phông sẽ nói gì, ngoại trừ “Em là bạn của Danny Kovitz.” Và tôi thậm chí còn không chắc điều đó có còn đúng hay không. Anh ấy vẫn chưa gọi lại, dù tôi đã để lại hai tin nhắn.

“Becky,” Luke nói, “thành thật mà nói anh không nghĩ chuyện em mặc gì là quan trọng đâu.”

“Gì cơ?” tôi quay lại đây nghi ngại. “Tất nhiên là chuyện đó quan trọng! Đây là một trong những khoảnh khắc quan trọng nhất đời em! Em sẽ luôn ghi nhớ mình đã mặc gì trong ngày đầu tiên gặp chị. Ý em là... anh cũng nhớ anh đã mặc gì trong lần đầu tiên gặp em, đúng không?”

Trông Luke chẳng biểu lộ cảm xúc gì.

Anh ấy không nhớ ư? Sao anh lại có thể không nhớ cơ chứ?

“Thôi được, em thì nhớ,” tôi cáu kỉnh. “Anh mặc bộ vest xám với sơ mi trắng và cà vạt Hermès xanh lá cây thẫm. Còn em mặc váy ngắn đen, đi boots da lộn và cái áo trắng kính tẩm khiến tay em trông béo ị ị ấy.”

“Nếu em đã nói thế,” Luke nhướn mày.

Tôi vuốt lại áo phông. “Em chỉ muốn trông mình đứng đắn chút thôi. Như một đứa em ấy.”

“Thế chị em thường trông như thế nào?” Luke hỏi, rất thích thú.

“Trông họ thường... vui vẻ!” tôi nghĩ một lát. “Và thân thiện. Và luôn ủng hộ nhau. Và chị em gái sẽ báo cho nhau biết khi bị lộ dây áo con.”

“Thế thì em thật sự trông giống một cô em gái rồi đấy,” Luke hôn tôi. “Becky, thư giãn đi! Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà!”

Tôi biết mình lên giây cót hơi nhiều quá, nhưng đơn giản tôi không thể ngừng nghĩ về chuyện mình có chị gái sau một thời gian rất dài là con một.

Không phải tôi ngại tự mình làm mọi chuyện hay gì khác. Bố mẹ và tôi đã luôn vui vẻ bên nhau. Nhưng đôi khi tôi nghe thấy người ta nói về anh chị em của mình và tự hỏi không biết như thế thì thế nào. Tôi không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thực sự tìm ra câu trả lời đó!

Điều dở hơi nhất là cả tuần này tôi tự dưng lại thấy toàn chị em gái. Chỗ nào cũng có chị em gái! Ví dụ, phim Những phụ nữ bé nhỏ chiếu trên ti vi một buổi chiều - và ngay sau đó là một chương trình về Chị em nhà Beverley! Và mỗi khi tôi thấy hai phụ nữ đi cùng nhau trên phố, thay vì chú ý xem họ mặc gì, tôi chỉ nghĩ, “Họ có phải chị em không?”

Cứ như là có cả một thế giới của chị em gái ở ngoài kia và cuối cùng tôi cũng thành một phần của nó.

Tôi thấy hơi nhức mắt và chớp mắt khó khăn. Thật buồn cười, nhưng từ khi tôi biết tin về Jessica, mọi cảm xúc của tôi đều xoay quanh chuyện đó. Tối qua tôi đọc cuốn sách hay tuyệt có nhan đề Chị em gái lạc nhau: Tình yêu họ chưa từng biết và nước mắt đầm đìa cả mặt! Những câu chuyện đó thật tuyệt vời. Một

là về ba chị em gái người Nga thời thế chiến ở cùng nhau trong một trại tập trung mà không hề biết. Rồi một câu chuyện về một phụ nữ được biết em gái mình đã bị giết nhưng không bao giờ tin, sau đó cô ta bị ung thư và không có ai chăm sóc ba đứa con nhỏ, nhưng cuối cùng người ta lại tìm thấy em gái cô ấy còn sống, vừa kịp cho họ vĩnh biệt nhau...

Ôi trời, chỉ nghĩ đến thôi là tôi lại suýt khóc.

Tôi hít thật sâu và thở thẩn đến bàn nơi tôi để quà tặng cho Jessica. Đó là một giỏ đầy đồ dưỡng da hiệu Origin, kèm thêm mấy thanh sô cô la và một album ảnh tôi hồi nhỏ.

Tôi cũng đã mua cho chị ấy một chuỗi hạt bạc của Tiffany, giống hệt của tôi, nhưng Luke nói như thế hơi phô trương khi tặng chị ấy đồ trang sức trong lần gặp mặt đầu tiên. Điều này tôi thực sự không hiểu. Ý tôi là tôi sẽ rất thích nếu ai đó tặng tôi một chuỗi hạt Tiffany! Nhưng anh rất cương quyết, nên tôi đành nói sẽ giữ chuỗi hạt lại tặng sau.

Tôi lướt mắt qua cái giỏ, không hài lòng lắm. Liệu mình có nên...

“Quà thế là được rồi,” Luke nói, ngay khi tôi định mở mồm. “Em không cần thêm gì nữa đâu.”

Sao anh lại biết được tôi sắp nói gì nhỉ?

“Thôi được,” tôi ngập ngừng nói. Tôi xem đồng hồ và thấy niềm phấn khích trào dâng. “Sẽ không lâu nữa! Chị ấy sẽ đến đây ngay thôi!”

Kế hoạch là Jessica sẽ gọi điện khi tàu đến ga Oxshott, rồi bỏ sẽ đến đón chị. Việc chị ấy có mặt tại London tuần này hoàn toàn chỉ là tình cờ. Chị sống ở Cumbria, rất xa đây, nhưng đằng nào thì chị cũng phải đến đây để dự một hội thảo hàn lâm. Thế nên chị đến sớm một ngày, đặc biệt để gặp tôi!

“Becky, trước khi mọi niềm phấn khích bắt đầu... anh muốn nói nhanh vài lời thôi, về chuyện mua sắm trong kỳ trăng mật của chúng ta.”

“Vâng, được thôi.”

Tôi thấy nhói đau vì tức giận. Sao Luke lại phải bới chuyện ấy lên vào lúc này cơ chứ? Đây là một ngày đặc biệt! Nên hoãn mọi cuộc tranh cãi vào hôm nay, như là thời chiến tranh cứ đến Giáng Sinh người ta lại ngừng bắn mà đá bóng ấy.

Không phải vì chúng tôi đang chiến tranh hay gì. Mà hôm qua chúng tôi đã thực sự có vẻ cãi nhau khi Luke nhìn thấy hai mươi cái xường xám dưới gầm giường. Và anh cứ liên tục hỏi tôi là khi nào tôi sẽ dọn dẹp xong căn hộ.

“Anh chỉ muốn cho em biết anh đã nói chuyện với cửa hàng đồ gỗ,” Luke nói. “Họ sẽ đến vào thứ Hai để mang cái bàn Đan Mạch đi.”

“Vâng, được thôi ạ,” tôi ngoan ngoãn nói. “Cám ơn anh. Thế họ có hoàn trả 100% tiền không?”

“Gần 100%.”

“Vâng, tốt rồi! Vậy cuối cùng chúng ta làm ăn cũng không tệ lắm.”

“Ừ, không tệ,” Luke đồng tình. “Nếu em không tính chi phí lưu kho, chi phí vận chuyển, chi phí đóng gói nó lại lần nữa...”

“Phải,” tôi vội nói. “Tất nhiên rồi. À nhưng dù sao... mọi thứ đều kết thúc tốt đẹp!”

Tôi cố mỉm cười làm hòa, nhưng Luke thậm chí còn không buồn nhìn. Anh đang mở va li và kéo ra một cuộn toàn những... ôi trời.

Hóa đơn thẻ tín dụng. Những hóa đơn tình-huống-khẩn-cấp bí mật của tôi, chính xác là thế. Một hôm Luke hỏi về chúng và tôi chẳng có lựa chọn nào khác ngoài lời chúng ra khỏi chỗ cất giấu.

Nhưng tôi đã gần như hy vọng rằng anh sẽ bận đến nỗi không thể đọc chúng.

“Được rồi!” tôi nói, thất thanh. “Vậy thì... anh đã thấy chúng rồi!”

“Anh đã thanh toán hết đồng này,” Luke nói ngay. “Em đã hủy thẻ tín dụng chưa?”

“À... rồi. Và cảm ơn anh đã thanh toán hết đồng hóa đơn này,” tôi nhún nhường nói thêm. Luke nhìn tôi nghiêm khắc.

“Em đã thật sự hủy thẻ chưa?”

“Rồi mà! Em đã ném những mảnh thẻ vào thùng rác!”

“Được rồi.” Luke quay lại đồng hóa đơn. “Và không còn cái gì sắp tới nữa chứ? Gần đây em có trả tiền mua cái gì không?”

Tôi thấy nhói đau trong dạ dày.

“À... không,” tôi nói. “Tất cả chỉ có thế.”

Tôi không thể cho anh biết về túi Thiên Thần. Đơn giản là không thể. Anh vẫn nghĩ mọi thứ tôi mua ở Milan chỉ là một món quà cho anh. Đó là thứ duy nhất bảo chữa được cho tôi lúc này.

Và, dù sao chẳng nữa, tôi có thể tự trả hết tiền, không vấn đề gì. Tôi muốn nói là, trong vòng ba tháng nữa tôi sẽ có việc làm và có thu nhập riêng! Mọi thứ sẽ dễ dàng!

Khi tôi khẽ thở phào thì điện thoại di động đổ chuông. Tôi lần mò trong túi và lôi ra. Số của Suze đang nhấp nháy trên màn hình.

Suze.

Ngay lập tức tôi thấy các dây thần kinh nhảy một bước khổng lồ và một nỗi đau quen thuộc bắt đầu dâng lên trong lòng tôi.

Tôi chưa hề nói chuyện với Suze kể từ lúc rời nhà cô ấy. Suze không gọi điện và tôi cũng thế. Nếu cô ấy bận rộn và hạnh phúc với cuộc sống mới tuyệt vời thì cứ để nó thế. Cô ấy thậm chí còn không biết tôi có chị gái.

Tôi bấm phím xanh và hít vào thật sâu.

“Chào, Suze!” tôi nói bằng giọng cao chót vót. “Cậu khỏe không? Gia đình thế nào?”

“Tớ khỏe,” Suze nói. “Mọi người khỏe cả. Cậu biết đấy... mọi thứ vẫn như cũ...”

“Còn Lulu thì sao?” tôi nhẹ nhàng nói. “Tớ đoán là hai người rất bận rộn cùng nhau làm nhiều việc thú vị, đúng không?”

“Cô ấy... khỏe.” Giọng Suze nghe có vẻ lúng túng. “Nghe này, Bex... tớ muốn...”

Tôi ngắt lời Suze. “Thật ra tớ có một tin hơi bị hay liên quan đến chính tớ. Đoán xem nào? Hóa ra tớ có một người chị mà mãi không biết!”

Im lặng bàng hoàng

“Gì cơ?” Cuối cùng Suze nói.

“Thật đấy! Tớ có một người chị cùng cha khác mẹ mà không biết. Hôm nay tớ sẽ gặp chị ấy lần đầu tiên. Tên chị ấy là Jessica.”

“Tớ... không thể tin được.” Suze nói giọng hoàn toàn sốc. “Cậu có chị gái á? Sao lại thế được...?”

“Bố tớ. Trước khi ông gặp mẹ tớ. Đó là một câu chuyện khá dài. Nhưng chẳng lẽ không tuyệt sao? Tớ đã luôn muốn có chị gái!”

“Chị ấy bao... bao nhiêu tuổi?”

“Chỉ hơn tớ hai tuổi thôi. Sẽ không khác biệt lắm đâu! Tớ hy vọng chúng tớ sẽ trở thành bạn tốt,” tôi bắt cần nói thêm. “Trên thực tế... chúng tớ sẽ còn thân thiết hơn bạn bè nhiều. Ý tớ là, chúng tớ có chung dòng máu và mọi thứ. Chúng tớ sẽ gắn bó suốt đời.”

“Ừ,” Suze nói sau khi ngừng một chút. “Tớ... cũng đoán là sẽ thế.”

“Dù sao tớ cũng phải đi bây giờ đây! Chị ấy sẽ đến đây bất cứ lúc nào! Tớ không thể đợi được!”

“Ừ... chúc may mắn. Chúc vui.”

“Tất nhiên bọn tớ sẽ thế rồi!” tôi vui vẻ nói. “Ồi... và nhớ chuyển tình yêu của tớ đến Lulu nhé. Chúc cậu một sinh nhật vui vẻ bên cô ấy, cậu hứa chứ?”

“Tớ... sẽ vui,” Suze nói, nghe như thất trận. “Tạm biệt, Bex. Và... chúc mừng.”

Khi tắt điện thoại tôi thấy hơi nóng mặt. Suze và tôi chưa từng như thế với nhau trước đây.

Nhưng cô ấy mới là người ra đi và có bạn thân mới trước. Không phải tôi.

Tôi quăng điện thoại vào túi và ngược lên thấy Luke đang nhướn mày thăm dò.

“Suze ổn chứ?”

“Cô ấy ổn,” tôi nói hơi bướng bỉnh, lắc lắc tóc ra đằng sau. “Đi nào.”

Khi xuống lầu, giọng đau khổ của Suze vẫn dai dẳng trong tâm trí tôi, nhưng tôi cố lờ nó đi. Tôi không thể cứ suốt ngày nghĩ về cô ấy. Tôi có những việc quan trọng hơn cần tập trung vào. Jessica sẽ đến đây sớm thôi! Đây là một trong những ngày trọng đại nhất đời tôi... từ trước đến nay!

“Sẵn sàng chưa?” mẹ nói khi chúng tôi vào bếp. Bà đang mặc bộ váy xanh da trời lịch thiệp và trang điểm theo phong cách “dịp đặc biệt” - mẹ dùng rất nhiều bóng mắt dưới chân mày để “mắt to hơn.” Tôi đã thấy kiểu trang điểm này trong cuốn sách dạy trang điểm Janice đã tặng mẹ nhân dịp Giáng Sinh.

“Hình như mẹ nghe con nói là đang bán đi một số đồ đạc hả?” mẹ nói thêm khi bật âm điện lên.

“Bọn con đang gửi trả một cái bàn,” Luke bình thản nói. “Hình như bọn con đã vô tình mua nhầm hai cái. Nhưng chuyện đó đã lo xong rồi ạ.”

“Chỉ là mẹ đang định nói các con nên bán nó trên eBay!” mẹ nói. “Các con sẽ bán được giá đấy!” eBay.

“Thế... có phải là trên eBay thì có thể bán thứ gì cũng được không?” tôi làm ra vẻ bình thường hỏi.

“Ừ, đúng thế!” mẹ nói. “Gì cũng được.”

Như là, chẳng hạn như, những quả trứng vẽ tay minh họa truyền thuyết Long Vương. Phải rồi! Đó chính là giải pháp. Nó sẽ giải quyết mọi chuyện!

Tôi cần ngăn mình thôi cứ đắm vào không khí vì mừng.

“Rất thú vị, đúng không con?” mẹ nói, nhìn tôi triu mến. “Trong lúc đợi ta làm chút cà phê đi.”

Tất cả chúng tôi cùng vô tình nhìn đồng hồ. Tàu của Jessica sẽ đến Oxshott trong vòng năm phút nữa. Năm phút nữa!

“Cúc cu!” Có tiếng gõ cửa sau, tất cả mọi người nhìn quanh và thấy Janice đang nhòm qua kính.

Ôi trời ơi. Bà ấy lấy đâu ra màu bóng mắt xanh lông lánh thế kia?

Xin hãy làm ơn đừng để bà ấy ẹ màu mắt ấy, tôi thấy mình đang cầu nguyện.

“Vào đây đi Janice!” mẹ nói, ra mở cửa. “Cả Tom nữa! Thật là một sự ngạc nhiên thú vị!”

13. Chương 09 Phần 2

Ôi, trông Tom bụi quá. Tóc anh rối bù, lâu không gội, hai tay đầy vết rộp và vết đứt tay, và còn có một vết hằn sâu trong lông mày.

“Chúng tôi chỉ đến để chúc may mắn thôi,” Janice nói. “Dù không phải vì chị cần may mắn!” Bà đặt hộp chất làm ngọt thay thế đường hiệu Canderel xuống bàn, rồi quay ra nhìn tôi. “Vây, Becky. Một chị gái!”

“Chúc mừng,” Tom nói. “Hay là bất cứ cái gì người ta vẫn nói ấy.”

“Tôi biết!” tôi nói. “Chuyện đó không tuyệt hay sao?”

Janice lắc đầu và nhìn mẹ hơi trách cứ.

“Tôi không thể tin chị đã giữ bí mật này với chúng tôi, Jane!”

“Chúng tôi muốn Becky là người đầu tiên biết chuyện,” mẹ nói vỗ vai tôi. “Bánh quy xoắn không, Janice?”

“Tuyệt quá!” Janice nói, lấy một chiếc bánh quy từ đĩa rồi ngồi xuống. Bà đâm chiêu gặm nhấm nó một lúc rồi ngẩng lên. “Điều tôi không hiểu là... sao cô gái này lại liên lạc lại? Sau ngần ấy thời gian?”

“Có một lý do rất hợp lý,” tôi nói với không khí một vở chính kịch. “Đó là vì bọn cháu bị một bệnh di truyền.”

Janice khẽ kêu lên.

“Một căn bệnh! Jane! Chị chưa bao giờ nói cho tôi biết!”

“Đó không phải vì một căn bệnh” mẹ nói. “Becky, con biết không phải là vì một căn bệnh mà! Đó là vì một ‘thành phần máu’.”

“Một... ‘thành phần máu’?” Janice nhắc lại, trông còn kinh hoàng hơn lúc trước. “Loại thành phần gì vậy?” Tôi có thể thấy bà đang nhìn những chiếc bánh quy xoắn như thể sợ nó sẽ truyền bệnh cho bà.

“Không phải là một thành phần đe dọa tính mạng!” mẹ cười. “Chỉ là một chứng rối loạn máu thôi, có thể nguy hiểm trong vài trường hợp. Như khi phẫu thuật chẳng hạn. Máu hơi quá đặc...”

“Thôi!” Janice nhăn mặt. “Tôi không thể chịu được chuyện máu me!”

“Các bác sĩ bảo Jess nên cảnh báo các thành viên gia đình đi xét nghiệm, và đó là động cơ. Jess luôn biết có một người cha ở đâu đó nhưng không biết tên.”

“Vây nên cô ấy mới hỏi mẹ mình xem ai là người cha mất tích đã lâu...” Janice hăm hở cắt ngang, như thể bà đang theo dõi seri phim Ruth Rendell trên ti vi.

“Mẹ con bé đã qua đời,” mẹ giải thích.

“Qua đời!” Janice kêu lên, trông thất kinh. “Vì thành phần máu đó?”

“Không,” mẹ kiên nhẫn đáp lại. “Vì một tai nạn ô tô. Nhưng dì của Jess thấy tên cha nó viết trong một cuốn nhật ký cũ. Nên cô ta biết và giao cuốn nhật ký cho Jessica.”

“Và tên đó là gì?” Janice hỏi hốt hoảng.

Ngưng lại một chút.

“Mẹ, là Graham chứ còn gì!” Tom nói, đảo mắt. “Graham Bloomwood. Hiển nhiên.”

“Ừ nhỉ,” Janice nói, trông gần như thất vọng. “Tất nhiên là thế. Trời ạ.” Bà thốt lên đột ngột. “Thật là một cú sốc lớn. Cho cả nhà chị.”

“Lúc biết tin chúng tôi cũng hơi sốc,” mẹ thừa nhận. “Chị biết đấy, đây là lý do vì sao chúng tôi không đến tối tổ chức cuộc thi về Hawai ở nhà thờ. Graham không thực sự bị đau nửa đầu đâu.”

“Tôi có biết chuyện này!” Janice nói. “Lúc đó tôi nói với Martin là ‘Có gì đó không ổn với à Bloomwood.’ Nhưng tôi không biết đó là vì một thành viên mất tích đã lâu.”

“À,” mẹ nói giọng an ủi, “sao mà chị biết được?”

Janice yên lặng một lát, hít thật sâu. Rồi đột nhiên bà đứng dậy và đặt bàn tay lên cánh tay mẹ.

“Jane. Hãy cẩn thận. Cô gái này có quyền thừa kế tài sản của Graham không? Graham có thay đổi di chúc có lợi cho cô ta không?”

OK. Chắc chắn Janice đã xem quá nhiều phim truyền hình về các vụ giết người.

“Janice!” mẹ vừa nói vừa cười. “Không! Không phải như thế đâu. Khi chuyện này xảy ra, gia đình Jess” - mẹ kín đáo hạ thấp giọng - “khá là giàu.”

“À!” Janice thở phào.

Mẹ còn hạ giọng xuống thấp hơn. “Họ là những nhân vật khá bự trong ngành thực phẩm đông lạnh.”

“Ồ, tôi hiểu.” Janice nói. “Tức là cô ấy không cô đơn trên thế giới này?”

“Ồ không,” mẹ nói, trở lại giọng bình thường. “Jess có một cha dượng và hai em trai. Hay là ba nhĩ?”

“Nhưng không có em gái,” tôi chen vào. “Bọn cháu đều có khoảng trống đó trong đời. Đó là... niềm mong mỏi chưa được thực hiện.”

Mọi người đều quay sang nhìn tôi.

“Cháu có một niềm mong mỏi chưa được thực hiện sao Becky?” Janice

“Ồi vâng. Chắc chắn rồi ạ.” Tôi nhấp một ngụm cà phê lớn. “Nghĩ lại, cháu thấy cháu luôn biết theo một cách nào đó rằng mình có chị gái.”

“Thật không, con yêu?” mẹ ngạc nhiên nói. “Con chưa bao giờ nhắc đến điều này.”

“Con chẳng bao giờ nói gì cả.” Tôi cười tươi với Janice. “Nhưng tận sâu thẳm trong con biết điều đó.”

“Trời ơi!” Janice nói. “Làm sao cháu biết được?”

“Cháu cảm thấy nó ở đây,” tôi nói, áp tay vào ngực. “Điều đó giống như... một phần của cháu bị đánh mất.”

Tôi làm một cử chỉ tay chung chung - và đã phạm sai lầm khi khiến Luke chú ý.

“Cụ thể thì phần nào của em bị đánh mất?” anh nói với một sự thích thú không che giấu. “Hy vọng không phải là một bộ phận quan trọng.” Trời ạ, anh thật chẳng có trái tim. Không hề có. Đêm qua, anh cứ đọc to các mẫu chuyện trong cuốn Chị em gái lạc nhau rồi ngược lên và bảo, “Em chắc chắn đang đùa.”

“Phần tâm hồn tri âm, thật thế đấy,” tôi đáp trả.

“Cám ơn.” Anh nhướn mày.

“Không phải phần tri âm tâm hồn kiểu đó! Là phần tri âm tâm hồn kiểu chị em gái cơ!”

“Thế còn Suzie thì sao?” mẹ nói, ngạc nhiên nhìn tôi từ đầu đến chân. “Con bé luôn như chị em với con, chắc chắn. Nó thật là một cô gái đáng yêu.”

“Bạn bè đến rồi đi,” tôi nói, nhìn ra chỗ khác. “Cô ấy không như người trong gia đình. Cô ấy không hiểu con như một người chị em thật sự.”

Janice nhìn mẹ thông cảm. “Chị luôn rất can đảm, Jane. Nhưng chị hẳn đã phải chịu đựng nhiều lắm khi phát hiện ra.”

“Chuyện đó thật khó khăn,” mẹ nói. “Tôi không thể giả vờ là nó không khó khăn được. Dù vậy, tất nhiên, vụ tình cảm đó đã diễn ra rất lâu trước khi Graham gặp tôi.”

“Tất nhiên!” Janice vội vàng nói. “Tất nhiên là thế. Tôi chưa từng, dù chỉ trong khoảnh khắc, có ý nói rằng anh ấy... chị...”

Bà im bật, bối rối, rồi uống một ngụm lớn cà phê.

“Và theo một cách nào đó...” Mẹ ngừng lại, quấy tách của mình, nở nụ cười phiền muộn. “Theo một cách nào đó thì cũng đúng như mong đợi thôi. Thời trẻ Graham cũng khá giống chàng Don Juan. Chả trách phụ nữ cứ xin chết vì anh ấy.”

“Điều đó... đúng,” Janice nói, không tin lắm.

Bố? Don Juan?

Tôi cố hình dung ra cảnh bố đứng trước một quầy bar lộng lẫy với bộ ria kiểng những năm bảy mươi và một chiếc cà vạt nút to có họa tiết, vây quanh là những phụ nữ duyên dáng đang uống rượu martini. Rồi cái nhìn của tôi trôi ra cửa sổ để thấy ông đang đi qua bãi cỏ về phía cửa sau. Mái tóc bạc bù xù, gương mặt đỏ, và cho dù tôi đã nói hàng ngàn lần rằng bố đừng làm như vậy, ông vẫn vừa đi xăng đan vừa mang tất.

“Phụ nữ không bao giờ có thể cưỡng lại anh ấy,” mẹ nói. “Đó là sự thật.” Mẹ tươi tỉnh hơn một chút. “Nhưng chúng tôi đã tham gia một đợt trị liệu để giúp chúng tôi vượt qua cuộc khủng hoảng. Tại một trung tâm chăm sóc sức khỏe toàn diện ở phố Wood.

“Một đợt trị liệu?” tôi kinh ngạc lặp lại. “Mẹ có nghiêm túc không thế?”

“Hoàn toàn nghiêm túc!” bố nói, bước vào từ cửa sau. “Bố mẹ đã tham gia được ba đợt rồi.”

“Cô ấy rất tốt, bác sĩ trị liệu của bố mẹ ấy,” mẹ nói. “Dù hơi nóng nẩy. Như mọi người trẻ tuổi thôi.”

Wow. Tôi không hề biết rằng mẹ và bố đang đi trị liệu. Nhưng cũng dễ hiểu. Ý tôi là, dễ hiểu dễ sợ luôn. Tôi sẽ thấy thế nào nếu Luke đột ngột thông báo anh có con gái mất tích đã lâu?

“Một đợt trị liệu!” Janice nói. “Tôi thật không thể tin được!”

“Ta cần phải thực tế, Janice ạ,” mẹ nói. “Chị không thể mong chờ những tiết lộ kiểu này không gây ra hậu quả gì.”

“Một khám phá ở quy mô này có thể phá tan một gia đình,” bố đồng tình, ném một chiếc bánh quy xoắn vào miệng. “Nó có thể làm lung lay mọi nền tảng của một cuộc hôn nhân.”

“Trời ơi.” Janice lấy tay bịt miệng, trợn mắt hết nhìn mẹ lại nhìn bố. “Anh chị... anh chị đang nói đến những hậu quả kiểu gì?”

“Chắc chắn sẽ có tức giận,” mẹ nói về am hiểu. “Buộc tội lẫn nhau. Cà phê không anh Graham?”

“Có, cảm ơn, em yêu.” Ông mỉm cười với mẹ.

“Trị liệu chỉ là vớ vẩn,” Tom bắt ngờ lên tiếng. “Tôi đã thử trị liệu với Lucy.”

Tất cả chúng tôi quay sa nhìn anh ta. Anh đang cầm một tách cà phê bằng cả hai tay và trừng mắt nhìn chúng tôi qua miệng chiếc tách.

“Bác sĩ trị liệu là một phụ nữ,” anh nói thêm, như thể điều đó giải thích được mọi thứ.

“Cô nghĩ họ thường là phụ nữ,” mẹ thận trọng nói.

“Cô ta đứng về phía Lucy. Cô ta nói rằng có thể hiểu được nỗi thất vọng của Lucy.” Tay Tom nắm chặt chiếc tách hơn. “Thế còn nỗi thất vọng của tôi thì sao? Lucy có trách nhiệm là vợ của tôi! Nhưng cô ấy không hề quan tâm chút nào đến bất cứ dự án nào của tôi. Không nhà kính trồng cây, cũng không phòng tắm khép kín...”

“Tôi rất thích cái nhà nghỉ mùa hè của anh mà, Tom!” tôi nhanh chóng cắt lời anh. “Nó thật là... to.”

Thực tế thì nó khổng lồ như quái vật. Tôi suýt chết khi nhìn thấy nó qua cửa sổ sáng nay. Nó cao ba tầng, có các cột chống và cả hiên sau.

“Chúng tôi chỉ hơi lo về các quy chuẩn quy hoạch, đúng không Tom?” Janice nói, đưa mắt nhìn Tom lo lắng. “Chúng tôi đang lo có thể nó sẽ bị xếp vào dạng nhà ở.”

“Ôi, đó thật sự là một công trình!” tôi nói khích lệ. “Xây được một thứ như thế!”

“Tôi thích làm việc với gỗ,” Tom nói giọng cộc cằn. “Gỗ không làm ai thất vọng.” Anh uống cạn tách cà phê. “Trên thực tế, tốt hơn tôi nên quay lại với nó bây giờ. Hy vọng là mọi thứ đều suôn sẻ.”

Khi cửa sau đóng lại sau lưng anh ta, một sự im lặng đầy bối rối xuất hiện.

“Tiếp theo nó muốn làm một con thuyền,” Janice nói, trông có vẻ căng thẳng. “Một con thuyền, trên cỏ!”

“Janice, chị uống thêm cà phê đi,” mẹ nói dịu dàng. “Tôi ấy giọt anh đào vào nhé?”

“Tốt hơn là không,” cuối cùng bà ấy cũng nói. “Trước mười hai giờ thì không.”

Bà lục tìm trong túi rồi lôi ra một viên thuốc nhỏ cho vào miệng. Rồi bà kéo khóa túi lại và cười tươi. “VẬY trông Jessica thế nào?”

“Con bé... con bé xinh,” mẹ bắt đầu mô tả. “Đúng không Graham?”

“Rất xinh!” bố nói. “Cao... mảnh khảnh...”

“Tóc sẫm màu,” mẹ thêm vào. “Hơi dè dặt, nếu chị hiểu ý tôi.”

Tôi lắng nghe một cách thèm thuồng khi bố mẹ tả chị ấy. Cho dù tôi từng nhìn thấy chị trên phố hôm chúng tôi về nhà, ánh mặt trời quá chói và việc bị phân tâm do những hành động kỳ lạ của bố mẹ đã khiến tôi chỉ có ấn tượng mờ mờ về chị. Thế là cả tuần tôi đã cố xây dựng một hình ảnh dựa trên những miêu tả đó. Bố mẹ cứ liên tục nói về việc chị cao và mảnh khảnh thế nào, nên tôi đã hình dung ra chị giống như Courteney Cox. Thuốt tha và thanh lịch từ đầu đến chân, trong bộ vest lụa trắng, có lẽ thế.

Tôi cứ tưởng tượng ra buổi gặp mặt đầu tiên giữa chúng tôi. Chúng tôi sẽ choàng tay ôm nhau, rồi chị sẽ cười với tôi, lau khô nước mắt, và tôi sẽ cười lại... và chúng tôi sẽ hợp nhau ngay lập tức. Như thể chúng tôi đã biết và hiểu nhau rõ hơn bất cứ ai trên đời.

Ý tôi là, ai mà biết được? Có lẽ cuối cùng chúng tôi sẽ nhận ra chúng tôi có sức mạnh siêu linh của tình chị em. Hoặc có thể chúng tôi sẽ như cặp chị em song sinh trong cuốn Chị em gái lạc nhau, những người khi sinh thì tách rời nhưng lớn lên lại làm cùng một nghề và lấy chồng cùng tên.

Ý tưởng này cứ bám riết lấy tôi. Có lẽ cuối cùng hóa ra Jessica cũng là một nhân viên tư vấn mua sắm, và cũng lấy một ông chồng tên Luke! Chị ấy sẽ xuất hiện trong buổi gặp mặt với chiếc áo khoác Marc Jacobs giống hệt của tôi, và chúng tôi có thể cùng xem chương trình ti vi buổi sáng, rồi mọi người sẽ nói là...

Ôi, trừ việc chị ấy không phải là một nhân viên tư vấn mua sắm, tôi chợt nhớ ra. Chị ấy đang học tiến sĩ. Tiến sĩ địa lý.

Không. Địa chất.

Nhưng rồi... chẳng phải tôi cũng từng nghĩ đến chuyện học lên tiến sĩ hay sao? Tôi muốn nói là, chuyện đó không thể nào chỉ là trùng hợp được.

“Và cô ấy sống ở đâu?” Janice đang hỏi.

“Ở miền Bắc,” mẹ nói. “Một ngôi làng tên là Scully. Ở Cumbria.”

“Miền Bắc!” Janice nói, lo lắng như thể mẹ vừa nói đến Bắc Cực vậy. “Đúng là một quãng đường dài cần vượt qua! Mấy giờ cô ấy sẽ đến đây?”

“À.” Mẹ nhìn đồng hồ rồi cau mày. “Đến giờ rồi đấy. Giờ này lẽ ra con bé đã phải đến nơi. Graham, anh yêu, mấy giờ thì tàu của Jess vào ga nhỉ?”

“Anh nghĩ là khoảng lúc này...” lòng mày bố nhăn lại. “Có lẽ anh nên gọi cho nhà ga. Để xem có vấn đề gì không.”

“Con sẽ gọi nếu bố muốn,” Luke nói, ngẩng đầu lên khỏi tờ báo.

“Nó đã nói là sẽ gọi điện...” mẹ nói, khi bố ra sảnh gọi

Bất ngờ chuông cửa reo.

Tất cả chúng tôi đều nhìn nhau, bất động. Một lúc sau, tiếng bố vọng lên từ sảnh. “Tôi nghĩ là Jess!”

Ôi trời ơi.

Chị ấy ở đây. Chị gái mới của tôi. Tri kỷ mới của tôi!

“Tôi rút lui đây,” Janice nói. “Để mọi người hưởng những khoảnh khắc gia đình quý giá.” Bà siết chặt tay tôi, rồi biến mất khỏi cửa sau.

“Để mẹ chải lại tóc đã,” mẹ nói, vội vàng đi ra tắm gương ở sảnh.

“Nhanh lên!” tôi nói. “Quà đâu rồi?”

“Đây,” Luke nói, đưa cho tôi giỏ quà bọc giấy bóng kính. “Và Becky này...” Anh đặt tay lên cánh tay tôi.

“Gi cơ?” tôi sốt ruột nói. “Cái gì thế?”

“Anh biết là em rất phấn khích khi gặp Jessica,” anh nói. “Và anh cũng thế. Nhưng nhớ này. Bọn em chỉ là người lạ thôi. Anh thì... thoải mái.”

“Bọn em không phải người lạ!” tôi kinh ngạc nói. “Chị ấy là chị gái em! Bọn em có cùng huyết thống!”

Thiệt tình! Luke chẳng hiểu gì hết sao?

Tôi vội ra khỏi bếp đến sảnh, nắm chặt cái giỏ. Qua tấm kính mờ của cửa trước tôi có thể thấy một dáng người không rõ, mờ mờ.

“Nhân tiện,” mẹ nói khi chúng tôi đang tiến ra cửa, “Jessica thích được gọi là Jess.”

“Sẵn sàng chưa?” bố nói, mắt long lanh.

Khoảnh khắc đó đã tới! Tôi nhanh chóng chỉnh trang lại áo khoác, vuốt thẳng tóc và khoác lên mặt một nụ cười tươi nhất, nồng nhiệt nhất và tình cảm nhất.

Bố với tay cầm tay nắm và vùng tay kéo cửa sau ra.

Và đó, đang đứng trên bậc cửa, là chị gái tôi.

14. Chương 10

10

Ý NGHĨ ĐẦU TIÊN TRONG ĐẦU TÔI là chị ấy không hoàn toàn giống Courteney Cox. Chị cũng không mặc bộ vest lụa quần tây trắng.

Mái tóc sẫm màu của chị được tỉa ngắn, và chị đang mặc một chiếc áo nâu xoàng xĩnh, trông như áo công nhân, bỏ ra ngoài quần jeans. Tôi đoán đây là một kiểu thời trang tiện dụng.

Và chị xinh đẹp! Khá xinh. Mặc dù tôi phải nói là chị trang điểm hơi quá tự nhiên.

“Chào,” chị nói bằng giọng trầm, hiền-nhiên-là-ta-quen-biết.

“Chào chị!” tôi rút rè nói. “Em là Becky! Em gái bị lạc mất của chị!” Tôi đang định chạy tới và siết chặt vòng tay quanh cổ chị thì nhận ra mình đang xách giỏ. Vì thế tôi dúi cái giỏ vào tay chị. “Đây là của em!”

“Một món quà, Jess!” mẹ nói thêm.

“Cảm ơn,” Jess nói, nhìn xuống giỏ quà. “Tuyệt quá!”

Bỗng yên lặng một chút. Tôi đang đợi Jess sẽ không thể chờ được mà xé toạc lớp giấy gói, hoặc nói là “Chị mở nó ra ngay được không?” hay thậm chí chỉ đơn giản là nói “Ồi, đồ Origin! Đúng nhãn hiệu chị ưa thích!” Nhưng chị chỉ đặt xuống bàn ở sảnh.

Có lẽ chị ấy chỉ lịch sự thôi, tôi chợt nghĩ thế. Ý tôi là, chị chưa từng gặp tôi trước đây. Có lẽ chị nghĩ tôi là người kiểu cách và chính xác, và chị cũng cần phải như thế. Việc tôi phải làm là khiến chị thấy thoải mái.

“Em không thể tin chị đang ở đây,” tôi trịnh trọng nói. “Người chị mà em không hề biết là mình có.” Tôi đặt tay lên cánh tay chị và nhìn thẳng vào mắt chị, đôi mắt màu hổ phách hơi có bóng.

Ôi trời ơi. Chúng tôi đang được kết nối. Đây cứ như một cảnh trong cuốn Chị em gái lạc nhau vậy!

“Chị biết mà, phải không?” tôi nói, mỉm cười để che giấu cảm xúc đang trào dâng. “Chẳng lẽ chị không bằng cách nào đó biết rằng mình có một cô em gái hay sao?”

“Không,” Jess nói, chẳng biểu lộ cảm xúc gì. “Chị chẳng biết gì cả.”

“Ồ, vâng.” Tôi nói, hơi chững hững.

Lẽ ra chị ấy không nên nói thế. Chị ấy nên nói là “Chị luôn cảm nhận được em trong trái tim mình!” rồi òa khóc.

Tôi không chắc mình nên nói thêm gì tiếp theo.

“Thôi!” mẹ vui vẻ nói. “Vào đi Jess! Chắc con phải uống chút cà phê sau chặng đường dài!”

Khi mẹ kéo Jess vào, tôi ngạc nhiên nhìn cái ba lô màu xanh chị đang đeo. Nó không hề to chút nào. Thế mà chị định ở cả tuần tại hội thảo!

“Toàn bộ hành lý của chị đây sao?” tôi nói.

“Đó là toàn bộ những gì chị cần.” Chị nhún vai. “Chị thích gọn nhẹ.”

“Chị gửi chuyển phát nhanh phần còn lại à?” Tôi lăm bằm, và nhìn chị thân thiện kiểu “Em hiểu”.

“Không.” Chị liếc mẹ. “Đây là tất cả đồ chị vừa mua.”

“Tốt thôi.” Tôi cười ranh mãnh. “Em có nói gì đâu.”

Tôi biết chúng tôi có tinh thần họ hàng mà. Tôi biết.

“Chào mừng, con gái yêu quý!” bố nói.

Khi ông ôm Jess, tôi chợt thấy hơi lạ. Cứ như tôi chưa hề biết chuyện đó vậy. Bố có một cô con gái nữa. Không chỉ mình tôi.

Nhưng rồi... chẳng phải mục đích của gia đình là thế sao? Trở nên đông đúc hơn. Thêm thành viên mới.

“Đây là Luke, chồng em,” tôi nhanh chóng nói thêm

“Rất vui được gặp chị.” Anh nói một cách dễ chịu, tiến lên phía trước. Khi anh bắt tay chị, tôi cảm thấy một niềm tự hào nho nhỏ trong cả hai. Tôi nhìn mẹ, và mẹ mỉm cười khuyến khích tôi.

“Ta vào nhà thôi!” Mẹ dẫn mọi người vào phòng khách nơi có hoa trên bàn và nhiều đĩa bích quy bày sẵn mời gọi. Khi tất cả đã ngồi xuống, Jess trông có vẻ không thoải mái lắm trên chiếc sofa êm mềm.

Cứ như mơ!

Tôi đang ngồi đối diện chị gái cùng cha khác mẹ của mình. Khi mẹ rót cà phê, tôi nhìn trộm Jess, so sánh gương mặt chị với mặt mình, cố tìm những điểm tương đồng. Và có rất nhiều điểm! Hay ít nhất thì cũng được... một vài.

Chị có đôi mắt khá giống tôi, trừ việc mắt chị màu khác và hình cũng khác. Mũi chị cũng sẽ giống hệt tôi nếu chóp mũi không nhọn như thế. Và tóc chị cũng sẽ hoàn toàn giống tóc tôi - nếu chị để dài ra một chút rồi nhuộm màu, và có lẽ là đi dưỡng nữa.

Có lẽ chị cũng đang nhìn mình chăm chú y như mình nhìn chị, tôi chợt nghĩ.

“Em đã không thể ngủ được!” tôi nói, cười hơi bẽn lèn với chị. “Cuối cùng cũng được gặp chị, thật vui quá!”

Jess gật đầu nhưng không hề nói gì cả. Trời ạ, chị ấy thật khép kín. Mình phải lôi chị ấy ra khỏi vỏ bọc một chút mới được.

“Em có giống chút nào với tưởng tượng của chị không?” Tôi cười gượng gạo và đưa tay vuốt tóc ra sau.

Jess nhìn tôi một lát, đưa mắt quanh mặt tôi.

“Chị không thực sự tưởng tượng xem trông em như thế nào,” chị nói, cuối cùng thì cũng nói.

“Ôi, phải.”

“Chị không hay tưởng tượng ra mọi thứ lắm,” chị nói thêm. “Khi nào chúng đến thì chị biết thế thôi.”

“Ăn bánh quy đi Jess,” mẹ nhẹ nhàng mời. “Vị hồ đào và quả thích đấy.”

“Cám ơn dì,” Jess nói, lấy một chiếc bánh. “Con thích vị hồ đào lắm.”

“Em cũng thế!” tôi ngược lên kinh ngạc. “Em cũng thích bánh quy vị hồ đào!”

Trời ơi, đúng thế rồi. Tất cả là do gen. Chúng tôi được nuôi dưỡng ở hai gia đình khác nhau, cách xa nhau hàng cây số... vậy mà chúng tôi vẫn có khẩu vị chung!

“Jess, sao con không gọi khi đến ga?” bố nói, cầm tách cà phê mẹ đưa cho. “Bố sẽ đến đón con. Con sẽ không cần phải bắt taxi!”

“Con đâu có gọi taxi,” Jess nói. “Con đi bộ mà.”

“Con đi bộ?” bố ngạc nhiên nói. “Từ ga Oxshort á?”

“Từ Kingston. Con xuống tàu từ đó.” Chị uống một ngụm cà phê. “Như thế rẻ hơn nhiều lắm. Con tiết kiệm được hai trăm bảng.”

“Con đã đi bộ suốt từ Kingston cơ à?” Trông mẹ gần như hoảng hốt.

“Cũng không xa mà,” Jess nói. “Và đi xe buýt chỉ mất ba bảng rưỡi thôi.”

“Jess đi bộ rất giỏi, Becky,” mẹ giải thích. Bà cười với Jess, “Đó là sở thích chính của con, đúng không, cưng?”

Thế này là quá nhiều rồi! Người ta nên làm phim tài liệu về chúng tôi hay gì đó!

“Em cũng thế!” tôi thốt lên. “Đó cũng là sở thích của em! Thế có tuyệt không cơ chứ?”

Im lặng. Tôi nhìn quanh những gương mặt đang hoang mang của gia đình mình. Tôi nói thật mà! Họ sao thế không biết?

“Đi bộ là sở thích của con sao, con yêu?” mẹ nói, không chắc chắn.

“Tất nhiên là thế! Lúc nào con chẳng đi quanh London! Đúng không, Luke?”

Luke ném cho tôi một cái nhìn giễu cợt.

“Vài con phố của London đã từng được em ghé chân, đúng thế,” anh đồng ý.

“Thế em làm gì để có sức đi bộ?” Jess hỏi, có vẻ rất quan tâm.

“À...” Tôi nghĩ một lát. “Như kiểu... em kết hợp việc đi bộ với các hoạt động khác. Cho đa dạng ấy mà.”

“Như việc tập nhiều môn phối hợp ấy à?”

“Ừm... kiểu thế.” Tôi gật đầu, và cắn một miếng bánh quy.

Lại im lặng tiếp, như thể ai cũng đợi người khác nói. Sao tất cả chúng tôi lại lúng túng thế nhỉ? Chúng tôi phải rất tự nhiên mới phải chứ. “Chị có thích... phim không?” cuối cùng

“Vài bộ thôi,” Jess đáp, nhúu mày trầm tư. “Chị thích những bộ phim nói lên điều gì đó. Những bộ phim mang thông điệp nào đó.”

“Em cũng thế,” tôi tán thành nồng nhiệt. “Chắc chắn là mọi bộ phim đều cần phải truyền tải một thông điệp.”

Điều này cũng đúng mà. Ý tôi là... chẳng hạn như phim Chúa Nhẫn - phim đấy có bao nhiêu là thông điệp. Như là “Đừng có đánh mất nhẫn”.

“Ai uống thêm cà phê không?” mẹ nói, nhìn quanh. “Còn một bình cà phê nữa sẵn sàng trong bếp...”

“Để con đi lấy,” tôi chen vào, bật dậy khỏi ghế sofa. “Và, Luke, sao anh không đi cùng và... ờ... giúp em? Trong trường hợp em... không thấy nó đâu.”

Tôi biết là giọng mình có vẻ không thuyết phục lắm, nhưng tôi chẳng quan tâm. Tôi chỉ muốn nói chuyện với Luke chết đi được.

Ngay khi chúng tôi có mặt trong bếp, tôi đóng cửa và nhìn anh háo hức. “Thế nào? Anh thấy chị gái em thế nào?”

“Chị ấy có vẻ rất tốt”.

“Chị ấy không tuyệt sao? Và có biết bao điểm chung giữa bọn em! Anh không nghĩ thế sao?”

“Sao cơ?” Luke nhìn tôi chăm chú.

“Jess và em ấy! Bọn em quá giống nhau!”

“Giống nhau?” Trông Luke kinh ngạc đến lặng

“Vâng!” tôi nói hơi sốt ruột. “Anh không nghe gì sao? Chị ấy thích vị hồ đào, em cũng thế... chị ấy thích đi bộ, em cũng thích đi bộ... cả hai đều thích xem phim...” Tay tôi khua vòng vòng. “Cứ như có một sự thông hiểu kỳ diệu giữa bọn em!”

“Nếu em nói thế,” anh nói một cách hồ nghi.

“Anh không thích chị ấy à?” tôi tiu nghỉu nói.

“Tất nhiên anh thích chị ấy! Nhưng anh còn chưa nói chuyện quá hai từ với chị ấy. Mà em cũng thế.”

“Ừ... em biết,” tôi thừa nhận. “Nhưng đó là vì chúng ta quá cứng nhắc trong đó. Chúng ta không thể nói chuyện theo đúng cách được. Nên em nghĩ em sẽ đề nghị để hai bọn em ra ngoài cùng nhau. Để có cơ hội thật sự gần bó.”

“Như nơi nào?”

“Em không biết. Đi dạo thôi. Hoặc là... một chuyến mua sắm nho nhỏ, có lẽ thế.”

“À há.” Anh gật đầu. “Một chuyến đi mua sắm nho nhỏ. Ý hay đấy. Anh dự tính là chuyến mua sắm sẽ chỉ trong vòng hai mươi bốn giờ hạn hàng ngày của em.”

Gì cơ? Tôi không thể tin được anh lại nhắc đến giới hạn chi tiêu vào thời điểm thế này. Ý tôi là, bạn sẽ có bao nhiêu lần đầu tiên được đi mua sắm cùng người chị gái mất tích đã lâu của mình cơ chứ?

“Đây là ngoại lệ, một sự kiện không giống bình thường.” Tôi cố kiểm soát cơn mất bình tĩnh trong mình. “Rõ ràng em cần nới rộng thêm giới hạn.”

“Anh nghĩ ta đã thống nhất rồi, không ngoại lệ nào hết.” Luke nói. “Không những-cơ-hội-duy-nhất. Em không nhớ sao?”

Tôi thấy bị tổn thương ghê gớm.

“Tốt thôi!” tôi nói, khoanh tay lại. “Em sẽ không gần bó với chị mình nữa.”

Âm thanh duy nhất trong bếp là tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường. Tôi thở dài thườn thượt và lén nhìn Luke, nhưng anh có vẻ chẳng hề động lòng.

“Becky!” tiếng mẹ cắt ngang chúng tôi. “Cà phê đâu rồi? Mọi người đang đợi!” Mẹ vào bếp và lo lắng nhìn từ Luke sang tôi. “Không có vấn đề gì ở đây chứ? Không phải các con đang cãi nhau đấy chứ?”

Tôi quay sang mẹ.

“Con muốn đưa Jess đi mua sắm, nhưng Luke nói con phải tiêu đúng trong định mức chi tiêu của mình!”

“Luke!” mẹ thốt lên đầy trách móc. “Mẹ nghĩ đó là một ý hay, Becky! Hai đứa bọn con nên dành thời gian bên nhau. Sao không đến Kingston nhỉ? Ở đây các con có thể ăn trưa nữa.”

“Chính xác à!” tôi bực bội liếc xéo Luke một cái. “Nhưng con chẳng còn xu nào ngoài định mức hai mươi bảng.”

“Và như con đã nói đây, bọn con đang thực hiện kế hoạch chi tiêu,” Luke nhất quyết nói. “Con chắc mẹ cũng nhất trí rằng thực hiện thành công kế hoạch chi tiêu là quy tắc đầu tiên của một cuộc hôn nhân hạnh phúc, đúng không mẹ?”

“Ừ, ừ, tất nhiên...” Mẹ nói, lơ đãng. Bất chợt mặt mẹ sáng bừng lên. “Nhà Greenlow!”

Nhà ai?

“Họ hàng của chúng ta ở Úc! Họ gửi một tấm séc làm quà cưới cho con. Bằng tiền đô la Úc... nhưng kể cả thế thì cũng khá nhiều...” Mẹ lục tung ngăn kéo và lôi nó ra. “Đây rồi! Năm trăm đô la Úc!”

“Quá tuyệt!” tôi đón lấy tờ séc từ tay mẹ và sầm soi nó. “Giờ thì con có thể đãi mình và Jess thứ gì đấy hay hay.” Mẹ siết tay tôi, mỉm cười.

“Anh thấy chưa?” tôi nói, đắc thắng.

“OK, em thắng rồi. Nhưng lần này thôi.” Luke đảo mắt.

Bỗng thấy phấn khích, tôi vội vàng đi vào phòng khách.

“Chào Jess!” tôi nói. “Chị có muốn đi đâu chơi không? Các cửa hàng chẳng hạn?”

“Ồi”. Trông Jess có vẻ ngạc nhiên. “Ừm...”

“Đi đi các con!” mẹ nói, tiến đến sau tôi. “Vui vẻ một chút đi!”

“Chúng ta có thể đi chơi rồi ăn trưa đâu đó... thật sự làm quen với nhau... Chị thấy thế nào?”

“Ừm... Được,” cuối cùng chị nói.

“Tuyệt!”

Tôi thấy hơi kích thích. Chuyến shopping đầu tiên trong đời cùng chị gái mình! Điều này thật hồi hộp!

“Em sẽ đi chuẩn bị.”

“Khoan,” Jess nói. “Trước khi em đi, chị cũng mang cho em một thứ. Không nhiều, nhưng...”

Chị đi đến chỗ cái ba lô, mở khóa rồi lấy ra một gói bọc trong giấy in đầy chữ CHÚC MỪNG NĂM MỚI 1999.

Tuyệt quá!

“Em mê giấy gói trắng kim lấp lánh!” tôi nói, ngưỡng mộ gói quà. “Chị thấy nó ở đâu thế?”

“Chị được lấy miễn phí ở ngân hàng,” Jess nói.

“Ồ,” tôi ngạc nhiên nói. “Ừm... tuyệt quá!”

Tôi bóc lớp giấy gói và thấy một cái hộp nhựa chia làm ba ngăn.

“Wow,” tôi thốt lên ngay lập tức. “Tuyệt quá đi mất! Cám ơn chị rất nhiều! Đây đúng là thứ em thích!” Tôi quàng tay qua cổ Jess và hôn chị một cái.

“Nó là cái gì thế con?” mẹ hỏi, nhìn nó đầy thích thú.

Thành thật mà nói thì tôi cũng không thực sự chắc nó là cái gì.

“Đó là hộp tiết kiệm thức ăn,” Jess nói. “Dì có thể giữ phần đồ ăn thừa trong đó, và chúng sẽ được ở riêng mỗi loại một ngăn. Cơm... thịt hầm... gì cũng được. Con không thể sống thiếu cái hộp của con.”

“Thật là kỳ diệu! Nó sẽ hữu ích lắm đây.” Tôi nhìn kỹ ba ngăn đựng thức ăn đó. “Em nghĩ là sẽ để hết đồng sấp dưỡng môi của em vào đây.”

“Sấp dưỡng môi?” Jess nói, rõ ràng là chững hững.

“Em hay làm mất mấy thứ đó lắm! Chị có thể không?” Tôi đóng nắp hộp lại và ngăm ngía nó thêm một lúc nữa. Rồi tôi bóc hẳn lớp giấy gói ra và vo viên.

Jess nhăn mặt như thể có ai vừa giẫm vào chân chị.

“Lê ra em đã có thể gấp nó lại,” chị nói, và tôi nhìn chị, không hiểu gì.

Sao mà tôi lại phải gấp một tờ giấy gói đã dùng rồi?

Nhưng rồi tôi nghĩ có lẽ đây là một trong những thói quen đáng yêu của chị mà tôi cần phải làm quen. Là người ai chẳng có tật.

“Ô, đúng rồi!” tôi nói. “Tất nhiên là thế. Em ngốc thật!”

Tôi gỡ cục giấy vo viên nhăn nhúm ra, vuốt thẳng nó, rồi gấp làm tư cẩn thận.

“Được rồi.” Với nụ cười vui vẻ trên môi tôi vứt tờ giấy vào thùng rác dành cho giấy. “Đi nào!”

15. Chương 11 Phần 1

11

CHỈ MẤT mười lăm phút đi ô tô là đến Kingston, trung tâm mua sắm lớn gần nhà bố mẹ nhất. Tôi tìm thấy một điểm đỗ xe thu phí tự động và sau khoảng hai mươi lần cố gắng thì cũng đỗ được xe khá là thẳng. Jess ngồi ở ghế cạnh tôi, chịu đựng, không nói năng gì, kể cả khi ông lái xe tải bắt đầu la ó tôi.

Dù gì thì cũng chẳng sao hết. Vấn đề là chúng tôi đã ở đây! Hôm nay là một ngày tuyệt đẹp, nắng nhưng không quá nóng, những đám mây nhỏ trôi trên bầu trời xanh thẳm. Khi ra khỏi xe, tôi nhìn xung quanh con phố tràn ánh nắng, thấy rạo rức vì mong mỏi. Chuyển đi mua sắm đầu tiên của tôi và chị gái! Chúng tôi nên làm gì trước tiên nhỉ?

Khi bắt đầu cho tiền vào cái cột chỗ điểm đỗ xe, tôi đã lướt qua mọi lựa chọn trong đầu. Chắc chắn là chúng tôi nên ra chỗ trang điểm miễn phí đã, và đi xem cửa hàng đồ lót mới mà mẹ đã nói đến...

“Chính xác thì ta định ở đây bao lâu?” Jess nói khi tôi bỏ đồng xu thứ sáu vào.

“Khoảng đến sáu giờ tối thôi... mà sau đó thì còn được miễn phí đỗ xe nữa!”

“Sáu giờ tối?” Trông chị hơi choáng.

“Đừng lo!” tôi nói giọng an ủi. “Nhưng sáu giờ các cửa hàng chưa đóng cửa đâu. Ít nhất cũng phải đến tám giờ cơ.”

Và chúng tôi nhất định phải vào một cửa hàng lớn, thử thật nhiều váy dạ hội. Một trong những thời khắc tuyệt nhất của đời tôi là lúc tôi và Suze đi thử những chiếc váy sang trọng ở trung tâm thương mại Harrods suốt cả buổi chiều. Chúng tôi cứ mặc hết bộ này đến bộ khác, những bộ váy kỳ quặc trị giá hàng triệu bảng, rồi xúng xính đi quanh, tất cả bọn nhân viên bán hàng vênh váo đều điên lên và cứ hỏi mãi là bọn tôi đã chọn xong chưa.

Cuối cùng Suze nói cô ấy nghĩ rằng đã chọn xong rồi... nhưng muốn xem nó có hợp với cái mũ miện tiara nam kim cương Cartier không đã thì mới chắc chắn, và không biết cửa hàng trang sức có thể gửi một cái đến đây không?

Tôi nhớ đó là lúc họ yêu cầu chúng tôi đi chỗ khác.

Trời ơi, Suze và tôi đã từng vui vẻ bên nhau. Cô ấy là người tuyệt vời nhất trên thế giới này vì đã luôn nói “Nào! Mua nó đi!” ngay cả khi tôi chẳng còn xu nào, cô ấy vẫn nói “Mua đi! Trả tiền cho! Cậu có thể trả lại cho tớ sau.” Và rồi cô ấy cũng mua một cái ỉnh, và chúng tôi sẽ đi uống cappuccino.

Nhưng dù sao thì... Chẳng có lý do gì để hoài cổ như thế.

“Này!” tôi quay sang Jess. “Chị muốn làm gì trước? Ở đây có rất nhiều cửa hàng: hai cửa hàng lớn...”

“Chị ghét các cửa hàng lớn,” Jess nói. “Chúng làm chị phát ốm lên.”

“Ồ, thôi được.” Cũng dễ hiểu thôi. Rất nhiều người ghét các cửa hàng lớn.

“Ừm, ở đây cũng có rất nhiều shop thời trang nhỏ. Thật ra thì em cũng vừa nghĩ ra chỗ thích hợp rồi!”

Tôi dẫn chị ra khỏi phố chính, cách xa phân khu mua sắm dành riêng cho khách bộ hành, rồi rẽ trái xuống một con đường rải đá. Khi chúng tôi đi, tôi cứ giữ chặt túi Thiên Thần trên vai, thần phục hình ảnh của nó phản chiếu trên cửa kính một cửa hàng bên kia đường. Chiếc túi này đáng giá từng xu tôi đã bỏ ra mua.

Tôi hơi ngạc nhiên vì Jess vẫn chưa nói gì về nó, thật sự là ngạc nhiên. Nếu em gái tôi mà có một cái túi Thiên Thần thì đó là thứ đầu tiên tôi nhắc đến. Nhưng rồi tôi lại nghĩ có lẽ chị ấy chỉ cố gắng tỏ ra lạnh lùng thờ ơ thế thôi.

“Thế... chị thường hay mua sắm ở đâu?” tôi hỏi.

“Chỗ nào rẻ nhất thì đến,” Jess trả lời.

“Em cũng thế! Em đã mua được cái áo quây hiệu Ralph Lauren tuyệt nhất trên đời ở một đại lý của hãng này tại Utah. Giảm giá đến chín mươi phần trăm!”

“Chị thường hay mua số lượng lớn,” Jess nói, hơi cau mày. “Nếu em mua một số lượng lớn đến mức nào đó, em sẽ tiết kiệm được khá nhiều tiền.”

Trời đất ơi. Chúng tôi hoàn toàn có chung bước sóng. Tôi biết ngay mà!

“Chị nói rất phải!” tôi sung sướng thốt lên. “Đó cũng là điều em luôn cố giải thích cho Luke! Nhưng anh ấy đơn giản là không hiểu được logic đó.”

“Thế em có tham gia một câu lạc bộ mua buôn nào không?” Jess nhìn tôi quan tâm. “Hay một hội cùng nhau mua thực phẩm số lượng lớn để được giảm giá?”

Một hội cùng nhau mua thực phẩm số lượng lớn để được giảm giá?

“À... không. Nhưng hồi đi trắng mặt em đã thực hiện rất nhiều phi vụ mua buôn xuất sắc! Em đã mua bốn mươi cái cốc và hai mươi cái xường xám lụa!”

“Xường xám lụa?” Jess nhắc lại, trông có vẻ choáng.

“Đấy là cả một khoản đầu tư! Em đã bảo Luke như thế có lý về mặt tài chính, nhưng anh ấy chẳng thèm nghe... OK! Đến rồi. Đây là nơi em định dẫn chị đến.”

Chúng tôi đã đến cửa kính ra vào của cửa hàng Georgina. Đây là một shop thời trang lớn và trang nhã, chuyên bán quần áo, trang sức cùng những chiếc túi duyên dáng nhất trên đời. Tôi đã luôn lui tới cửa hàng này từ hồi mười hai tuổi, và nó là một trong những cửa hàng yêu thích của tôi trên thế giới này.

“Chị sẽ yêu cửa hàng này à xem,” tôi vui vẻ nói với Jess, và đẩy cửa vào. Sandra, một trong số những nhân viên bán hàng đang sắp xếp bộ sưu tập ví nữ đính cườm lên kệ, ngẩng lên khi nghe tiếng cửa. Mặt cô ấy rực sáng ngay lập tức.

“Becky! Lâu quá không gặp! Tuần trắng mặt thế nào?”

“Tuyệt lắm, cảm ơn chị!”

“Thế cuộc sống sau đám cưới ra sao?” cô mỉm cười. “Đã cãi nhau to lần nào chưa?”

“Ha ha,” tôi nói, cười lại. Tôi đang định giới thiệu Jess thì Sandra rú lên.

“Ôi trời ơi! Đấy có phải là túi Thiên Thần không thế? Là đồ thật à?”

“Vâng,” tôi rạng rỡ. Sở hữu một chiếc túi Thiên Thần đơn giản là một hạnh phúc tột đỉnh.

“Không thể tin được. Cô ấy có túi Thiên Thần này!” Sandra nói to về phía hai nhân viên bán hàng khác. Họ lao đến phía trước cửa hàng, nói không ra hơi, “Em chạm vào nó được không? Chị mua ở đâu thế?”

“Milan.”

“Đúng là chỉ có Becky Bloomwood thôi.” Sandra lắc đầu. “Chỉ có Becky Bloomwood mới đi vào cửa hàng này với một cái túi Thiên Thần. Thế em mua cái này có đắt không?”

“À... cũng bình thường!”

“Wow.” Cô rón rén chạm vào cái túi. “Nó thực sự... kỳ diệu.”

“Có gì mà đặc biệt thế?” Jess hỏi một cách thờ ơ. “Ý tôi là... nó chỉ là cái túi thôi mà.”

Cả một sự ngưng lại choáng váng, rồi tất cả chúng tôi cùng phá ra cười. Trời ạ, Jess hài hước ghê!

“Sandra, em muốn giới thiệu với chị một người.” Tôi kéo Jess lên phía trước. “Đây là chị gái em.”

“Chị gái em?” Sandra nhìn Jess, có vẻ sốc. “Chị không biết là em có chị gái đấy.”

“Em cũng thế! Bọn em là chị em gái bị lạc nhau, đúng không chị Jess?” Tôi quàng một tay qua chị.

“Chị em gái cùng cha khác mẹ,” Jess sửa lại, hơi khó chịu.

“Georgina!” Sandra đang gọi với về phía cuối cửa hàng. “Georgina, chị phải ra đây ngay! Chị sẽ không tin được đâu! Becky Bloomwood đang ở đây - và cô ấy dẫn theo chị gái. Có hai người bọn họ!”

Tấm màn kéo ra và Georgina, chủ cửa hàng, bước ra. Chị tầm khoảng năm mươi tuổi, tóc màu xám bóng và mắt màu lam tuyệt đẹp. Chị mặc một chiếc áo dài ngang hông có đai ngang eo vải nhung kèm quần đen sọc tằm, trên tay là một chiếc bút máy. Mắt chị lấp lánh khi thấy tôi và Jess.

“Hai chị em nhà Bloomwood,” chị nhẹ nhàng nói. “Ôi. Đúng là một chuyện tuyệt vời.”

Chị và ba cô bán hàng đưa mắt nhìn nhau.

“Bọn chị sẽ để dành hai phòng thử đồ,” Sandra nói ngay lập tức.

“Nếu thiếu thì em với chị Jess lúc nào cũng có thể chung nhau một phòng mà, đúng không, Jess?” tôi nói.

“Gì cơ?” Trông Jess giật bản mình.

“Chúng ta là chị em mà!” tôi siết chặt tay chị âu yếm. “Chúng ta không nên xấu hổ trước mặt nhau!”

“Thế cũng được,” Sandra nói, liếc nhìn mặt Jess. “Có rất nhiều phòng thử đồ. Hai em cứ tự nhiên xem đồ và... thoải mái lựa chọn!”

“Em đã nói với chị chỗ này rất tuyệt mà!” tôi vui vẻ nói với Jess. “Vây... ta bắt đầu thôi!”

Tôi tiến thẳng đến một giá đầy áo trông yêu không chịu nổi và bắt đầu lật lật những chiếc mắc. “Cái này có đẹp không?” Tôi kéo một cái áo phong cộc tay màu hồng trang trí những con bướm nhỏ ra. “Và cái thêu hoa cúc này sẽ thật sự hợp với chị!”

“Em có muốn thử không?” Sandra nói. “Chị có thể ném vào phòng thử đồ cho em.”

“Vâng, cảm ơn chị!” rồi đưa cho Sandra và mỉm cười với Jess. Nhưng chị ấy không cười lại. Chị ấy còn chưa buồn nhúc nhích.

Tôi đoán lần đầu tiên đi mua sắm với một người mới có thể sẽ hơi lạ. Đôi khi sẽ rất suôn sẻ, như khi lần đầu tiên tôi đi mua sắm với Suze và cả hai đều vô lấy túi trang điểm hiệu Lulu Guinness cùng một lúc. Nhưng đôi lúc có thể hơi chán một chút, vì vẫn chưa hiểu rõ sở thích của nhau... và bạn cứ phải thử đủ thứ rồi hỏi “Cậu thích cái này chứ? Hay là cái này?”

Tôi nghĩ Jess có lẽ cần phải được khuyến khích một chút.

“Những cái váy này tuyệt quá!” tôi nói, bước tới một giá khác đầy đồ dạ tiệc. “Chị mà mặc chiếc váy đen cổ lưới này thì hợp phải biết!” Tôi lấy cái váy xuống ướm lên người Jess. Chị với tay lật xem băng giá, nhìn số tiền, và xanh lè mặt.

“Không thể tin được là có cái giá này,” chị lẩm bẩm.

“Giá cả khá hợp lý, đúng không?” tôi thì thầm lại.

“Còn váy ngắn thì sao?” Sandra nói, từ đâu nhảy ra sau lưng chúng tôi.

“Vâng, chị lấy luôn cho em! Em sẽ thử cái màu ghi... à, cả màu hồng nữa!” tôi nói thêm khi chợt thấy chiếc màu hồng phần khuất sau.

Hai mươi phút sau chúng tôi đã đi được một vòng cửa hàng và đã có hai chồng quần áo đang chờ trong phòng thử phía sau. Jess vẫn chưa nói gì nhiều. Thực tế là chị ấy chẳng nói năng gì cả. Nhưng tôi đã nghĩ ra cách giải quyết rồi: nhắc hết những bộ nào tôi nghĩ sẽ hợp với chị ấy, và chất thêm lên cái chồng đó.

“OK!” tôi nói, hớn hở. “Đi thử chúng nào! Em cá là chị sẽ rất hợp với cái váy ngắn màu hồng đó! Chị nên kết hợp với một quả áo hở vai, và có lẽ...”

“Chị sẽ không thử cái gì hết,” Jess nói. Chị đút tay vào túi và dựa vào một mảng tường trống.

Tôi không nghe được chính xác chị nói gì.

“Chị nói gì cơ?”

“Chị sẽ không thử cái gì hết.” Chị hất đầu về phía phòng thử đồ. “Nhưng em cứ đi đi. Chị sẽ chờ ở đây.”

Mình có nghe nhầm không nhỉ?

“Nhưng... tại sao?”

“Chị không cần thêm quần áo mới,” Jess đáp.

Giờ thì tôi hoàn toàn loạn lên rồi. Phía bên kia cửa hàng, tôi thấy các nhân viên bán hàng đang nhìn nhau hoang mang.

“Chị phải cần cái gì đấy chứ!” tôi nói. “Một cái áo phong... một cái quần...”

“Không cần đâu. Chị đủ rồi.”

“Ngay cả một chiếc áo duyên dáng thế này chị cũng không muốn thử sao?” Tôi giương lên một chiếc áo phong điệu, dụ dỗ. “Chỉ để xem lên người trông thế nào thôi mà?”

“Chị không định mua chúng,” Jess nhún vai. “Vậy thì thử làm gì?”

“Em trả tiền mà!” tôi nói, bất chợt hiểu ra. “Chị biết là em mời mà, đúng không?”

“Chị không muốn lãng phí tiền của em. Nhưng cũng không định cản em lãng phí tiền của mình,” chị nói thêm.

Tôi hoàn toàn chững hững. Mình nên làm gì chứ?

“Mọi thứ đã ở trong phòng thử rồi,” Sandra chen vào.

“Vào đi.” Jess hất hàm.

“Ừm... thôi được,” cuối cùng tôi nói. “Em sẽ thử nhanh thôi.”

Tôi mặc thử hầu hết số quần áo, nhưng niềm phấn khích trong tôi dần bốc hơi hết. Thử đồ một mình là một chuyện hoàn toàn khác. Tôi muốn chúng tôi thử đồ cùng nhau cơ. Tôi muốn vui cơ.

Tôi chỉ không thể hiểu nổi. Sao chị ấy lại có thể không thử mặc bộ nào cơ chứ?

Chị ấy hẳn phải hoàn toàn ghét gu của mình, tôi nhận ra điều đó, tuyệt vọng ghê gớm. Và chị ấy không hề lên tiếng chỉ vì lịch sự mà thôi.

“Ưng cái nào không em?” Georgina nói khi cuối cùng tôi cũng chui ra khỏi phòng thử.

“Ừm... có!” tôi nói, cố cho giọng mình nghe có vẻ vui vẻ. “Em lấy hai cái áo và cái váy hồng. Mặc lên rất đẹp.”

Tôi liếc mắt nhìn Jess, nhưng chị đang nhìn xa xăm. Bất ngờ chị tiến lại, như thể chị chỉ vừa thấy tôi xong.

“Xong chưa?” chị nói.

“Ừm... rồi ạ. Em chuẩn bị ra thanh toán đây.”

Chúng tôi tiến về phía cái bàn phía trước, nơi Sandra bắt đầu xem xem tôi mua gì. Trong lúc đó Georgina sầm soi Jess.

“Nếu em không có hứng thú với quần áo,” Georgina chọt lên tiếng, “vậy trang sức thì sao?” Chị kéo ra một chiếc khay từ dưới bàn để tiền mặt. “Bọn chị có mấy cái vòng rất đẹp. Chỉ mười bảng thôi. Có lẽ hợp với em đây.” Chị nhắc lên một chiếc làm từ các miếng bạc trơn hình ô van nối vào nhau. Tôi nín thở.

“Nó đẹp đấy.” Jess gạt đầu, và tôi thấy nhẹ nhõm đến phát đau.

“Giá dành cho chị của Becky...” Georgina nói, “ba bảng thôi.”

“Wow!” tôi cười với chị. “Tuyệt quá đi mất! Cảm ơn chị rất nhiều, Georgina!”

“Không, cảm ơn,” Jess nói. “Tôi không cần vòng cổ.”

Hả?

Đầu óc tôi xoay vòng vòng vì sốc. Chị ấy không hiểu gì sao?

“Nhưng... chỉ có ba bảng thôi,” tôi nói. “Cả một món hời to.”

“Chị không cần nó.” Jess nhún vai.

“Nhưng...”

Tôi chẳng biết nói gì thêm. Sao lại có người có thể không mua một chiếc vòng cổ với giá ba bảng cơ chứ? Sao lại có thể thế?

“Của em đây, Becky!” Sandra nói, đặt quai xách đồng túi đựng đồ vào tay tôi. Có hai túi - đều màu hồng nhạt, bóng và rất điệu - nhưng khi tay chạm vào quai xách tôi chẳng hề thấy cảm giác hạnh phúc quen thuộc. Trên thực tế tôi hầu như chẳng cảm thấy gì. Tôi quá bối rối.

“Thôi... thế tạm biệt nhé!” tôi nói. “Và cảm ơn nữa! Hẹn sớm gặp lại!”

“Tạm biệt Becky thân yêu!” Georgina nói. “Và... Jess nữa,” chị tiếp. “Hẹn gặp lại em, chị hy vọng thế.”

“Becky!” Sandra nói. “Trước khi em đi, để chị đưa em tờ quảng cáo về đợt giảm giá mới của bọn chị.”

Chị chạy vội ra đưa cho tôi tờ quảng cáo bóng lộn, và ghé vào tai tôi thì thầm.

“Chị không đùa hay gì đâu, nhưng em có chắc đó là chị em không thể?”

“Xong!” tôi nói vu vơ khi chúng tôi ra đến phố. “Thật là vui!” tôi ngó qua Jess, nhưng chị vẫn giữ nguyên bộ mặt điềm nhiên, kiểu sao-phải-xoắn khiến tôi chẳng hiểu nổi chị đang nghĩ gì. Tôi ước giá chị ấy có thể cười, dù chỉ một lần. Hoặc nói là, “Ừ, tuyệt thật đấy!”

“Thật tiếc là chị chẳng ưng cái gì ở chỗ Georgina,” tôi thăm dò. “Chị có... thích quần áo không?”

Jess nhún vai. Tôi biết rồi. Chị chỉ không ưa gu của tôi thôi. Và tất cả mọi biểu hiện giả vờ không cần mua quần áo mới chỉ là vì chị ấy muốn lịch sự.

Tôi muốn nói là, ai lại không cần một cái áo phong cơ chứ?

Thôi được rồi, không sao hết. Chúng tôi chỉ cần tìm một cửa hàng khác là ổn. Những cửa hàng mà Jess thích. Khi chúng tôi đi dọc con phố ngập tràn ánh nắng, tôi vất óc suy nghĩ. Không vấy ngấn... không vòng vào... Jean! Ai mà chẳng thích đồ jean. Tuyệt!

“Em thực sự cần một chiếc quần jeans mới,” tôi thân mật nói.

“Tại sao?” Jess nhún mày. “Cái quần em đang mặc thì làm sao?”

“À, không sao hết. Nhưng em cần thêm mấy cái.” Tôi vừa nói vừa cười. “Em muốn một cái dài hơn cái này một chút, cặp không trẻ quá và màu xanh công nhân sẫm hơn...”

Tôi nhìn Jess đầy hy vọng, chờ phản ứng của chị. Nhưng chị chỉ tiếp tục bước đi.

“Vây... chị có cần mua thêm không?” Tôi cảm thấy như đang đẩy một tảng đá nặng lên đồi.

“Không,” Jess nói. “Nhưng em cứ mua đi.”

“Thế thì để lúc khác vậy.” Tôi nặn ra một nụ cười. “Không sao đâu.”

Giờ thì chúng tôi đã đến góc phố, và tuyệt! L.K. Bennett đang giảm giá!

“Nhìn này!” tôi phấn khích kêu lên, vội vàng chạy tới tấm cửa kính lớn ngập những đôi xăng đan quai điệu. “Trông chúng được không? Chị thích đi giày kiểu gì?”

Jess nhìn lướt qua gian trưng bày.

“Chị chẳng bận tâm lắm đến giày,” chị nói. “Chẳng ai thèm chú ý đến giày bao giờ.”

Trong một thoáng chân tôi như khụy xuống vì sốc.

Chẳng ai thèm chú ý đến giày bao giờ?

Nhưng... tất nhiên rồi, chị ấy đang đùa mà! Mình phải quen với khiếu hài hước khô cứng của chị thôi.

“Ôiiiiii chị thật là!” tôi nói, thân mật đẩy nhẹ chị một cái. “À... em sẽ nhảy vào thử vài đôi, nếu chị không phiền?”

Tôi đang nghĩ nếu tôi thử đủ nhiều, Jess sẽ buộc phải thử cùng thôi.

Trừ việc... chị không hề làm vậy. Ở cửa hàng tiếp theo cũng không. Kể cả ở cửa hàng Space.NK chị cũng không hề thử chút nước hoa hay tí đồ trang điểm nào. Tôi thì linh kinh đủ thứ túi quanh người, còn Jess thì chẳng thèm có lấy một cái. Chị không thể nào đang thấy vui được. Chị hẳn đang nghĩ tôi đúng là một đứa em vút đi.

“Chị có cần... đồ làm bếp không?” tôi gợi ý trong tuyệt vọng. Chúng tôi có thể mua những chiếc tạp dề sành điệu, hoặc vài thứ mạ crom... Nhưng Jess cứ lắc đầu.

“Chị mua mọi đồ làm bếp ở cửa hàng giảm giá. Rẻ hơn trên phố lớn nhiều.”

“Thế còn... túi, cặp thì sao?” tôi kêu lên, chợt nghĩ ra. “Túi, cặp là một trong những thứ chị không thể bỏ qua...”

“Chị chẳng cần thêm túi với cặp làm gì nữa,” Jess nói. “Chị có ba lô.”

Tôi đang cạm ý tưởng rồi? Còn cái gì mua được nữa nhỉ? Đèn ngủ, hay là thế? Hoặc là... thăm chùi chân?

16. Chương 11 Phần 2

Chợt mắt Jess sáng rực.

“Từ từ đã,” chị nói, nghe có vẻ sinh động hơn vẻ mặt chị cả ngày nay. “Em sẽ không phiền nếu chị vào đây chứ?”

Tôi đứng khựng lại. Chúng tôi đang đứng ngoài một cửa hàng tạp phẩm bé tí mà tôi chưa vào bao giờ.

“Chắc chắn rồi!” lời nói bật ra trong tiếng thở phào nhẹ nhõm. “Vào đi chị! Tuyệt quá đi mất!”

Văn phòng phẩm! Tất nhiên rồi! Thế quái nào mình lại không nghĩ ra nhỉ? Chị ấy là sinh viên mà... lúc nào chẳng phải viết... đó đúng là thứ chị ấy cần!

Cửa hàng chật đến nỗi tôi không chắc mình có thể lúi hết đồng túi của mình và không nên tôi đứng ngoài đợi trên vỉa hè, hồi hộp khi cuối cùng chị cũng đã tỏ ra quan tâm đến cái gì đấy. Tôi tự hỏi không biết chị đang mua gì. Những quyển vở duyên dáng? Những tấm thiệp làm bằng tay? Hay vài cái bút máy xinh đẹp?

Ý tôi là, chị giỏi thật! Tôi thậm chí còn không biết là có cửa hàng này!

“Thế chị mua những gì đấy?” ngay khi chị bước ra với hai cái túi căng phồng tôi phần khích hỏi ngay. “Xem nào! Xem nào!”

Trông Jess vẫn thờ ơ.

“Chị chẳng mua gì cả,” chị nói.

“Nhưng... nhìn túi đựng đồ kia! Có gì trong đó vậy?”

“Em không nhìn thấy tấm biển này sao?” Chị ra hiệu về phía một tấm biển viết tay trên cửa sổ. “Họ đang vứt giấy gói chống va đập đi.” Chị mở túi của mình để lộ ra mấy cái túi Jiffy nhăn nhúm và một mớ giấy gói đã bị vo viên, ngả màu xám xịt.

“Chị chắc là đã tiết kiệm được ít nhất mười bảng,” chị nói thêm, hài lòng. “Và số tiền này luôn đến trong tầm tay.”

Tôi chẳng biết nói gì.

“Ừm... tuyệt!” cuối cùng tôi cũng cố nói được gì đó. “Trông chúng đẹp quá! Em thích... ừm... nhãn hiệu. Vậy... hai bọn mình đều mua được kha khá đồ! Đi làm một tách cappuccino thôi!”

Có một quán cà phê quanh góc phố, và khi chúng tôi tiến lại đó thì tinh thần tôi lại phơi phới trở lại. Có thể chuyến mua sắm đã không diễn ra như tôi không sao. Vấn đề là chúng tôi đang ở đây, hai chị em, đang đi uống cappuccino và cùng nhau buôn chuyện! Chúng tôi sẽ ngồi ở một cái bàn đá hoa cương dễ thương, nhấm nháp cà phê, và tâm sự đủ thứ chuyện về mình...

“Chị có mang bình nước đấy,” tiếng Jess vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay lại nhìn thấy Jess đang lôi một cái bình nhựa trắng ra khỏi ba lô của chị.

“Cái gì thế?” tôi lên tiếng yếu ớt.

“Chúng ta đâu cần thứ cà phê giá cắt cổ đó.” Chị búng ngón tay cái về phía quán cà phê. “Chênh lệch giữa giá trị thực và giá bán ở đó đúng là khủng khiếp.”

“Nhưng...”

“Chúng ta có thể ngồi trên chiếc ghế này. Chị sẽ lau sạch nó.”

Tôi nhìn chị càng lúc càng thất vọng. Tôi không thể uống cà phê lần đầu tiên trong đời với người chị gái thất lạc đã lâu trên cái ghế dài cũ kỹ tồi tàn này và nốc nước từ một cái bình nhựa được!

“Nhưng em muốn vào một quán cà phê tử tế!” Các từ này vượt ra khỏi miệng tôi trước khi tôi kịp ngăn chúng lại. “Ngồi ở một cái bàn đá hoa cương, và uống cappuccino hảo hạng!”

Jess nhìn tôi chăm chú với ánh mắt phản đối đến đau đớn, cứ như chị không thể nào tin trên đời lại có người nông cạn như vậy.

“Xin chị đấy?” tôi năn nỉ.

“Ôi,” Jess nói. “Thôi được rồi.” Chị đóng bình nước lại. “Nhưng em cũng nên tập thói quen tự làm đồ uống ỉnh. Em sẽ tiết kiệm được hàng trăm bảng mỗi năm. Chỉ cần mua một cái bình nhựa đã qua sử dụng thôi. Và em có thể uống cà phê với giá thấp hơn hai lần. Vị cũng ngon...”

“Em sẽ... ghi nhớ điều đó,” tôi nói, hầu như không nghe thấy gì. “Đi nào”.

Quán cà phê ảm áp và thơm tho, hương cà phê thoang thoảng dễ chịu. Ánh đèn màu nhảy nhót trên mặt bàn đá hoa cương, tiếng nhạc du dương, vui vẻ, hạnh phúc.

“Chị thấy chưa?” tôi mỉm cười với Jess. “Như thế này chẳng tốt hơn sao? Xin một bàn cho tôi và chị gái,” tôi nói thêm trong hạnh phúc với người bồi bàn đang đứng cạnh cửa.

Tôi thích nói thể quá đi mất! Chị gái.

Chúng tôi ngồi xuống và tôi đặt hết đồng túi sau chuyến mua sắm xuống sàn - và thấy chính mình bắt đầu thư giãn. Thế này tốt hơn. Lẽ ra chúng tôi nên làm thế này ngay từ đầu!

Một cô bé phục vụ trông trạc mười hai mặc tạp dề có dòng chữ HÔM NAY LÀ NGÀY CÔNG ĐẦU TIÊN CỦA TÔI! đang tiến lại bàn chúng tôi.

“Xin chào!” tôi chào cô bé. “Cho cô một cappuccino. Bọn cô sẽ gọi cả sâm panh nữa, thật đấy,” tôi không thể cưỡng lại việc nói thêm câu “Bọn cô là chị em lạc nhau mới gặp lại đấy!”

“Wow!” cô bé nói. “Tuyệt quá!”

“Cô thì chỉ nước trắng thôi, cảm ơn,” Jess nói, gấp thực đơn lại.

“Chị không muốn một cốc cà phê đánh nổi bọt ngon lành sao?” tôi ngạc nhiên nói.

“Chị không muốn trả một cái giá trên trời ột tập đoàn làm tiền toàn cầu.” Chị nhìn cô bé phục vụ thật nghiệt ngã. “Cháu có nghĩ lợi nhuận biên hàng năm đến bốn trăm phần trăm là có đạo đức không?”

“Ừm...” Cô bé phục vụ trông như gà mắc tóc. “Cô có muốn thêm đá vào nước lọc không ạ?” cuối cùng thì nó cũng nói được.

“Cô ấy cũng uống cà phê,” tôi nói nhanh. “Nhanh lên cháu,” Tôi nhìn cô bé. “Cô ấy sẽ uống cappuccino.” Tôi quay sang Jess. “Chị sẽ có sô cô la miễn phí để uống kèm!”

Khi cô bé hấp tấp chạy đi, Jess cau mày.

“Em có biết giá trị thật của một cốc cappuccino là bao nhiêu không? Có vài xu thôi. Và chúng ta bị tính gần hai bảng ở đây.”

Trời ơi, Jess có vẻ quá hiểu biết về cà phê, có đúng thế không nhỉ? Nhưng thôi chẳng sao. Minh chuyển chủ đề là xong.

“À!” tôi ngả người ra sau và dang rộng tay. “Kể với em mọi chuyện về chị đi.”

“Em muốn biết gì nào?” Jess nói.

“Mọi thứ!” tôi hào hứng nói. “Như là... sở thích của chị là gì, ngoài việc đi bộ ra?”

Chị trầm tư một lúc.

“Chị thích hang động,” cuối cùng chị nói, khi cô bé phục vụ đặt hai tách cappuccino xuống trước mặt chúng tôi.

“Hang động à?” tôi nhắc lại. “Đó có phải là... chui xuống hang không?”

Jess nhìn tôi qua cốc của chị. “Về cơ bản thì là thế.”

“Chà chà! Thật là...”

Tôi vật lộn tìm một từ để nói. Mình có thể nói gì về hang động nhỉ? Trừ việc cái nào cũng tối, lạnh và nhớp nháp.

“Thật là thú vị!” cuối cùng thì cũng nghĩ ra một từ. “Em cũng thích vào hang lắm.”

“Và tất nhiên là cả đá nữa,” Jess nói thêm. “Đó là thú vui chính của chị.”

“Em cũng thế! Đặc biệt là những viên đá lớn rục rở trong cửa hàng Tiffany!” tôi cười, để chứng tỏ mình đang đùa, nhưng Jess không phản ứng. Tôi không hoàn toàn chắc chị hiểu tôi đang đùa.

“Đề tài tiến sĩ của chị là về sự cấu thành đá và địa hóa học của phù sa flo và hematít,” chị nói, trông hoạt bát lên hẳn so với cả ngày qua.

Tôi không nghĩ mình hiểu dù chỉ một tí tẹo.

“Ừm... tuyệt!” tôi nói. “Thế... sao chị lại quyết định nghiên cứu đá?”

“Bố chị gợi cảm hứng cho chị,” Jess nói, và gương mặt chị dần ra thành một nụ cười. “Đó cũng là đam mê của ông.”

“Bố?” tôi kinh ngạc nói. “Em chưa từng biết là ông thích đá!”

“Không phải bố em.” Chị ném cho tôi một cái nhìn nghiêm khắc. “Bố chị. Bố dượng của chị. Người đã nuôi dưỡng chị.”

Phải rồi.

Tất nhiên là chị không nói đến bố. Điều đó thật ngớ ngẩn.

Bất chợt đầu tôi ngập tràn câu hỏi.

“Thế... bố chị... bố chị có biết là chị...” tôi ngưng bật, không biết diễn đạt thế nào.

“Bố chị biết chị không phải là con đẻ, ngay từ đầu.” Jess đang quấy quấy cái thìa. “Nhưng ông vẫn chăm sóc chị như vậy. Ông không bao giờ phân biệt đối xử giữa chị và các em trai.”

Tôi nhìn thẳng vào gương mặt đang ngoảnh đi của chị.

“Chị có biết không?” tôi vội vã hỏi. “Rằng ông ấy không phải bố đẻ của chị?”

“Có chứ, nhưng chị và bố không nói ra chuyện đó. Ông là bố thật sự của chị, như chị được biết. Bây giờ vẫn thế.”

“Chẳng lẽ chị chưa bao giờ muốn đi tìm người bố đẻ của mình sao?”

“Chị lẽ ra đã làm thế.” Chị ngừng quay thìa. “Một lần, nhưng rồi mẹ qua đời và bố là tất cả những gì chị có. Chị không cần một người bố khác. Chỉ đến khi chị phát hiện ra chứng rối loạn thành phần máu này. Chị nhận thấy có những người liên quan đến mình mà không hề biết rằng họ đang có nguy cơ mắc. Chị thấy có trách nhiệm. Điều đó giày vò tâm trí chị.” Chị ngước lên. “Em nên đi xét nghiệm, Becky.”

“Ôi, em cũng định thế,” tôi nói nhanh. “Bố đã xét nghiệm rồi, nhưng ông không sao. Và... à... cảm ơn chị.”

“Không có gì.”

“Thế... tính bố chị thế nào?”

Jess thận trọng suy nghĩ một lát rồi lên tiếng, “Ông rất vĩ đại.”

Tôi đợi biết thêm chi tiết nhưng không có vẻ gì là chị sẽ nói thêm cả. Tôi không dám hỏi về mẹ chị. Ít nhất cho đến khi tôi hiểu chị rõ hơn.

Jess uống nước lọc của mình còn tôi ngồi nghịch mẫu giấy gói sô cô la, bản khoản không biết làm gì tiếp. Tôi hơi mất phương hướng, điều này thật lố bịch. Đây là chị tôi cơ mà! Cố lên!

“Thế, năm nay chị có định đi nghỉ đâu không?” cuối cùng tôi cũng nghĩ ra thứ để hỏi. Trời ơi, mình hần là tuyệt vọng lắm rồi. Nghe mình nói cứ như một cô thợ làm tóc ấy.

“Chị vẫn chưa biết,” Jess nói. “Còn tùy nhiều thứ.”

Đột nhiên tôi nảy ra ý tưởng kỳ diệu nhất.

“Chúng ta có thể đi nghỉ cùng nhau!” tôi nói trong phần khích. “Như thế không tuyệt sao? Chúng ta có thể thuê một biệt thự ở Ý hay đâu đó... để thật sự hiểu thêm về nhau...”

“Rebecca, nghe này,” Jess thấp giọng cắt ngang. “Chị không tìm kiếm một gia đình thứ hai.”

Mặt tôi chợt nóng bừng.

“Em... em biết,” tôi lắp bắp. “Em không có ý đó...”

“Chị không cần thêm một gia đình nữa,” chị nhấn mạnh. “Chị đã nói với bố mẹ em hồi mùa hè. Đó không phải lý do chị tìm kiếm gia đình em. Đó chỉ là vì chị thấy có nghĩa vụ phải liên lạc với mọi người để thông báo về tình hình sức khỏe. Thế thôi.”

“Chị nói thế thôi nghĩa là sao?” tôi áp úng.

“Ý chị là thật vui được gặp mọi người nhà em. Bố mẹ em rất tuyệt. Nhưng mọi người đều có cuộc sống riêng của mình” - chị ngưng lại - “và chị cũng thế.”

Có phải chị đang nói là chị không muốn tìm hiểu về tôi không?

Em gái của chính chị?

“Nhưng chúng ta chỉ vừa mới tìm thấy nhau!” tôi vội nói. “Sau ngần ấy năm! Chị không thấy thế thật tuyệt vời hay sao?” Tôi rướn người về phía trước và đặt tay mình bên tay chị. “Nhìn này! Chúng ta có cùng một huyết thống!”

“Thì sao?” Jess trông chẳng có vẻ gì là cảm động. “Đó chỉ là một thực tế sinh học thôi.”

“Nhưng... chẳng lẽ chị không hề mong có em gái sao? Chưa bao giờ chị tự hỏi có chị em thì sẽ thế nào sao?”

“Không hẳn thế.” Chị hẳn nhìn đã thấy nỗi đau trên mặt tôi. “Đừng hiểu nhầm ý chị. Được gặp em thật thú vị.”

Thú vị? Đã thú vị thật sao?

Tôi khoắng bọt cà phê cappuccino bằng thìa. Chị ấy không muốn hiểu thêm về tôi. Chị gái tôi không muốn hiểu thêm về tôi. Tôi thì có gì không ổn chứ?

Chẳng có gì diễn ra theo kế hoạch của tôi. Tôi cứ tưởng hôm nay sẽ là một trong những ngày tốt đẹp nhất đời mình. Tôi cứ tưởng đi mua sắm với chị gái sẽ vui. Tôi cứ tưởng đến giờ là chúng tôi đã gắn bó với nhau. Tôi cứ tưởng giờ này chúng tôi sẽ đang uống cà phê, bao quanh là biết bao điều mới mẻ tuyệt vời, cười nói và trêu chọc nhau...

“Vây, ta về nhà mẹ em chứ?” Jess nói, uống cạn cốc của mình.

“Gì cơ... chị muốn về rồi cơ à?” tôi nói, giật mình. “Nhưng... chúng ra còn bao nhiêu thời gian. Chị thậm chí còn chưa mua gì!”

Jess thở dài sốt ruột.

“Nhìn chị này, Becky. Chị muốn lịch sự, nên đã đi cùng em hôm nay. Nhưng sự thật là, chị thật sự không thể chịu nổi chuyện mua sắm.”

Tim tôi ngừng đập. Tôi biết là chị không vui. Tôi biết là chị ghét gu của tôi. Tôi cần phải cứu vãn chuyện này.

“Em biết ta vẫn chưa tìm được cửa hàng phù hợp.” Tôi hồ hởi nhồm lên phía trước. “Nhưng ở đây có nhiều cửa hàng hơn. Ta có thể vào nhiều cửa hàng hơn...”

“Không,” Jess cắt ngang. “Em không hiểu ý chị. Chị không thích mua sắm. Chấm hết.”

“Catalô!” tôi nói, chợt nghĩ ra. “Chúng ta có thể về nhà, lấy thật nhiều catalô... sẽ vui lắm đấy!”

“Em không thể cho vào đầu điều này sao?” Jess cau tiết kêu lên. “Nhìn môi chị kỹ vào. Chị. Ghét. Mua sắm.”

Khi chúng tôi về nhà, Luke đang đứng ở vườn trước, nói chuyện với bố. Khi anh thấy xe chúng tôi vào lối dành cho xe, trông anh rất kinh ngạc.

“Hai người về sớm thế?” anh nói, vội vàng đi về phía xe. “Có gì không ổn à?”

“Mọi thứ đều ổn cả!” tôi nói. Não tôi đang có cảm giác như bị đoán mạch. “Bọn em chỉ... mua nhanh hơn em tưởng thôi.”

“Cám ơn,” Jess nói, ra khỏi xe.

“Rất hân hạnh.”

Khi Jess tiến về phía bố, Luke chui vào xe ngồi cạnh tôi và đóng cửa lại.

“Becky, em ổn chứ?”

“Em... không sao. Em nghĩ thế.”

Tôi không thể hiểu nổi ngày hôm nay nữa. Tâm trí tôi cứ liên tục chiếu đi chiếu lại cảnh tôi tưởng tượng ra. Hai chúng tôi tha thẩn bên nhau, đung đưa túi xách, cười hạnh phúc... thử đồ của nhau... mua tặng nhau vòng tình bạn... gọi nhau bằng biệt danh...

“Thế? Hôm nay thế nào?”

“Hôm nay...” tôi nặn ra một nụ cười tươi tắn. “Hôm nay rất vui. Cả hai bọn em đã có thời gian thật tuyệt.”

“Em mua những gì?”

“Một đôi áo... một cái váy ngắn rất xinh... vài đôi giày...”

“Ừm” Luke gật gù. “Thế Jess mua gì?”

Trong một thoáng tôi như nuốt mất lưỡi.

“Chẳng gì cả,” cuối cùng tôi thì thầm.

“Ôi Becky.” Luke thở dài và choàng tay ôm tôi. “Anh biết em muốn tìm một người tri kỷ. Anh biết em muốn Jess trở thành bạn thân nhất của em. Nhưng có lẽ em chỉ đơn giản là nên chấp nhận rằng bọn em quá... khác nhau.”

“Bọn em không quá khác nhau,” tôi ngoan cố nói. “Bọn em là chị em.”

“Em yêu, thôi được rồi.” Luke nói. “Em có thể thừa nhận nếu hai người không hợp nhau. Không ai nghĩ là em đã thất bại.”

Thất bại?

“Bọn em thật sự hợp nhau!” tôi nói, bị chạm nọc. “Thật sự luôn! Bọn em chỉ cần tìm thêm một chút... điểm chung nữa thôi. Vậy em đã biết là chị ấy không thích mua sắm. Nhưng thế thì sao chứ? Em cũng thích nhiều thứ khác ngoài mua sắm.”

Luke lắc đầu.

“Chấp nhận đi. Bọn em khác nhau và chẳng có lý do gì để bọn em nên cố hòa hợp cả.”

“Nhưng bọn em chung một dòng máu! Bọn em không thể khác biệt đến thế! Không thể!”

“Becky...”

“Em sẽ không bỏ cuộc như thế này đâu! Chúng ta đang nói về người chị gái đã thất lạc lâu ngày của em đấy.” Tôi cắt ngang lời anh. “Em biết bọn em có thể thành bạn bè. Em biết là có thể.”

Với lòng quyết tâm bất chợt nổi lên, tôi đẩy mạnh cửa và xuống xe.

“Này, Jess!” tôi gọi, bước nhanh qua thảm cỏ. “Sau cuộc hội thảo, chị có muốn đến chơi và nghỉ lại dịp cuối tuần không? Em cam đoan là chúng ta sẽ rất vui.”

“Đó là một ý tưởng hay đấy, con yêu!” bố nói, mặt rạng rỡ.

“Chị cũng không biết nữa,” Jess nói. “Chị thật sự phải quay về nhà...”

“Thôi mà chị. Chỉ một ngày cuối tuần thôi. Chúng ta không cần phải đi mua sắm!” Lời nói vượt khỏi miệng tôi. “Sẽ không như hôm nay đâu. Chúng ta sẽ làm bất cứ gì chị thích. Chỉ tận hưởng thời gian bình lặng và nhàn rãi. Chị thấy sao?”

Những ngón tay tôi đan vào nhau. Jess liếc vào gương mặt đầy hy vọng của bố.
“Thôi được,” cuối cùng chị nói. “Chắc sẽ vui lắm. Cảm ơn em.”

PGNI FIRST BANK VISA
Số 7 QUẢNG TRƯỜNG CAMEL
LIVERPOOL LI 5NP
To: Bà Rebecca Brandon
37 Maida Vale Mansions
London NW6 0YF

Ngày 12 tháng 05 năm 2003

Thưa Bà Brandon:

Xin cảm ơn vì bà đã nhanh chóng trả lời bức thư ngày 20 tháng Tư của tôi.

Chúng tôi rất vui mừng được thông báo với bà rằng bà đã đăng ký thành công.

Để trả lời câu hỏi của bà, thẻ sẽ được chuyển đến địa chỉ nhà riêng của bà đúng như một tấm thẻ tín dụng bình thường. Nó không thể “được ngụy trang như một cái bánh” như bà gợi ý. Chúng tôi cũng không thể đánh lạc hướng bên ngoài khi thẻ được chuyển tới nơi.

Nếu bà có bất cứ câu hỏi nào, xin đừng ngần ngại liên lạc với tôi, và chúng tôi hy vọng bà sẽ hài lòng với những lợi ích mà tấm thẻ mới mang lại.

Trân trọng,

Peter Johnson

Phụ trách Bộ phận Khách hàng

PGNI FIRST BANK VISA
Số 7 QUẢNG TRƯỜNG CAMEL
LIVERPOOL LI 5NP

To: Bà Jessica Bertram

Số 12 Hill Rise

Scully

Cumbria CA 191 BD

Ngày 12 tháng 05 năm 2003

Thưa Bà Bertram:

Xin cảm ơn vì bà đã nhanh chóng trả lời bức thư ngày 20 tháng Tư của tôi.

Tôi xin lỗi vì đã tiếp cận bà để giới thiệu Thẻ Tín dụng Vàng cấp cao. Tôi không có ý khiến bà bực mình.

Khi nói rằng thẻ tín dụng cho phép âm đến £20.000 là sản phẩm dành riêng cho bà, tôi không định ám chỉ rằng bà là kẻ “nợ như chúa Chổm và vô trách nhiệm”, cũng không định phỉ báng nhân cách của bà.

Để thể hiện thiện chí, tôi gửi kèm theo lá thư này một phiếu quà tặng trị giá £25, và nếu bà thay đổi cách nghĩ về thẻ tín dụng, tôi rất mong được phục vụ bà.

Trân trọng,

Peter Johnson

Phụ trách Bộ phận Khách hàng

17. Chương 12 Phần 1

12

TÔI SẼ KHÔNG bỏ cuộc.

Có thể lần đầu gặp Jess không diễn ra như tôi dự kiến. Nhưng cuối tuần này sẽ khá hơn, tôi biết thế. Ý tôi là, thường thì, cuộc gặp đầu tiên sẽ phải hơi gượng gạo một chút. Nhưng lần này chúng tôi sẽ vượt qua những trở ngại đầu tiên đó và sẽ thoải mái tự nhiên với nhau hơn. Thêm nữa, lần tới tôi sẽ chuẩn bị kỹ càng hơn nhiều. Sau khi Jess về hôm thứ Bảy, bố mẹ có thể thấy là tôi hơi xuống tinh thần, nên họ đã pha một bình trà và chúng tôi đã lại ngồi tán chuyện vui vẻ như trước. Và chúng tôi đều nhất trí rằng không thể nào trở nên hợp với một người ngay nếu không biết chút gì về họ. Vậy nên bố mẹ vắt óc nghĩ ra mọi chi tiết họ biết về Jess rồi viết ra giấy. Còn tôi thì cả tuần chỉ nghĩ đến chuyện cứu chúng.

Như kiểu, ví dụ như: chị đã thi chín kỳ GCSE và toàn đạt điểm A. Chị không bao giờ ăn quả bơ. Ngoài thám hiểm hang động và đi bộ, chị còn thích môn gì đó gọi là potholing [1]. Chị thích thơ. Và con chó cưng của chị là...

[1] Khám phá hang động.

Mẹ kiếp, lại quên.

Tôi giật lấy tờ giấy và soi thật kỹ.

À. Một con chó dòng border collie.

Giờ là sáng thứ Sáu và tôi đang trong phòng dành cho khách nhà mình, chuẩn bị những bước cuối cùng để đón Jess tới. Tuần này tôi mua một cuốn sách có nhan đề Bà chủ nhà duyên dáng và nó nói là phòng dành cho khách nên được “sắp xếp cẩn thận, tạo cảm giác thân thuộc nhằm khiến khách của bạn cảm thấy được chào đón.”

Thế nên trên bàn trang điểm tôi đặt hoa và một tập thơ, còn bên giường tôi đặt một xấp tạp chí được lựa chọn cẩn thận: Tin du lịch, Người say mê hang động, và Nguyệt san Potholing, một tạp chí bạn chỉ có thể đặt mua trên mạng. (Tôi đã phải đăng ký mua báo dài hạn đến hai năm, chỉ để lấy có một tờ, thật sự là thế. Nhưng không sao. Tôi chỉ cần gửi hai mươi ba tờ còn lại cho Jess là được.)

Trên tường là món chính của tôi, một thứ tôi rất tự hào. Đó là một tấm poster lớn chụp ảnh một cái hang! Với các thứ như trong... trại tập trung phát xít.

Tôi giữ nhẹ gối, tưởng tượng ra kỳ nghỉ cuối tuần. Tối nay sẽ hoàn toàn khác lần trước. Để khởi đầu, chúng tôi sẽ không đến gần bất cứ cửa hàng nào. Tôi đã lên kế hoạch ột buổi tối dễ chịu, đơn giản, thư giãn trong nhà. Chúng tôi có thể xem phim, ăn bỏng ngô, và làm móng cho nhau, thật sự sẽ rất tuyệt à xem. Rồi sau đó tôi sẽ đến ngồi trên giường chị và chúng tôi có thể mặc đồ ngủ giống nhau, ăn kem bạc hà cay rồi buồn chuyện suốt đêm.

“Mọi thứ trông đều rất đẹp,” Luke nói, đến sau lưng tôi. “Em vừa làm một việc thật vĩ đại. Thực tế là cả ngôi nhà trông đẹp long lanh!” Anh lững thững bước ra, tôi theo anh ra sảnh. Dù đây đó còn vài chiếc hộp nhưng cả ngôi nhà trông đã quang đãng hơn nhiều rồi!

Chúng tôi đi ra phòng khách, giờ đã hoàn toàn thay đổi. Tất cả các chồng thảm, hộp và thùng đã biến mất hết. Chỉ còn hai ghế sofa, hai bàn cà phê, và bộ mộc cầm Indonesia.

“Ngả mũ phục em đấy, Becky,” Luke nói, nhìn quanh. “Thực sự là anh nợ em một lời xin lỗi. Em đã nói với anh là em sẽ giải quyết hết - và anh đã nghi ngờ em. Nhưng anh làm sao mà đoán được một đồng lộn

xộn đủ thứ như thế có thể sắp xếp lại gọn gàng thế này chứ.” Anh nhìn quanh phòng đầy ngò vức. “Có bao nhiêu thứ ở đây cơ mà! Chúng đâu hết rồi?”

“Em vừa mới... tìm được nhà mới cho chúng!” tôi tươi tỉnh nói.

“Ừm, anh hơi bị ấn tượng đấy,” anh nói, miết bàn tay lên bệ lò sưởi, nơi đang trống trơn chẳng có gì ngoài năm quả trứng vẽ tay. “Em nên trở thành một nhà tư vấn lưu kho.”

“Có thể một ngày nào đó!”

OK rồi, tôi nghĩ mình muốn chấm dứt chủ đề này ngay. Bất cứ lúc nào Luke cũng có thể nhìn kỹ hơn một chút và hỏi kiểu như “Cái bình cổ Trung Quốc đâu mất rồi?” hay là “Con hươu cao cổ bằng gỗ đâu?”

“Bây giờ em đi check mail đây,” tôi nói bình thường. “Sao anh không pha cho chúng ta mấy tách cà phê thật ngon nhỉ?”

Tôi đợi cho đến khi Luke đã vào hẳn trong bếp mới vội chạy tới máy tính của mình gõ địa chỉ .eBay.co.uk.

eBay đã thực sự cứu sống đời tôi. Thực sự.

Trên thực tế, trước khi có eBay thì mình từng làm gì cơ chứ? Đó là phát minh xuất sắc nhất, thiên tài nhất kể từ sau... ừm, kể từ sau khi ai đấy nghĩ ra cửa hàng.

Vào cái phút tôi trở về nhà mẹ thứ Bảy tuần trước, tôi đã đăng ký thành viên, đồng thời rao bán mấy cái bình cổ Trung Quốc, con hươu cao cổ gỗ, và ba tấm thảm chùi chân. Trong vòng ba ngày tôi đã bán sạch! Đơn giản như đan rổ! Nên ngày hôm sau tôi cho lên mạng thêm năm tấm thảm chùi chân và hai cái bàn cà phê nữa. Rồi cứ thế, tôi vẫn chưa dừng lại.

Tôi nhấp chuột nhanh vào “Hàng tôi đang bán”, liên tục liếc mắt ra cửa. Tôi không lẽ mẽ được, không thì Luke sẽ vào và thấy mất, nhưng tôi khao khát đến chết muốn xem thử có ai định mua cái cột thiêng không.

Một lát sau trên site xuất hiện... có rồi! Có kết quả! Có người trả giá năm mươi bảng! Tôi thấy lượng adrenaline tăng vọt và reo lên đắm vào không khí (khẽ thôi, để Luke không nghe thấy). Thật là kích thích, việc bán đồ ấy! Tôi hoàn toàn nghiện rồi!

Và điều tuyệt nhất trong mọi thứ là, tôi đang có một mũi tên bắn chết hai con chim. Tôi đã giải quyết sự tắc nghẽn trong nhà mình - và kiếm được tiền. Thật sự khá nhiều! Tôi không muốn khoe khoang đâu - nhưng ngày nào trong tuần này tôi cũng có lãi. Tôi cứ như một tay buôn trái phiếu City vậy!

Ví dụ nhé, tôi kiếm được £200 từ việc bán cái bàn cà phê mặt đá - mà tất nhiên, chúng tôi chỉ mua mất có một trăm. Tôi bán mấy cái bình Trung Quốc được £100, năm tấm thảm kilim với giá £150 một cái, trong khi mua ở Thổ Nhĩ Kỳ có £40 một cái. Và tuyệt nhất là tôi đã kiếm được những £2.000 nhờ mười cái đồng hồ Tiffany mà tôi thậm chí còn chẳng nhớ nổi là đã mua! Anh chàng đó thậm chí còn trả tiền mặt và lấy ngay! Thành thật mà nói thì tôi làm quá tốt, tôi có thể biến buôn bán trên eBay thành sự nghiệp của mình! Tôi nghe được tiếng Luke lấy tách ra trong bếp nên đóng cửa sổ “Hàng tôi đang bán” lại.

Rồi, rất nhanh, click vào “Hàng tôi đang mua.”

Hiển nhiên tôi tham gia eBay với tư cách người bán nhiều hơn người mua. Nhưng tôi chỉ tình cờ lướt qua một hôm khi gặp chiếc áo khoác màu cam cổ điển từ thập niên năm mươi với hàng cúc lớn màu đen này. Nó thật sự là của độc, và chưa ai hỏi mua cả. Nên tôi làm một ngoại lệ nhỏ. Chỉ cái này thôi.

Cả một đôi giày Prada nữa, mới chỉ có một người trả giá thôi, có năm mươi bảng bọ. Tôi muốn nói là giày Prada mà chỉ năm mươi bảng!

Và một chiếc váy dạ tiệc tuyệt đẹp của Yves Saint Laurent nữa, cái này cuối cùng đã bị một người trả giá cao hơn nâng mất. Trời ạ, bực mình quá đi. Tôi sẽ không phạm sai lầm như thế nữa.

Tôi click vào cái áo khoác cổ điển - và không thể tin được. Hôm qua tôi trả £80, là giá khởi đầu, và bị vượt mất với giá £100. Hừm, mình sẽ không để mất cái này đâu. Không đời nào. Tôi gõ nhanh “£120” rồi đóng cửa sổ, vừa kịp khi Luke mang khay cà phê bước vào.

“Có thư không em?” anh nói.

“Ừm... có mấy cái!” tôi tươi tỉnh đáp và lấy một tách cà phê. “Cảm ơn anh!”

Tôi chưa nói với Luke chuyện gì về eBay bởi anh chẳng việc gì phải dính dáng tới mọi chi tiết tẩn mẩn của tài chính gia đình.

“Anh đã tìm thấy mấy cái này trong bếp.” Luke hất hàm về phía hộp bánh quy sô cô la sang trọng hiệu Fortnum & Mason đặt trên khay. “Ngon lắm.”

“Đãi anh một chút thôi mà.” Tôi cười với anh. “Và anh đừng lo. Vẫn trong ngân sách.”

Đúng mà! Ngân sách của tôi giờ đã có thêm rất nhiều tiền, tôi đã có thể mua được vài thứ xa xỉ!

Luke nhấp một ngụm cà phê. Khi mắt anh nhìn thấy một phong bì hồng nằm trên bàn.

“Cái gì thế?”

Tôi tự hỏi khi nào anh mới chú ý đến điều đó.

“Dành cho anh đấy,” tôi thân mật nói. “Chỉ là một thứ nho nhỏ em đã tập hợp lại để giúp anh. Ý tưởng của em về tương lai của công ty.”

Một hôm tôi nảy ra ý tưởng này khi đang tắm. Nếu Luke giành được hợp đồng sếp này, anh sẽ phải mở rộng công ty. Và tôi biết mọi thứ về mấy vụ mở rộng.

Lý do là, khi tôi còn làm nhân viên tư vấn mua sắm ở Barneys, tôi từng gặp một khách hàng tên là Sheri, chủ công ty tư nhân tự mình thành lập. Tôi đã được nghe toàn bộ câu chuyện về việc mở rộng công ty của bà ta và mọi sai lầm bà mắc phải, ví dụ như việc thuê văn phòng gần hai nghìn mét vuông trong khu TriBeCa mà chẳng bao giờ dùng tới. Ý tôi là, lúc đó tôi thấy chuyện này chán ngắt. Thật ra thì tôi từng kinh hãi mỗi khi phải gặp bà ta. Nhưng giờ tôi nhận ra rằng nó hoàn toàn có ích cho Luke!

Nên tôi đã quyết định viết ra mọi thứ bà ta từng nói, như là củng cố các thị trường then chốt và xử lý các đối thủ cạnh tranh. Và đó cũng là khi một ý tưởng còn tuyệt hơn đã đến với tôi: Luke nên mua đứt một hãng PR khác.

Tôi thậm chí còn biết anh nên mua hãng nào! David Neville, người từng làm cho Farnham PR, đã tách ra lập một công ty riêng ba năm trước, khi tôi vẫn còn là phóng viên tài chính. Anh ta thật sự rất tài năng và mọi người cứ thi nhau tán tụng chuyện anh ta giỏi đến thế nào. Nhưng tôi biết rằng anh đang phải âm thầm vật lộn, bởi tuần trước tôi đã gặp vợ anh ta, Judy, ở hiệu làm đầu và cô ta đã nói với tôi.

“Becky...” Luke cau mày. “Anh không có thời gian đọc cái này đâu.”

“Nhưng sẽ rất có ích cho anh mà!” tôi liến thoắng. “Khi còn làm ở Barneys em đã học được mọi thứ về...”

“Barneys? Becky, anh đang điều hành một công ty PR chứ không phải một cửa hàng thời trang.”

“Nhưng em đã nghĩ ra những ý tưởng này...”

“Becky,” Luke sốt ruột cắt ngang. “Ngay bây giờ ưu tiên của anh là kiếm thật nhiều tiền cho công ty. Ngoài ra không gì khác nữa. Anh không có thời gian cho những ý tưởng của em, OK?” Anh cho phong bì vào trong cặp mà không thêm mở ra. “Để lúc nào rảnh anh xem.”

Tôi ngồi xuống, cảm thấy hơi buồn và thất vọng. Chuông cửa reo và tôi ngược lên, ngạc nhiên.

“Ô! Có khi là Jess, đến sớm!”

“Không, là Gary,” Luke nói. “Để anh ra mở cửa.”

Gary là phó của Luke. Anh ta điều hành văn phòng ở London trong khi chúng tôi ở New York và đi nghỉ trắng mắt. Anh và Luke rất hợp nhau. Anh ta thậm chí cuối cùng còn trở thành phù rể cho Luke trong đám cưới. Kiểu thế.

Đám cưới là một câu chuyện khá dài, thật sự thế.

“Gary làm gì ở đây vậy?” tôi ngạc nhiên hỏi.

“Anh bảo anh ấy gặp anh ở đây,” Luke đáp, đi vội ra chỗ cái điện thoại gọi cửa và ấn nút. “Bọn anh còn vài việc cần làm trong vụ lôi kéo khách hàng mới. Sau đó bọn anh định đi ăn trưa.”

“Ừm, ra thế,” tôi nói, cố giấu sự thất vọng

Tôi đang thật sự chờ đợi hôm nay sẽ được ở bên Luke một lát, trước khi Jess đến. Mấy hôm nay anh ấy bận quá. Cả tuần chưa lần nào anh về nhà trước tám giờ tối, và tối qua đến tận mười một giờ anh mới về. Tôi biết thời điểm hiện tại họ cần làm việc căng. Tôi cũng biết vụ Arcodas rất quan trọng. Nhưng mà... Hàng tháng trời vừa qua Luke và tôi đã bên nhau hai mươi tư tiếng một ngày... vậy mà giờ thì tôi thậm chí còn chẳng thấy bóng anh nữa.

“Có lẽ em có thể giúp anh vụ này,” tôi đề nghị. “Em có thể tham gia nhóm!”

“Anh không nghĩ thế đâu,” Luke nói, thậm chí không buồn ngẩng lên.

“Hắn phải có gì đẩy em làm được chứ,” tôi nói, hào hứng nhào người ra phía trước. “Luke, em thật sự muốn giúp công ty. Em sẽ làm bất cứ điều gì...”

“Mọi thứ đều đang đầu vào đấy rồi,” Luke nói. “Nhưng cảm ơn em. Em có muốn đi ăn với bọn anh không?” anh tử tế nói thêm. “Em luôn được hoan nghênh nếu em vui lòng bớt nói chuyện mua sắm đi một chút.”

“Vâng. Không vấn đề gì.” Tôi khẽ nhún vai. “Chúc anh vui. Chào Gary,” tôi nói thêm khi anh xuất hiện ở cửa trước.

“Chào Becky!” Gary vui vẻ nói. Anh cao, vóc dáng cân đối với một gương mặt cởi mở và sinh động. Anh làm việc cho Luke đã được ba năm, và tôi không nghĩ mình từng bao giờ thấy anh tức giận, hoặc thậm chí cuống quýt cũng không.

“Mời vào,” Luke nói, và kéo Gary vào phòng làm việc. Cửa đóng lại - rồi gần như lại mở ngay lập tức khi Luke ngó ra. “Becky, nếu có điện thoại, em nghe máy hộ anh nhé? Anh không muốn bị làm phiền trong vài phút.”

“Không hề gì!” tôi tươi tỉnh đáp.

Trả lời điện thoại phải là điều tôi muốn nói khi nhắc đến việc giúp công ty.

Tôi lang thang dọc hành lang đến phòng khách, cảm thấy bị coi thường. Tôi là một người thông minh, sáng tạo. Tôi có thể giúp đỡ, tôi biết mình có thể. Ý tôi là, Luke và tôi lẽ ra phải là đối tác mới phải. Lẽ ra chúng tôi phải làm mọi thứ cùng nhau.

Điện thoại reo và tôi bật dậy. Có lẽ là Jess. Có lẽ chị đã đến! Tôi lao vội ra nhấc máy.

“Alô?”

“Có phải bà Brandon không ạ?” một giọng đàn ông khàn khàn vang lên.

“Vâng!”

“Tôi, Nathan Temple đây.”

Đầu tôi hoàn toàn trắng trợn. Nathan à? Tôi chẳng biết Nathan nào cả...

“Có lẽ cô vẫn nhớ, chúng ta đã gặp nhau ở Milan mấy tuần trước.”

Ôi trời ơi. Đó là người tôi gặp trong cửa hàng! Lẽ ra mình phải nhận ra giọng ông ấy chứ!

“Xin chào! Tất nhiên là tôi nhớ rồi! Ông có khỏe không?”

“Tôi khỏe, cảm ơn cô,” ông nói. “Còn cô? Thích cái túi mới chứ?”

“Tôi thật sự chết mê nó!” Tôi không thể giấu nổi sự phấn khích. “Nó đã thay đổi toàn bộ đời tôi! Một lần nữa cảm ơn ông rất nhiều.”

“Không có gì.”

Qua điện thoại tôi nghe thấy tiếng ông ta bật bật lửa. Tôi không hoàn toàn chắc nên nói gì tiếp.

“Có lẽ tôi có thể mời ông đi ăn trưa,” tôi buột miệng. “Coi như một lời cảm ơn đúng cách ấy mà. Bất cứ nơi nào ông thích!”

“Không cần phải thế đâu.” Nghe giọng ông có vẻ thích thú. “Vả lại bác sĩ đã bắt tôi ăn kiêng rồi.”

“Tuy nhiên, vì cô đã nhắc đến việc này... Như chính cô đã nói hồi ở Milan, một việc tốt xứng đáng được đáp lại cũng bằng một việc tốt.”

“Tất nhiên rồi! Tôi thật sự nợ ông một việc mà! Nếu có việc gì đấy tôi có thể làm, bất cứ việc gì...”

“Tôi đang nghĩ đến chồng cô, Luke. Tôi đang hy vọng anh ấy có thể giúp tôi một việc nhỏ.”

“Anh ấy rất sẵn lòng!” tôi thốt lên. “Tôi biết là anh ấy sẽ giúp.”

“Anh ấy có ở đó không? Tôi có thể nói chuyện với anh ấy một lát được không?”

Nếu tôi gọi Luke ra nghe điện thoại bây giờ thì tôi đã làm phiền anh. Rồi lại còn phải giải thích Nathan Temple là ai nữa... và tôi đã gặp ông như thế nào... rồi còn chuyện túi Thiên Thần...

“Ông biết đấy,” tôi nói, quay lại cái điện thoại. “Lúc này thì anh ấy không có nhà, tôi e là thế. Nhưng tôi có thể chuyển lời nhắn được không?”

“Tình hình là thế này. Tôi đang mở một khách sạn năm sao trên đảo Cyprus. Đó sẽ là một khu nghỉ dưỡng số một và tôi đang lên một kế hoạch khai trương hoành tráng. Bữa tiệc có sự tham gia của các ngôi sao và đưa tin lên báo chí. Tôi rất muốn chồng cô tham gia vụ này.”

Một bữa tiệc có sự tham gia của các ngôi sao trên đảo Cyprus? Một khách sạn năm sao?

Ôi trời ơi. Thế thì quá tuyệt cho việc kinh doanh của Luke! Quên luôn Arcodas đi. Khách hàng Nathan Temple có thể tạo nên chuyện thần kỳ!

“Tôi chắc là anh ấy rất sẵn lòng!” tôi nói, lấy lại giọng bình thường. “Nghe hấp dẫn quá!”

“Chồng cô rất có tài. Anh ấy có tiếng là xuất sắc đấy. Đó là điều chúng tôi muốn.”

“Vâng.” Tôi không thể ngăn mình rạng rỡ vì tự hào. “Anh ấy rất giỏi trong công việc của mình.”

“Tôi được biết là dù vậy anh ấy chỉ chuyên làm việc với các công ty tài chính. Một buổi khai trương khách sạn có phải là vấn đề lớn không?”

18. Chương 12 Phần 2

Trống ngực tôi đánh thành nhịp. Mình không thể để vượt mất cơ hội này được. Mình phải câu khách cho Brandon Communications thôi.

“Không hề gì,” tôi nói trơn tuột. “Công ty Brandon Communications chúng tôi thành thạo mọi lĩnh vực quan hệ công chúng, từ tài chính, các thương vụ lớn đến khách sạn. Lĩnh hoạt là phương châm của chúng tôi.”

“À.” Giọng ông nghe có vẻ hài lòng. “Đó là điều tôi hy vọng được nghe. Tôi đã dự một bữa tiệc do chồng cô tổ chức vào năm ngoái với tư cách khách mời của một vị khách. Một lễ khởi động đầu tư bất động sản ở New York. Một vụ hoàn hảo, báo chí tham dự rất đông. Tôi thật sự bị ấn tượng.”

“Trong khu nhà thượng lưu tuyệt vời đó ư?” tôi cắt ngang, vui vẻ. “Với cầu thang đá hoa cương và món cocktail sâm panh? Tôi cũng ở đó!” Suýt nữa thì tôi nói thêm tôi là người mặc váy hở lưng đỏ hiệu Donna Karan, nhưng đã kịp ngăn mình lại.

“Thế cô làm việc cho công ty ư?” Ông ta có vẻ quan tâm.

“Tôi giữ một vai trò... tư vấn nho nhỏ,” tôi nói, đan ngón tay vào nhau. “Chuyên lo chiến lược. Và hoàn toàn tình cờ, một trong các kế hoạch hiện tại của chúng tôi đã mở rộng sang... ừm... lĩnh vực du lịch năm sao.”

“Vậy thì có vẻ như chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau,” Nathan Temple nói. “Có lẽ chúng ta có thể sắp xếp một cuộc gặp trong tuần này? Như tôi đã nói, chúng tôi rất quan tâm đến việc mời được chồng cô tham gia vụ này.”

“Đừng nói thế, ông Temple,” tôi nói một cách điệu nhát có thể. “Ông đã giúp tôi một việc. Giờ thì đến lượt tôi đáp lại điều đó. Chồng tôi sẽ rất vui được giúp ông. Trên thực tế, anh ấy sẽ ưu tiên chuyện đó!” Tôi cười với cái điện thoại. “Xin hãy cho tôi số điện thoại của ông, và tôi sẽ báo với Luke gọi lại cho ông trong hôm nay.”

“Tôi chờ điện thoại của chồng cô. Một lần nữa, rất vui được nói chuyện với cô, Brandon phu nhân.”

“Làm ơn! Gọi tôi là Becky thôi.”

Khi gác máy tôi ngoác miệng cười đến mang tai.

Luke và Gary đang ở đây, hùng hục bàn chuyện lôi kéo khách hàng, trong khi đó tôi đã nằng cho họ được một khách hàng mới rất sộp mà thậm chí chẳng cần cố gắng mấy! Mà không phải là mấy ngàn hàng cổ lỗ xấu xí nào đấy. Đây là một khách sạn năm sao ở Cyprus! Một việc vĩ đại, sẽ đem lại tiếng vang!

Đú thì cửa phòng làm việc mở và Luke đi ra, cầm một phong bì. Khi nhắc cặp lên anh liếc qua và lơ đãng cười với tôi.

“Ồn chứ, Becky? Bọn anh đi ăn đây. Ai gọi điện thế?”

“Ừm... chỉ là một người bạn của em,” tôi nói đại. “Nhân tiện, Luke... có lẽ em sẽ đi ăn trưa cùng bọn anh.”

“OK,” anh nói. “Tuyệt!”

Khi biết tôi đã thay mặt anh xúc tiến và xử lý công việc với các ông chủ lớn như thế nào, anh sẽ hoàn toàn kinh ngạc! Rồi sao đó có lẽ anh sẽ hiểu tôi có thể giúp anh ra sao.

Chỉ cần đợi đến khi tôi báo tin cho họ thôi. Chỉ cần đợi thôi!

Trên suốt quãng đường đến nhà hàng, tôi cứ ôm chặt lấy bí mật của mình. Thành thật mà nói, Luke nên thuê tôi mới phải! Tôi nên được làm chức gì đấy, kiểu như đại sứ của công ty! Chỉ một cuộc gặp gỡ tình cờ ở Milan... và đây là kết quả: một khách hàng mới toanh cho công ty. Luke sẽ vô cùng ấn tượng khi tôi báo tin cho anh. Có khi anh còn gọi ngay một chai sâm panh ấy chứ.

Đây có thể sẽ là một cơ hội kinh doanh mới tuyệt vời cho anh! Anh có thể thành lập riêng một bộ phận chuyên phụ trách mảng khách sạn năm sao và spa. Đặt lại tên công ty là Công ty Dịch vụ Du lịch Cao cấp và Truyền thông Brandon. Và có lẽ tôi sẽ trở thành một phần của nó. Có lẽ thế.

Tôi có thể trở thành người phụ trách thăm dò thị trường spa.

“Vậy... về chuyện bữa tối mà chúng ta tổ chức,” Gary nói với Luke khi chúng tôi ngồi xuống. “Anh đã phân loại quà tặng rồi chứ?”

“Rồi,” Luke nói. “Đã sẵn sàng. Thế còn phương tiện đi lại thì sao? Chúng ta đã sắp xếp xe cho họ chưa?”

“Tôi sẽ phân công một người phụ trách vụ này.” Gary ghi chú cẩn thận vào một cuốn sổ bỏ túi rồi ngược lên nhìn tôi. “Xin lỗi Becky. Thế này hẳn là chán lắm. Nhưng chị cũng biết vụ này rất quan trọng với chúng ta.”

“Không sao mà,” tôi nói, mỉm cười lịch sự. “Luke cũng đã nói với tôi rằng hiện tại thì giành được hợp đồng này là ưu tiên số một.”

“Chính xác đấy,” Gary gật đầu.

“Tôi biết có được một khách hàng mới là một việc khá vất vả,” tôi nói một cách ngây thơ.

“Vâng, có lẽ thế.” Gary cười.

Tôi rất muốn huých toẹt mọi chuyện ra. Nhưng tôi phải chọn một thời điểm thật hoàn hảo để tiết lộ.

Khi người phục vụ rót nước khoáng cho Luke và Gary, tôi chợt để ý thấy ba cô gái ngồi bàn bên huých tay nhau và chỉ về chiếc túi Thiên Thần của tôi. Cố gắng giấu sự thích thú, tôi làm ra vẻ tự nhiên chỉnh lại cái túi trên ghế sao cho hình nổi thiên thần và dòng chữ Dante có thể nhìn thấy rõ.

Thật là tuyệt. Tôi đi đến đâu người ta cũng chú ý đến chiếc túi này. Đó đúng là thứ tuyệt vời nhất tôi từng mua, nhất, nhất, nhất. Và giờ thì nó còn đem lại cho Luke một cơ hội kinh doanh nữa. Đúng là bùa may mắn!

“Chạm ly nào!” tôi nói, nâng cốc khi người phục vụ đã đi. “Vì những khách hàng mới!”

“Những khách hàng mới, và Gary đồng thanh nhắc lại. Gary nhấp một ngụm nước, rồi đến lượt Luke. “Vây, Luke, về chuyện lời đề nghị gần đây nhất của chúng ra... tôi đã nói chuyện với bên Sam Church...” [2]

[2] Sam Church: Cựu chủ tịch Liên hiệp thợ mỏ mỹ (UMWA), hiện là điều phối viên Ủy ban hoạt động chính trị của công nhân mỏ than Virginia PAC). Họ của ông là Church, cũng có nghĩa là “nhà thờ”.

Mình không thể chờ lâu thêm chút nào nữa. Mình phải cho họ biết.

“Nói chuyện về nhà thờ!” tôi cao giọng cắt ngang.

Một thoáng im lặng thảng thốt.

“Becky, bọn anh không nói chuyện về nhà thờ,” Luke nói.

“Có, bọn anh đang nói mà. Kiểu như thế.”

Luke trông điên người. OK, lẽ ra tôi nên xử lý chuyện này khéo hơn một chút. Nhưng không sao.

“Lại nói về nhà thờ...” tôi nhấn mạnh. “Và... ừm... các công trình tôn giáo khác nói chung... em nghĩ bọn anh đã nghe thấy một người tên là Nathan Temple [3] chứ?”

[3] Từ temple cũng có nghĩa là “đền”.

Tôi hết nhìn Luke lại nhìn Gary, không giấu nổi hãnh diện. Hai người đều đang nhìn tôi một cách tò mò.

“Tất nhiên là anh đã nghe tên Nathan Temple,” Luke nói.

Ha! Mình biết ngay mà.

“Ông ta là một doanh nhân cỡ bự, đúng không? Khá có ảnh hưởng.” Tôi nhướn mày đầy ẩn ý. “Ông ta có lẽ là một người anh muốn hợp tác cùng. Có thể còn là người anh muốn thuyết phục trở thành khách hàng của bọn anh nữa?”

“Hầu như không!” Luke nhăn mũi như thể anh vừa thấy một con sâu trong quả táo.

Tôi ngưng lại, chưa hiểu lắm. “Hầu như không” nghĩa là gì?

“Tất nhiên là anh muốn chứ!” tôi khẳng khái. “Ông ta sẽ là một khách hàng khổng lồ!”

“Không đâu Becky. Ông ta không phải thế.” Luke uống một ngụm nước. “Xin lỗi Gary, anh đang nói gì ấy nhỉ?”

Thế này thì lại không theo kế hoạch rồi. Tôi đã vạch ra toàn bộ cuộc hội thoại trong đầu mình. Luke sẽ nói, “Anh cực muốn có Nathan Temple làm khách hàng, tất nhiên rồi... nhưng làm thế nào mà tiếp cận được ông ta cơ chứ?” Rồi Gary sẽ thở dài và nói, “Chẳng ai có thể tiếp cận được Nathan Temple.” Rồi tôi sẽ chồm người qua bàn, khẽ mỉm cười bí ẩn...

“Đang nói đến đoạn tôi nói chuyện với Sam Church,” Gary tiếp tục, lôi mấy tờ giấy trong cặp ra. “Và ông ta đưa cho tôi cái này. Anh xem đi.”

“Chờ đã!” tôi cắt ngang, cố chuyển hướng câu chuyện theo ý mình. “Thế, Luke, sao anh lại không muốn một khách hàng như Nathan Temple? Ý em là, ông ta giàu... nổi tiếng nữa...”

“Tai tiếng thì đúng hơn,” Gary chen vào, mỉm cười.

“Em thật sự biết Nathan Temple sao?” Luke nói.

“Tất nhiên là em biết!” tôi nói. “Ông ta là một doanh nhân hàng đầu và... ừm... chủ các khách sạn cao cấp...”

“Becky, ông ta điều hành một chuỗi nhà nghỉ bản thủ nhất trên đời.”

Nụ cười đóng băng trên mặt tôi.

“Gì cơ?” cuối cùng tôi cũng nặn ra một tiếng.

“Thế là đủ rồi,” Gary nói. “Không nên nặng lời quá.”

“Thì nói là ông ta đã từng thế vậy,” Luke nói. “Đó là cách ông ta kiếm tiền. Nhà nghỉ rẻ tiền. Miễn phí điện nước. Và chuyện làm ăn gì diễn ra đằng sau cánh cửa đóng kín thì có giới mới biết.” Anh làm mặt miệt thị và rót thêm nước.

“Anh đã nghe tin đồn là ông ta đang định mua lại Daily World chưa?” Gary hỏi.

“Nghe rồi,” Luke nói, nhần mặt. “Xin miễn đi. Anh biết chuyện ông ta từng bị kết án vì tội làm tổn thương nghiêm trọng thân thể người khác chứ?”

Đầu tôi xoay vòng vòng. Kết án à? Nhưng ông ta có vẻ rất tốt mà. Ông ta thật dễ thương! Ông ta đã giúp tôi mua được túi Thiên Thần!

“Tất nhiên là ông ta đã cải tạo rồi.” Gary nhún vai. “Trở thành một con người mới. Ông ta nói thế đấy.”

“Một con người mới?” Luke phản đối. “Gary, ông ra chỉ tốt hơn một tên găngxtơ chút xíu thôi.”

Suýt nữa thì tôi đánh rơi cốc xuống sàn. Mình đang mang ơn một tên găngxtơ?

“Nói là găngxtơ thì hơi quá,” Gary đùa. “Chuyện đó cũng vài năm rồi.”

“Hạng người như thế sẽ không bao giờ thay đổi,” Luke cương quyết nói.

“Anh khó tính quá, Luke!” Gary vừa nói vừa cười. Rồi anh ta chột nhìn mặt tôi. “Becky, chị không sao chứ?”

“Không sao!” tôi nói, lạc giọng, và uống một ngụm nước lớn. “Đang rất tuyệt!”

Toàn thân tôi vừa nóng vừa lạnh. Thế này thì không đúng theo kế hoạch rồi.

Thậm chí không có một tí tẹo tèo tèo dính dáng tới kế hoạch.

Chiến công hợp tác xuất sắc nhất của tôi. Khách hàng lớn đầu tiên tôi tóm được cho Brandon Communications. Và hóa ra ông ta là ông vua nhà nghỉ với một bản án hình sự.

Nhưng làm sao mà tôi biết được cơ chứ? Làm sao được? Ông ta có vẻ duyên dáng đến thế. Ông ta ăn mặc đẹp như thế!

Và giờ thì tôi đã nói là Luke sẽ làm việc cho ông ta.

Kiểu như thế.

Ý tôi là... Tôi chưa hứa hẹn gì, đúng không?

Ôi trời.

Lúc này tôi có thể nghe thấy tiếng của chính mình, hoan hỉ hót: “Chồng tôi sẽ rất vui được giúp ông. Trên thực tế, anh ấy sẽ ưu tiên chuyện đó!”

Tôi nhìn thực đơn, cố gắng bình tĩnh. Thôi được rồi, đó chính xác là những gì tôi cần phải làm. Tôi phải nói với Luke. Phải. Đơn giản là thú nhận mọi chuyện. Milan... túi Thiên Thần... cuộc điện thoại hôm nay... mọi thứ. Đó là sự lựa chọn đúng đắn.

Tôi liếc trộm khuôn mặt căng thẳng của Luke khi anh đọc mấy thứ giấy tờ và cảm thấy một cơn sợ hãi.

Mình không thể. Đơn giản là không thể.

“Thật buồn cười là chị đã nhắc đến Nathan Temple, Becky,” Gary nói, uống một ngụm nước. “Tôi thậm chí còn chưa nói với anh, Luke ạ, rằng ông ta đã liên hệ với chúng ta, về chiến dịch PR ột khách sạn mới.” Tôi nhìn khuôn mặt vui vẻ của Gary và cảm thấy một làn sóng khổng lồ của sự giải thoát.

Tất nhiên là họ cũng phải chính thức tiếp cận chứ. Tất nhiên rồi! Tôi đã lo bò trắng răng! Luke sẽ làm việc của anh và tôi sẽ xong việc với Nathan Temple, và mọi chuyện thế là ổn...

“Qua những gì anh nói thì tôi hiểu là chúng ta sẽ từ chối,” Gary nói thêm.

Từ chối? Đầu tôi giật mạnh một cái.

“Anh có thể tưởng tượng mức độ ảnh hưởng của việc này đối với danh tiếng của chúng ta không?” Luke nói, cười một tiếng. “Hãy từ chối. Nhưng khéo léo vào,” anh nhú mồm nói thêm. “Nếu ông ta mua lại Daily World, ta cũng không muốn làm méch lòng ông ta.”

“Đừng từ chối!” tôi buột miệng trước khi kịp ngăn mình lại.

Cả hai người đều ngạc nhiên quay sang tôi, và tôi rặn ra một tiếng cười vui vẻ. “Ý em là... bọn anh nên xem xét cả hai mặt của lập luận? Trước khi đưa ra quyết định.”

“Becky, theo anh được biết thì chỉ có duy nhất một lập luận thôi,” anh quả quyết. “Nathan Temple không phải loại người anh muốn công ty mình dính dáng vào.” Anh mở thực đơn. “Ta gọi món thôi.”

“Anh không thấy thế là hơi thành kiến à?” tôi tuyệt vọng nói. “Đừng vội đánh giá, ‘Đừng vội ném ngay cái giẻ đầu tiên vào người khác.’ ”

“Cái gì?” Luke thẳng thốt.

“Câu này trong Kinh Thánh đấy!”

“Em muốn nói là ‘Đừng vội ném ngay hòn đá đầu tiên?’ ”

“Ừm...”

Ồ. Có lẽ anh đúng. Nhưng mà hòn đá... giẻ lau... khác quái gì nhau.

“Vấn đề là...” tôi bắt đầu.

“Vấn đề là,” Luke cắt ngang. “Brandon Communications không muốn làm việc với kẻ từng có tiền án hình sự. Vậy thôi.”

“Nhưng như thế thật... hẹp hòi. Ngày nay hầu hết mọi người đều có tiền án hình sự!” tôi vung tay làm điệu bộ. “Ý em là, có ai đang ngồi quanh bàn này lại không có tiền án hình sự?”

Một thoáng im lặng.

“À,” Luke nói. “Anh không. Gary không. Em không.”

Tôi nhìn anh, choáng váng. Hy vọng là anh đúng. Tôi không có tội hình sự.

Thật ngạc nhiên, thật sự là thế. Tôi luôn nghĩ mình có thể phạm tội hình sự bất cứ lúc nào.

“Kể cả như thế...”

“Becky, mà sao ta lại nói chuyện này?” Luke nhú mồm. “Sao em lại bị ám ảnh như thế về Nathan Temple?”

“Em không bị ám ảnh!” tôi vội vàng nói. “Em chỉ... quan tâm đến khách hàng của anh thôi. Cả các khách hàng tiềm năng nữa.”

“Ừm, ông ta không phải là khách hàng của anh. Cũng không phải khách hàng tiềm năng,” Luke nói dứt khoát. “Và không bao giờ ông ta trở thành khách hàng hoặc khách hàng tiềm năng cả.”

“Phải. Ừm... vậy là khá rõ rồi.”

Tất cả chúng tôi cùng nghiên cứu thực đơn. Ít nhất thì hai người kia cũng đang nghiên cứu thực đơn. Tôi giả vờ cũng làm thế, trong lúc đầu óc cứ lơ mơ.

Vậy là mình đã không thể thuyết phục Luke. Thế thì mình phải tùy nghi xoay xở thôi. Đây là việc những người vợ ủng hộ chồng thường làm. Họ xử lý vấn đề một cách kín đáo và hiệu quả. Mình cá là Hillary Clinton cũng từng làm thế này hàng triệu lần.

Sẽ ổn cả thôi. Mình chỉ cần gọi lại cho Nathan Temple, cảm ơn ông ta vì lời đề nghị tử tế, rồi nói rằng, thật không may, Luke đang rất rất bận...

Không. Mình sẽ nói là anh ấy đã có gọi điện thoại nhưng không ai trả lời...

“Becky? Em vẫn ổn đấy chứ?”

Tôi ngẩng lên và thấy cả hai người đang cùng nhìn tôi lo lắng. Tôi chợt nhận ra mình đang dùng bút chì của Gary vạch lên bàn mỗi lúc một mạnh hơn.

“Em cảm thấy rất tuyệt!” tôi nói, nhanh chóng bỏ bút xuống.

OK. Tôi đã có một kế hoạch. Việc tôi sẽ làm là... nói rằng Luke bị ốm.

Phải. Chẳng ai có thể tranh cãi được việc này.

Ngay khi chúng tôi về nhà, Luke cùng Gary lại nhốt mình ở phòng làm việc, còn tôi vội vã ra chỗ cái điện thoại trong phòng ngủ của mình. Tôi đóng chặt cửa rồi nhanh tay bấm số điện thoại Nathan Temple đã đưa cho tôi. Khi được nối máy ngay tới hộp thư thoại, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Và giờ khi tôi đã thực sự lắng nghe, giọng ông ta chính xác là giọng của ông vua nhà nghỉ với quá khứ tội phạm. Thế quái nào mình lại không nhận ra điều này trước đây? Mình hẳn là điếc, hoặc làm sao đó rồi!

Tiếng bíp vang lên khiến tôi sợ thót tim.

“Xin chào!” tôi nói, cố giữ giọng mình có vẻ nhẹ nhàng thoải mái. “Đây là tin nhắn cho ông Nathan Temple. Becky Brandon đây. Ừm... tôi đã nói với chồng tôi về chuyện khách sạn của ông, và anh ấy cho rằng điều đó thật tuyệt! Nhưng tôi e là hiện tại anh ấy không được khỏe. Nên anh ấy sẽ không thể tổ chức lễ khai trương được. Tiếc quá đi mất! Nhưng dù sao chẳng nữa, tôi hy vọng ông sẽ tìm được một người khác! Tạm biệt!”

Tôi đặt máy rồi thả mình xuống giường, tim đập thình thịch. Toàn bộ sự căng thẳng này sẽ khiến mình đau tim mất. Có lẽ mình nên thử tập mấy bài yoga học được ở Sri Lanka xem sao. Tôi xếp chân bằng tròn và nhắm mắt.

Hít vào. Thở ra. Mình là một bản thể giác ngộ chói lòa. Cơ thể mình là một ngôi đền.

Đền à. Temple. Trời ạ...

“Becky?” Luke mở cửa, và tôi suýt ngã khỏi giường vì hoảng sợ.

“Cái gì? Cái gì thế?”

“Có chuyện gì à?” Luke trông có vẻ lo lắng. “Becky, em đang thở gấp đấy à?”

“Chỉ tập yoga một chút thôi!” tôi nói, hốt hển. “Em không sao!”

“Ừ, anh chỉ muốn báo với em,” - Luke mỉm cười - “Jess đang ở đây.”

19. Chương 13 Phần 1

“CHỊ ẤY ĐANG VÀO thang máy,” Luke nói, mở cửa trước. “Nhân tiện thì em vừa nói chuyện điện thoại với ai thế?”

“Chẳng ai cả,” tôi nói nhanh. “Em chỉ... ừm... hồi giờ thôi mà.” Dần dần nhịp tim tôi cũng đã chậm lại. Ổn rồi, tôi quả quyết nói với chính mình. Xong rồi. Mọi chuyện đã được làm rõ.

Tôi có thể nghe thấy tiếng thang máy đang chuyển động dưới nhà. Jess đang trên đường đến đây! Tôi nhanh tay với lấy tờ giấy ghi các đặc điểm của Jess và lướt qua lần cuối. Thích chó border collie... ghét quả bơ... thầy giáo dạy toán là thầy Lewis...

“Becky, nếu là anh thì anh sẽ vứt cái đó đi trước khi chị ấy tới,” Luke nói, trông có vẻ thích thú.

“Ừ, phải.”

Tôi nhét mảnh giấy vào túi rồi hít sâu vài lần để chuẩn bị tinh thần.

“Nghe này, Becky,” Luke nói, quan sát tôi. “Trước khi chị ấy đến... anh chân thành mong lần này thì bọn em sẽ trở thành bạn tốt của nhau. Nhưng em vẫn giữ được cách nghĩ là không có lần này thì còn lần khác đấy chứ? Không phải em đang đặt hết mọi hy vọng vào chuyến thăm lần này đấy chứ?”

“Thật sự là có, Luke ạ,” tôi điềm đạm nói. “Anh biết em rõ quá còn gì?”

Tất nhiên là tôi đặt hết mọi hy vọng vào chuyến thăm này. Bởi tôi biết rằng nó sẽ có kết quả. Lần này mọi thứ sẽ khác. Để mở đầu, chúng tôi sẽ không làm bất cứ điều gì Jess không thích. Tôi sẽ hoàn toàn để chị ấy quyết định.

Và một điều khác tôi phải ghi nhớ là bí quyết Luke bảo tôi. Anh nói rằng thật tuyệt khi tôi tỏ ra thân thiện với Jess - nhưng tính chị ấy khá trầm, và có thể những cái ôm thật chặt không phải là phong cách của chị. Vì thế anh khuyên tôi nên bình tĩnh một chút, cho đến khi chúng tôi biết nhau rõ hơn. Thật là một điểm hợp lý.

Từ phía hành lang vọng lại tiếng thang máy đang đến gần. Sao thang máy chậm thế không biết? Rồi bất ngờ cánh cửa mở ra và Jess xuất hiện, vận quần jeans và áo phông cộc tay màu xám, tay rách ba lỗ.

“Xin chào!” tôi hét lên, chạy tới. “Chào mừng chị! Kỳ cuối tuần này chúng ta có thể làm gì tùy thích! Gì cũng được! Chỉ cần chị nói ra thôi! Chị là sếp!”

Jess không nhúc nhích chị dường như đang đóng băng tại chỗ.

“Chào chị, Jess,” Luke nói, điềm đạm hơn. “Chào mừng đến London.”

“Chị vào nhà đi!” tôi dang rộng tay. “Cứ tự nhiên chị nhé. Không có quả bơ nào ở đây đâu!”

Jess nhìn tôi chằm chằm, nghi ngại, rồi liếc mắt sang nút bấm thang máy, gần như thể chị lại muốn đi xuống.

“Để em xách túi cho chị,” Luke nói. “Hội thảo của chị thế nào?”

Anh kéo Jess vào căn hộ, và chị cảnh giác nhìn quanh.

“Ổn cả, cảm ơn cậu,” chị nói. “Chào em, Becky.”

“Chào chị! Thật tuyệt là chị lại ở đây! Để em chỉ cho chị phòng của chị.”

Tôi mở cửa phòng dành cho khách một cách tự hào, chờ chị nhận xét gì đấy về bức tranh hang động, hoặc tờ Nguyệt san Potholing. Nhưng chị chẳng nói gì cả, chỉ “Cảm ơn,” khi Luke đặt túi chị xuống.

“Nhìn này,” tôi chỉ tay. “Đó là một cái hang đấy!”

“Ừm... phải,” Jess nói, trông hơi hoang mang.

Mọi người ngừng lại một chút - và tôi cảm thấy một gợn sóng báo động.

“Chúng ta cùng uống gì đi!” tôi kêu lên. “Mở một chai sâm panh nào!”

“Becky... mới bốn giờ thôi mà,” Luke nói. “Có lẽ một tách trà sẽ hợp hơn chẳng

“Chị sẽ rất thích một tách trà,” Jess nói.

“Vậy thì trà!” tôi nói. “Ý kiến xuất sắc!”

Tôi dẫn đường, và Jess theo vào bếp, sắm soi toàn bộ căn hộ.

“Chỗ này đẹp quá,” chị nói.

“Becky đã mất rất nhiều công đấy,” Luke nói một cách dễ chịu. “Chị phải nhìn thấy nó giờ này tuần trước cơ. Bọn em đã có hàng đồng thứ mua về sau tuần trăng mật... và chị không thể nào di chuyển được giữa đồng đồ đó.” Anh lắc đầu. “Anh vẫn không biết sao mà em làm được, Becky ạ.”

“Ôi, anh biết đấy,” tôi khiêm tốn lên tiếng. “Chỉ là vấn đề sắp xếp thôi mà.”

Tôi bật ấm đun nước trong khi Gary đi vào bếp.

“Đây là cộng sự của em, Gary,” Luke nói. “Đây là chị gái cùng cha khác mẹ của Becky, Jess. Chị ấy đến từ Cumbria.”

“A!” Gary nói khi anh bắt tay Jess. “Tôi biết Cumbria. Một vùng rất đẹp của đất nước. Chị sống ở vùng nào của Cumbria?”

“Một ngôi làng tên là Scully,” Jess đáp. “Nơi đó khá thôn dã. Rất khác ở đây.”

“Tôi đã đến Scully rồi!” Gary nói. “Nhiều năm trước. Có phải gần đó có một đường đi bộ rất nổi tiếng không nhỉ?”

“Chắc anh đang nói tới đỉnh Scully.”

“Chính là nó! Chúng tôi đã cố trèo lên, nhưng thời tiết đã thắng. Suýt thì ngã lộn cổ xuống cái đồi rất kinh ấy.”

“Trèo lên đỉnh đồi có thể là một việc nguy hiểm,” Jess nói. “Anh phải biết anh đang làm gì. Những tên ngốc thường trèo từ phía Nam và gặp đủ thứ rắc rối.”

“Chính tôi đây,” Gary vui vẻ nói. “Nhưng để được ngắm cảnh đẹp đến thế thì cũng đáng. Những bức tường xây bằng đá xếp lên nhau không cần chất gắn kết thật là ngoạn mục,” anh nói thêm với Luke. “Như một tác phẩm nghệ thuật. Dài hàng dặm hàng dặm, vắt ngang ngôi làng, như kéo dài mãi.”

Tôi lắng nghe đoạn hội thoại một cách cực kỳ say sưa. Tôi muốn biết thêm một chút về nông thôn nước Anh. Tôi cũng thích được đến thăm vài bức tường xây bằng đá không cần chất kết dính. Ý tôi là, tất cả những gì tôi biết là London và Surrey, mà như thế thì thực chất chỉ có London thôi.

“Chúng ta nên mua một ngôi biệt thự ở Cumbria!” tôi hớn hờ nói. “Ở làng của Jess ấy! Rồi bọn em có thể được gặp chị thường xuyên,” tôi nói thêm với Jess. “Như thế không tuyệt sao?”

Im lặng khá lâu.

“Ừ,” cuối cùng Jess nói. “Tuyệt.”

“Anh không nghĩ chúng ta sẽ mua bất cứ một biệt thự nào trong tương lai gần,” Luke nói. “Chúng ta đang có giới hạn chi tiêu, nhớ không?”

“Có, em nhớ,” tôi phản bác. “Và em vẫn đang tuân thủ đây, đúng chưa?”

“À, ừ,” Luke nói. “Thật không thể tin được là em vẫn đang tuân thủ.” Anh nhìn hộp bánh quy Fortnum trên bệ. “Cho dù, nói thật là, anh chẳng hiểu sao mà em lại làm được.” Anh mở tủ lạnh. “Nhìn tất cả những thứ này này. Quả ôliu nhỏ... tôm hùm xông khói... và thế này mà là tiết kiệm à?”

Tôi không thể ngăn mình cảm thấy một niềm tự hào nho nhỏ. Tất cả số đồ ăn đó là nhờ bán những cái đồng hồ Tiffany! Tôi vui quá nên đã đi thẳng ra cửa hàng mua về một giỏ đầy những đồ ăn Luke thích.

“Chỉ là vấn đề quản lý gia đình sao cho tốt ấy mà,” tôi thờ ơ nói.

“Hmm.” Luke nhìn tôi nghi ngờ, rồi quay sang Gary. “Chúng ta phải tiếp tục thôi.”

Hai người đàn ông ra khỏi bếp để lại tôi một mình với Jess. Tôi ngồi lên cái ghế quầy bar đối diện chị.

“Ừm!” tôi nói. “Chị thích làm gì nào?”

“Chị thế nào cũng được,” Jess nói, nhún vai.

“Tùy chị mà! Hoàn toàn đây!”

“Chị không quan trọng đâu.” Jess uống một ngụm trà.

Căn bếp tĩnh lặng, không có tiếng động gì ngoài tiếng nước tí tách rỏ từ vòi xuống bồn rửa.

Thế cũng được thôi. Đây chỉ là một trong số các khoảnh khắc yên tĩnh, thấu hiểu mà bạn có thể có với những thành viên gia đình. Trên thực tế, nó chứng tỏ rằng chúng tôi hoàn toàn thoải mái với nhau chứ không phải ngượng ngùng xa cách hay gì khác...

Ôi trời ơi, nói đi. Xin chị đây.

“Chị muốn tập tành một chút,” Jess bắt ngờ nói. “Thường thì chị vẫn tập hàng ngày. Nhưng tuần này chị chưa có thời gian.”

“Được!” tôi sung sướng nói. “Đó là một ý tưởng tuyệt vời! Em cũng sẽ tập.”

“Thật không?” Trông Jess rất ngạc nhiên.

“Tất nhiên rồi!” tôi uống ngụm trà cuối cùng, rồi đặt cái tách xuống. “Em đi chuẩn bị ngay đây.”

Thật là một ý tưởng hết sảy. Cùng nhau tập thể dục sẽ khiến bạn thấy gắn bó với nhau hơn! Chúng tôi có thể đến Câu lạc bộ Taylors Health ở góc phố, nơi tôi là thành viên đặc biệt, khởi động một chút, rồi ra quầy bán nước hoa quả. Tôi biết quầy bán nước hoa quả sẽ mở cửa, bởi tôi đã ở đó rất nhiều lần trước đây, cũng tầm giờ này.

Và tôi đoán phòng tập cũng sẽ mở cửa, dưới tầng.

Hay là tầng trên nhỉ?

Sao cũng được. Chỗ nào mà chẳng thế.

Tôi giật mạnh cửa tủ quần áo và kéo ngăn kéo đựng đầy đồ tập ra. Mình có thể mặc bộ tập có áo khoác, trừ việc nó sẽ quá nóng... hoặc mặc cái áo màu hồng sành điệu kia, nếu mình chưa nhìn thấy một em ở quầy nước hoa quả cũng có một cái y hệt...

Cuối cùng tôi cũng đã chọn được một bộ gồm quần bó sát màu đen với dải sọc dọc hai bên và áo phông cộc tay trắng, cộng thêm đôi giày hi-tech kỳ diệu tôi mua ở Mỹ. Đôi này khá đắt nhưng, như tờ quảng cáo nói, nó có cấu tạo cân bằng sinh cơ học với đế kép dày gấp đôi. Cộng thêm thiết kế tiên tiến giúp bạn có thể chạy không ngừng nghỉ từ đường chạy marathon bằng phẳng đến những đoạn leo núi gập ghềnh.

Tôi nhanh chóng đóng bộ đồ vào, buộc tóc đuôi ngựa cao, đeo thêm đồng hồ thể thao hàng hiệu Adidas. (Điều này chứng tỏ Luke đã sai. Tôi biết là lúc nào đó tôi sẽ cần đến một chiếc đồng hồ thể thao mà.) Tôi vội vàng tới phòng dành cho khách và gõ cửa.

“Chào chị!”

“Vào đi.” Giọng Jess nghe như bị ngạt mũi và có vẻ hơi lạ. Tôi rón rén đẩy cửa. Chị đã thay đồ xong, giờ đang mặc một chiếc quần soóc cũ màu xám với áo phông cộc tay ngắn ngang eo, và trước sự ngạc nhiên của tôi, chị đang nằm trên sàn nhà.

Chị đang chống đẩy - tôi chợt nhận ra khi toàn thân chị nhấc lên khỏi mặt đất. Ôi. Chị ấy giỏi quá đi mất. Tôi chưa từng thấy ai có một phần bụng rắn chắc như thế bao giờ, trừ trong video của Cindy Crawford.

Giờ thì chị đang thực hiện những động tác gập bụng mà tôi chưa từng làm nổi quá ba cái.

“Thế... chúng ta đi chứ?” tôi nói.

“Đi đâu cơ?” chị đáp mà không hề ngừng lại.

“Đến phòng tập! Em tưởng chị muốn...” tôi nói nhỏ dần khi chị bắt đầu nâng chân lên khỏi mặt đất.

OK, chị ấy chỉ đang chứng tỏ thôi.

“Chị không cần đi đâu cả. Tập ở đây là được rồi.”

Ở đây? Chị ấy đùa à? Ở đây làm gì có gương. Không có kênh MTV. Cũng chẳng có quầy bán nước hoa quả.

Tôi chợt để ý thấy vết sẹo hình con rắn trên ống quyển của Jess. Tôi đang định hỏi sao lại thế thì chị đã nhận ra tôi đang nhìn và đỏ mặt.

Có lẽ chị ấy hơi nhạy cảm. Tốt hơn là mình không nên nhắc tới nó. Thay vào đó tôi nói, “Chị có cần tạ không?”

“Chị có rồi.” Chị thò tay vào ba lô và lôi ra hai chai đầy cát.

Đó là tạ của chị ấy sao?

“Chị sẽ không bao giờ đến gần một phòng tập,” chị nói, bắt đầu nâng hai chai cát qua đầu. “Phí tiền. Một nửa số người đến phòng tập chẳng tập tành gì cả. Họ mua những bộ đồ tập đắt tiền rồi chẳng bao giờ thêm động tới. Làm thế để làm gì cơ chứ?”

“Ừ, chính xác đấy!” tôi nói nhanh. “Em hoàn toàn đồng ý.”

Jess ngừng lại và chỉnh tư thế cầm một chai cát. Sau đó mắt chị dừng lại ở đằng sau quần tôi.

“Cái gì đây?” chị hỏi.

“Gì ạ?” tôi đưa tay mò quanh mình.

Khỉ thật. Mảnh giấy ghi giá tiền đang thò ra.

“À... không có gì!” tôi nói, vội vàng nhét nó vào trong. “Em sẽ đi và lấy... mấy quả tạ ỳnh.”

Khi quay lại từ căn bếp với hai chai nước khoáng Evian, tôi không thể không cảm thấy một chút chùng hững. Đây không hoàn toàn giống như những gì tôi tưởng tượng ra. Tôi đã hình dung hai chúng tôi chạy trên máy tập, chẳng đổ giọt mồ hôi nào, trong tiếng nhạc xập xình và ánh đèn tập khiến tóc chúng tôi rục rịch.

Nhưng dù thế nào thì cũng không sao.

“Thế... em nên tập theo chị, đúng không?” tôi nói, ra thăm với Jess.

“Chị đang định tiếp tục tập cơ tay,” Jess nói. “Động tác này khá đơn giản.” Chị bắt đầu đưa cánh tay lên xuống, và tôi bắt chước chị. Trời ơi, chị tập nhanh quá, có phải thế không nhỉ?

“Em bật nhạc lên nhé?” tôi nói sau một lúc.

“Chị không cần nhạc,” Jess nói.

“Vâng. Em cũng không cần,” tôi liến thoắng.

Cánh tay tôi bắt đầu đau. Thế này không thể nào lại tốt cho tay được, chắc chắn luôn. Tôi đưa mắt qua Jess, nhưng chị đang đều đặn nâng lên hạ xuống. Tôi làm ra vẻ tự nhiên cúi xuống, giả vờ thắt lại dây giày. Rồi tôi chợt nảy ra một ý.

“Em ra ngoài một lát,” tôi nói, và khấn trương ra khỏi phòng đi vào bếp tiếp. Một lát sau tôi quay lại, mang theo hai chai màu bạc thanh mảnh.

“Đồ uống bổ dưỡng đây,” tôi nói tự hào, đưa cho Jess một chai. “Để chị tái cân bằng.”

“Để chị làm gì cơ?” Jess đặt một chai cát xuống và nhíu mày.

“Trên vỏ chai nói thế mà, chị xem này,” tôi giải thích. “Nó gồm thảo dược và vitamin cần thiết cho cuộc sống được pha trộn theo công thức độc đáo.”

Jess soi kỹ cái nhãn.

“Chỉ có đường và nước thôi em. Nhìn này. Nước... xirô glucô...” Chị đặt nó xuống. “Chị không uống đâu, cảm ơn em.”

“Nhưng nó có các thành phần đặc biệt mà!” tôi ngạc nhiên nói. “Nó giúp lấy lại cân bằng, phục hồi và dưỡng ẩm làn da từ bên trong.”

“Làm thế nào mà nó làm như thế được?”

“Em... không biết.”

“Cái này bao nhiêu thế?” Jess lại cầm chai nước lên và nhìn mác giá. “Những £2,95!” Chị gần như cảm thấy bị xúc phạm. “Ba bảng cho đường và nước à? Em có thể mua một bao tải hai mươi cân khoai tây với số tiền đó!”

“Nhưng... em không muốn một bao tải hai mươi cân khoai tây.”

“Thế thì em nên mua đi!” Jess nói. “Khoai tây là một trong những thực phẩm giàu dinh dưỡng và kinh tế nhất hiện nay.” Chị nhìn tôi quở trách. “Người ta không đánh giá đúng khoai tây. Nhưng em có biết rằng vỏ một củ khoai tây còn có nhiều vitamin C hơn một quả cam không?”

“Ồ... không,” tôi căng thẳng nói. “Không, em không biết.”

“Em có thể sống tốt chỉ bằng khoai tây và sữa.” Chị lại bắt đầu nâng tạ. “Em sẽ có đủ mọi chất dinh dưỡng cơ thể cần, chỉ từ hai thứ này thôi.”

“Vâng!” tôi nói. “Như thế... thật sự tốt! Thôi... em sẽ đi tắm đây.”

Khi đóng cửa phòng ngủ, tôi cảm thấy cực kỳ hoang mang. Toàn bộ chuyện về khoai tây là thế nào vậy? Tôi thậm chí còn không hiểu làm sao bọn tôi lại rơi vào chủ đề này.

Tôi đi dọc hành lang và thấy Luke qua cửa phòng làm việc, đang lấy một thư xuống khỏi giá.

“Trông em rất ra dáng thể thao,” anh nói, ngược mắt nhìn tôi. “Đang định đến phòng tập à?”

“Jess và em đang tập cùng nhau,” tôi đáp, lúc lắc món tóc đuôi ngựa.

“Tuyệt. Vậy hai chị em thân thiết chứ?”

“Bọn em thân thiết cực kỳ!” tôi nói, tiếp tục đi dọc hành lang.

Điều này... tôi nghĩ cũng đúng. Cho dù nói thật là khó mà nói được Jess thì thế nào. Chị ấy chẳng làm cho bạn choáng ngợp mấy.

Nhưng dù sao đến giờ mọi chuyện vẫn ổn. Chúng tôi còn tập thể dục cùng nhau nữa, chúng tôi có thể tự thưởng ình! Cái chúng tôi cần là một chút đồ uống, và một chút không khí tiệc tùng, thêm chút âm nhạc nữa. Rồi chúng tôi sẽ thoải mái hơn.

Khi tắm, tôi bắt đầu thấy phấn khích. Không gì có thể sánh được với một đêm tuyệt vời của các cô gái. Suze và tôi từng có rất nhiều buổi tối tuyệt vời khi chúng tôi còn bên nhau. Có lần Suze bị một tên bạn trai đáng ghét bỏ rơi và suốt buổi tối chúng tôi đã lấy tên anh ta để viết thư hỏi cách chữa chứng bất lực của đàn ông. Cũng có lần chúng tôi pha rượu whisky với bạc hà và cả hai suýt nữa đã say túy lúy. Đã có lần chúng tôi quyết định đi nhuộm tóc đỏ rồi phải tìm mãi mới thấy một hàng làm tóc 24/24. Và có bao nhiêu buổi tối khác chẳng có điều gì đặc biệt xảy ra, chúng tôi chỉ cùng nhau xem phim, ăn pizza, nói chuyện và cười, tận hưởng thời gian bên nhau.

Tôi ngưng lại khi đang tóc đỏ. Kỳ lạ thật, việc thôi nói chuyện với Suze ấy. Cô ấy vẫn chưa gọi lại lần nào kể từ khi tôi nói có chị gái. Tôi cũng không gọi. Cầm tôi cứng đờ. Đời là thế đấy. Người ta luôn tìm thấy bạn bè mới và chị em mới. Điều này được gọi là chọn lọc tự nhiên.

Và Jess với tôi sẽ có thời gian tuyệt diệu đêm nay. Tuyệt hơn tôi từng có với Suze.

Tôi mặc quần jeans và áo phông với chữ TÌNH CHỊ EM màu bạc in nổi, bật đèn bàn phấn rồi lôi mọi đồ trang điểm mà tôi có ra. Tôi lục lọi trong một chiếc hộp dưới gầm giường và tìm được ba bộ tóc giả, bốn bộ tóc nổi, mi giả, keo xịt bóng và hình xăm dùng một lần. Sau đó tôi mở cái tủ đặc biệt của mình ra. Tất cả giày dép của tôi đều cất ở đây.

Tôi yêu tủ giày của mình.

Tôi muốn nói là tôi thực sự yêu tủ giày của mình. Đó là thứ tuyệt vời nhất trên toàn thế giới! Tất cả giày dép của tôi đều được sắp xếp vào từng ngăn duyên dáng, và thậm chí trong tủ còn gắn cả bóng đèn để bạn có thể nhìn thấy chúng rõ hơn. Tôi nhìn ngăn đựng toàn giày hiệu L.K. Bennett và Jimmy Choo một lát, sung sướng vô ngần, rồi chọn đôi trông buồn cười nhất, cao gót, có trang kim và quăng lên giường.

Buổi hóa trang đã sẵn sàng!

Tiếp theo là phòng khách. Tôi lôi đồng đĩa phim yêu thích ra xếp thành hình cái quạt trên sàn rồi thêm vào hàng chồng tạp chí. Quay lại bếp, tôi trút hết bim bim, bỏng ngô và kẹo ra bát, đốt vài ngọn nến và mở sâm panh. Khi tôi nhìn quanh bếp, mặt đá granit đang lấp lánh, đồ đạc làm bằng i nóc bắt sáng ánh lên. Trông thật là đẹp.

Gần sáu giờ tối rồi. Giờ chắc Jess đã tập xong. Tôi tiến tới phòng dành cho khách và gõ cửa.

“Chị Jess?” tôi ngập ngừng.

Không trả lời. Chắc là chị đang tắm hay gì đó.

Nhưng khi trở lại bếp, bất ngờ tôi nghe thấy tiếng chị vang ra từ phòng làm việc. Kỳ ghê! Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa - và Jess đang ở đó, ngồi chỗ máy tính giữa Gary và Luke, chăm chăm nhìn màn hình màu xanh lá cây, nói chuyện.

“Các anh có thể chen đồ họa vào như thế này,” Jess nói, lách cách gõ bàn phím. “Và làm cho khớp với nhạc nền. Tôi có thể làm giúp các anh, nếu các anh muốn.”

“Chuyện gì thế này?” tôi ngạc nhiên nói.

“Đây là CD mới về công ty,” Luke nói. “Bọn làm nó chẳng có ý tưởng sáng sủa nào cả. Mọi thứ đều cần sửa lại.”

“Chị của chị đúng là một chuyên gia thật sự về phần mềm này!” Gary nói.

“Tôi mới biết gần đây thôi,” Jess nói, nhấp chuột liên tay. “Cả trường đại học tôi học đã áp dụng nó từ năm ngoái. Mà tôi cũng hơi có máu công nghệ. Tôi thích những thứ thế này.”

“Tuyệt quá đi mất!” tôi nói. Tôi tần ngần ở cửa một lát khi Jess gõ bàn phím một lúc nữa. “Thế... chị có muốn ra ngoài này uống gì không? Em đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng ột đêm tuyệt vời dành cho các cô gái.”

“Anh xin lỗi,” Luke nói, nhìn tôi như thể giờ mới nhận ra. “Bọn em đã giữ chị lâu quá. Ở đây bọn em ổn rồi. Dù sao cũng cảm ơn chị!”

“Cảm ơn!” Gary nhắc lại.

Cả hai đều nhìn chị ngưỡng mộ, tôi không khỏi thấy ghen tị.

“Đi nào!” tôi tươi tỉnh nói. “Sâm panh đang đợi.

“Cảm ơn chị lần nữa, Jess,” Luke nói. “Chị đúng là một ngôi sao!”

“Không có gì.” Jess đứng dậy và theo tôi ra khỏi phòng.

“Trời ơi!” tôi nói ngay khi biết họ không nghe thấy nữa. “Tất cả những gì trong đầu họ là máy tính!”

“Chị thích máy tính,” Jess nói.

“Ừm... em cũng thế,” tôi vội vàng quay về theo lối cũ. “Tuyệt đối thích.” Kể ra thì cũng đúng.

Ý tôi là, tôi thích eBay.

Khi dẫn Jess vào bếp, tôi cảm thấy niềm phấn khích đang trào dâng. Tôi với tay lấy cái điều khiển đầu đĩa và một lát sau bản Sister Sledge đã vang lên to hết cỡ từ loa trong bếp. Tôi đã mua cả album ấy đặc biệt dành cho dịp này!

“ ‘Chúng ta là gia đình!’ ” tôi hát theo, trong lúc lấy chai sâm panh ra khỏi xô đá. Tôi bật nắp. “Uống sâm panh nào!”

“Chị thích một thứ gì đây không còn, nếu em có,” chị nói, thờ ơ nhìn chai rượu. “Uống sâm panh chị hay bị đau đầu.”

“Ôi,” tôi nói, ngập ngừng. “Vâng... OK!”

Tôi rót cho chị một cốc nước tinh khiết Aqua Libra rồi nhanh chóng cất cái chai đi trước khi chị nhìn thấy giá và lại bắt đầu nói về khoai tây.

“Em nghĩ tối nay chúng ta chỉ nên thư giãn thôi,” tôi nói át tiếng nhạc. “Chỉ tận hưởng... buồn chuyện... vui về

“Nghe hay đấy,” Jess nói, gật đầu.

“Và ý tưởng của em là, chúng ta có thể hóa trang!”

“Hóa trang?” Trông Jess như thể chị mới nghe từ đó lần đầu.

“Đi với em!” Tôi kéo chị dọc hành lang vào phòng ngủ. “Chúng ta có thể trang điểm cho nhau... thử các loại quần áo khác nhau... em có thể sấy tóc cho chị nếu chị thích...”

“Chị không biết nữa.” Vai Jess đang so lại một cách thiếu thoải mái.

“Sẽ vui lắm à xem! Xem này, chị ngồi xuống trước gương đi. Thử đội một bộ tóc giả của em xem!” Tôi đội bộ tóc vàng kiểu Marilyn Monroe lên đầu mình. “Tuyệt không?”

20. Chương 13 Phần 2

Jess ngập ngừng.

“Chị ghét gương lắm,” chị nói. “Và không bao giờ trang điểm.”

Tôi nhìn chị chằm chằm, hơi bối rối. Sao lại có người ghét gương được nhỉ?

“Ngoài ra, chị hạnh phúc với bề ngoài của mình,” chị nói thêm như để tự bào chữa.

“Tất nhiên rồi!” tôi kinh ngạc nói. “Đấy không phải là vấn đề! Chỉ là để... chị biết đấy. Vui thôi mà.”

Jess không nói gì.

“Nhưng sao cũng được!” tôi nói, cố giấu thất vọng. “Chỉ là một ý tưởng thôi mà. Chúng ta không nhất thiết phải thực hiện nó.”

Tôi bỏ bộ tóc kiểu Marilyn ra và tắt đèn bàn phấn. Căn phòng ngay lập tức trở nên gần như âm đạm. Cũng giống như tôi đang cảm thấy. Thật sự tôi đã mong chờ được trang điểm cho Jess. Tôi đã nghĩ ra biết bao ý tưởng cho đôi mắt chị.

Nhưng không sao. Chúng tôi vẫn có thể có một buổi tối vui vẻ!

“Chúng ta sẽ... xem phim chứ?” tôi đề nghị.

“Chắc chắn rồi.” Jess gật đầu.

Dù sao thì một bộ phim cũng hay hơn. Ai mà chẳng thích phim, ngoài ra đến đoạn nào chán ra còn có thể buồn chuyện nữa. Tôi dẫn chị vào phòng khách và hồ hởi ra hiệu về đám đĩa phim xếp thành hình quạt trên sàn nhà. “Chị chọn phim đi. Tất cả đĩa đều ở đây.”

“Ừ.” Jess bắt đầu xem xét đồng đĩa.

“Chị có thích phim Bốn đám cưới không?” Tôi gợi ý cho chị. “Hay là Không ngủ ở Seattle... Khi Harry gặp Sally...”

“Phim gì cũng được,” cuối cùng Jess nói, ngược lên. “Em chọn đi.”

“Chị phải có một bộ phim yêu thích chứ!”

“Những phim này không phải thể loại chị thích,” Jess nói, hơi nhăn mặt. “Chị thích một bộ phim nặng ký hơn một chút.”

“Ôi,” tôi nói. “Thôi được. Em có thể đi thuê một đĩa khác nếu chị muốn! Không đến năm phút đâu. Chị chỉ cần nói với em là chị thích phim gì thôi...”

“Được rồi mà. Chị không muốn em phải ra ngoài.” Chị nhún vai. “Ta xem một trong số này là được rồi.”

“Đừng ngốc thế!” tôi vừa nói vừa cười. “Nếu chị không thích thì chúng ta sẽ không xem! Chúng ta có thể làm... một điều gì đó khác! Không sao đâu mà!”

Tôi cười với Jess, nhưng trong lòng thấy hơi băn khoăn. Tôi không chắc nên đưa ra ý tưởng gì nữa. Kế hoạch dự phòng của tôi là băng karaoke Dancing Queen - nhưng có gì đó mách bảo tôi rằng chị cũng sẽ không hát. Thêm nữa, chúng tôi đâu có đội tóc giả.

Sao mọi thứ lại trở nên gương gạo thế này? Tôi đã nghĩ rằng lúc này thì chúng tôi đang cười như điên rồi. Tôi cứ tưởng chúng tôi sẽ vui.

Ôi trời. Chúng tôi không thể nào cứ im lặng ngồi suốt đêm. Tôi sắp cạn ý tưởng rồi.

“Nhìn này chị Jess,” tôi nói, rướn người về phía trước. “Em muốn làm bất cứ thứ gì chị muốn làm. Nhưng chị phải hướng dẫn em. Thế nên chị hãy... thành thật. Nếu em không mời chị đến đây dịp cuối tuần thì giờ này chị đang làm gì?”

“À...” Jess nghĩ một lát. “Chị sẽ đang dự một cuộc gặp về môi trường. Chị là nhà hoạt động trong một nhóm địa phương. Bọn chị vận động nâng cao ý thức, tổ chức biểu tình và điều hành phản đối... những việc kiểu như thế.”

“Thế thì chúng ta làm thế đi!” tôi hào hứng nói. “Hãy tổ chức một cuộc biểu tình! Sẽ vui lắm đấy! Em có thể làm một số biểu ngữ...”

Trông Jess có vẻ bối rối.

“Một vụ biểu tình vì cái gì?”

“Ừm... em không quan tâm! Gì mà chẳng được. Chị là khách mà... chị chọn đi!”

Jess chỉ nhìn tôi chằm chằm, không tin vào mắt mình.

“Em không thể cứ thế mà tổ chức biểu tình được. Em phải bắt đầu bằng vấn đề. Bằng sự lo ngại về môi trường. Những việc này không phải để vui.”

“OK,” tôi vội vàng nói. “Quên chuyện biểu tình đi. Thế nếu không phải là cuộc họp mặt thì chị sẽ làm gì? Và cho dù là gì... thì chúng ta cũng sẽ làm. Cùng nhau!”

Jess nhúu mày suy nghĩ, còn tôi nhìn mặt chị khắp khối hy vọng. Và bất chợt tò mò. Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình đang thực sự tìm hiểu chị gái mình.

“Có lẽ là chị đang ngồi kiểm kê tài khoản,” cuối cùng chị nói. “Thật ra chị cũng mang giấy tờ đi, chẳng may có thời gian thì sẽ làm.”

Kiểm kê tài khoản. Vào một buổi tối thứ Sáu. Kiểm kê tài khoản.

“Được!” cuối cùng tôi cũng nặn ra được một tiếng. “Tuyệt cú mèo! Được rồi, thế thì... cùng kiểm kê tài khoản nào!”

OK. Thế này là ngon rồi. Thế này là tốt rồi.

Hai chúng tôi ngồi trong bếp, cùng nhau tính toán. Ít nhất thì Jess cũng đang tính toán chi tiêu của chị. Còn tôi không chắc lắm về việc mình làm gì.

Tôi viết chữ Tài khoản ở đầu tờ giấy và gạch chân hai lần.

Mỗi lần Jess ngẩng lên, chị rất hay ngẩng lên, là tôi lại vội vàng nguệch ngoạc mấy dòng, chỉ để trông như tôi đang làm việc này. Đến lúc đó trên trang giấy của tôi có viết:

20 bảng... ngân sách... 200 triệu bảng... Xin chào, tên tôi là Becky...

Jess đang nhú mày trên một mớ giấy tờ trông như thông báo tình hình tài khoản của ngân hàng, đọc ngược đọc xuôi rồi tham khảo một cuốn sổ theo dõi tiền gửi nhỏ.

“Có gì không ổn không chị?” tôi nói một cách thông cảm.

“Chị đang tìm xem đã ghi một khoản tiền nho nhỏ vào chỗ nào,” chị nói. “Có lẽ là đã viết trong một sổ nhật ký thu chi chung khác.” Chị đứng dậy. “Chị sẽ quay lại ngay.”

Khi chị rời bếp tôi uống một ngụm sâm panh và liếc về phía đám giấy thông báo của ngân hàng.

Hiển nhiên tôi không định nhìn chúng hay gì khác. Đó là tài sản riêng của Jess và tôi tôn trọng điều đó. Đó không phải việc của tôi. Không hề chút nào. Chỉ có điều, chân tôi ngứa quá. Thật sự là ngứa. Tôi nghiêng người để gãi... rồi nghiêng thêm chút nữa... rồi chút nữa... cho đến khi tôi bắt được con số ở cuối trang thông báo tình hình tài khoản.

£30.002.

Tôi vội vàng nhồm dầy lần nữa, suýt cộc đầu vào cốc sâm panh của mình. Ba mươi nghìn bảng? Ba mươi nghìn bảng.

Đó là số tiền chi trội lớn hơn cả của tôi. Thật sự!

Giờ thì mọi thứ bắt đầu trở nên dễ hiểu. Mọi thứ về đúng vị trí của nó. Thảo nào chị tự làm tạ để tập. Thảo nào chị mang bình đựng cà phê theo khắp nơi. Chị có lẽ đang có một động lực kinh tế, như tôi từng có. Chị có lẽ đã đọc cuốn Kiểm soát tiền của bạn của David E. Barton!

Trời ơi, ai mà biết được cơ chứ?

Khi Jess trở lại bếp, tôi không thể không nhìn chị bằng con mắt khác. Chị cầm một thông báo ngân hàng lên và thở dài nặng nhọc - và tôi cảm thấy làn sóng yêu mến chị vô bờ chợt dâng lên. Đã bao nhiêu lần tôi từng cầm thông báo của ngân hàng lên và thở dài cơ chứ? Chúng tôi đúng là cạ cứng rồi!

Chị lại nghiên cứu kỹ những con số, trông vẫn lo lắng, ừ thì rõ, với một số nợ khổng lồ như thế!

“Này,” tôi nói với một nụ cười thông hiểu. “Chị vẫn đang cố nhớ xem đã tiêu số tiền đó vào đâu à?”

“Nó phải ở đâu đấy quanh đây.” Chị nhú mày và chuyển sang một thông báo khác.

Trời ơi, có khi ngân hàng sắp phong tỏa tài khoản của chị rồi cũng nên. Tôi phải cho chị vài lời khuyên mới được.

Tôi ngả người về phía trước, thì thào bí mật.

“Ngân hàng đúng là một cơn ác mộng, đúng không chị?”

“Ngân hàng là lũ vô dụng,” chị đáp, gật đầu.

“Đôi khi em tự hỏi sao bọn ngân hàng cứ gửi cho chúng ta những bảng kê tiền vượt chi nếu họ cứ không hề thông cảm như thế...”

“Chị không có bằng kê vượt chi,” chị nói, trông như không hiểu tôi nói gì

“Nhưng...”

Tôi ngừng lại khi lời chị chạm đến óc tôi. Chị không bị vượt chi. Điều đó nghĩa là...

Tôi thấy hơi choáng.

Nghĩa là ba mươi nghìn bằng đó thật ra là...

Là tiền có trong tài khoản?

“Becky, em có sao không?” Jess nhìn tôi một cách kỳ lạ.

“Em... ồ!” Tôi nói bằng một giọng lạ lùng và uống ừng ực mấy ngụm sâm panh, cố gắng tỉnh táo trở lại.

“VẬY... là chị không bị âm tài khoản. Điều đó thật tốt! Thật tuyệt!”

“Cả đời chị chưa bao giờ bị âm tài khoản,” Jess cả quyết nói. “Chị chỉ không nghĩ ngân hàng là cần thiết thôi. Ai cũng có thể quản lý chi tiêu nếu họ thật sự muốn. Những người bị nợ nần chỉ do thiếu kiểm soát bản thân. Không bao biện được.” Chị bắt đầu vuốt thẳng đồng giấy tờ, rồi ngừng lại. “Nhưng em từng là một phóng viên tài chính, đúng không? Mẹ em đã cho chị xem mấy bài báo của em. Nên chắc em phải biết hết mấy điều này rồi.”

Đôi mắt màu hổ phách của chị nhìn vào mắt tôi đầy chờ đợi và tôi cảm thấy sự lo lắng đang nhói lên một cách lồ lộ. Tôi chợt không chắc có muốn chị biết về tình hình tài chính hiện tại của tôi hay không. Sự thật trăm phần trăm thì chắc chắn là không rồi.

“Em... ừm... chắc chắn rồi!” tôi nói. “Tất nhiên là em biết. Tất cả chỉ là vấn đề... vấn đề lên kế hoạch trước và quản lý cẩn thận.”

“Chính xác!” Jess tán thành. “Khi có bất cứ khoản tiền nào, việc đầu tiên chị làm là để riêng ra một nửa để tiết kiệm.”

Một nửa? Đến bố tôi cũng không tiết kiệm nhiều đến thế.

“Quá tuyệt!” tôi cố nói. “Đó là lựa chọn khôn ngoan duy nhất.” Tôi hoàn toàn sốc. Khi còn là phóng viên tài chính, tôi từng viết những vài bài báo khuyên người ta lúc nào cũng nên tiết kiệm một phần số tiền mình có. Nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ có người tiết kiệm đến một nửa.

Jess nhìn tôi với một sự thích thú mới mẻ và thậm chí cả quý mến nữa.

“Thế... em cũng làm thế, đúng không, Becky?”

Trong vài giây tôi không thể hình thành nổi một câu trả lời.

“À... vâng!” cuối cùng tôi nói, hắng giọng. “Có lẽ không hẳn là chính xác một nửa mỗi tháng...”

“Chị cũng thế mà.” Mặt chị dần ra thành một nụ cười. “Đôi khi chị chỉ có thể tiết kiệm được hai mươi phần trăm.”

“Hai mươi phần trăm!” tôi yếu ớt nhắc lại. “Thôi... không sao. Chị không nên tự trách mình.”

“Nhưng chị thật sự thấy rất tệ,” Jess nói, nghiêng người ra phía trước, qua cái bàn. “Em hẳn là hiểu điều đó.”

Tôi chưa từng thấy gương mặt chị lại cởi mở thế bao giờ. Trời ơi. Chúng tôi đang gắn bó.

“Hai mươi phần trăm của cái gì?” Tiếng Luke vang lên khi anh và Gary cùng đi vào bếp, trông cả hai đều có vẻ đang vui.

Có lẽ đã đến lúc chuyển chủ đề cuộc nói chuyện.

“À... không có gì!” tôi nói.

“Bọn tôi chỉ đang nói về chuyện tiền nong,” Jess nói với Luke. “Chúng tôi đang kiểm tra tài khoản của mình.”

“Tài khoản của em á?” Luke nói, bật cười. “Tài khoản gì vậy, Becky?”

“Anh biết mà!” tôi cao giọng nói. “Chuyện tiền nong của em và những thứ tương tự vậy.”

“À.” Luke gật đầu, lồi trong tủ lạnh ra một chai rượu. “Thế em đã gọi đội SWAT chưa? Cả hội Chữ Thập Đỏ nữa?”

“Ý cậu là gì?” Jess nói, không hiểu.

“Theo truyền thống thì họ luôn được gọi đến những vùng xảy ra thảm họa, đúng không?” Anh cười với tôi.

“Này!” tôi nói nhanh, cố chuyển chủ đề. “Có ai... ờ... xem East Enders tối qua không?”

Dường như không ai nghe thấy tôi nói gì.

“Nhưng Becky là một phóng viên tài chính mà!” Jess nói, giọng bối rối.

“Phóng viên tài chính?” Luke trông rất thích thú. “Chị có muốn nghe chuyện em gái chị trong những ngày còn là phóng viên tài chính không?”

“Không,” tôi chen vào. “Chị ấy không muốn nghe đâu.”

“Cái thẻ rút tiền mặt,” Gary nói, hồi tưởng lại.

“Cái thẻ rút tiền mặt!” Luke vỗ vào mặt bàn thích thú. “Chuyện này diễn ra khi Becky là một chuyên gia tài chính nổi tiếng trên ti vi,” anh nói với Jess. “Cô ấy quay một đoạn phim hướng dẫn sử dụng thẻ ATM. Cô ấy đưa thẻ của mình vào máy để minh họa...” Anh lại bắt đầu cười. “Và camera quay luôn cảnh nó bị máy nuốt.”

“Rồi một hôm khác họ chiếu cảnh đó trên chương trình các clip tình huống hài thực tế,” Gary nói với tôi. “Đoạn chị bắt đầu lấy giấy đập vào cái máy rút tiền là một đoạn kinh điển!”

OK. Anh ta sẽ bị loại khỏi danh sách nhận quà Giáng Sinh của tôi.

“Nhưng sao nó lại bị nuốt được?” Jess nói, trông chị lúng túng. “Có phải em... bị âm tài khoản không?”

“Becky có bị âm tài khoản không à?” Luke vui vẻ nói, lấy thêm mấy cái cốc nữa. “Giáo hoàng có phải theo đạo Thiên Chúa không?”

Jess trông càng bối rối.

“Nhưng mà, Becky, em nói tháng nào em cũng giữ lại một nửa lương mà.”

Điên thật.

“Xin lỗi?” Luke từ từ quay lại. “Becky nói cô ấy làm gì?”

“Đó... đó không phải chính xác là những gì em đã nói,” tôi nói, tim đập loạn xạ. “Em nói là thật tốt nếu giữ lại không tiêu nửa tiền lương, về mặt nguyên tắc. Và... đúng thế mà! Đó là một ý tưởng hay!”

“Thế còn vụ không trả nổi đồng hóa đơn thẻ tín dụng khổng lồ mà em giấu nhem không cho chồng biết thì sao?” Luke nói. “Đó cũng là một ý tưởng hay về mặt nguyên tắc à?”

“Hóa đơn thẻ tín dụng?” Jess nói, nhìn tôi thẳng thốt. “Thế... em đang nợ à?”

Trời ạ, sao chị ấy phải nói như thế cơ chứ? Nợ. Như thế đó là một loại bệnh dịch vậy. Như thế tôi sắp phải đi lao động cải tạo vậy. Giờ là thế kỷ hai mươi mốt rồi. Mọi người ai chẳng đang nợ.

“Chị biết chuyện bác sĩ lại là những bệnh nhân nặng nhất chứ?” tôi nói, khẽ cười. “Còn, phóng viên tài chính là những... ờ...”

Tôi chờ chị bật cười theo, hay ít nhất thì cũng mỉm cười thông cảm. Nhưng nét mặt chị chỉ lộ ra vẻ kinh hoàng.

Toàn bộ cuộc nói chuyện này đang bắt đầu khiến tôi day dứt. OK, đành rằng tôi có một khoản nợ vặt vãnh trong lúc này. Nhưng chị cũng không cần phải nhìn tôi chê trách đến thế.

“Nhân tiện, chị Jess này,” Gary nói. “Chúng tôi vừa gặp chút rắc rối với chương trình đó.”

“Vậy sao?” Jess nhìn lên. “Nếu anh muốn tôi có thể đến xem thế nào.”

“Chị chắc không?” Gary liếc sang tôi. “Chúng tôi không muốn xen vào buổi tối của chị...”

“Không sao,” tôi nói, xua xua tay. “Cứ đi đi!”

Khi tất cả bọn họ biến mất vào trong phòng làm việc tôi tha thẩn dọc hành lang rồi tới phòng khách. Tôi ngồi phịch xuống ghế sofa và đau khổ nhìn chăm chăm vào cái màn hình ti vi trống trơn.

Jess và tôi chẳng hợp nhau một chút nào.

Chúng tôi không hợp nhau. Đó là sự thật.

Bất chợt tôi thấy mệt mỏi vì thất vọng. Tôi đã cố gắng bao nhiêu từ ngày chị đến. Tôi đã làm tất cả những gì có thể. Tôi đã mua một bức tranh hang động... và tôi đã chuẩn bị tất cả chỗ đồ ăn vặt ngon lành này... lại còn tổ chức một buổi tối tuyệt nhất có thể nữa. Còn chị thì thậm chí không thèm cố gắng tham gia. Thôi được rồi, cứ cho là chị không thích phim nào trong số phim tôi có đi. Nhưng chị cũng có thể giả vờ chứ, chẳng lẽ lại không sao? Nếu là tôi thì tôi đã giả vờ rồi.

Tại sao chị cứ phải khổ sở thế? Tại sao chị không thể chỉ vui vẻ thôi?

Khi tôi uống sâm panh, sự oán giận mỗi lúc một dâng lên trong tôi.

Sao chị lại có thể ghét mua sắm được? Sao lại thế cơ chứ? Chị có ba mươi nghìn bảng, vì Chúa! Chị nên mê mẩn mua sắm mới phải! Và những chuyện khác nữa... sao chị cứ bị ám ảnh đến thế về khoai tây? Mấy củ khoai tây dở hơi ấy thì có gì vĩ đại?

Tôi chỉ không hiểu nổi chị. Chị là chị gái của tôi, nhưng tôi không hiểu chị một tí tẹo nào. Luke đã đứng từ đầu đến cuối, vấn đề chỉ là việc nuôi dưỡng. Di truyền chẳng có ý nghĩa gì.

Tôi bắt đầu chán nản lướt qua đám đĩa phim. Có lẽ tôi sẽ xem một trong số này một mình. Và ăn bỏng ngô. Cả một trong số sô cô la ngon lành hiệu Thorntons kia nữa.

Jess có khi thậm chí còn không ăn sô cô la. Trừ phi đó là sô cô la do chị làm, từ khoai tây.

Tốt thôi, tốt cho chị. Tôi sẽ đi trang điểm và xem một bộ phim hay.

Tôi chỉ vừa mới lấy đĩa Pretty Woman ra thì điện thoại reo.

“Alô?” tôi nhắc máy.

“Xin chào, Bex à?” một giọng thánh thót quen thuộc vang lên. “Mình đây.”

“Suze!” tôi cảm thấy một niềm vui vô bờ ập đến. “Ôi trời ơi! Chào! Cậu thế nào?”

“Ôi, mình khỏe! Cậu ổn chứ?”

“Mình ổn! Mình ổn!”

Đột nhiên tôi ước ao có Suze ở đây từ tận đáy lòng. Như hồi ở Fullham. Tôi nhớ cô ấy quá. Nhớ quá.

“Vậy, vụ spa với Lulu thế nào?” tôi nói, cố tỏ ra bình thường.

“Cũng... được,” cô nói sau khi ngưng một lát. “Cậu biết đấy. Kiểu như là... hơi khác biệt một chút... nhưng cũng vui!”

“Tốt!”

Sự im lặng gượng gạo nhảy vào giữa hai chúng tôi.

“Và... và mình đang tự hỏi không biết cậu với chị gái mới thế nào rồi,” Suze ngập ngừng. “Hai người... hai người là bạn tốt của nhau chứ?”

Tôi không thể thừa nhận sự thật với Suze. Chỉ đơn giản là tôi không thể thú nhận rằng mọi chuyện đều hỏng bét cả. Rằng cô ấy thì đi spa với bạn thân mới, còn tôi thì thậm chí không thể xoay sở nổi một buổi tối với chính chị gái mình.

“Tuyệt lắm!” tôi nói. “Không thể tốt hơn được! Bọn mình rất hợp nhau!”

“Vậy sao?” Suze nói, nghe có vẻ hơi thất vọng.

“Tất nhiên rồi! Thật ra thì ngay lúc này bọn mình đang tận hưởng một buổi tối kiểu phụ nữ! Xem phim... cười đùa... chỉ thư giãn thôi. Cậu biết đấy!”

“Hai người đang xem phim gì thế?” Suze nói ngay lập tức.

“À...” tôi nhìn màn hình ti vi vẫn trống trơn. “Pretty Woman”

“Mình thích Pretty Woman lắm,” Suze thiết tha nói. “Cái cảnh trong cửa hàng ấy!”

“Mình biết! Đó là cảnh tuyệt nhất từng có!”

“Và cuối cùng, khi Richard Gere trèo lên nữa!” Giọng Suze vút lên vì hứng khởi. “Ôi trời, mình muốn được xem nó ngay bây giờ!”

“Mình cũng thế!” tôi buột miệng nói. “Ý mình là... mình muốn xem phần còn lại.”

“Ôi,” Suze đổi giọng. “Chắc mình đang làm cậu bị đứt quãng. Xin lỗi nhé.”

“Không!” tôi nói ngay. “Mình muốn nói là không sao hết...”

“Mình cúp máy đây. Cậu chắc là muốn quay lại với chị gái lắm rồi. Nghe có vẻ như hai người đang có một khoảng thời gian tuyệt vời.” Giọng Suze có vẻ nuối tiếc. “Hai người chắc là có nhiều chuyện để nói với nhau lắm.”

“Ừ,” tôi nói, nhìn quanh căn phòng trống, “Ừ, tất nhiên là thế rồi!”

“Thôi... mình sẽ gặp cậu lúc khác,” Suze nói. “Tạm biệt, Bex.”

“Tạm biệt!” tôi nói, cổ họng đột nhiên nghẹn lại.

Khoan! Tôi muốn hét to lên. Đừng cúp máy.

Nhưng thay vì thế tôi đặt ống nghe xuống và nhìn vào khoảng không. Cuối căn hộ tôi có thể nghe thấy Luke, Gary và Jess đang cùng cười về chuyện gì đó. Họ gắn bó với sự vĩ đại của chị ấy. Chỉ có tôi là không.

Vậy mà tôi đã hy vọng viễn vông như thế. Tôi đã quá phấn khích trước việc mình có chị gái. Tôi đã làm mọi thứ mình có thể nghĩ ra, và chúng đều hỏng cả. Jess và tôi sẽ không bao giờ thành bạn. Một triệu năm nữa cũng không.

WEST CUMBRIA BANK

Số 45 phố Sterndale

CoggenthwaiteCumbria

Kính gửi: Bà Jessica Bertram

Số 12 Hill Rise

Scully

Cumbria CAI9 1BD

Ngày 16 tháng 05 năm 2003

Thưa Bà Bertram:

Xin cảm ơn lá thư của bà.

Sau khi xem xét chi tiết tài khoản của bà, tôi chỉ có thể bày tỏ sự đồng tình rằng nó bị vênh mất 73 xu.

Tôi vô cùng xin lỗi bà vì lỗi từ phía ngân hàng này và đã cộng thêm vào tài khoản của bà khoản tiền trên, tính lùi lại ba tháng. Tôi cũng đã, theo yêu cầu của bà, thêm vào khoản lãi suất bị tính thiếu.

Cho phép tôi được nhân cơ hội này một lần nữa tán dương sự quan tâm tỉ mỉ và chu đáo của bà tới tài khoản của mình.

Về mặt cá nhân, tôi mong đợi được gặp bà tại bữa tiệc tối nhẹ gồm rượu và pho mát của Tập đoàn Prudent Savers. Tại đó, người phụ trách các tài khoản cá nhân của chúng tôi sẽ có bài phát biểu nhan đề Tài thất chặt hầu bao.

Trân trọng,

Howard Shawcross

Quản lý Tài khoản Khách hàng

21. Chương 14 Phần 1

14

SÁNG HÔM SAU tôi thức giấc, đầu đau như búa bổ, chắc là có liên quan đến chuyện tôi nốc sạch cả một chai sâm panh đêm qua, cộng thêm nửa khay sô cô la nữa. Trong khi đó, Jess, Luke, và Gary ngồi lì bên máy tính hàng tiếng liền. Ngay cả khi tôi đã mang pizza đến cho họ, họ cũng chẳng buồn ngẩng lên. Vậy nên tôi chỉ biết một mình ngồi xem từ đầu đến cuối phim *Pretty Woman*, tiếp đó là nửa phim *Bốn đám cưới* và một đám ma, trước khi đi ngủ, cũng một mình.

Khi tôi lơ mơ khoác áo choàng vào, Luke đã tắm xong và đang mặc bộ đồ “cuối tuần thoải mái” trong khi thật ra thì anh sắp sửa dành cả dịp cuối tuần ở phòng làm việc.

“Đêm qua mấy giờ anh xong?” tôi nói, giọng khàn khàn như ống bơ gỉ.

“Muộn lắm.” Luke lắc lắc đầu. “Một khi đã bắt đầu thảo luận thì bọn anh không thể ngừng được. Jess có bao nhiêu là ý tưởng.”

“Ừ!” tôi cố ra vẻ nhiệt tình.

“Em biết không, anh đã hiểu sai chị ấy,” anh nói thêm, buộc chặt dây giày. “Chị gái em có rất nhiều ưu điểm. Đêm qua chị ấy giúp bọn anh cực kỳ nhiều. Chị ấy chắc chắn là biết mọi thứ về máy tính.”

“Vậy sao?”

“Ừ, phải. Chị ấy thật vĩ đại!” Anh đứng lên và hôn tôi. “Em nói đúng. Anh rất mừng vì em đã mời chị ấy đến nghỉ cuối tuần.”

“Em cũng vậy!” tôi nói, cố cười. “Bọn em cũng rất vui!”

Tôi lê chân vào bếp, Jess đang ngồi chỗ bàn, mặc quần jeans và áo phông, tay cầm cốc nước.

Một bà tài giỏi huênh hoang. Tôi trông đợi sáng nay chị sẽ phân chia nguyên tử. Giữa những lần ngồi xuống-đứng lên.

“Chào buổi sáng,” chị nói.

“Chào buổi sáng!” tôi nói, dịu dàng hiểu khách nhất có thể.

Tối qua tôi đọc lại cuốn Bà chủ nhà duyên dáng và nó nói rằng ngay cả khi khách có làm bạn khó chịu bạn vẫn phải cư xử thật duyên dáng và lịch thiệp.

Rồi, tốt thôi. Mình có thể duyên dáng. Mình có thể lịch thiệp.

“Chị ngủ ngon không? Để em làm bữa sáng cho chị nhé!”

Tôi mở tủ lạnh và lấy ra nước cốt cam, nho, quýt. Tôi thò tay vào khoang đựng bánh mì và kéo ra bánh mì, bánh sừng bò và bánh nướng xốp. Rồi tôi bắt đầu lục tung chạn lên lấy mứt. Ba loại mứt sang trọng là mứt cam, mứt dâu với sâm panh, mật ong đào... và sô cô la Bỉ loại để phết lên bánh mì. Cuối cùng tôi lôi ra một loạt các loại cà phê và trà cao cấp để chị chọn. Đấy. Không ai có thể nói tôi không phục vụ khách của tôi được một bữa sáng tử tế.

Tôi để ý rằng Jess đang quan sát mọi cử động của tôi, và khi quay lại tôi thấy nét mặt chị thật lạ lùng.

“Sao vậy,” tôi nói. “Có chuyện gì à?”

“Không có gì,” chị gượng gạo nói. Chị gấp nhỏ khăn ăn lại. “Luke đã nói với chị đêm qua. Về... vấn đề của em.”

“Cái gì của em?”

“Chuyện tiêu xài của em.”

Tôi cố giấu sự hụt hẫng. Anh ấy sao? Thật sao?

“Em chẳng có vấn đề gì cả,” tôi nói, toét miệng cười với chị. “Anh ấy chỉ nói quá lên thôi.”

“Luke nói em đang thắt chặt chi tiêu.” Trông Jess rất lo lắng. “Nghe như chuyện tiền bạc với em hiện đang hơi eo hẹp.”

“Đúng thế,” tôi nói, bông đùa. Không phải chuyện của chị, tôi nghĩ. Tôi không thể tin được rằng Luke lại tông tốc kể mọi chuyện với chị.

“Thế... làm sao em lại có thể mua cà phê cao cấp thế kia, cả mứt dâu với sâm panh nữa?” chị ra hiệu về phía đồng hồ ăn trên bàn.

“Tần tiện những thứ có thể,” tôi nói trơn như bôi mỡ. “Ưu tiên những thứ cần mua. Nếu chị tiết kiệm không mua vài thứ thì sẽ có tiền mua những thứ khác. Đó là nguyên tắc đầu tiên của quản lý tài chính - Hồi em học ở trường đào tạo phòng viên tài chính,” tôi nói thêm.

OK, hơi bịa một chút. Tôi không học trường phóng viên tài chính.

“Thế... em đang tiết kiệm không mua những thứ gì?” Jess nói, nhúm mày. “Chị không thấy bất cứ thứ gì trong căn bếp này mà lại không phải được mua về từ Fortnum hay Harrods.”

Tôi đang định bực mình bật lại thì nhận ra là chị có thể đã đúng. Tôi chỉ định khuôn về một chút đồ ăn từ Siêu thị Thực phẩm Harrods sau khi bắt đầu kiểm được tiền từ eBay. Nhưng sau đó Harrods đúng là một cửa hàng đủ tiêu chuẩn một cách hoàn hảo.

“Chồng em thích mức sống cao,” tôi cả quyết nói, mở lọ mứt cam.

“Nhưng em có thể có mức sống đó với ít tiền hơn.” Jess nói, rướn người về phía trước, có vẻ rất quan tâm. “Em có thể tiết kiệm ở mọi nơi! Chị có thể tiết lộ cho em vài bí quyết.”

Bí quyết? Bí quyết của Jess á?

Chợt có tiếng chuông báo “pinh” một tiếng. Đến giờ rồi!

“Em đang nấu gì à?” Jess nói, bối rối.

“Ừm... không hẳn thế. Chị cứ tự nhiên nhé... Một phút nữa em quay lại ngay...”

Tôi vội vàng vào phòng làm việc rồi bật máy tính lên. Vụ đấu giá chiếc áo kiểu cổ điển màu cam chỉ còn năm phút nữa là hết hạn, và tôi sắp mua được nó đến nơi rồi. Tôi sốt ruột nhịp nhịp móng tay xuống bàn, và ngay khi màn hình sáng rõ tôi đã mở ngay trang eBay lưu sẵn.

Biết ngay mà. Kittybeel 11 lại trả giá tiếp... £200.

Cô ta nghĩ mình thông minh đây. Tốt thôi, nhận lấy này, kitty- beel11.

Tôi lấy cái đồng hồ bấm giờ của Luke ở trên bàn ra và đặt giờ là ba phút. Khi gần đến giờ tay tôi đã sẵn sàng trên bàn phím, y như một vận động viên điền kinh chỉ chờ hiệu lệnh là xuất phát.

OK. Một phút trước khi hết hạn trả giá. Tiến lên.

Nhanh nhất có thể, tôi gõ *@00,50.

Khỉ thật. Mình vừa gõ gì thế này? Xóa... gõ lại... £200,50.

Tôi bấm SEND và cửa sổ tiếp theo mở ra. Mã người dùng... Mật khẩu... Tôi gõ nhanh hết mức.

Hiện tại bạn là người trả giá cao nhất.

Mười phút trôi qua. Tim tôi nhảy tango trong lồng ngực. Lẽ có ai đang trả giá bây giờ thì sao?

Tôi điên cuồng click vào REFRESH.

“Em đang làm gì thế, Becky?” giọng Jess vang lên từ cửa ra vào. Khỉ gió.

“Không có gì!” tôi nói. “Sao chị không tự làm mấy lát bánh mì nướng thật ngon, trong khi em chỉ...”

Trang web lại đang hiện ra. Liệu mình... Liệu mình...

Chúc mừng! Bạn đã giành được món hàng!

“Thế chứ!” tôi hét lên, không ngăn được mình nữa, và dấn vào không khí. “Có thể chứ! Mình có nó rồi!”

“Có cái gì cơ?” Jess đã đi vào phòng và nhìn qua vai tôi vào màn hình. “Có phải em không thế? Em đang thắt chặt chi tiêu và em đang mua một cái áo khoác với giá hai trăm bảng?”

“Không phải như chị nghĩ đâu!” tôi nói, bối rối trước nét mặt không đồng tình của chị. Tôi đứng dậy đóng cửa phòng làm việc rồi quay lại đối mặt chị.

“Nhìn này,” tôi nói, giữ giọng mình trầm hẳn xuống. “Không sao hết. Tất cả số tiền này là của em. Luke không hay biết gì đâu. Em đã bán hết mọi thứ bọn em mua hồi đi trắng mặt - và em kiếm được một đồng tiền! Một hôm em bán mười cái đồng hồ Tiffany và kiếm được hai nghìn bảng!” Tôi vênh cằm tự hào. “Vậy nên em có thể mua cái áo khoác này một cách dễ dàng.”

Nét mặt Jess vẫn không hề lay chuyển.

“Lẽ ra em nên gửi số tiền đó vào một tài khoản tiết kiệm lãi suất cao,” chị nói. “Hoặc dùng nó để trả nợ.”

Tôi kiềm chế ý muốn phản pháo đột ngột trào dâng.

“Vâng, ừm, em đã không làm thế,” tôi nói, cố làm giọng nhã nhặn. “Em đã mua một cái áo khoác.”

“Và Luke không ý kiến gì sao?” Jess chăm chăm nhìn tôi buộc tội.

“Anh ấy chẳng cần phải ý kiến ý cò gì hết! Chị Jess, chồng em là một người vô cùng bận rộn.”

“Tức là em nói dối cậu ta.”

“Mọi cuộc hôn nhân đều cần chút bí mật,” tôi điềm tĩnh đáp. “Đó là một thực tế mà ai cũng biết.”

Jess lắc đầu.

“Và đây cũng là cách em mua được tất cả đồng mức từ cửa hàng đắt đỏ Portnum ấy hả?” Chị ra hiệu về phía cái máy tính. “Chẳng lẽ em không thể trung thực được sao?”

Ôi lạy Chúa. Chẳng lẽ chị không hiểu gì sao?

“Jess... nghe em giải thích này,” tôi nhẹ nhàng nói. “Cuộc hôn nhân của bọn em là một thực thể sống phức tạp mà chỉ có hai bọn em mới thật sự hiểu được thôi. Em, một cách tự nhiên, biết rằng nên nói với Luke

cái gì và không nên làm phiền anh bằng những chuyện vớ vẩn gì. Chị gọi là bản năng cũng được... gọi là sự chín chắn cũng được... hay là trí thông minh cảm xúc, nếu chị muốn.”

Jess nhìn tôi thăm dò trong vài phút.

“Thôi được, chị nghĩ là em cần được giúp đỡ,” cuối cùng chị nói.

“Em không hề cần giúp đỡ.” tôi đáp.

Tôi tắt máy tính, đẩy ghế ra sau rồi hiên ngang bước qua chị vào bếp. Luke đang pha một bình cà phê trong đó.

“Bữa sáng ngon không, anh yêu?” tôi nói to.

“Như mơ!” Luke nói. “Em đã mua mấy quả trứng chim cút đó ở đâu thế?”

“À... anh biết đấy...” tôi cười trêu mếu với anh. “Em biết là anh thích trứng mà, nên em tìm mua vài quả.” Tôi ném một cái nhìn về phía Jess, người đang trợn mắt nhìn.

“Chúng ta cũng hết thịt xông khói rồi,” Luke nói. “Cả mấy thứ khác nữa. Anh đã viết ra cả rồi đấy.”

“OK,” tôi nói, đột nhiên nảy ra một ý. “Thật ra... Em sẽ đi mua mấy thứ đó sáng nay. Jess, chị không phiền nếu em làm vài việc vặt trong nhà chứ? Em không mong chị đi cùng, tất nhiên rồi,” tôi ngọt ngào để thêm. “Em biết là chị ghét đi mua sắm thế nào.” Ôn gười phù hộ. Trốn được rồi.

“Không sao đâu,” Jess nói, lấy đầy một cốc nước từ vòi. “Chị rất vui được đi cùng em.”

Nụ cười đông cứng trên mặt tôi.

“Đến Harr... Đến siêu thị á? Nhưng sẽ chán lắm đấy. Xin chị đừng nghĩ là mình buộc phải làm thế.”

“Chị thích mà.” Jess nhìn tôi. “Nếu em không phiền.”

“Phiền ư?” tôi nói, nụ cười vẫn còn cứng ngắc. “Sao em lại phiền cơ chứ? Em đi chuẩn bị ngay đây.”

Khi ra đến sảnh tôi tức điên người. Chị ta nghĩ mình là ai mà nói rằng tôi cần được giúp đỡ cơ chứ?

Chị ấy mới là người cần giúp đỡ, cần hơn tôi. Cần được giúp để banh cái mồm đau khổ kia ra thành một nụ cười.

Lại còn thật trơ tráo nữa chứ, dạy dỗ tôi về chính cuộc hôn nhân của tôi. Chị ấy biết gì về nó cơ chứ? Luke và tôi có một cuộc hôn nhân quá tuyệt! Bọn tôi hầu như chưa cãi nhau bao giờ

Chuông điện thoại gọi cửa reo. Tôi nhấc máy, đầu óc vẫn đang để đâu đâu.

“Xin chào?”

“Xin chào,” một giọng đàn ông nói. “Tôi chuyển hoa đến cho nhà Brandon.”

Tôi bấm nút sung sướng. Ai đó gửi hoa cho tôi sao?

Tôi lấy tay che miệng. Hẳn là Luke đã gửi hoa cho tôi. Anh ấy mới lãng mạn làm sao! Đây có lẽ là một lễ kỷ niệm gì đó mà tôi đã quên bém mắt, như là lần đầu tiên chúng tôi đi ăn tối cùng nhau chẳng hạn, hoặc là ngủ cùng nhau, hay gì đấy đại loại thế.

Thật ra thì... ăn tối với ngủ thì cũng cùng ngày thôi, giờ tôi mới nghĩ ra.

Nhưng dù sao, điểm mấu chốt là điều này đã chứng minh rằng chúng tôi có một mối quan hệ thật tuyệt vời và Jess đã hoàn toàn sai. Về mọi thứ.

Tôi mở cửa căn hộ và đứng háo hức chờ bên thang máy. Sẽ cho chị ấy thấy! Mình sẽ mang hoa đi thẳng vào bếp rồi ôm Luke thật chặt và hôn, và chị ấy sẽ phải nói vài câu khúm núm kiểu như “Chị không biết là quan hệ giữa bọn em lại hoàn hảo đến thế.” Còn tôi sẽ mỉm cười rộng lượng và nói “Chị biết không, Jess...”

Những ý nghĩ của tôi bị gián đoạn khi cửa thang máy bắt đầu mở ra. Và ôi... trời ơi. Luke hẳn phải tiêu hết cả một gia tài.

Hai nhân viên chuyển phát mặc đồng phục đang mang đến một lẵng hoa hồng khổng lồ nhất tôi từng thấy - cộng thêm cả một giỏ hoa quả đầy: cam, đu đủ, dứa, tất cả đều được gói trong những sợi cọ sành điệu.

“Wow!” tôi sung sướng thốt lên. “Những thứ này tuyệt quá!” tôi mỉm cười với người đang đưa cho tôi cuốn sổ bảo tôi ký vào.

“Và nhờ bà chuyển cho ông Brandon,” người đàn ông nói khi đi vào thang máy.

“Tất nhiên rồi!” tôi hoan hỉ nói.

Một phút sau lời nói của anh ta mới ngấm vào đầu tôi.

Khoan một chút. Những cái này là cho Luke sao? Trên đời này có kẻ quái nào lại tặng hoa cho Luke nhỉ?

Tôi để ý thấy cái thiệp lọt thỏm giữa những bông hoa và lấy nó ra, hồi hộp tò mò.

Kính gửi anh Brandon,

Tôi vô cùng tiếc khi nghe tin anh bị ốm. Xin hãy cho tôi biết nếu tôi có thể giúp được gì. Và xin hãy tin rằng chúng tôi có thể hoãn lễ khai trương khách sạn lại cho đến khi anh hoàn toàn bình phục.

Gửi tới anh những lời chúc tốt đẹp nhất!

Nathan Temple

Tôi cứng đờ người vì hoảng sợ. Lẽ ra Nathan Temple không nên gửi hoa mới phải. Ông ta không nên hoãn lễ khai trương khách sạn. Ông ta lẽ ra nên biến đi đâu đó.

“Cái gì thế?” tiếng Luke vang lên. Tôi bắt đầu hoảng loạn nhìn lên và thấy anh đang từ bếp bước ra chỗ tôi.

Tôi vò nát tấm thiệp của Nathan Temple rồi tống vào túi áo ngủ nhanh như cắt.

“Chào anh!” tôi nói, giọng có vẻ hơi cao. “Mấy thứ này tuyệt không?”

“Cho anh à?” Luke ngờ vực nói, đánh mắt qua cái nhãn ghi địa chỉ. “Ai gửi thế?”

“Ừm... ừm... em!” tôi tươi tỉnh nói.

“Em á?” Luke nhìn tôi chằm chặp.

“Vâng! Tự dưng em thích tặng hoa cho anh. Và... ừm... cả hoa quả nữa. Của anh đây, anh yêu! Ngày thứ Bảy vui vẻ!”

Bằng cách nào đây tôi đã khuôn được bó hoa khổng lồ và giỏ hoa quả trao cho Luke, rồi thơm anh nhẹ một cái vào má.

“Becky, anh rất cảm động,” anh nói, trông hoang mang. “Thật sự cảm động. Nhưng mà... sao em lại gửi cho anh tất cả những thứ này? Sao em lại gửi cho anh một giỏ hoa quả?”

“Chẳng lẽ em phải có một lý do thì mới tặng cho chồng mình một giỏ hoa quả hay sao?” cuối cùng tôi nói, cố cho giọng mình nghe như bị tổn thương. “Em chỉ biết rằng chúng có thể trở thành một tín vật cho cuộc hôn nhân của chúng ta. Anh biết đấy, chúng ta sắp sửa kỷ niệm một năm ngày cưới rồi!”

“Phải,” Luke nói sau khi ngừng lại một chút. “Ừ... cảm ơn em. Tuyệt quá.” Anh nhìn sát hơn vào bó hoa. “Cái gì đây?”

Tôi nhìn theo ánh mắt anh chỉ để thấy một hàng chữ nhựa mạ vàng gắn trong đám hoa, đánh vắn ra thì là Chúc anh chóng khỏe.

Của nợ!

“Chúc anh chóng khỏe?” Luke ngược lên, tần ngần.

Tâm trí tôi hoạt động hết công suất.

“Đó... đó... đó không có nghĩa là chóng khỏi bệnh,” tôi nói, cười một tiếng. “Đó là... mật mã!”

“Mật mã?”

“Vâng! Mọi cuộc hôn nhân đều cần một mật mã giữa hai vợ chồng! Anh biết đấy, để truyền đạt những thông điệp tình yêu bí mật nho nhỏ ấy mà. Nên em nghĩ là em sẽ mở đầu với một thông điệp như thế!”

Trông mặt Luke y như hồi ở Ai Cập khi tôi nói là chúng tôi nên đi học vài buổi múa bụng.

“Thế ‘chúc anh chóng khỏe’ nghĩa là gì?” anh hỏi. “Theo mật mã của chúng ta ấy.”

“Nó thật ra... ờ... rất dễ.” Tôi bối rối hắng giọng. “Chúc anh nghĩa là... em, chóng nghĩa là... yêu. Còn khỏe nghĩa là...”

“Anh?” Luke đoán.

“Đúng!” tôi nói. “Anh đã hiểu rồi! Không phức tạp lắm, đúng không?”

Tay tôi siết chặt ở hông. Tôi không biết Luke đang nghĩ gì.

“Và cửa hàng hoa hẳn là đã không gửi nhầm cho chúng ta chứ?” anh gợi ý.

Ô.

Giờ thì, đó là một lời giải thích hay hơn nhiều. Sao mình không nghĩ ra nhỉ?

“Anh bắt bài em rồi!” tôi kêu lên. “Quý sử! Sao anh đoán ra được? Anh chắc đã quá hiểu em. Giờ thì... ừ... đi ăn sáng thật ngon đi, còn em sẽ chuẩn bị đi siêu thị.”

Khi trang điểm đầu óc tôi cứ xoay vòng vòng.

Nhờ Nathan Temple gọi điện đến xem Luke sao rồi? Nhờ ông ta gửi thêm hoa thì sao? Nhờ ông ra đến thăm giường bệnh của Luke?

OK, bình tĩnh nào. Hãy xem xét từng khả năng một.

Phương án 1. Nói mọi chuyện với Luke.

Không. Không thể nào. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi là dạ dày tôi đã quặn thắt. Anh đang rất bận với vụ Arcodas. Nói sự thật chỉ tổ làm anh điên tiết.

Phương án 2. Nói một số chuyện với Luke.

Như là phim đã qua biên tập vậy. Có lẽ sẽ nói cách nào đó mà không động đến tên Nathan Temple.

Ôi trời. Không thể nào.

Phương án 3. Âm thầm xử lý tình huống theo phong cách Hillary Clinton.

Nhưng tôi đã thử rồi và chẳng được việc gì hết.

Dù sao thì tôi cá là Hillary cũng được giúp đỡ. Những gì tôi cần là một đội ngũ, như trong phim The West Wing [1] ấy. Rồi tôi sẽ đến gặp Allison Janney [1] và thì thầm, “Chúng ta gặp rắc rối - nhưng đừng cho tổng thống biết.” Sau đó chúng tôi sẽ trao cho nhau những nụ cười ầm áp đầy căng thẳng rồi đi vào Phòng Bầu dục, nơi có lẽ Luke đang hứa hẹn với một đám trẻ em nghèo rằng sân chơi của chúng sẽ không sao hết. Và ánh mắt anh sẽ gặp ánh mắt tôi... Rồi chúng tôi sẽ cùng nhớ lại khoảnh khắc cùng nhau khiêu vũ điệu valse trên hành lang Nhà Trắng đêm qua, chỉ có một nhân viên an ninh trông chừng...

[1] Loạt phim truyền hình Mỹ phát sóng từ 1999 đến 2006, lấy bối cảnh Cánh Tây Nhà Trắng, nơi tọa lạc phòng làm việc của tổng thống (Phòng Bầu dục) và văn phòng các viên chức cao cấp.

[2] Tên diễn viên đóng vai thư ký của tổng thống phụ trách các vấn đề báo chí.

Tiếng động cơ xe rác gào rú đưa tôi trở lại thực tế. Luke không phải là tổng thống. Tôi không phải trong phim The West Wing. Và tôi vẫn chưa biết phải làm gì.

Phương án 4. Chẳng làm gì hết.

Lựa chọn này có rất nhiều ưu điểm dễ thấy. Và vấn đề là... liệu tôi có thật sự cần làm gì không nhỉ?

Tôi với tay lấy bút chì kẻ môi và bắt đầu viền môi cẩn thận. Tôi muốn nói là, tất cả những gì đã xảy ra trên thực tế chỉ là có ai đó gửi hoa cho Luke. Thế thôi.

Cộng thêm việc người đó muốn Luke làm việc ỉnh. Lại còn tưởng Luke nợ gì ông ta nữa.

Và là một tên găngxtơ.

Thôi. Dừng lại ngay. Ông ấy không phải là găngxtơ. Ông ấy là... một doanh nhân từng bị kết tội hình sự. Hai việc này hoàn toàn khác nhau.

Và dù sao chẳng nữa - dù sao chẳng nữa - ông ấy cũng rất lịch sự trong mảnh giấy đó, đúng không? Ví dụ như việc ông ấy có thể hoãn cả một buổi lễ khai trương khách sạn chờ Luke làm. Thật là một ý tưởng lỗ bịch.

Càng nghĩ tôi càng chắc chắn về cảm giác của mình. Nathan Temple không thể nào muốn Luke cộng tác với ông ta một cách nghiêm túc đến thế. Ông ta sẽ tìm được công ty PR khác. Mọi thứ đầu vào đấy và ông ta sẽ quên hết chuyện về Brandon Communications. Chính xác. Vậy tôi chẳng cần làm gì cả.

Nhưng ngay cả như thế, tôi vẫn có thể viết một bức thư ngắn để cảm ơn. Kèm theo ngụ ý rằng không may bệnh tình của Luke có chiều hướng diễn biến xấu đi.

Vậy nên trước khi đi siêu thị tôi nguệch ngoạc một tấm thiệp cho Nathan Temple và cho vào thùng thư bên ngoài. Khi chuẩn ra ngoài tôi thật sự cảm thấy hài lòng. Mình đã hoàn toàn kiểm soát được tình hình, và Luke vẫn không biết gì. Mình đúng là một người vợ siêu hạng!

Tinh thần tôi còn lên cao hơn khi chúng tôi vào siêu thị. Trời ạ. Siêu thị thật là chốn tuyệt vời. Sáng trưng và du dương tiếng nhạc, lại còn hay tặng tôi hàng mẫu miễn phí, thường là pho mát hoặc cái gì đấy tương tự. Hơn nữa bạn còn có thể mua hàng đóng CD rồi đồ trang điểm, và mọi thanh toán đều được tính vào thẻ tín dụng mang tên Tesco.

Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là giá trưng bày trà đặc biệt, khuyến mại đồ pha trà hình hoa nếu mua ba hộp.

"Một món hời!" tôi nói, và lấy ba hộp bất kỳ. "Chẳng hời lắm đâu," Jess nhấn giọng một cách chê bai bên cạnh tôi. Sao chị ấy lại phải đi cùng cơ chứ?

Chẳng sao. Mình vẫn cứ lịch sự nhã nhặn.

"Đó là một món hời," tôi giải thích. "Họ tặng không một món quà."

"Em có bao giờ uống trà hoa nhài không?" chị đáp, nhìn cái hộp trong tay tôi.

"Ừm..."

Trà nhài. Đó là loại có vị như đồng phân trộn, đúng không nhỉ?

Nhưng thế thì sao nào? Cái đồ pha trà này thật sự dễ thương, và tôi vẫn chưa có cái nào.

"Chị luôn tìm được tác dụng của trà nhài," tôi đùa, rồi bỏ vào xe đẩy. "Xong! Gì nữa nhỉ?"

Tôi tiến đến khu vực rau quả, trên đường đi dừng lại để lấy một tờ InStyle.

Ôi. Cả tờ Elle cũng ra số mới rồi nữa. Khuyến mại một áo phông ngắn tay!

"Em đang làm gì vậy?" giọng Jess vang lên tang tóc trong tai tôi. Có phải chị định tra hỏi tôi trong suốt lúc dạo quanh cửa hàng tuyệt vời này không?

"Em đang mua sắm!" tôi đáp, và cho thêm một cuốn sách bìa mềm mới nữa vào xe đẩy.

"Em có thể lấy quyển đó từ một thư viện mà chẳng mất xu nào!" Jess nói, trông có vẻ khiếp hãi.

Thư viện? Tôi nhìn lại chị cũng khiếp hãi như thế. Tôi không muốn một cuốn sách cũ mềm được bọc giấy nilông xấu xí, mà lại còn phải nhớ mang trả nữa.

“Đây là một cuốn kinh điển hiện đại, thật sự đấy,” tôi nói. “Ai cũng nên mua một bản cho riêng mình.”

“Tại sao?” chị không buông tha tôi. “Sao em lại không thể mượn nó ở thư viện.”

Nhiệt độ đầu tôi bắt đầu tăng cao.

Đơn giản bởi vì tôi muốn có một bản đẹp để bóng bẩy của chính mình! Giờ thì biến đi và để tôi yên!

“Bởi vì... em có thể muốn ghi chú điều gì đó trên lề,” tôi trịch thượng nói. “Em có chút sở thích phê bình văn học, chị biết đấy.”

Tôi tiếp tục đẩy xe hàng, nhưng chị vội đi theo tôi.

“Becky, nghe này. Chị muốn giúp em. Em phải tăng cường kiểm soát chi tiêu của mình. Em cần phải học cách tần tiện hơn. Luke và chị đã bàn về việc này...”

“Ôi thật à?” tôi nói, bị chạm nọc. “Chị tốt quá!”

“Chị có thể cho em vài lời khuyên... chỉ cho em cách dè sẻn...”

“Em không cần chị giúp!” tôi kiên quyết bật lại. “Em dè sẻn rồi! Em dè sẻn hết mức có thể rồi.” Jess trông có vẻ ngờ vực.

“Em nghĩ dè sẻn nghĩa là mua những tạp chí cắt cổ mà em có thể đọc miễn phí tại thư viện công cộng sao?”

22. Chương 14 Phần 2

Trong một thoáng tôi không thể nghĩ ra được lời phản bác nào. Rồi ánh mắt tôi dừng lại ở tờ Elle. Đúng!

“Nếu không mua, em sẽ không có được quà khuyến mại, đúng không?” tôi đắc thắng phản bác rồi đẩy xe đến qua góc cửa hàng.

Ở đó tôi lấy quần Miss Smarty.

Tôi tiến đến khu bán hoa quả và bắt đầu chất hàng túi lên xe đẩy.

Thế này đã dè sẻn chưa? Những quả táo bổ dưỡng. Tôi ngẩng lên - còn Jess thì đang nhăn nhó.

“Gì cơ?” tôi nói. “Giờ lại chuyện gì nữa?”

“Em nên mua ở chỗ quả không đóng gói kia.” Chị ra hiệu về phía bên kia lối đi, nơi có một phụ nữ đang vất vả chọn trong đồng táo những quả ưng ý rồi nhét vào túi. “Giá tính theo quả sẽ thấp hơn nhiều! Em sẽ tiết kiệm được... hai mươi xu.”

Những hai mươi xu!

“Thời giờ là tiền bạc,” tôi lạnh lùng đáp. “Nói thật nhé, chị Jess, số tiền đó không đáng để em phải tỉ mẩn ngồi chọn từng quả táo.”

“Sao lại không?” chị nói. “Dù sao thì em cũng đang thất nghiệp mà.”

Tôi há hốc miệng, cảm thấy bị xúc phạm. Thất nghiệp? Tôi không thất nghiệp. Tôi là một nhân viên tư vấn mua sắm lành nghề! Tôi có một công việc đang chờ! Trên thực tế... tôi thậm chí còn không coi trọng nó đến mức chẳng buồn trả lời. Tôi nhắc chân bước tới quầy xa lát. Tôi nhét đầy mút ôliu đắt tiền vào hai hộp giấy to tướng, mang trở ra xe đẩy - và đứng sững lại kinh ngạc.

Ai đã để bao khoai tây khổng lồ kia vào xe đẩy của tôi.

Tôi đã nói rằng tôi muốn một bao khoai tây ư? Tôi đã nói mình muốn một củ khoai tây nào ư?

Nếu tôi đang theo chế độ ăn kiêng Atkins [3] thì sao?

[3] Chế độ ăn kiêng hạn chế carbohydrat do Robert Atkins thiết kế, rất nổi tiếng ở phương Tây. Chế độ này khuyên không nên ăn khoai tây.

Tôi bực mình nhìn quanh, nhưng chẳng thấy Jess đâu. Và cái của khỉ này quá nặng tôi không nhắc lên nổi. Mà chị biển đâu không biết?

Bất chợt tôi thấy chị đang đi ra từ cửa phụ, ôm theo một thùng các - tông và nói chuyện với một nhân viên siêu thị. Chị đang làm gì vậy?

“Chị vừa nói chuyện với người quản lý,” chị nói, tiến lại phía tôi. “Chúng ta có thể lấy miễn phí những quả chuối nẫu này.”

Tôi nhìn vào cái thùng, nó đầy ự những quả chuối kinh tởm và vô giá trị nhất tôi từng thấy.

“Chúng hoàn toàn còn ngon. Nếu em bỏ phần nẫu đi,” Jess nói.

“Nhưng em không muốn bỏ phần nẫu đi!” Tôi không định thể nhưng giọng tôi cứ rít lên. “Em muốn có những quả chuối vàng ruộm ngon lành! Và em không muốn cái bao khoai tây tổ bố ngu ngốc này!”

“Em có thể ăn ba tuần đầy dinh dưỡng với cái bao này đây,” Jess nói, trông như bị xúc phạm. “Chúng là loại thực phẩm kinh tế nhất, bổ dưỡng nhất em có thể mua được. Riêng khoai tây thôi...”

Làm ơn đi! Đừng có thêm một bài thuyết giảng khoai tây nữa!

“Thế em sẽ để chúng vào đâu?” tôi cắt ngang. “Em không có một cái tủ bếp đủ lớn.”

“Có một cái tủ ở sảnh,” Jess nói. “Em có thể dùng nó. Nếu tham gia một nhóm mua buôn, em có thể dùng nó bảo quản cả bột mì và yến mạch nữa.”

Yến mạch? Tôi cần yến mạch làm gì cơ chứ? Nhưng dù sao đi nữa, rõ ràng chị chưa hề nhìn vào trong cái tủ đó.

“Đó là cái tủ để túi xách của em,” tôi giải thích. “Và nó đã đầy rồi.”

Jess nhún vai.

“Em có thể vứt vài cái túi xách đi.”

Chị ấy đang nghiêm túc khuyên tôi vứt vài cái túi xách đi để lấy chỗ đựng... khoai tây đấy à?

“Đi thôi,” cuối cùng tôi nói, và đẩy cái xe hàng đi, bình tĩnh hết sức có thể.

Cổ giữ lịch sự. Cổ thật duyên dáng. Hai mươi tư tiếng nữa là chị ấy biến rồi.

Nhưng khi chúng tôi tiếp tục đi quanh cửa hàng thì tôi mất dần bình tĩnh... Giọng Jess cứ liên tục ong ong trong tai tôi như một con ong nghệ, lải nhải mãi cho đến khi tôi muốn quay lại và đập vào mặt chị.

Em có thể tự làm pizza, chỉ mất nửa tiền thôi... Em đã từng cân nhắc việc mua một cái nồi tiết kiệm năng lượng chưa?... Bột giặt hiệu Store rẻ hơn 40 xu... Em có thể dùng dấm thay cho nước xả...

“Em không muốn dùng dấm!” tôi gần như quát vào mặt chị. “Em muốn dùng nước xả, được không?” Tôi ột chai vào xe và đi tiếp sang khu vực bán nước quả, Jess bám theo sau.

“Ý kiến gì nữa không?” tôi nói khi cho hai bịch vào xe đẩy. “Có gì không ổn với món nước cam đáng yêu và bổ dưỡng này không?”

“Không,” Jess nói, nhún vai. “Trừ việc em có thể đạt được hiệu quả tương tự về mặt sức khỏe với chỉ một cốc nước và một lọ vitamin C rẻ tiền.”

OK. Giờ thì tôi thật sự muốn tát cho chị một cái.

Tôi bưng bình lấy thêm hai bịch nữa, quay mạnh xe và đến khu vực bánh mì. Mùi hương bánh nướng thoang thoảng trong không khí, và khi tiến lại gần tôi thấy một phụ nữ ngồi ở quầy, đang biểu diễn gì đó trước một đám đông nhỏ. Cô ấy có một cái máy mạ crom bóng loáng gắn trên tường, và khi cô mở nó ra, nó đầy nhóc bánh quế hình trái tim, cái nào cái nấy vàng ruộm ngon mắt.

“Máy nướng bánh quế này rất nhanh và dễ sử dụng!” cô ta nói. “Mỗi buổi sáng hãy thức dậy và ngửi hương bánh quế nướng.”

Trời ơi, như thế không tuyệt sao? Tôi chợt tưởng tượng ra cảnh mình và Luke trên giường, ăn bánh quế hình trái tim với xirô quả thích, uống hai cốc to cà phê cappuccino đánh bọt trắng bông.

“Bình thường máy nướng bánh quế này giá £49,99,” người phụ nữ nói. “Nhưng hôm nay chúng tôi bán với giá đặc biệt... chỉ £25. Giảm giá năm mươi phần trăm.”

Giảm giá năm mươi phần trăm? OK, thế thì mình sẽ mua một cái.

“Cho tôi một cái!” tôi nói, và đẩy xe hàng của mình lên phía trước.

“Em đang làm gì vậy?” Jess nói.

“Em đang mua một cái máy nướng bánh quế chứ còn gì nữa.” Tôi đảo mắt. “Chị có thể xê ra cho em đi không?”

“Không!” Jess nói, cầm rẽ trước cái xe. “Chị sẽ không để em phí hai mươi lăm bảng vào một cái máy em không cần.”

Tôi điên mất. Sao mà chị ta biết được tôi cần hoặc không cần gì? “Em thực sự cần một cái máy nướng bánh quế!” tôi độp lại. “Nó nằm trong danh sách những thứ em cần. Trên thực tế, Luke vừa mới nói hôm trước là, ‘Cái mà ngôi nhà này cần là một chiếc máy nướng bánh quế.’”

Điều này, thôi được rồi, hơi cường điệu một chút. Điều anh thật sự đã nói là “Có gì để ăn sáng nữa không ngoài bột ngũ cốc Coco Pops?” Nhưng có thể anh đã nói thế lắm chứ. Sao chị ấy biết được là anh không hề nói?

“Với lại em đang tiết kiệm tiền, nếu chị không để ý thì nói cho chị biết thế.” Tôi đẩy xe vòng qua chị. “Đó là một món hời!”

“Đó không phải là một món hời nếu em không cần!” Chị giữ cái xe lại và cố đẩy lùi nó.

“Bỏ tay ra khỏi cái xe của em!” tôi nói, tức điên người. “Em cần một cái máy nướng bánh quế! Và em thừa tiền mua nó! Quá dễ! Tôi sẽ mua một cái,” tôi nói thêm với người phụ nữ bán hàng và nhắc một cái hộp khỏi bàn.

“Không, cô ấy không mua đâu,” Jess nói, giằng nó khỏi tay tôi.

Cái gì? Cái gì?

“Chị làm thế chỉ để tốt cho em thôi, Becky! Em nghiện tiêu tiền mất rồi! Em phải học cách nói không!”

“Em có thể nói không!” Tôi thực sự tức muốn xịt khói. “Em có thể nói không bất cứ khi nào em thích! Em chỉ không thích nói bây giờ thôi! Em sẽ mua một cái,” tôi nói với bà chị đang cau có. “Thật ra thì em sẽ mua hai cái. Em có thể tặng mẹ một cái nhân dịp Giáng Sinh.”

Tôi chộp lấy hai hộp nữa và bưng bình bỏ vào xe đẩy.

“Thế là em nhất định vứt đi năm mươi bảng, đúng không?” Jess khinh bỉ nói. “Cứ việc vứt đi số tiền mà em không có.”

“Em không vứt tiền đi.”

“Có đấy!”

“Em thật sự không!” tôi bật lại. “Và em thật sự có tiền. Em có rất nhiều tiền.”

“Em đang sống ở một cõi hoàn toàn tưởng tượng!” Jess đột ngột hét lên. “Em có tiền chùng nào còn đồ để bán. Nhưng rồi sau đó thì sao? Và khi Luke phát hiện ra việc em làm thì sao? Em đang chuốc rắc rối vào người đấy!”

“Em không chuốc rắc rối vào người!” tôi giận dữ đáp lại.

“Có đấy!”

“Không, em không...”

“Liệu hai chị em có thể ngừng cãi nhau một lát được không?” một giọng phụ nữ bực tức cắt ngang, và hai bọn tôi đều giật nảy mình.

Tôi hoang mang nhìn quanh. Mẹ không ở đây đấy chứ?

Rồi tôi chợt nhận ra người phụ nữ vừa lên tiếng. Cô ta thậm chí còn không buồn nhìn chúng tôi. Cô đang chú tâm vào hai đứa nhóc ngồi trong xe mua hàng.

Ồi.

Tôi hất tóc ngược lên khỏi khuôn mặt đang nóng bừng của mình, chợt cảm thấy hơi ngượng. Tôi liếc Jess và trông chị cũng ngượng ra phết.

“Đi ra trả tiền nào,” tôi nói, chữa ngượng, và đẩy xe mua hàng đi.

Chúng tôi lái xe về nhà mà không nói lời nào với nhau, nhưng bên dưới vẻ bề ngoài bình tĩnh của mình tôi đang sôi máu. Chị ta nghĩ chị ta là ai chứ, lên lớp mình ư? Chị ta nghĩ chị ta là ai mà nói với mình rằng mình có vấn đề?

Chúng tôi về nhà, dỡ số đồ đã mua ra, hết sức tránh giao tiếp. Thậm chí chúng tôi còn hầu như không nhìn vào mắt nhau.

“Chị có muốn một tách trà không?” tôi nói khách sáo quá đáng khi quăng cái gói cuối cùng ra xa.

“Không, cảm ơn,” chị nói, cũng khách sáo như thế.

“Em bận trong bếp một lát, chị cứ tự nhiên nhé.”

“Được thôi.”

Chị biến vào phòng và một lúc sau ôm ra quyển sách tựa đề là Thạch học về Đá lửa Anh.

Trời ạ, chị thật biết cách giải trí.

Khi chị ngồi xuống chiếc ghế quây bar, tôi lá cách ẩm chén và làm vài ngụm giải khát. Một lát sau Luke chậm rãi bước ra, trông có vẻ lo lắng.

“Chào anh yêu!” tôi nói, thêm vào gấp đôi sự ảm áp trong giọng nói của mình so với thường lệ. “Em vừa mua cho chúng ta một cái máy nướng bánh quế! Sáng nào ta cũng có thể ăn bánh quế rồi!”

“Tuyệt!” anh nói không mấy quan tâm, và tôi bắn một cái nhìn dò hỏi về phía Jess.

“Anh có muốn uống trà không?”

“Ồ... có. Cảm ơn.” Anh xoa xoa chân mày và ngó đằng sau cửa bếp. Rồi anh nhìn lên nóc tủ lạnh.

“Anh có sao không?” tôi nói. “Có gì không ổn sao?”

“Anh bị mất một thứ.” Anh nhúu mày. “Buồn cười thật. Đồ vật không thể tự nhiên bốc hơi được.”

“Cái gì vậy anh?” tôi nói một cách thông cảm. “Em sẽ giúp anh tìm.”

“Đừng lo.” Luke lắc đầu. “Chỉ là một thứ cho công việc thôi mà. Rồi nó sẽ chui ra. Nó không thể nào đi đâu khỏi căn hộ này được.”

“Nhưng em muốn giúp!” Tôi đưa tay trùi mền vuốt ve vai anh. “Em đã nói với anh rồi, anh yêu. Nói cho em biết anh đang tìm cái gì, và chúng ra sẽ cùng nhau tìm kiếm. Đó là một cặp tài liệu... hay sách... giấy tờ...”

“Em tốt quá.” Anh hôn tôi. “Thật ra không phải những thứ đó. Đó là một hộp đựng đồng hồ. Mua ở Tiffany. Mười chiếc.”

Hơi thở tôi nghẹn lại trong họng.

Bên kia phòng tôi thấy Jess rời mắt khỏi cuốn sách.

“Anh vừa nói là... đồng hồ Tiffany à?” tôi khó nhọc nói.

“Ừ.” Anh gật đầu. “Em biết là tối mai bọn anh sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn với Arcodas Group chứ? Toàn bộ việc đó là một phần trong kế hoạch thuyết phục họ trở thành khách hàng của mình, về cơ bản, bọn anh đang lấy lòng họ. Nên anh đã mua mấy cái đồng hồ để làm quà tặng của công ty - và giờ thì anh không biết chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với chúng. Một phút trước chúng còn ở ngay đây... phút sau đã bốc hơi!”

Tôi có thể cảm thấy ánh mắt Jess đang nhìn tôi chăm chặp như tia laser.

“Mất từng ấy đồng hồ thì cũng nhiều đấy nhỉ,” chị lên tiếng giọng đều đều.

Tôi nuốt khan. Sao tôi có thể bán quà công ty của Luke đi thế cơ chứ? Sao tôi có thể ngu ngốc thế? Ý tôi là, tôi cứ tưởng mình đã mua chúng trong kỳ trăng mật mà không nhớ.

“Có lẽ anh đã bỏ quên chúng trong ga ra.” Luke với tay lấy chìa khóa. “Anh sẽ ra đó xem sao.”

Lạy Chúa. Mình phải thú nhận thôi.

“Luke...” tôi lí nhí nói. “Luke, xin anh đừng giận...”

“Cái gì?” Luke quay gót - và khi nhìn thấy mặt tôi anh chợt cảnh giác. “Có chuyện gì?”

“À.” Tôi liếm môi. “Có lẽ là em đã...”

“Đã sao?” Anh nhú mắt lại. “Có lẽ là em đã làm gì, Becky?”

“Bán chúng,” tôi thì thầm.

“Bán chúng rồi?”

“Anh muốn em dọn dẹp sạch chỗ này! Em không biết phải làm thế nào cả! Chúng ta có quá nhiều đồ! Vậy nên em đã bán mọi thứ trên eBay. Và em... em cũng bán cả mấy cái đồng hồ đó nữa. Vô tình thôi.”

Tôi cắn môi, gần như đã hy vọng rằng Luke sẽ mỉm cười, thậm chí cười lớn, nhưng trông anh chỉ có vẻ ngán ngẩm hết sức.

“Lạy Chúa, Becky. Chúng ta có hàng đống việc phải giải quyết rồi đây, Becky. Chúng ta thật sự cần phải cuống lên rồi.” Anh với lấy điện thoại di động, bấm số và chờ mấy vài giây. “Alô Marie à? Chúng ta gặp trực trực nhỏ với bữa tối với Arcodas tối mai. Gọi lại cho tôi.” Anh đóng máy thật mạnh. Âm thanh duy nhất trong bếp là tiếng ấm nước reo.

“Em không biết mà!” tôi tuyệt vọng nói. “Nếu anh nói với em đó là quà của công ty... Nếu anh để cho em giúp...”

“Giúp!” Luke chặn họng tôi. “Becky, em đùa đấy à?”

Anh lắc đầu và bước khỏi bếp.

Tôi nhìn Jess. Tôi có thể thấy dòng chữ “Chị đã nói rồi mà” đóng khung to tởm bố trên đầu chị. Một lúc sau, chị đứng dậy theo Luke vào phòng làm việc.

“Nếu tôi có thể giúp được gì,” tôi nghe tiếng chị thấp giọng nói, “thì hãy cho tôi biết.”

“Không có gì đâu mà,” anh đáp. “Dù sao cũng cảm ơn chị.”

Jess còn nói gì đó, nhưng giờ giọng chị nghe không rõ nữa. Hẳn là đã đóng cửa rồi.

Đột nhiên tôi thấy mình phải biết được chị nói gì. Tôi rón rén qua cửa bếp, lén qua sảnh, nép mình thật chặt vào cánh cửa phòng làm việc, rồi áp tai vào.

“Tôi không hiểu sao cậu có thể sống nổi với cô ấy,” Jess đang nói, và tôi cảm thấy choáng váng vì điên tiết. Sao chị ta có thể nói như thế? Chị ta chỉ vừa mới gặp tôi!

Tôi không thể cử động được, tôi không thờ nổi, tôi chờ Luke phản ứng.

“Cũng khó lắm,” cuối cùng giọng Luke cũng cất lên.

Luke thấy khó khăn khi phải sống với tôi.

Có tiếng động như thể có người đang tiến lại gần cánh cửa và tôi vội nhảy lùi lại. Tôi vội vàng quay vào bếp và đóng cửa, mắt ngập nước nóng hổi.

Chúng tôi mới cưới nhau được mười một tháng. Làm sao mà anh lại thấy khó khăn khi sống với tôi?

Ấm nước sôi, nhưng tôi không muốn uống trà nữa. Tôi mở tủ lạnh, lấy chai rượu đang uống dở, rót ra cốc. Tôi uống cạn cả cốc chỉ bằng ba ngụm lớn và đang rót đầy lại thì Jess bước vào.

“Chào,” chị ta nói. “Có vẻ như Luke đã giải quyết được vấn đề quà tặng.”

“Tuyệt đấy,” tôi nói, nghiêng răng, và nốc thêm một ngụm nữa.

Vậy là Jess và Luke đã giải quyết mọi chuyện, đúng không? Chị ta và Luke đã có một cuộc trò chuyện ngắn mà tôi không được mời tham gia. Khi tôi nhìn chị ra ngồi xuống và lại mở sách ra, nỗi giận dữ và đau đớn chợt dâng lên trong tôi như một đợt triều cường.

“Em cứ nghĩ chị sẽ đứng về phía em.” Tôi cố gắng sao cho giọng mình có vẻ bình tĩnh. “Chúng ta nên là chị em tốt, dù thế nào chăng nữa.”

“Ý em là gì?” Jess nhúu mày.

“Lẽ ra chị đã có thể bảo vệ em!”

“Bảo vệ em?” Jess nhìn lên. “Em nghĩ là chị sẽ bảo vệ em khi em vô trách nhiệm đến thế?”

“Vâng, em vô trách nhiệm,” tôi nói, hơi cay đắng. “Còn chị thì hoàn hảo, em đoán thế.”

“Chị không hoàn hảo! Nhưng em thì, đúng, vô trách nhiệm!” Jess gấp mạnh cuốn sách lại. “Nói thật nhé, Becky, chị nghĩ là em nên tổ chức lại chính mình. Đường như em không có khái niệm gì về trách nhiệm cá nhân... Em bị ám ảnh với việc tiêu tiền... em nói dối...”

“Vâng, còn chị thì đúng là khổn khổ!” tôi gầm lên. “Chị là một con bò cái bunn xin đau khổ không biết tận hưởng niềm vui!”

“Cái gì?” Trông Jess hoàn toàn chết lặng.

“Dịp cuối tuần này em đã cố làm mọi cách!” tôi hét lên. “Em đã làm mọi thứ có thể để khiến chị cảm thấy được hoan nghênh, còn chị thì không tham gia bất cứ cái gì! OK, cứ cho là chị không thích phim Khi Harry gặp Sally đi. Nhưng lẽ ra chị nên giả vờ!”

“Tức là em thích chị không thành thật hơn chứ gì?” Jess nói, khoanh tay. “Em thích chị nói dối hơn chứ gì? Đúng là bản chất của em, Becky ạ.”

“Không phải là nói dối khi giả vờ thích một cái gì đó.” Tôi giận dữ hét lên. “Em chỉ chúng ta vui vẻ bên nhau! Em đã tìm kiếm thông tin về chị, em đã sắp xếp phòng cho chị và mọi thứ... còn chị thì cứ lạnh như bom! Như thể chị không có tí tình cảm nào hết!”

Đột nhiên tôi thấy mình muốn khóc. Tôi không thể tin được mình đang la hét với chị gái mình. Tôi không thể tin rằng mọi thứ lại tan vỡ tột tệ thế này. Tôi không nói nữa và hít thở sâu, cố gắng xây dựng lại. Có lẽ tôi có thể hàn gắn mọi thứ. Có lẽ chúng tôi vẫn có thể làm lại từ đầu.

“Vấn đề là, Jess... em làm thế bởi vì em muốn chúng ta thành bạn của nhau,” tôi nói. Và đúng thế. Tôi thật sự muốn như thế. “Em chỉ muốn chúng ta là bạn.”

Tôi chờ đợi được thấy khuôn mặt chị dẫn ra, nhưng nếu tôi không nhầm thì trông chị còn khinh người hơn trước.

“Em luôn có được những thứ mình muốn,” chị nói. “Đúng không, Becky?”

Tôi cảm thấy mặt mình bốc cháy.

“Chị... chị muốn nói gì?”

“Chị muốn nói em là một đứa hư hỏng!” Giọng lưỡi cay nghiệt của chị khiến tôi đau như cắt. “Em muốn gì được nấy! Mọi thứ được bày sẵn ra đĩa và dâng cho em. Nếu em gặp rắc rối bố mẹ em sẽ cứu em ra, nếu họ không làm thế thì Luke sẽ làm! Cuộc đời em làm chị phát ốm lên.” Chị cầm sách làm điệu bộ. “Rõ ràng tuếch! Em nông cạn và vật chất... chị chưa từng gặp ai lại bị ám ảnh bởi vẻ bề ngoài và chuyện mua sắm...”

“Nói về ám ảnh đi!” tôi rít lên. “Nói về ám ảnh! Chị bị ám ảnh với việc tiết kiệm tiền! Em chưa từng gặp ai khốn khổ đến thế! Chị có hơn ba mươi ngàn bảng trong tài khoản mà vẫn ra phố như một kẻ không xu dính túi! Khuân về nhà giấy gói chồng va đập miễn phí và những quả chuối nấu kinh tởm đó! Ai thèm quan tâm bột giặt nào rẻ hơn bốn mươi xu chứ?”

Em sẽ quan tâm nếu em từng phải tự mua lấy bột giặt từ khi mười bốn tuổi,” Jess quát lại. “Có lẽ nếu thỉnh thoảng em quan tâm đến từng bốn mươi xu một thì giờ đã không gặp rắc rối. Chị đã nghe chuyện em suýt làm Luke phá sản ở New York. Thật không hiểu nổi em nữa!”

“Em không hiểu nổi chị thì có!” tôi gào lên, nước mắt giàn giụa. “Em đã phẫn khích đến thế khi nghe tin mình có chị gái, em đã nghĩ rằng chúng ta sẽ gắn bó và thân thiện. Em đã nghĩ rằng chúng ta có thể cùng nhau đi mua sắm và vui vẻ... và ăn kem bạc hà trên giường của nhau...”

“Kem bạc hà?” Jess nhìn tôi như thể tôi bị điên. “Sao em lại muốn ăn kem bạc hà chứ?”

“Bởi vì!” Tôi vung tay giận dữ. “Bởi vì như thế sẽ vui! Chị biết từ ‘vui’ là thế nào không?”

“Chị biết cách để vui,” chị đáp trả.

“Đọc sách về đá?” Tôi giật lấy cuốn Thạch học về Đá lửa Anh. “Đá thì thú vị làm sao được? Chúng chỉ là... đá! Đó là sở thích tẻ nhạt nhất thế giới! Thật hợp với chị!”

Jess há hốc miệng. “Đá... không tẻ nhạt!” chị phản pháo, giật lại cuốn sách. “Đá còn ngàn lần thú vị hơn kem bạc hà, mấy cuộc mua sắm thiếu óc và mắc nợ vào thân!”

“Chị đứt dây thần kinh vui rồi hay sao thế?”

“Em đứt dây thần kinh trách nhiệm rồi đúng không?” Jess quát lên. “Hay em sinh ra đã là một con bé hư hỏng?”

Chúng tôi lườm nhau tóe lửa, cả hai đều cố gắng kiềm chế. Căn bếp lặng ngắt như tờ, chỉ còn nghe thấy tiếng tủ lạnh ro ro chạy.

Tôi không hoàn toàn biết Bà chủ nhà duyên dáng sẽ phải làm gì trong tình huống này.

Jess nghiêng rằng. “Thôi được rồi... chị không thấy còn có lý do gì để dính lấy chỗ này nữa. Bây giờ chị đi thì có thể kịp bắt xe về Cumbria.”

“Tốt thôi.”

“Chị lên lấy đồ.”

“Chị cứ tự nhiên.”

Chị quay gót và ra khỏi bếp, còn tôi uống thêm một ngụm rượu nữa. Đầu tôi muốn nổ tung.

Chị ta không thể là chị gái tôi được. Chị ta không thể. Chị ta là một con bò cái keo kiệt, ra vẻ cao đạo, và tôi không bao giờ còn muốn gặp lại chị ta nữa.

Không bao giờ.

Chương trình Cindy Blaine
Trung tâm sản xuất chương trình truyền hình Cindy Blaine
43 Đường Hammersmith Bridge
London W6 8TH

To: Bà Rebecca Brandon
37 Maida Vale Mansions
Maida Vale
London NW6 0YF

Ngày 22 tháng 05 năm 2003

Thưa Bà Brandon:

Xin cảm ơn vì bà đã gửi thư.

Chúng tôi rất tiếc khi biết tin bà sẽ không thể xuất hiện trên chương trình Cindy Blaine với chủ đề “Tôi đã tìm được người chị gái, người tri kỷ của mình” được nữa.

Xin cho phép chúng tôi mời bà tham gia show sắp tới của chúng tôi mang tên “Chị gái tôi thật khôn kiếp!!!”
Hãy gọi điện cho chúng tôi nếu bà thấy ý tưởng này hấp dẫn.

Gửi tới bà những lời chúc vô cùng tốt đẹp,

Kayleigh Stuart

Trợ lý Sản xuất

(Di động: 077878 3456789)

Finerman Wallstein
Văn phòng luật sư
Finerman House
1398 Đại lộ Americas
New York, NY 10105

Kính gửi: Bà Rebecca Brandon
37 Maida Vaie Mansions
Maida Valc
London NW6 0YF

Ngày 27 tháng 05 năm 2003

Thưa Bà Brandon:

Xin cảm ơn vì bà đã gửi thư. Chúng tôi đã thay đổi di chúc theo yêu cầu của bà. Điều 5, khoản (f) giờ đã được sửa đổi như sau:

“Và không một xu cho Jess, vì chị ta quá xấu tính. Và thế nào thì chị ta cũng đã có cả đồng tiền rồi.”

Gửi tới bà những lời thăm hỏi tốt đẹp,

Jane Cardozo

23. Chương 15 Phần 1

15

TÔI KHÔNG QUAN TÂM. Ai cần một bà chị cơ chứ? Tôi thì không.

Ngay từ đầu tôi đã không muốn rồi. Tôi chưa từng yêu cầu có một bà chị. Tôi sống một mình vẫn ổn.

Và dù sao thì tôi cũng không một mình. Tôi có một cuộc hôn nhân bền vững tràn ngập tình yêu. Tôi cần quái gì một bà chị rẻ tiền chứ!

“Bà chị ngu ngốc,” tôi nói lớn, vặn mạnh nắp lọ mứt. Đã gần hai tuần rồi kể từ ngày Jess bỏ đi. Luke sắp phải đi họp trong thành phố, và bố mẹ tôi tạt qua chơi trên đường ra sân bay, nên tôi làm bữa sáng ọi người.

“Xin lỗi?” Luke nói, đi vào bếp. Trông anh xanh xao và căng thẳng, vài ngày nay lúc nào anh cũng thế. Arcodas Group đang suy nghĩ đưa ra quyết định và giờ tất cả những gì anh có thể làm được là chờ đợi. Mà Luke thì không giỏi chờ đợi chút nào. Hơn nữa, anh chịu nhiều áp lực khi làm vụ này hơn bình thường vì đó là khách hàng chủ lực anh muốn có. Tôi nghe thấy anh nói chuyện điện thoại với Gary tối qua, rằng nếu họ không đạt được thì người ta sẽ nhìn chuyện đó thế nào.

Rắc rối của Luke là ở chỗ anh làm gì cũng luôn thành công ngay lập tức. Có lẽ tôi nên kể cho anh câu chuyện về chú nhện bé nhỏ can trường cố gắng giăng tấm mạng của mình, giăng đi giăng lại.

Nghĩ lại thì có lẽ không nên thế.

“Em chợt nghĩ đến Jess,” tôi nói. “Anh đã hoàn toàn đứng về chị ấy. Bọn em không thể hợp nhau, một triệu năm nữa cũng không! Em chưa từng thấy ai khắc khổ tận xương tủy như vậy!”

“Ừm,” Luke lơ đãng nói, tự rót nước cam ỳnh.

Anh lẽ ra nên ủng hộ tôi hơn chút nữa.

“Lần sau em sẽ nghe lời anh,” tôi nói, cố gắng lôi kéo sự chú ý của anh. “Lẽ ra em không bao giờ nên mời chị ta đến đây. Em không thể tin được rằng mình với chị ta lại thực sự có liên quan với nhau!”

“Anh nghĩ dù gì thì chị ấy cũng tốt,” Luke nói. “Nhưng anh có thể hiểu tại sao hai người không thể hòa hợp.”

Anh đáng ra không nên nói là “Anh nghĩ dù gì thì chị ấy cũng tốt.” Anh nên nói “Đúng là một con mụ đáng ghét, anh không thể tin là em từng bên mụ ta dù chỉ một phút!”

“Becky... em đang làm gì thế?” Luke nhìn số vụn bánh và giấy gói vương vãi đầy sàn đá granít.

“Làm bánh quế nướng!”

Và việc đó lại chứng minh thêm một điều nữa. Jess đã hoàn toàn sai. Thực tế là hầu như ngày nào tôi cũng dùng cái máy nướng bánh quế. Kia kìa! Tôi gần như ước gì chị ta ở đây mà chứng kiến.

Vấn đề tí xiu duy nhất là tôi không giỏi trộn bột lắm. Thế nên cách làm của tôi là: mua bánh quế làm sẵn, cắt thành hình trái tim rồi cho vào máy nướng bánh để làm nóng.

Nhưng thế thì đã sao? Tôi đang dùng nó, chẳng lẽ không phải thế? Và chúng tôi đang ăn bánh quế, không phải vậy sao?

“Bánh quế... lại nữa?” Luke nói, hơi nhăn nhó. “Anh nghĩ anh sẽ bỏ qua bữa sáng, cảm ơn em.”

“Ồi,” tôi chưng hửng nói. “Thôi được, thế bánh mì nướng thì sao? Hoặc là trứng? Hay là... bánh nướng xốp?”

“Anh uống cà phê được rồi.”

“Nhưng anh phải ăn gì chứ!” tôi nói, giật mình khi nhìn anh. Anh đúng là đang gầy đi vì lo lắng cho vụ Arcodas này quá. Tôi cần phải bắt anh ăn cho béo lên.

“Em sẽ làm cho anh mấy cái bánh kẹp!” tôi hào hứng nói. “Hoặc trứng ốp!”

“Becky, để đó đi!” anh đáp. “Anh ồ.” Anh sai bước ra khỏi bếp, mở di động ra nghe. “Có tin gì mới không?” tôi nghe anh nói trước khi cửa phòng làm việc đóng lại.

Tôi nhìn xuống cái bánh quế vỡ trong tay, cố không buồn.

Tôi biết Luke thật sự căng thẳng vì công việc. Và đó có thể là lý do khiến hiện tại anh có vẻ hơi dễ nổi cáu với tôi. Không phải vấn đề gì to tát cả.

Nhưng tận sâu thẳm lòng mình, tôi cứ nhớ mãi đến những gì tôi nghe anh nói với Jess tối hôm đó. Rằng anh thấy sống với tôi thật khó khăn. Thật ra tôi đã nghĩ mãi về chuyện này hai tuần nay rồi, vừa nghĩ vừa cố lý giải.

Làm sao lại thấy khó khăn khi sống với tôi? Ý tôi là... tôi đã làm gì sai chứ?

Tôi đột ngột với lấy bút chì và giấy. OK. Tôi sẽ tự nhìn vào sâu thẳm lòng mình và sẽ thật sự, thật sự thành thật.

Becky Bloomwood: Những khó khăn khi sống cùng

1.

Đầu óc tôi trống trơn. Tôi không thể nghĩ ra dù chỉ một điều.

Thôi nào. Hãy thành thật và nghiêm khắc. Phải có điều gì đó chứ. Vấn đề cơ bản giữa hai chúng tôi là gì? Vấn đề thật sự là gì?

Tôi chợt nghĩ ra. Tôi hay trộn lẫn nhiều loại dầu gội đầu với nhau khi tắm, và Luke than phiền rằng tôi không bao giờ chịu đóng nắp lại để anh dấm vào.

Becky Bloomwood: Những khó khăn khi sống cùng

1. Không đóng nắp chai dầu gội đầu

Đúng thế. Và tôi còn đãng trí nữa. Tôi luôn quên mã số chống trộm. Có lần tôi đã phải gọi cảnh sát để hỏi, và họ đã cử hai đội xe đến quanh nhà tôi.

Becky Bloomwood: Những khó khăn khi sống cùng

1. Không đóng nắp chai dầu gội đầu

2. Quên mã số chống trộm

Tôi xem xét danh sách này một cách không chắc chắn lắm. Hẳn phải có thêm gì nữa chứ. Hẳn phải có điều gì đó thật sự quan trọng và sâu sắc.

Bất chợt tôi há hốc miệng và lấy tay bịt mồm mình.

Những cái CD. Luke luôn cần nhần là tôi lấy ra mà không chịu cất lại vào kệ.

Tôi cũng biết điều này nghe không được sâu sắc lắm - nhưng có lẽ đó là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Ngoài ra, hôm qua tôi đã đọc một bài báo trên tờ Marie Claire nói rằng những điều nhỏ bé vụn vặt có thể gây ảnh hưởng lớn đến một mối quan hệ.

Tôi vội vàng vào phòng khách và đi thẳng đến chồng CD lộn xộn cạnh bộ đàn. Khi sắp xếp lại chúng, tôi cảm thấy khá nhẹ nhõm. Một sự giải thoát. Đây có thể là bước ngoặt trong cuộc hôn nhân của chúng tôi.

Tôi xếp chúng gọn gàng và chờ đến khi Luke đi ngang cửa trên đường về phòng ngủ.

“Xem này!” tôi gọi to, không giấu nổi tự hào trong giọng nói. “Em đã sắp xếp lại đồng CD đấy! Đĩa nào về hộp nấy rồi!”

Luke liếc mắt vào phòng.

“Tuyệt,” anh nói với một cái gật đầu lơ đãng rồi tiếp tục đi.

Đó là tất cả những gì anh có thể nói sao?

Tôi đang ngồi đây, sửa chữa cuộc hôn nhân trục trặc của chúng tôi, còn anh thì thậm chí chẳng buồn để ý.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân trên hành lang, tôi nhੌm dậy. Hẳn là bố mẹ tôi rồi. Tôi sẽ phải trở lại vấn đề hôn nhân sau thôi.

Tôi biết rằng bố mẹ thật sự mê khóa học, nhưng dù sao tôi cũng không ngờ họ lại xuất hiện với mấy cái khẩu hiệu trên áo phong thể thao như thế. Áo mẹ viết: TÔI LÀ PHỤ NỮ, TÔI LÀ CHÚA TRỜI, còn áo bố thì: ĐỪNG ĐỂ NHỮNG TÊN KHỐN THỤ ĐỘNG VÀ HIẾU CHIẾN ĐÓ HẠ GỤC BẠN.

“Chà!” tôi nói, cổ giấu ngạc nhiên. “Những cái áo thật tuyệt!”

“Bố mẹ mua ở trung tâm đấy,” mẹ nói, mỉm cười. “Hay không?”

“Chắc bố mẹ thích liệu pháp này lắm.”

“Thật là kỳ diệu!” mẹ thੌt lên. “Thú vị hơn chơi bài brit nhiều. Lại còn được tiếp xúc với nhiều người nữa. Hôm trước bố mẹ vừa họp nhóm và con đoán xem ai đã đến nào? Marjorie Davis, cái cô từng sống bên đường ấy!”

“Thật ạ?” tôi ngạc nhiên nói. “Cô ta đã lấy chồng chưa?”

“Ồi chưa!” mẹ khéo léo hạ giọng xuống. “Cô ấy có vấn đề về giới hạn, tội nghiệp.”

Tôi không hiểu chuyện này lắm. Vấn đề về giới hạn là cái quái gì không biết?

“Thế... ừm... bố mẹ có vấn đề gì không?” tôi hỏi khi chúng tôi vào bếp. “Mọi thứ có khó khăn lắm không ạ?”

“Ồ, bố mẹ đã đến bờ vực rồi trở về,” mẹ nói, gật đầu. “Đúng không Graham?”

“Ngay sát mép vực,” bố đồng tình.

“Nhưng giờ thì sự thù hận và tội lỗi đã ở sau lưng bố mẹ rồi. Bố mẹ đều đã được trao cho sức mạnh để sống và yêu.” Mẹ cười với tôi và lục tung túi để đồ của mình. “Mẹ mang theo một ổ bánh cuộn Thụy Sĩ đây. Chúng ta đun nước nóng nhé?”

“Mẹ đã tìm thấy vị nữ thần trong tâm hồn,” bố tự hào nói. “Mẹ con đã đi trên than nóng đấy, con biết không!”

Tôi há hốc mồm nhìn mẹ.

“Mẹ đã bước đi trên than nóng ư? Ồi lạ Chúa! Hồi ở Sri Lanka con cũng từng làm thế! Đau không mẹ?”

“Không một chút nào! Hoàn toàn không đau!” mẹ nói “Mẹ đi đôi ủng làm vườn, tất nhiên,” mẹ nói sau khi suy nghĩ một lát.

“Wow!” tôi nói. “Thật thông minh.” Tôi nhìn mẹ thoăn thoắt cắt ổ bánh cuộn Thụy Sĩ. “Ổ lớp đó mẹ nói những vấn đề loại gì?”

“Mọi thứ!” mẹ bắt đầu xếp các lát bánh lên đĩa. “Mẹ nói về vấn đề lòng oán giận, tất nhiên rồi...”

“Em đã không chịu đối mặt,” bố chen ngang.

“Ồi, ban đầu thì em thấy rất khó khăn.” Mẹ gật đầu. “Thực tế rằng bố con đã có một phụ nữ khác trong đời... Lại còn có con gái nữa... Nhưng rồi mẹ nghĩ tất cả đã xảy ra trước khi gặp mẹ. Và sự thật là, một người đàn ông đẹp trai như bố con chắc chắn phải có vài cuộc phiêu lưu.” Mẹ nhìn bố, cười tình tứ. “Mẹ chưa bao giờ cưỡng lại bố con được... thế thì sao những người phụ nữ khác làm được cơ chứ?”

Có phải mẹ đang đá lông nheo không nhỉ?

“Anh cũng không thể cưỡng lại em,” bố đáp, giọng hơi véo von như đang tán tỉnh.

Họ nhìn nhau say đắm qua đĩa bánh cuộn Thụy Sĩ. Lẽ ra tôi không nên có mặt trong phòng này.

“E hèm.” Tôi hăng giọng và cả hai quay sang tôi.

“À! Ừ. Bố mẹ còn nhiều điều phải học lắm,” mẹ nói, chìa đĩa ra mời tôi. “Đó là lý do bố mẹ đi du lịch bằng tàu biển lần này.”

“Phải,” tôi nói sau khi ngừng một chút. “Vâng. Chuyển... du thuyền điều trị.” Lần đầu tiên nghe mẹ nói thế tôi cứ tưởng mẹ đùa. “Vậy là mẹ có ý tưởng đi tàu vòng quanh Địa Trung Hải và trong lúc đó mọi người tham gia các buổi điều trị bằng liệu pháp tâm lý.”

“Đó không đơn thuần là một liệu pháp!” mẹ nói. “Đó còn là chuyến du lịch ngắm cảnh nữa.”

“Và giải trí,” bố chen vào. “Hiển nhiên là cũng có những chương trình biểu diễn rất hay. Cả một bữa tiệc tối trang trọng kèm khiêu vũ nữa.

“Tất cả bạn bè cùng trung tâm đều đi,” mẹ nói thêm. “Bọn mẹ còn tổ chức một bữa tiệc cocktail nhỏ dành cho đêm đầu tiên! Cộng thêm...” Mẹ ngập ngừng. “Một trong số diễn giả khách mời là chuyên gia về vấn đề đoàn tụ với một thành viên gia đình thất lạc lâu ngày, vấn đề đó đặc biệt thú vị cho bọn mẹ.”

Tôi cảm thấy hơi khó chịu. Tôi không muốn nghĩ về thành viên gia đình thất lạc lâu ngày. Bố mẹ nhìn nhau bắn khoăn.

“Vậy... con không hợp Jess lắm thì phải,” cuối cùng bố thăm dò.

Ôi trời. Tôi có thể nhận thấy ông đang thất vọng.

“Không hẳn thế,” tôi nói, nhìn ra chỗ khác. “Bọn con chỉ... không giống nhau lắm.”

“Mà sao các con hợp nhau được chứ?” mẹ nói, đặt tay lên tay tôi an ủi. “Con lớn lên trong hoàn cảnh hoàn toàn khác. Con chỉ có điểm chung với Jess như với... cứ cho là...” Mẹ nghĩ một lát. “Kylie Minogue là cùng.”

“Becky có nhiều điểm chung với Jess hơn với Kylie Minogue!” bố kêu lên ngay lập tức. “Trước hết, Kylie Minogue là người Úc.”

“Điều đó chẳng chứng minh gì cả,” mẹ nói. “Chẳng phải chúng ta đều trong khối Thịnh Vượng Chung sao? Có lẽ Becky cũng có thể hợp với Kylie Minogue. Đúng không, con yêu?”

“Ồ...”

“Becky và Kylie sẽ chẳng có gì để nói với nhau,” bố nói, lắc đầu. “Anh khẳng định thế đấy.”

“Tất nhiên là sẽ có!” mẹ đáp. “Chúng sẽ có những cuộc nói chuyện vui vẻ! Em nghĩ chúng sẽ trở thành những người bạn tuyệt vời!”

“Hay là Cher,” bố nói. “Đó là một phụ nữ thú vị.”

“Becky không muốn làm bạn với Cher!” mẹ nổi cáu. “Có lẽ là Madonna...”

“Thôi được rồi, khi nào con gặp Kylie Minogue, Cher hay là Madonna con sẽ cho bố mẹ biết, được chưa ạ?” tôi nói, cúi kính hơn dự định.

Bố mẹ quay sang nhìn tôi. Rồi mẹ đưa mắt sang bố.

“Graham, anh mang cà phê cho Luke đi.” Mẹ đưa một cốc cho bố, rồi ngay khi bố đi, mẹ nhìn tôi dò hỏi.

“Becky, con yêu!” mẹ nói. “Con không sao chứ? Con có vẻ hơi căng thẳng.”

Gương mặt thông cảm của mẹ khiến vẻ bình tĩnh của tôi òa vỡ. Đột nhiên tất cả những lo lắng tôi đã cố bao công kìm nén bắt đầu tràn lên bề mặt.

“Con đừng lo lắng về chuyện Jess,” mẹ dịu dàng nói. “Việc hai con không hợp nhau chẳng quan trọng tí nào. Chẳng ai quan tâm!”

Tôi bắt mình loay hoay với bình cà phê, hy vọng có thể kìm những giọt nước mắt đang dâng lên ngay phía sau mắt mình.

“Không phải vì Jess,” tôi nói. “Ít nhất thì cũng không chỉ vì Jess. Đó là vì... Luke.”

“Luke?” mẹ kinh ngạc nói.

“Hiện tại mọi việc không được tốt lắm. Thật ra...” Giọng tôi bắt đầu run run. “Thật ra... con nghĩ cuộc hôn nhân của bọn con đang trục trặc.”

Trời ơi. Giờ khi tôi đã nói to điều đó lên, nghe nó hoàn toàn đúng. Cuộc hôn nhân của chúng tôi đang trục trặc.

“Con có chắc không thể, con yêu?” mẹ có vẻ bối rối. “Mẹ thấy cả hai con đều rất hạnh phúc mà!”

“Không phải đâu! Bọn con vừa cãi nhau một trận to khủng khiếp!”

Mẹ bật cười.

“Mẹ đừng có cười!” tôi giận dữ nói. “Nó tồi tệ hết mức!”

“Tất nhiên là thế, con yêu!” mẹ nói. “Các con sắp có lễ kỷ niệm đầu tiên rồi đúng không?”

“À... vâng.”

“Ừm, thế thì đó cũng là thời điểm xảy ra Trận Cãi Vã Lớn Đầu Tiên! Con biết thế mà, đúng không, con yêu?”

“Gì ạ?” tôi thờ ơ nói.

“Trận Cãi Vã Lớn Đầu Tiên ấy!” Mẹ tắc lưỡi khi thấy tôi phản ứng như thế. “Khổ thân tôi! Không hiểu ngày nay mấy tờ tạp chí cho phụ nữ dạy bọn con gái các con những gì nữa!”

“À... cách vẽ móng bằng màu acrylic.”

“Thế đấy! Mấy tờ tạp chí đó nên dạy cách để có hôn nhân hạnh phúc mới phải! Mọi cặp vợ chồng đều có Trận Cãi Vã Lớn Đầu Tiên trong khoảng một năm sau khi cưới. Một trận cãi nhau long trời lở đất, rồi trời quang mây tạnh, và mọi chuyện trở lại bình thường.”

“Con không hề biết điều đó,” tôi chậm rãi nói. “Nghĩa là... cuối cùng thì cuộc hôn nhân của bọn con chẳng gặp vấn đề gì cả?”

Điều này có rất nhiều ý nghĩa. Trận Cãi Vã Lớn Đầu Tiên - rồi mọi thứ sẽ hạ nhiệt và chúng tôi lại hạnh phúc. Như một cơn bão. Bầu không khí thanh sạch và được tái sinh. Hoặc giống như những trận cháy rừng có vẻ kinh khủng nhưng thật ra là tốt vì từ đó những cây con lại mọc lên. Chính xác. Nhưng vấn đề thật sự là... Đúng! Điều này nghĩa là tôi không có lỗi gì cả! Kiểu gì thì chúng tôi cũng sẽ cãi nhau, bất kể tôi có làm gì! Tôi thật sự bắt đầu vui trở lại. Mọi thứ đang dần tốt đẹp như cũ. Tôi mỉm cười với mẹ và cắn một miếng bánh cuộn Thụy Sĩ thật to.

“Thế thì... Luke và con sẽ không cãi nhau thêm nữa,” tôi nói, chỉ để cho yên tâm.

“Ồi không đâu!” Mẹ trấn an tôi. “Cho đến Trận Cãi Vã Lớn Thứ Hai, việc này sẽ không xảy ra cho đến khi...”

Mẹ ngưng lại khi cánh cửa bếp bật mở và Luke đứng đó. Anh đang cầm điện thoại và mặt rất phấn khởi.

“Bọn anh làm được rồi. Bọn anh đã có được Arcodas Group!”

Tôi đã biết mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả! Tôi biết mà! Mọi thứ đều tốt đẹp! Đúng ra thì cả ngày cứ như Giáng Sinh vậy!

Luke hủy cuộc họp và đi thẳng đến công ty để ăn mừng - sau khi tiễn bố mẹ lên taxi tôi cũng đến đó với anh. Trời ơi, tôi yêu trụ sở của Brandon Communications. Thật sành điệu, đồ gỗ đánh véc ni và đèn chùm ở khắp nơi, và ai đó đã lập trình tất cả các máy tính cứ mười phút một lần lại hát bài “Chúc mừng.”

Luke và những quan chức cấp cao trong công ty tổ chức một buổi lễ ăn mừng ngắn kèm một cuộc họp chiến lược mà tôi được dự thính. Đầu tiên tất cả bọn họ đều nói những câu như là “Công việc bắt đầu từ đây”,

“Chúng ta cần tuyển dụng” và “Trước mắt còn nhiều thách thức lớn.” Nhưng rồi Luke chợt kêu lên, “Mẹ kiếp. Tiệc tùng đi. Ngày mai ta sẽ nghĩ đến các thách thức sau.”

Sau đó anh bảo trợ lý gọi điện yêu cầu mang đồ ăn tối, và đến năm giờ có rất nhiều anh chàng đeo tạp dề đen xuất hiện ở công ty mang theo sâm panh, cùng bánh ngọt xếp trong hộp Perspex sành điệu. Tất cả nhân viên chen chúc trong phòng họp lớn, nhạc bật trên hệ thống âm thanh, và Luke phát biểu ngắn rằng hôm đó là một ngày vĩ đại đối với Brandon C, anh phát biểu rất hay, rồi mọi người nâng cốc.

24. Chương 15 Phần 2

Giờ thì vài người chúng tôi chuẩn bị đi ăn tối để chúc mừng lần nữa! Tôi đang trong văn phòng của Luke trang điểm lại một chút, còn anh thay áo sơ mi khác.

“Chúc mừng anh,” tôi nói lần thứ một triệu. “Thật là tuyệt.”

“Hôm nay là một ngày tốt lành.” Luke cười với tôi, bẻ lại cổ áo. “Chuyện này có thể mở ra nhiều cơ hội mới.”

“Em rất tự hào về anh.”

“Anh cũng vậy.” Mặt Luke chợt dần ra. Anh tiến lại vòng tay qua tôi. “Anh biết là gần đây anh hơi thiếu quan tâm. Và anh xin lỗi.”

“Không sao đâu anh,” tôi nói, nhìn xuống. “Và em... em cũng xin lỗi đã bán mấy cái đồng hồ đó.”

“Không sao hết!” Luke vuốt tóc tôi. “Anh biết là mọi chuyện không dễ dàng với em. Bao nhiêu chuyện... trở về nhà... chị gái...”

“Vâng,” tôi nói ngay lập tức. “Đừng nghĩ đến chị ấy nữa. Hãy nghĩ về chúng ta. Về tương lai.” Tôi níu đầu anh xuống và hôn. “Rồi mọi thứ sẽ rất tuyệt.”

Trong một lát cả hai chúng tôi đều im lặng. Nhưng theo một cách tốt đẹp. Chỉ có hai chúng tôi, trong vòng tay nhau, thư giãn, hài lòng bên nhau, như trong suốt kỳ trăng mật. Tôi thấy nhẹ nhõm vô cùng. Mẹ nói đúng quá đi mất! Trận Cải Vĩ Lớn Đầu Tiên đã làm sạch không khí! Chúng tôi lại gần bó hơn bao giờ hết!

“Em yêu anh,” tôi thì thầm.

“Anh yêu em.” Luke hôn lên mũi tôi. “Chúng ta nên đi thôi.”

“OK. Em sẽ xuống xem xe đã đến chưa.”

Tôi đi dọc hành lang, bông bênh vui sướng như trên mây. Mọi thứ thật hoàn hảo. Mọi thứ! Khi tôi đi qua các khay bánh và rượu, tôi lấy một ly sâm panh và nhấp vài ngụm. Có lẽ tối nay chúng tôi sẽ đi khiêu vũ. Sau bữa tối. Khi mọi người đã về hết, Luke và tôi sẽ đến một câu lạc bộ và ăn mừng đúng cách, chỉ hai chúng tôi thôi.

Tôi hạnh phúc lướt xuống cầu thang, vẫn cầm ly của mình, và mở cửa ra quây lễ tân. Rồi tôi dừng lại, bối rối. Cách vài mét là anh chàng mặt gầy mặc lễ phục trắng đang nói chuyện với Janet, nhân viên lễ tân. Anh ta trông có vẻ quen quen, theo một cách nào đó, nhưng tôi không thể nhớ đã gặp anh ta ở đâu...

Có. Mình có thể.

Đó là anh chàng ở Milan, người đã xách túi của Nathan Temple ra khỏi cửa hàng. Anh ta làm gì ở đây?

Tôi thận trọng tiến vài bước lên trước để có thể nghe họ nói chuyện.

“Tức là ông Brandon không bị ốm?” anh ta nói.

Ôi không.

Tôi chuồn ra sau cánh cửa và đóng chặt. Giờ mình phải làm gì?

Tôi uống một ngụm sâm panh lớn để bình tĩnh lại - rồi thêm một ngụm nữa. Vài người từ bộ phận IT tha thẩn bước qua và nhìn tôi kỳ lạ, tôi hoan hỉ cười lại.

Thôi được rồi. Tôi không thể trốn sau cánh cửa này mãi. Tôi rướn đầu lên khung kính phía trên cánh cửa cho đến khi tôi nhìn được quầy lễ tân - và ơn Chúa. Anh chàng mặc lễ phục đã đi. Như trút được gánh nặng ngàn cân, tôi đẩy cửa mở và làm bộ vô tình đi vào khu vực lễ tân.

“Xin chào!” tôi thân thiện nói với Janet, người đang bận rộn gõ máy tính. “Người vừa rồi là ai thế? Người vừa nói chuyện với cô ấy?”

“A, anh ta ấy à! Anh ta làm việc ột người tên là... hình như là Nathan Temple.”

“À. Thế... anh ta muốn gì?”

“Kỳ cục lắm!” cô nói, làm mặt nhăn nhó. “Anh ta cứ hỏi xem Luke đã ‘khỏe hơn’ chưa.”

“Thế cô nói gì với anh ta?” tôi nói, cố gắng giảm bớt mức độ khẩn cấp trong giọng mình.

“Ừ thì tôi nói là anh ấy khỏe, tất nhiên! Chưa bao giờ khỏe hơn!” Cô cười vui vẻ, rồi khi nhìn thấy mặt tôi cô chợt ngừng gõ máy tính. “Ôi trời ơi. Anh ấy không khỏe, đúng không?”

“Gì cơ?”

“Đó là một bác sĩ, đúng không?” cô nhào người về phía tôi, có vẻ bị sốc nặng. “Chị có thể nói với tôi, Becky. Có phải là Luke đã mắc một bệnh nhiệt đới khi hai người đi nghỉ không?”

“Không! Tất nhiên là không!”

“Thế có phải tìm anh ấy sao không? Hay là thận?” Mắt cô rơm rớm. “Chị biết không... năm nay tôi đã mất người di thân yêu của mình. Thật sự không dễ dàng với tôi để vượt qua...”

“Tôi rất tiếc,” tôi nói, đầu óc rối tinh rối mù. “Nhưng tôi nói thật đấy, đừng lo! Luke rất khỏe! Mọi chuyện ổn, mọi chuyện ổn cả...”

Tôi ngược lên - và ngôn từ kiệt quệ trên môi tôi.

Làm ơn, xin đừng.

Điều này không thể xảy ra được.

Đích thân Nathan Temple đang đi vào tòa nhà.

Ông ta to lớn vạm vỡ hơn trong trí nhớ của tôi và đang mặc chính cái áo viền da từng mặc ở Milan. Từ người ông ra tỏa ra mùi quyền lực, tiền và xì gà. Và đôi mắt xanh lơ sắc như dao của ông đang nhìn thẳng vào tôi.

“Xin chào,” ông cất giọng Cockney khàn khàn. “Bà Brandon. Chúng ta lại gặp nhau.”

“Xin... xin chào!” tôi nói. “Lạy Chúa! Thật là... một sự ngạc nhiên thú vị!”

“Cô vẫn thích cái túi chứ?” Ông ta thoáng cười.

“À... vâng! Nó thật tuyệt!”

Mình phải làm cho ông ta biến khỏi đây. Mình phải làm cho ông ta biến khỏi đây.

“Tôi đến để bàn chuyện khách sạn của tôi với chồng cô,” ông dụ dằng nói. “Như thế có được không?”

“Được chứ!” tôi nuốt nước miếng. “Tất nhiên rồi. Hay quá! Vấn đề duy nhất là Luke đang hơi bận, thật không may. Nhưng ông có muốn uống gì không? Chúng ta có thể đến một quán bar... nói chuyện thật thoải mái... ông có thể bàn mọi chuyện với tôi...”

Đúng thế. Thiên tài thật. Mình sẽ lôi ông ta ra ngoài... mời ông ta đi uống nước... Luke sẽ không bao giờ biết gì hết...

“Tôi không ngại phải đợi đâu,” ông ta nói, thả thân hình khổng lồ xuống chiếc ghế da. “Nếu cô báo cho anh ấy biết tôi đang ở đây.” Mắt ông ta lóe sáng. “Tôi nghe nói là anh ấy đã khỏi ốm rồi?”

“Vâng! Anh ấy... anh ấy đã khỏe hơn nhiều rồi! Cảm ơn ông đã gửi hoa!”

Tôi liếc Janet, người đang theo dõi đoạn hội thoại này một cách bối rối.

“Tôi gọi báo cho Luke nhé?” cô nói, với lấy điện thoại.

“Không! Ý tôi là... đừng lo! Tôi sẽ tự đi gọi,” tôi nói, giọng run rẩy.

Tôi bắt đầu đi về phía thang máy. OK. Mình có thể xử lý vụ này. Mình sẽ dụ Luke ra khỏi tòa nhà bằng cửa sau bằng cách nói rằng có người vừa làm đổ nước ra sảnh rất trơn. Phải. Rồi sẽ vào ô tô... rồi mình sẽ giả vờ quên thứ gì đấy và quay trở lại với Nathan Temple, rồi mình sẽ nói...

“Becky?”

Tôi giật nảy mình lên đến cả mét rồi ngẩng lên. Luke đang xuống cầu thang, hai bậc một. Mặt anh rạng rỡ, vừa đi vừa khoác áo.

“Thế, xe đã đến chưa?” Anh ngạc nhiên sầm soi nét mặt cứng đờ của tôi. “Em yêu... em không sao chứ?”

Hay là mình nói với Luke mọi chuyện?

Khi chuyện này kết thúc, tôi tự hứa, tôi sẽ không bao giờ nói dối anh nữa. Tôi sẽ trung thực, thẳng thắn và chân thành. Ngoài ra tôi sẽ học làm bánh quế nướng nữa.

“À... anh này?” cuối cùng tôi cũng cố nói.

“Gì thế?”

“Có... có vài chuyện em cần nói với anh.” Tôi khó nhọc nuốt khan. “Lẽ ra em nên nói với anh hàng thế kỷ nay rồi nhưng... em đã không làm thế... và em đang xử lý nó, nhưng...”

Tôi chợt nhận ra Luke không thèm nghe lấy một từ. Mắt anh tối sầm lại khi tập trung không phải vào tôi mà là Nathan Temple.

“Đó có phải là...” Anh lắc đầu không tin vào mắt mình. “Ông ta làm gì ở đây vậy? Anh nghĩ là Gary đã tổng cổ ông ta rồi cơ mà.”

“Luke...”

“Từ từ đã Becky. Chuyện này rất quan trọng.” Anh lôi điện thoại ra bấm số. “Gary,” anh trầm giọng nói. “Nathan Temple đang làm gì ở sảnh của chúng ta thế? Lẽ ra anh phải giải quyết vụ này chứ.”

“Luke...” tôi thử lần nữa.

“Em yêu, đợi anh một phút.” Anh quay lại điện thoại. “Ông ta đang ở đây. Lù lù một đồng!”

“Luke, xin anh, nghe này...” tôi giật tay anh khẩn thiết.

“Becky, cho dù là chuyện gì thì để sau có được không?” Luke nói, hơi mất kiên nhẫn. “Anh có một vấn đề ở đây và anh cần phải giải quyết...”

“Nhưng đó chính là điều em muốn nói với anh!” tôi tuyệt vọng nói. “Về vấn đề của anh! Về Nathan Temple!”

“Sao lại liên quan đến Nathan Temple được? Becky, em thậm chí còn không biết Nathan Temple!”

“À... ừ... thật ra thì... có, em có biết.” Tôi cắn môi. “Gần như thế.”

Luke từ từ gấp điện thoại lại. “Em ‘gần như’ biết Nathan Temple à?”

“Ông Brandon đây rồi!” Một giọng nói vang lên và chúng tôi cùng ngẩng lên thấy Janet ở quầy lễ tân đã nhìn thấy chúng tôi. “Luke, anh có khách!”

“Tôi ra ngay đây, Janet,” Luke lớn tiếng đáp lại với một nụ cười chuyên nghiệp. Anh quay sang tôi, vẫn cười. “Becky, chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Đó... đó là một câu chuyện khá dài,” tôi nói, mặt nóng bừng.

“Em có kế hoạch chia sẻ với anh bất cứ đoạn nào của câu chuyện ấy không?” Nụ cười của Luke vẫn nguyên trạng, nhưng giọng anh thì chắc chắn có thay đổi.

“Có chứ! Tất nhiên! Em chỉ đang... đợi thời điểm hợp lý.”

“Em có nghĩ lúc này có lẽ là một thời điểm hợp lý không? Nhớ rằng ông ta chỉ cách có vài mét chết tiệt?”

“Ừm... có chứ! Chắc chắn rồi.” Tôi căng thẳng ho. “Thôi được. Mọi chuyện bắt đầu... ừm... trong một cửa hàng, khi chuyện đó xảy ra...”

“Quá muộn rồi,” Luke trầm giọng ngắt lời tôi. “Ông ta đang tiến lại.”

Tôi nhìn theo ánh mắt Luke và thấy Nathan Temple đã đứng lên khỏi ghế và đang tiến lại phía chúng tôi.

“Anh ấy đây rồi.” Ông ta cất giọng khàn khàn chào chúng tôi. “Anh chàng Luke Brandon khó gặp mặt. Cô đã ngăn không cho chồng gặp tôi đúng không, thưa quý cô?” Ông ta lắc lắc ngón tay về phía tôi, mỉa mai buộc tội.

“Tất nhiên là không!” tôi cười ré lên. “À... Luke, anh biết Nathan Temple chứ? Bọn em gặp nhau ở Milan, ừm... nhớ không, anh yêu?” tôi rạng rỡ cười giả tạo như thể tôi là bà chủ một bữa tiệc tối và mọi chuyện đều bình thường một cách hoàn hảo.

“Chào buổi tối, ông Temple,” Luke điềm đạm nói. “Được chính thức gặp ông thế này thật tốt quá.”

“Đó là vinh dự của tôi.” Nathan Temple vỗ lưng Luke. “Tôi hy vọng anh đang cảm thấy khá hơn.”

Mắt Luke nhìn tôi tóe lửa, rồi ngay lập tức trở lại với Nathan Temple.

“Tôi cảm thấy khá khỏe rồi,” anh đáp. “Liệu tôi có thể được biết chuyến thăm đột ngột này là vì chuyện gì không?”

“À,” Nathan Temple nói, thò tay vào túi áo lấy ra hộp xì gà bằng bạc có chạm chữ lồng. “Có vẻ như anh sẽ không nhận điện thoại từ văn phòng của tôi.”

“Tuần này tôi đang rất bận”, Luke đáp không hề nao núng, “Tôi thật sự xin lỗi nếu thư ký của tôi đã không chuyển lời nhắn nào của ông cho tôi cả. Có chuyện cụ thể gì ông muốn bàn bạc chẳng?”

“Dự án khách sạn của tôi,” Nathan nói, mời Luke một miếng xì gà. “Dự án khách sạn của chúng ta, tôi nên nói vậy.”

Luke định đáp lại, nhưng Nathan Temple đưa tay ra hiệu anh đừng nói. Ông ta cẩn thận châm xì gà và bập bập vài lần. “Thứ lỗi cho tôi đã đến mà không báo trước,” cuối cùng ông ta nói. “Nhưng khi tôi muốn điều gì... tôi sẽ không loay quanh đâu hết. Tôi sẽ thẳng tiến lấy nó. Rất giống người vợ tốt của anh ở đây.” Ông ta nháy mắt. “Tôi chắc cô ấy đã kể mọi chuyện cho anh.”

“Tôi nghĩ có lẽ cô ấy đã giữ lại phần hay nhất,” Luke nói với một nụ cười mím chặt.

“Tôi thích vợ anh,” Nathan Temple niềm nở nói. Ông ta nhả ra một đám khói và nhìn tôi từ đầu đến chân như đánh giá. “Bất cứ khi nào cô muốn đến làm việc cho tôi, đừng ngại, chỉ cần alô một tiếng.”

“Trời ơi!” tôi nói, hơi hực hơi. “Ừm... cảm ơn ông!”

Tôi lăm lét nhìn Luke. Trán anh nổi lên một mạch máu.

“Becky,” anh nói bằng một giọng lịch sự thận trọng. “Liệu chúng ta có thể nói chuyện một chút được không? Xin thứ lỗi cho chúng tôi một lát,” anh nói thêm.

“Không vấn đề gì.” Nathan Temple hất đầu chỉ hộp xì gà. “Tôi sẽ hút hết chỗ này. Rồi chúng ta có thể bàn bạc.”

Luke lôi tôi vào một phòng họp nhỏ và đóng cửa lại. Rồi anh quay sang tôi, mặt anh đanh lại đầy vẻ có chuyện.

Đột nhiên tôi thấy sợ.

“Được rồi, Becky, bắt đầu từ đầu đi. Không...” Anh tự ngắt lời mình. “Đi thẳng đến đoạn giữa đi. Làm sao em biết Nathan Temple?”

“Em gặp ông ta khi chúng ta ở Milan. Em vào một cửa hàng và ông ấy... ông ấy đã giúp em một chuyện.”

“Ông ấy giúp em?” trông Luke có vẻ kinh ngạc. “Giúp kiểu gì vậy? Em bị ốm à? Hay bị lạc?”

Đầu óc tôi chạy loạn xạ, cố nghĩ ra cách tốt nhất để diễn đạt. Tôi không chắc là có cách nào như thế không.

“Là một cái... túi xách,” cuối cùng tôi đành nói.

“Một cái túi xách?” Luke tiếp tục sững sờ. “Ông ta mua cho em một cái túi xách à?”

“Không! Em mua nó. Nhưng ông ta đã đưa em lên đầu danh sách. Ông ta thật sự tốt bụng! Và em thật sự biết ơn...” Tôi đan hai bàn tay vào nhau. “Rồi khi chúng ta về Anh, ông ta gọi điện và nói muốn anh tham gia vụ khách sạn...”

“Và em đã nói gì?” Luke nói, lặng lẽ một cách nguy hiểm.

“Vấn đề là” - tôi nuốt khan - “em nghĩ anh sẽ thích tổ chức một lễ khai trương khách sạn.”

Cánh cửa đột ngột bật mở và Gary bước vào phòng.

“Có chuyện gì thế?” anh nói, tròn mắt. “Nathan Temple đang làm gì ở đây thế?”

“Hỏi Becky ấy.” Luke chỉ vào tôi. “Có vẻ như cô ấy đã qua lại khá thân với ông ta.”

“Em không biết ông ta thế nào!” tôi chống chế. “Em không biết gì hết! Ông ta chỉ là một người vùng Đông London đã giúp em mua được cái túi...”

“Túi?” Gary nói, hết nhìn tôi lại nhìn Luke. “Túi nào?”

“Becky có vẻ như đã đề nghị đổi việc tôi sẽ phục vụ Nathan Temple để lấy một cái túi xách,” Luke sáng giọng nó

“Một cái túi?” trông Gary bàng hoàng.

“Đó không đơn giản là một cái túi cũ kỹ nào đó!” tôi rít lên. “Đó là một chiếc túi Thiên Thần được sản xuất với số lượng có hạn! Cả thế giới này chỉ có vài chiếc thôi! Nó được lên trang bìa tờ Vogue! Tất cả các ngôi sao điện ảnh đều muốn có một cái!”

Cả hai người đàn ông đều nhìn tôi như thể tôi đang nói tiếng Sao Hỏa.

“Và dù sao thì,” tôi nói, mặt nóng bừng lên, “em nghĩ một lễ khai trương khách sạn sẽ rất tuyệt! Đó là một khách sạn năm sao! Anh sẽ được gặp những người nổi tiếng!”

“Những người nổi tiếng?” Luke nhắc lại, đột nhiên không hiểu gì cả. “Becky, anh không cần gặp loại người nổi tiếng kiểu đó! Anh không cần phải tổ chức lễ khai trương cho khách sạn của một tên tội phạm tồi tệ nào đó! Anh cần phải ở đây, cùng với đội của mình, tập trung vào những yêu cầu từ khách hàng mới của anh.”

“Em đã không nhận ra!” tôi tuyệt vọng nói. “Em nghĩ đó là một vụ hợp tác tuyệt hảo!”

“Bình tĩnh nào sắp,” Gary mềm mỏng nói với Luke. “Chúng ta vẫn chưa hứa gì mà...”

“Cô ấy hứa rồi.” Luke chỉ về phía tôi, và giờ thì Gary hoàn toàn không hiểu gì hết.

“Em không... hứa cụ thể điều gì.” Giọng tôi hơi run. “Em chỉ nói rằng anh sẽ sẵn lòng.”

“Em có nhận thấy với anh như thế còn khó khăn hơn gấp bội không?” Luke ôm đầu. “Becky, sao em không nói với anh? Sao em không nói chuyện đó từ hồi ở Milan

Căn phòng không một tiếng động.

“Bởi vì cái túi Thiên Thần đó giá những hai nghìn euro,” cuối cùng tôi cũng lí nhí lên tiếng. “Em nghĩ là anh sẽ điên lên mất.”

“Chúa ơi...” Luke rên lên, chịu hết nổi.

“Mà em cũng không muốn làm phiền anh! Anh đang quá bận với vụ Arcodas... Em nghĩ tự em sẽ giải quyết. Và em vẫn đang giải quyết.”

“ ‘Giải quyết,’ ” Luke nhắc lại ngờ vực. “Em giải quyết thế nào?”

“Em bảo Nathan Temple là anh bị ốm,” tôi nuốt nước bọt.

Mặt Luke chợt sáng lên vẻ thông hiểu.

“Bó hoa,” anh đều đều nói. “Từ Nathan Temple đúng không?” Ôi trời.

“Vâng,” tôi thì thầm.

“Ông ta gửi hoa cho anh à?” Gary ngạc nhiên nói.

“Cả một giỏ hoa quả nữa,” Luke nói ngay.

Gary chợt bật cười.

“Không buồn cười đâu, Gary,” Luke nói, giọng anh đành lại. “Chúng ta vừa mới giành được một hợp đồng lớn nhất đời mình. Lẽ ra chúng ta nên ra ngoài ăn mừng. Chứ không phải là ngồi xử lý lão Nathan Temple khốn kiếp đang đợi ngoài sảnh kia.” Anh buông mình xuống ghế.

“Chúng ta cũng không muốn đối đầu với ông ta, Luke,” Gary nói, nheo mắt. “Không hề muốn khi ông ta sắp mua Daily World.”

Mặt Luke căng thẳng và bất động. Tôi không dám nói một từ.

Rồi anh đột ngột đứng dậy. “Chúng ta không thể ngồi cả ngày ở đây được. Tôi sẽ đến gặp ông ra. Nếu tôi phải làm việc đó thì có nghĩa là tôi phải làm.” Anh nhìn tôi. “Anh chỉ hy vọng cái túi xách đó đáng để làm thế, Becky. Anh thực sự hy vọng nó đáng.”

Tôi chợt cảm thấy đau nhói.

“Luke, em xin lỗi,” tôi nói. “Em thật sự xin lỗi. Em không hề cố ý... Em không nhận ra rằng...”

“Được rồi, Becky,” anh cắt ngang bằng giọng mệt mỏi. “Sao cũng được.”

Anh rời căn phòng, Gary theo sau. Còn tôi chỉ ngồi đó. Đột nhiên một giọt nước mắt lăn xuống má tôi. Mọi thứ từng rất hoàn hảo. Và giờ thì tất cả đã sụp đổ hết rồi.

25. Chương 16

16

ĐÓ LÀ TUẦN tồi tệ nhất kể từ khi chúng tôi cưới nhau đến nay.

Tôi hầu như không gặp Luke cả tuần qua, anh quá bận công việc. Ngày nào anh cũng họp với Arcodas Group, cộng thêm việc một trong những ngân hàng khách hàng của anh vừa bị khủng hoảng trầm trọng và một trong số những người chủ chốt quản lý tài khoản của anh đã phải nhập viện vì viêm màng não. Mọi thứ rối tinh rối mù.

Và hôm nay, thay vì có cơ hội thư giãn và phục hồi, anh lại phải bay đến Cyprus thăm khách sạn Nathan Temple rồi bắt đầu lên kế hoạch khai trương. Một lễ khai trương anh không muốn nhưng phải làm - vì nếu anh cáo lỗi rút lui thì Nathan Temple có thể sẽ phật ý. Theo các nguồn tin kinh tế thì có vẻ Nathan Temple sắp mua tờ Daily World. Thế nên theo như Luke nói, anh không thể chống đối ông ta được.

“Em có thể giúp gì được không?” tôi lo lắng nói khi nhìn anh nhét áo vào va li.

“Không,” anh nói cộc lốc. “Cảm ơn.”

Anh đã như thế cả tuần. Không nói một lời nào và hiếm khi nhìn vào mắt tôi. Và khi có nhìn vào mắt tôi thì trông anh cũng chán nản đến mức tôi thấy phát ốm lên.

Tôi đang rất cố gắng nghĩ tích cực và lạc quan. Ý tôi là, có lẽ những rạn nứt như vậy ở các cặp vợ chồng là hoàn toàn bình thường. Như mẹ đã nói. Đây là Trần Cãi Vã Lớn Thứ Hai, rồi trời lại quang mây lại tạnh và mọi thứ sẽ ổn... Trừ việc tôi không biết Trần Cãi Vã Lớn Thứ Hai chỉ đến sau Trần Đầu Tiên có hai ngày. Và cũng không biết nó sẽ kéo dài cả tuần.

Tôi thử email ẹ đang trên tàu du lịch để xin lời khuyên nhưng chỉ nhận được tin nhắn trả lời rằng chuyến đi mang tên Tâm trí Cơ thể Tinh thần là một dịp thoát ly thế giới bên ngoài nên không thể liên lạc với hành khách nào cho đến thứ Sáu tuần sau, khi họ cập bến Athens.

Luke kéo khóa cái túi đựng lê và biến vào phòng tắm, thậm chí không nhìn đến tôi. Anh sẽ biến mất trong vòng vài phút nữa. Chúng tôi không thể chia tay nhau như thế. Đơn giản là không thể.

Anh lại bước ra và cho thêm bộ đồ cạo râu vào

“Sắp đến kỷ niệm một năm ngày cưới rồi đấy, anh biết không.” Tôi đã hy vọng mình và Luke có thể làm gì đó lãng mạn cùng nhau, như một buổi picnic dưới ánh nến chẳng hạn. “Chúng ta nên lên... kế hoạch gì đấy.”

“Anh thậm chí còn không chắc là có về kịp không,” Luke nói.

Nghe giọng anh cứ như anh cũng không thêm quan tâm. Đó là lễ kỷ niệm một năm ngày cưới của chúng tôi và anh thậm chí còn không quan tâm! Đột nhiên đầu tôi nóng bừng và tôi có thể cảm nhận nước mắt đang chực trào ra. Cả tuần đã tồi tệ lắm rồi và giờ thì Luke đang ra đi mà không thêm cười với tôi một cái.

“Anh không cần phải lạnh lùng thế, Luke,” tôi nói một hơi. “Em biết là em đã gây rắc rối, nhưng em không cố ý... Em đã nói xin lỗi hàng triệu triệu lần rồi.”

“Anh biết,” Luke đáp, giọng mệt mỏi không đổi.

“Anh muốn em phải làm gì?”

“Thế em muốn anh phải làm gì, Becky?” anh đáp, đột nhiên nổi cáu. “Nói là không sao hết à? Nói là anh không thấy gì khi anh đáng ra phải toàn lực làm vụ Arcodas thì lại phải bay đến một hòn đảo chết tiệt nào đấy à?” Anh bập khỏa va li. “Em muốn anh nói là anh hạnh phúc khi phải dính đến một cái khách sạn tồi tệ sao?”

“Nó không tồi tệ!” tôi giận dữ kêu lên. “Em đảm bảo nó không tồi tệ! Nathan Temple nói nó sẽ có chất lượng tốt nhất! Lẽ ra anh nên thấy ông ta ở cửa hàng đó tại Milan, Luke. Ông ta chỉ chấp nhận những thứ tốt nhất! Da tốt nhất... vải cashmere tốt nhất...”

“Và anh đảm bảo rằng ông ta sẽ có những cái đệm nước tốt nhất,” Luke châm biếm. “Becky, em không hiểu sao? Anh có vài nguyên tắc.”

“Em cũng thế!” tôi nói trong cơn sốc. “Em cũng có các nguyên tắc, nhưng chúng không biến em thành một kẻ tinh tướng!”

“Anh không tinh tướng,” Luke rút lên. “Đơn giản là anh có tiêu chuẩn.”

“Anh là đồ tinh tướng!” Tiếng tôi vượt ra trước khi tôi kịp ngăn lại. “Chỉ vì ông ta từng quản lý các nhà nghỉ! Em đã tra tên Nathan Temple trên mạng. Ông ta làm từ thiện rất nhiều, ông ta giúp đỡ người khác...”

“Ông ta cũng từng đâm võ quai hàm một người khác,” Luke cắt ngang. “Em có đọc tin đó không?”

Trong một lát tôi không biết nói gì.

“Chuyện đó đã... mấy năm rồi,” cuối cùng tôi nói. “Ông ấy đã sửa chữa... ông ấy đã cải tạo...”

“Sao cũng được, Becky.” Luke thở dài và nhấc va li lên. “Chúng ta có thể gác chuyện đó lại không?”

Anh bước ra khỏi phòng và tôi vội vàng đi theo.

“Không. Chúng ta không thể gác chuyện đó lại. Chúng ta cần phải nói chuyện, Luke. Cả tuần nay anh đã không nhìn em rồi.”

“Anh bận.” Anh thò tay vào va li, lấy một vỉ thuốc đau đầu và bóc ra vài viên.

“Không, anh không bận.” Tôi cắn môi. “Anh đang trừng phạt em.”

“Em có thể đổ lỗi cho anh ư?” Anh luồn tay vào tóc vuốt mạnh. “Đúng là một tuần địa ngục.”

“Thế thì... để em giúp!” tôi hồ hởi nói. Tôi theo anh vào bếp, nói trong lúc anh rót nước vào cốc. “Phải có điều gì đây em làm được chứ. Em có thể nghiên cứu...”

“Xin em!” Luke cắt ngang, và uống mấy viên thuốc đau đầu. “Không giúp gì nữa. Tất cả những gì sự ‘giúp đỡ’ của em làm được là lãng phí thời giờ vàng ngọc của anh. Hiểu không?”

Tôi nhìn anh chòng chọc, mặt muốn bốc cháy. Chắc hẳn anh đã xem ý tưởng của tôi trong phong bì màu hồng rồi. Chắc hẳn anh nghĩ chúng hoàn toàn ngớ ngẩn.

“Được,” cuối cùng tôi nói. “Thôi được... em sẽ không làm phiền nữa.”

“Xin em đừng làm phiền.” Anh quay gót vào phòng làm việc, và tôi có thể nghe thấy tiếng anh mở ngăn kéo bàn âm ỉm.

Tôi muốn nói thêm điều gì đó nữa. Một điều thật khôi hài và sắc sảo chứng tỏ anh đã sai. Nhưng tôi không nghĩ ra.

Khi đứng đó, cảm thấy máu rần rật chảy trong đầu mình, tôi nghe tiếng hộp thư. Tôi đi vào sảnh, có một gói đang nằm trên thảm trước cửa. Đó là một chiếc túi Jiffy mỏng gửi cho Luke, nhòe dấu bưu điện. Tôi nhấc lên xem thử và nhìn chăm chăm vào dòng chữ viết tay bằng bút dạ đen. Trông quen quen - nếu tôi không nhầm.

“Anh có bưu phẩm này,” tôi nói.

Luke ra khỏi phòng làm việc, ôm theo một chồng tài liệu và nhét hết vào va li. Anh lấy cái túi, mở nó và lôi ra một cái CD kèm một bức thư.

“A!” anh kêu lên, nghe có vẻ hài lòng nhất so với cả tuần nay. “Tuyệt hảo.”

“Của ai gửi thế ạ?”

“Chị gái em,” Luke nói.

Tôi cảm thấy như anh vừa thụi vào ngay giữa bụng tôi.

Chị gái tôi? Jess? Mắt tôi dán vào cái gói, kinh ngạc. Đó là chữ viết tay của Jess sao?

“Sao...” tôi cố gắng giữ giọng mình có vẻ bình tĩnh. “Sao Jess lại viết thư cho anh?”

“Chị ấy sửa cái CD đó cho bọn anh.” Anh đọc kỹ đến tận cuối thư. “Chị ấy thật sự là một ngôi sao. Giải hơn tất cả đám chuyên viên IT của bọn anh. Và em biết đấy, chị ấy sẽ chẳng lấy xu nào. Anh phải gửi hoa cho chị ấy mới được.”

Giọng anh ảm áp và biết ơn, mắt anh lấp lánh. Đột nhiên tôi thấy một cục tức to bùng trời lên cổ họng.

Anh nghĩ Jess thật thần thánh, phải vậy không? Jess là thần... còn tôi là chấy rận.

“Vậy Jess đúng là cứu tinh của anh nhỉ?” tôi nói, giọng run lên.

“Ừ. Nói thật là đúng thế.”

“Em nghĩ chắc anh muốn chị ấy đang ở đây chứ không phải là em. Em nghĩ anh đang ước gì bọn em đổi chỗ.”

“Đừng có lố bịch như thế.” Luke gấp lá thư lại và dúi nó vào cái túi Jiffy như cũ.

“Nếu anh nghĩ Jess vĩ đại đến thế, sao anh không đi mà sống với chị ấy đi?” Dường như tôi không thể kiểm soát lời nói nữa - chúng cứ thế tuôn ra ào ạt. “Sao anh không biến đi và... và hai người tha hồ cùng nhau nói chuyện vi tính?”

“Becky, bình tĩnh nào,” Luke nói, ngạc nhiên ra mặt.

Nhưng tôi không thể bình tĩnh được.

“Chuyện đó chẳng sao hết! Anh có thể nói thật mà! Nếu anh thích một người đau khổ vắt cổ chày ra nước với chỉ số năng lực cảm nhận thời trang bằng zero và không có tí hài hước nào hơn em... thì cứ nói ra đi! Có lẽ anh nên cưới chị ta nếu chị ta tuyệt vời đến thế! Em chắc là hai người sẽ có những thời khắc thân diệu bên nhau...”

“Becky!” Luke ngắt lời tôi bằng một ánh mắt khiến tôi lạnh xương sống. “Thôi ngay.”

Tôi không dám nhúc nhích. Tôi cảm thấy chúng tôi vừa bị ném vào một nơi mới mẻ và đáng sợ trong mối quan hệ của mình.

“Anh biết em không hợp Jess,” cuối cùng anh nói. “Nhưng em cũng nên biết rằng chị gái em là một người tốt. Chị ấy trung thực, đáng tin cậy, và làm việc chăm chỉ. Chị ấy mất rất nhiều thời gian cho cái này.” Anh đập đập tay vào cái CD. “Chị ấy tình nguyện làm việc đó, không hề đòi hỏi tiền công hay lòng biết ơn. Anh có thể khẳng định chị ấy đúng là một người luôn vì người khác.” Anh tiến vài bước về phía tôi, nét mặt đã dần ra một chút. “Em có thể học được rất nhiều từ chị gái mình.”

Tôi mở miệng định nói, nhưng chẳng có lời nào thốt ra. Tôi thấy trống rỗng, chỉ còn nỗi sợ hãi. Ngay lúc này, nhìn mặt Luke chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ anh ấy là chồng tôi và anh ấy yêu tôi.

“Anh phải đi đây.” Luke xem đồng hồ. “Anh sẽ lấy đồ.”

Anh bước nhanh ra khỏi bếp. Nhưng tôi vẫn đứng chôn chân.

“Anh đi đây.” Luke lại xuất hiện ở cửa bếp, tay xách va li. “Anh không chắc là bao giờ mới về đâu.”

“Luke... em xin lỗi.” Cuối cùng thì tôi cũng nói được, dù giọng vẫn run rẩy. “Em xin lỗi vì đã khiến anh thất vọng đến thế.” Tôi ngẩng cao đầu, cố tỏ ra mạnh mẽ. “Nhưng nếu anh thật sự muốn biết thì... anh cũng là một nỗi thất vọng đối với em. Anh đã thay đổi. Anh từng vui trong tuần trăng mật. Anh từng vui vẻ, thoải mái và tốt bụng...”

Bất chợt ký ức về Luke những ngày đó bỗng tràn về. Ngồi trên tấm thảm tập yoga, tóc tết thành những bím nhỏ, đeo khuyên tai. Cười với tôi dưới ánh mặt trời Sri Lanka rực rỡ. Vươn người nắm lấy tay tôi.

Tôi cảm thấy nhớ mong khôn xiết người đàn ông ấy, một người không có điểm gì chung với thứ động vật kinh tể lúc nào cũng căng thẳng đang đứng trước tôi đây.

“Anh khác rồi.” Những từ đó thốt ra cùng tiếng nước nức nở và tôi có thể cảm nhận được nước mắt đang lăn trên má mình. “Anh đã trở lại là con người trước đây. Con người mà anh từng hứa sẽ không bao giờ như thế nữa.” Tôi gạt nước mắt. “Đây không phải những gì em tưởng tượng về cuộc sống vợ chồng, Luke ạ.”

“Anh cũng thế,” Luke nói. Vẫn bằng giọng giễu cợt quen thuộc đó, nhưng anh không cười. “Anh phải đi đây. Chào, Becky.”

Một lát sau tôi nghe tiếng cửa trước đóng sầm.

Tôi buông mình xuống sàn nhà và gục mặt vào đầu gối. Thậm chí anh còn chẳng buồn hôn tạm biệt tôi.

Trong một khoảnh khắc tôi cứ ngồi yên như thế. Tôi ngồi đó trong sảnh, ôm gối. Cuộc hôn nhân của chúng tôi đang rạn vỡ. Mà chúng tôi cưới nhau còn chưa đầy một năm.

Cuối cùng tôi cũng tỉnh táo lại và đứng thẳng lên. Tôi thấy trống rỗng, lạnh lẽo và choáng váng. Một cách chậm chạp tôi bước vào phòng ăn yên tĩnh, trống trải, nơi cái bàn gỗ chạm khắc mua từ Sri Lanka vẫn đang kiêu hãnh đứng giữa phòng.

Nhìn thấy nó tôi lại muốn òa khóc tiếp. Với cái bàn ấy tôi đã mơ mộng bao nhiêu. Tôi từng mơ mộng về cuộc sống vợ chồng của chúng tôi rồi sẽ ra sao. Tất cả những hình ảnh đó lại trở về ngập tràn tâm trí: ánh nền lấp lánh, tôi múc món thịt hầm thịnh soạn, Luke nhìn tôi cười yêu thương, tất cả bạn bè quây quần quanh cái bàn đó...

Đột nhiên tôi cảm thấy muốn làm một việc không sao cưỡng lại được, gần như từng thối thụt trong tôi mong mỗi điều ấy. Mình cần phải nói chuyện với Suze. Mình cần phải được nghe thấy giọng nói đầy cảm thông của cô ấy. Cô ấy sẽ biết phải làm gì. Cô ấy luôn biết.

Tôi vội vã, gần như chạy đến bên điện thoại và bấm số.

“Alô?” Một giọng phụ nữ thánh thốt trả lời - nhưng không phải là Suze.

“Xin chào!” tôi nói, chưng hửng. “Becky đây. Đó có phải là...”

“Lulu! Chào Becky! Cậu khỏe không?”

Giọng thô lỗ của cô ta như giấy ráp chà lên thần kinh tôi vậy.

“Mình khỏe,” tôi nói. “Suze có tình cờ ở đây không?”

“Cô ấy vừa cho bọn trẻ vào xe! Bọn mình đang chuẩn bị đi picnic, đến Marsham House. Cậu biết chỗ đó không?”

“À... ừ,” tôi vuốt mặt. “Không. Mình không biết.”

“Ôi thế thì chắc chắn là cậu phải đến đó! Cosmo! Con yêu! Đừng có vứt quần áo của con lung tung thế! Đó là một khu bảo tồn quốc gia siêu hạng. Cũng là một thiên đường cho bọn nhóc luôn. Ở đó có một trại nuôi bướm nữa!”

“Ừ,” tôi cố nói. “Tuyệt.”

“Mình bảo Suze gọi lại sau hai giây nữa nhé?”

“Cảm ơn,” tôi nói, thở phào. “Thế thì còn gì bằng. Bảo với cô ấy là mình thật sự cần nói chuyện nhé.”

Tôi lững thững ra chỗ cửa sổ, áp mặt vào kính và nhìn xuống con đường nhộn nhịp bên dưới. Đèn giao thông chuyển sang màu đỏ và tất cả xe cộ đều dừng lại. Đèn xanh và chúng lại vội vã phóng đi. Rồi lại đỏ - và một đợt xe mới lại dừng.

Suze vẫn chưa gọi. Đã hơn hai giây rồi.

Cô ấy sẽ chẳng gọi đâu. Giờ cô ấy đã sống trong một thế giới khác. Một thế giới tràn ngập quần áo trẻ con, những chuyến picnic và trang trại nuôi bướm. Không có chỗ cho tôi và những vấn đề ngổ ngàng của mình.

Đầu tôi nặng trĩu vì thất vọng. Tôi biết gần đây tôi và Suze không ổn lắm. Nhưng tôi đã nghĩ rằng... từ tận đáy lòng tôi đã nghĩ rằng...

Có lẽ tôi có thể gọi cho Danny. Trừ việc... tôi đã để lại sáu tin nhắn mà anh ta vẫn chưa trả lời cái nào.

Thôi không sao. Chẳng sao hết. Mình chỉ cần tự xốc lại mình thôi.

Điều mình sẽ làm là... đi pha trà. Phải. Bắt đầu từ đó. Với toàn bộ lòng quyết tâm tôi đi vào bếp. Tôi bật ấm đun nước lên, ột túi trà vào cốc, và mở tủ lạnh.

Hết sạch sữa rồi.

Tôi chợt lại cảm thấy muốn ngã ra sàn nhà lần nữa và khóc đến tối. Nhưng tôi đã không làm thế, tôi hít sâu và vênh cằm lên. Ổn rồi. Mình sẽ đi mua sữa. Và nói chung là sẽ mua thật nhiều. Sẽ rất tốt nếu mình ra ngoài hít thở không khí trong lành và không suy nghĩ nữa.

Tôi nhắc túi Thiên Thần lên, tô chút son bóng và ra khỏi căn hộ. Tôi bước nhanh ra cổng, xuống phố, đi qua những cửa hàng kỳ lạ bán đồ đặc bằng vàng và bước vào cửa hàng thực phẩm cao cấp ở ngã tư.

Khoảnh khắc khi bước vào trong tôi đã bắt đầu cảm thấy ổn định hơn. Ở đó rất ấm áp và dễ chịu, với mùi hương thơm ngon của cà phê, pho mát và loại xúp gì đấy họ nấu. Tất cả nhân viên đều mặc tạp dề dài, kẻ sọc và trông như những người làm pho mát Pháp chính hiệu vậy.

Tôi lấy một chiếc giỏ mây, đến quầy sữa và bỏ vào giỏ vài bịch sữa nguồn gốc hữu cơ tách nửa lượng bơ. Rồi ánh mắt tôi chợt hạ xuống một hũ sữa chua xịn của Hy Lạp. Có lẽ mình phải tự chiêu đãi một chút mới được, để vui lên. Tôi cho hũ sữa chua vào giỏ, cùng với mấy cái bánh sô cô la đơn ướp lạnh. Sau đó tôi với lấy một lọ thủy tinh thủ công lộng lẫy đựng rượu anh đào tuyệt hảo.

Thật phí tiền, một giọng nói vang lên trong đầu tôi. Em thậm chí còn không thích rượu anh đào.

Nghe có vẻ như giọng Jess. Là thật. Nhưng dù sao thì mình cũng thật sự thích rượu anh đào. Kiểu thế.

Tôi lắc đầu một cách bực mình, thấy cái lọ vào giỏ rồi đi tiếp đến quầy hàng khác và lấy một cái pizza focaccia cá cơm và dầu ôliu.

Thứ bỏ đi cắt cổ, giọng nói đó lại vang lên. Em có thể tự làm ở nhà chỉ với 20 xu.

Đừng có nói nữa, tôi cãi trong đầu. Không, em không thể tự làm. Chị cút đi.

Tôi chất thêm cái pizza vào giỏ, rồi đi qua các dãy bày hàng nhanh hơn, lấy hàng giỏ đào trắng, lê nhỏ, vài miếng pho mát, kẹo mềm sô cô la đen, một cái ga tô dâu kiểu Pháp...

Nhưng giọng của Jess cứ văng vẳng trong đầu tôi.

Em đang ném tiền qua cửa sổ đấy. Kế hoạch chi tiêu sao rồi chứ? Em nghĩ nuông chiều bản thân thế này sẽ mang Luke trở lại sao?

“Thôi đi!” tôi nói to, cảm thấy lo sợ. Trời ơi, mình bị điên rồi. Tôi bưng bình bỏ thêm ba hộp trứng cá muối của Nga vào cái giỏ đầy ự của mình rồi lảo đảo ra quầy tính tiền.

Khi cô gái sau quầy bắt đầu dỡ hàng của tôi ra, cô ta cười với tôi.

“Bánh ga tô này ngon lắm,” cô nói, cẩn thận cho nó vào hộp. “Cả đào trắng và trứng cá muối nữa!” Trông cô có vẻ bị ấn tượng. “Chị sắp tổ chức tiệc tối à?”

“Không!” tôi nói, sưng người. “Tôi không có tiệc tối nào cả. Tôi chỉ... tôi...”

Đột nhiên tôi cảm thấy mình như một kẻ ngốc. Tôi nhìn đồng hồ ăn ngu ngốc cắt cổ của mình, nghe tiếng bíp vang lên khi từng thứ một đi qua thiết bị nhận mã hàng và thấy mặt mình nóng như lửa. Mình đang làm gì thế này? Mình mua cả đồng hồ này về làm gì? Mình không cần nó. Jess nói đúng.

Jess nói đúng.

Chính ý tưởng đó làm tôi nhăn nhó. Tôi không muốn nghĩ đến Jess.

Nhưng tôi không thể không nghĩ thế. Tôi không thể thoát khỏi những ý nghĩ cứ quay mòng mòng trong đầu tôi như một bầy quạ đen to bự. Từ đâu đó tôi nghe thấy giọng Luke. Chị ấy là người tốt... Chị ấy trung thực, đáng tin cậy, và làm việc chăm chỉ... em có thể học được rất nhiều từ chị gái mình...

Em có thể học được rất nhiều từ chị gái mình.

Và đột ngột ý nghĩ đó lướt qua đầu tôi như một tia sét. Ôi trời ơi. Đây chính là câu trả lời.

“Tất cả là một trăm ba mươi bảng, bảy mươi ba xu,” cô gái ở quầy tính tiền nói.

“Tôi... tôi phải đi,” tôi nói. “Bây giờ.”

“Nhưng còn đồ ăn của chị!” cô gái nói.

“Tôi chẳng cần gì trong số đó.”

Tôi quay lưng, lao bỏ ra khỏi cửa hàng, vẫn nắm chặt thẻ tín dụng trong tay. Mọi thứ đã trở lại vị trí của nó. Mình phải đi học hỏi từ Jess.

Coi Jess như Yoda [1].

[1] Nhân vật giả tưởng trong loạt phim Star War, là một siêu pháp sư, thầy dạy của rất nhiều hiệp sĩ Jedi. Mình sẽ là học trò của chị và chị sẽ dạy mình tất cả các cách để tấn công. Chị sẽ chỉ mình cách làm một người tốt, loại người mà Luke muốn. Và mình sẽ học được cách cứu vãn cuộc hôn nhân của mình.

Chị từng cố giúp mình trước đây nhưng mình đã không nghe. Nhưng lần này mình sẽ biết ơn chị. Mình sẽ chú ý nghe mọi lời chị nói.

Tôi bắt đầu rảo bước dọc con phố, mỗi lúc một nhanh, cho đến khi tôi thấy mình đang chạy. Mình phải đến Cumbria. Ngay bây giờ.

Tôi hối hả chạy một mạch về nhà, leo lên ba tầng lầu trước khi nhận ra phổi mình gần như vỡ toác và sẽ không thể nào tiếp tục chạy như thế đến tận tầng trên cùng. Thở phì phò như một cái động cơ hơi nước, tôi ngồi xuống nghỉ vài phút rồi đi thang máy lên căn hộ của mình và chạy thẳng vào phòng ngủ. Ở đó tôi lôi một cái va li da đỏ từ dưới gầm giường ra và vớ được thứ gì là quăng vào đó, như người ta làm trên tivi vậy. Một cái áo phông... mấy cái quần lót... một đôi giày mềm màu lam có đai nạm pha lê... ý tôi là, việc tôi mang gì theo không quan trọng cơ mà, đúng không? Tôi chỉ cần đến đó và nói lại quan hệ với Jess.

Cuối cùng tôi đóng va li và kéo nó ra xa giường. Tôi vớ lấy áo khoác, kéo va li ra sảnh, đến hành lang rồi quay lại khóa trái cửa hai vòng. Tôi nhìn cánh cửa lần cuối rồi bước ra thang máy, cảm thấy mạnh mẽ với giải pháp mới. Mọi thứ sẽ thay đổi, từ lúc này trở đi. Cuộc sống mới của tôi bắt đầu từ đây. Tôi lao đi, để học điều thật sự quan trọng trong...

Ồi. Mình quên cái là tóc rồi.

Một cách bản năng tôi bấm mạnh nút DỪNG. Thang máy đang định đi xuống khục một tiếng nhưng vẫn đứng yên.

Tôi không thể đi đâu mà không mang theo cái là tóc. Cả sáp dưỡng môi Kiehl nữa.

Thôi được rồi, có lẽ mình nên nghĩ lại về chiến lược mang tên bề-ngoài-bạn-ra-sao-không-quan-trọng.

Tôi chạy vội ra khỏi thang máy, mở khóa cửa và lao vào phòng ngủ. Tôi kéo một cái va li nữa ra khỏi gầm giường, cái này màu nâu chuối, và bắt đầu quăng thêm đồ vào đó.

Cuối cùng tôi nhấc túi Thiên Thần lên. Và khi liếc qua hình mình trong gương, đột nhiên giọng Luke lại vang lên trong đầu tôi: Anh chỉ hy vọng cái túi xách đó đáng để làm thế, Becky.

Tôi đứng chết trân. Trong khoảnh khắc tôi cảm thấy hơi mệt.

Tôi suýt nữa thì muốn để cái túi ở nhà.

Điều này thật buồn cười. Làm sao mà tôi lại để tài sản đáng tự hào nhất của mình ở nhà được?

Tôi khoác nó lên vai, cố gắng nhớ lại niềm khát khao và phấn khích từng cảm thấy khi nhìn thấy nó lần đầu. Đó là một cái túi Thiên Thần cơ mà, tôi bước bình tự nói. Tôi đang sở hữu món đồ đáng thèm khát nhất tồn tại trên đời. Người ta đang đánh nhau vì nó. Trên toàn thế giới người ta phải xếp hàng mua nó.

Tôi bước đi, không thoải mái lắm. Hình như vai tôi thấy nó nặng hơn trước. Thật là kỳ quặc. Một cái túi không thể nào tự nhiên trở nên nặng được, đúng không?

Ồi đúng rồi. Tôi đã để cục sạc điện thoại vào đó. Thảo nào.

OK. Không quên gì nữa. Tôi lên đường, và mang chiếc túi cùng đi.

Tôi đi thang máy xuống tầng một và kéo va li ra cổng. Một cái taxi hơn hử lẫn đến, và tôi vẫy. Tôi cho va li lên xe, chợt cảm thấy hơi bối rối vì những gì mình đang lên kế hoạch.

“Xin cho tôi đến ga Euston,” tôi nói với anh lái xe, giọng nghẹn lại trong cổ họng. “Tôi đang đi làm lành với người chị gái đã lâu không gặp, gặp rồi lại xa của mình.”

Anh lái xe nhìn tôi, chẳng hề xúc động.

“Chị muốn đỗ ở cổng sau?”

Thiệt tình! Lẽ ra mấy người lái taxi cần phải có chút khiếu kịch nghệ chứ. Trường đào tạo lái xe taxi nên dạy họ môn này mới phải.

Đường vắng nên chúng tôi chỉ mất có mười phút để đến ga Euston. Khi tôi lon ton đến quầy bán vé, kéo theo va li, tôi cảm giác như thể mình đang trong một bộ phim đen trắng cũ. Lẽ ra nên có những đám hơi nước khắp nơi, cả những tiếng còi tàu nữa, và lẽ ra tôi nên mặc một bộ vest cắt khít người, đeo khăn choàng lông thú, tóc lượn sóng.

“Cho tôi một vé đi Cumbria,” tôi nói, tim rộn ràng vì xúc động trong lúc đặt tờ giấy bạc năm mươi bảng lên quầy.

Đây là nơi lẽ ra nên có một người đàn ông cầm nhô để ý đến tôi và mời tôi một ly cocktail, hay là thổi bụi ra khỏi mắt tôi chẳng hạn. Nhưng chẳng được như thế, chỉ có một bà mặc đồng phục vải nilông màu da cam đang sẫm soi tôi như thể tôi bị thiếu năng.

“Cumbria?” bà ta nói. “Chỗ nào ở Cumbria?”

Ôi, vấn đề là ở đấy đấy. Cái làng của Jess liệu có nổi một nhà ga không không biết?

Bất chợt kỷ niệm lóe lên trong đầu tôi. Lần đầu tiên tôi gặp Jess, chị đã nói chị đi đến từ...

“North Coggenthwaite. Cho tôi một vé khứ hồi. Nhưng tôi không biết khi nào sẽ quay về.” Tôi mỉm cười tự tin. “Tôi đang đi làm lành với người chị gái đã lâu không gặp, gặp rồi...”

Bà bán vé lạnh lùng cắt ngang.

“Một trăm bảy mươi bảy bảng.

Cái gì? Bao nhiêu? Với ngân ấy tiền mình có thể bay đến tận Paris.

“Ừm... đây,” tôi nói, đưa ra một ít tiền bán đồng hồ Tiffany.

“Đường ray số chín. Năm phút nữa tàu chạy.”

“Được rồi. Cảm ơn chị.”

Tôi quay lưng bắt đầu rảo bước qua phòng đợi lớn ở ga đến đường ray số chín. Nhưng khi chuyển tàu liên tỉnh hiện ra trước mắt tôi, sự tự tin của tôi giảm bớt một chút. Mọi người đang ủa ra quanh tôi, ôm hôn bạn bè, khuôn theo hành lý, sập cửa toa xe.

Tôi tê cứng lại. Tay tôi đổ mồ hôi đầm đìa quanh tay cầm va li. Đến tận giờ mọi chuyện cứ như trong một trò chơi. Nhưng đây không phải trò chơi. Đây là thực tế và tôi không thể tin rằng mình sẽ theo nó đến cùng.

Chẳng lẽ tôi sắp đi hàng trăm dặm đến một nơi xa lạ - và gặp người chị vô cùng ghét tôi ư?

26. Chương 17 Phần 1

17

ÔI TRỜI ƠI. Mình đến nơi rồi!

Năm tiếng đồng hồ sau tôi đã thật sự ở đây, ở Cumbria, tại ngôi làng của Jess. Tôi đang ở miền Bắc!

Tôi đi bộ dọc theo con đường chính ở Scully - và phong cảnh đẹp quá đi mất! Y như Gary đã tả, những bức tường xây bằng đá xếp lên nhau không cần chất gắn kết và mọi thứ khác. Bên kia đường là những ngôi nhà

đá cổ mái lợp ngói acđoa. Xa xa sau các ngôi nhà là những ngọn đồi dốc đứng, hiểm trở, nhấp nhô đá có đàn cừu đang gặm cỏ, thấp thoáng cao hơn tất cả là một ngọn đồi khổng lồ mà thật ra là một ngọn núi.

Khi bước qua một ngôi nhà nhỏ nhỏ xây bằng đá duyên dáng, tôi để ý thấy tấm rèm cửa nhích ra và ai đó đang nhìn tôi. Mình có nổi bật một cách quá nhí nhảnh với hai chiếc va li một đỏ một xanh nõn chuối không nhỉ? Những cái bánh xe va li đang kêu ầm ầm trên đường, cộng thêm cái hộp đựng mũ cứ nảy lên nảy xuống theo nhịp bước của tôi. Khi tôi đi qua một chiếc ghế băng, hai bà già mặc váy hoa với áo len cộc tay nhìn tôi nghi ngờ, tôi còn thấy một bà chỉ trỏ đôi giày da lộn màu hồng của tôi. Tôi cười thân thiện với họ, đang định nói “Cháu mua ở Barneys đấy!” thì họ đứng lên, vịn tay nhau bỏ đi, mắt vẫn quay lại liếc tôi. Tôi đi bộ một đoạn nữa dọc phố, rồi dừng lại, phều phào hớn hển.

Vùng này khá nhiều đồi núi, phải không nhỉ? Không phải những ngọn đồi có gì không ổn. Chuyện đồi núi chẳng ảnh hưởng gì đến tôi hết. Nhưng ngay cả như thế, tôi cũng nên dành một lát để thám phục vùng nông thôn này và thở cho ra hơi. Anh lái xe taxi đề nghị đưa tôi đến tận cửa, nhưng tôi bảo với anh ta rằng tôi thích đi bộ đoạn đường cuối, đơn giản là để bình tĩnh lại. Tôi bắt đầu thấy hơi bồn chồn khi nghĩ đến chuyện gặp Jess, chuyện này thật buồn cười vì tôi đã có hàng giờ trên tàu để chuẩn bị tinh thần rồi.

Lúc trên tàu tôi thậm chí còn phải nhờ đến sự hỗ trợ chuyên nghiệp! Tôi nhảy vào toa đồ uống gọi một ly Bloody Mary[1] - chỉ để lấy thêm chút can đảm nhờ chất cồn. Ở đó có cả một nhóm các diễn viên chuyên diễn kịch Shakespeare đang nốc rượu và hút thuốc, họ đang đi lưu diễn vở Henry V. Chúng tôi bắt đầu tán chuyện và cuối cùng tôi đã kể hết cho họ, cả chuyện tôi đi xa thế này chỉ để cố gắng làm lành với Jess nữa. Tất cả bọn họ đều xúc động khá mạnh. Họ nói cứ như trong Vua Lear, rồi gọi Bloody Mary ọi người, khẳng khái đòi huấn luyện tôi cách nói chuyện với chị.

[1] Tên gọi một loại cocktail pha chế từ nước cà chua ép, rượu vodka và một số thành phần phụ khác.

Tôi không chắc có làm bất cứ cái gì trong số những điều họ khuyên không. Như việc tự gọi mình là “con đàn bà khốn nạn” chẳng hạn. Nhưng cũng có nhiều lời khuyên có ích! Ví dụ như không bao giờ được chơi trội hơn bạn diễn, có nghĩa là không bao giờ được đứng ở vị trí khiến bạn diễn phải cách xa khán giả. Tất cả bọn họ đều nhất trí đó là việc tồi nhất tôi có thể làm với chị mình, nếu tôi làm thế thì cơ hội làm lành sẽ về mo và họ sẽ chẳng buộc tội chị ấy. Tôi chỉ ra rằng chẳng có khán giả nào hết, nhưng họ nói thật vớ vẩn, đám đông sẽ tụ tập ngay.

Gió thổi tung tóc tôi và tôi có thể cảm thấy không khí khắc nghiệt miền Bắc đang làm môi mình nứt nẻ nên lấy sáp dưỡng ẩm ra thoa. Rồi, nhói đau, lần thứ một triệu tôi lôi điện thoại di động ra xem biết đâu Luke đã gọi điện nhưng tôi bị nhỡ. Nhưng không có tí sóng nào. Chắc chúng tôi đang ở ngoài vùng phủ sóng. Trong một phút tôi không rời mắt khỏi cái màn hình điện thoại trắng trơn bé xíu, tim đập rộn lên trong niềm hy vọng ngớ ngẩn. Nếu như không có sóng thì có thể tin là anh đã cố gọi! Có lẽ ngay lúc này anh đang cố gọi nhưng không thể liên lạc được...

Dù vậy, tận đáy lòng tôi vẫn biết điều đó không phải là sự thật. Đã sáu tiếng trôi qua kể từ khi anh ra đi. Nếu anh muốn gọi thì đã gọi trước rồi.

Trận cãi vã cứ cuồng nộ vang vọng trong đầu tôi cả ngày. Giọng gay gắt của Luke. Cái cách anh nhìn tôi ngay trước lúc đi, thất vọng và mệt mỏi. Mọi điều anh nói. Tôi hoảng sợ, nước mắt chọt dâng lên trong mắt, và tôi giận dữ chớp mắt giữ chúng lại. Mình sẽ không khóc. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Mình sẽ sửa chữa, biến thành một con người mới và Luke thậm chí sẽ không thể nhận ra.

Trần đầy quyết tâm, tôi bắt đầu kéo va li lên đồi lần nữa, cho đến khi đến ngã tư Hill Rise. Tôi dừng lại và đưa mắt dọc theo những dãy nhà xây bằng đá, cứng đờ vì sợ. Đường nhà Jess đây rồi. Chị sống ở một trong số những căn nhà kia!

Tôi đang tìm trong ví số nhà chính xác thì chợt để ý thấy có cái gì đấy chuyển động trên cửa sổ tầng hai của một căn nhà cách tôi vài nhà. Tôi ngẩng lên - và đó là Jess! Chị đang đứng bên cửa sổ há hốc miệng nhìn tôi, kinh ngạc tột độ.

Bất chấp mọi chuyện đã xảy ra giữa chúng tôi, tôi cảm thấy cảm xúc trào dâng khi trông thấy khuôn mặt quen thuộc của chị. Xét cho cùng, đây chính là chị tôi. Tôi bắt đầu chạy ngược con phố, kéo cái va li đằng

sau, cái hộp mũ nảy lên nảy xuống. Tôi chạm tay tới cánh cửa, hụt hơi, và chuẩn bị gõ cửa thì nó mở ra. Jess đang đứng trước mặt tôi, mặc quần nhung kẻ sọc nâu và áo tập, sưng sờ.

“Becky... em đang làm quái gì ở đây thế?”

“Jess, em muốn học chị,” tôi run run nói, giơ tay cầu xin như những diễn viên chuyên diễn kịch Shakespeare dạy tôi. “Em đến để làm học trò của chị.”

“Hả?” Chị kinh hãi lùi về phía sau một bước. “Becky, em vừa uống rượu à?”

“Không! Ý em là, đúng thế. Vài ly Bloody Mary, chắc thế... nhưng em không say, thề luôn! Jess, em muốn trở thành người tốt.” Từ ngữ lộn xộn vội vã tuôn ra. “Em muốn học hỏi chị. Và hiểu chị nữa. Em biết mình đã phạm sai lầm... nhưng em muốn học từ những sai lầm ấy. Em xin lỗi vì trước đây đã không nghe lời chị, nhưng giờ thì em sẵn sàng rồi. Jess, em muốn được như chị.”

Im lặng đáng ngại.

“Em muốn giống chị á?” cuối cùng chị nói. “Chị tưởng chị là ‘con bò cái bunn xỉn đau khổ’ mà?”

Khỉ thật. Mình đang hy vọng chị ấy đã quên chuyện đó.

“À... ừ... Em thật sự xin lỗi vì đã nói thế,” tôi luống cuống lí nhí. “Em không có ý đó.”

Trông Jess chẳng có vẻ gì là bị thuyết phục cả. Tôi nhanh chóng dẫn tâm trí mình trở lại khóa huấn luyện trên tàu. “Thời gian đã hàn gắn vết thương giữa chúng ta...” tôi nói, cầm tay chị.

“Không, vẫn chưa đâu!” Jess nói, rút tay lại. “Và chuyện em đến đây thật điên rồ.”

“Nhưng em đang xin chị giúp đỡ em mà, với tư cách là chị của em!” tôi tuyệt vọng nói. “Em muốn học chị! Chị là Yoda, còn em...”

“Yoda?” Jess trợn mắt ngạc nhiên.

“Bề ngoài của chị không giống Yoda,” tôi vội nói thêm. “Không giống chút nào! Em chỉ muốn nói rằng...”

“Thôi được rồi, chị không quan tâm,” Jess cắt ngang. “Đến em, hay ý tưởng ngu ngốc mới nhất của em cũng vậy. Em đi đi.”

Chị đóng sập cửa, để tôi đứng chôn chân trên phố. Jess vừa sập cửa vào mặt tôi sao? Tôi, em gái ruột của chị ấy?

“Nhưng em đã từ London đến tận đây!” tôi nói to qua cánh cửa đã đóng.

Không trả lời.

Tôi không chịu bỏ cuộc. Không đơn giản như thế được.

“Jess!” tôi bắt đầu đập cửa ầm ầm. “Chị phải cho em vào nhà! Làm ơn đi! Em biết là chúng ta có những sự khác biệt...”

“Để cho cái cửa nhà chị yên!” Cửa lại hé ra và Jess lại đứng đó. Nhưng lần này trông chị không chỉ bức. Trông chị thật sự tức đến tím mặt. “Becky, chúng ta không chỉ có những sự khác biệt! Chúng ta thật sự khác nhau. Chị không có thời gian cho em đâu. Nói thật chị ước gì chưa từng gặp em. Và chị không hiểu em đang làm trò gì ở đây.”

“Chị không hiểu gì cả,” tôi nói nhanh, trước khi chị có thể lại sập cửa lần nữa. “Em biết đó là lỗi của em. Nhưng em nghĩ cuộc hôn nhân của bọn em đang thật sự trục trặc. Em thật sự nghĩ thế.”

Khi nói những lời đó, tôi cảm thấy nước mắt lại chực trào ra. Tôi chớp mắt thật mạnh, cố gắng giữ chúng lại.

“Jess... xin chị hãy giúp em. Chị là người duy nhất trên đời em nghĩ tới. Nếu em có thể học chị, có lẽ Luke sẽ quay lại. Anh ấy thích chị.” Tôi cảm thấy cổ họng nghẹn lại nhưng buộc mình phải nhìn thẳng vào chị. “Anh ấy thích chị hơn em.”

Jess lắc đầu, nhưng tôi không thể khẳng định là bởi chị không tin tôi hay không quan tâm.

“Về đi,” chị lạnh lùng nói.

“Nhưng...”

“Em có hiểu tiếng Anh không thế? Về đi!” Chị xua tay như thể đang xua một con chó.

“Nhưng... em là người nhà chị!” Giọng tôi bắt đầu run lên. “Người nhà phải giúp nhau! Người nhà phải quan tâm đến nhau. Jess, em là em gái chị...”

“Đó không phải lỗi của chị,” Jess nói cộc lốc. “Chị chưa từng yêu cầu được làm chị của em. Tạm biệt, Becky.”

Chị lại sập cửa, mạnh đến mức khiến tôi giật mình. Tôi đưa tay gõ cửa lần nữa - nhưng chẳng để làm gì, có để làm gì không?

Tôi đã đi gần đầy đường đất chẳng vì cái gì cả.

Mình nên làm gì bây giờ? Chậm chạp, tôi quay lưng và lại bắt đầu kéo lê va li ngược con phố.

Ý nghĩ đi thẳng về nhà thật không sao chịu đựng nổi. Gần đầy giờ trên tàu... để làm gì cơ chứ? Một căn nhà trống. Một căn nhà trống và không có chồng.

Và khi nghĩ đến Luke, đột nhiên tôi không thể kiềm chế nữa. Nước mắt bắt đầu tràn ra trên má tôi không sao ngăn lại, tôi chỉ biết nức nở. Khi tôi đến góc phố, có hai phụ nữ đẩy xe nôi nhìn tôi tò mò nhưng tôi chẳng quan tâm. Tôi khóc nhiều quá. Đồ trang điểm của tôi chắc đã nhoe nhoét khắp mặt... và thậm chí tôi còn không có tay nào rảnh mà lấy khăn ra lau nữa, nên đành sịt lên... Tôi cần phải ngừng lại. Tôi cần phải nín khóc.

Bên tay trái tôi có một nơi như kiểu bãi cỏ chung của làng, ở giữa có một chiếc ghế băng. Tôi tiến đến đó rồi ngồi phịch xuống, lấy tay ôm mặt và để mặc những giọt nước mắt nóng hổi chảy thành dòng.

Giờ thì mình ở đây, cách xa nhà hàng trăm dặm, hoàn toàn đơn độc và chẳng ai muốn hiểu mình. Tất cả là tại mình. Mình đã phá hỏng mọi thứ.

Và Luke sẽ chẳng bao giờ yêu mình nữa.

Tôi chợt hình dung ra cảnh mình dọn ra khỏi nhà. Đóng gói số giày của mình. Luke bảo tôi rằng anh muốn giữ bộ mộc cầm Indonesia...

Tôi lơ mơ nghe thấy tiếng một người đàn ông trên đầu mình. “Nào, nào. Có chuyện gì thế?”

Tôi mở mắt nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc bộ áo liền quần nâu vàng pha xanh lá cây đang cúi xuống nhìn tôi, nửa trách móc nửa quan tâm.

“Thế giới đến hồi kết thúc rồi sao?” anh ta lạnh lùng nói. “Quanh đây có nhiều người già đang cố ngủ trưa.” Anh ta chỉ những căn nhà quanh bãi cỏ. “Cô ồn ào quá, cô đang làm lũ cừu sợ đấy.”

Anh chỉ lên đồi, nơi, đúng thật là, có vài con cừu đang nhìn tôi tọc mạch.

“Tôi rất xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng đến sự yên tĩnh quanh đây,” tôi nuốt nước bọt. “Nhưng lúc này với tôi mọi thứ không sáng sủa lắm.”

“Cãi nhau với bạn trai,” anh phán như đúng rồi.

“Không, tôi có chồng rồi, thật sự là thế.” Tôi giơ tay trái lên cho anh ta nhìn thấy cái nhẫn. “Nhưng hôn nhân đang trục trặc. Trên thực tế, tôi nghĩ nó có thể tan vỡ. Và tôi vượt gần đầy đường đất đến đây để gặp chị gái nhưng chị ấy thậm chí còn không thèm nói chuyện với tôi...” Tôi có thể thấy nước mắt lại tràn trên má. “Bố mẹ tôi đang đi du lịch chữa bệnh, còn chồng tôi đi Cyprus với Nathan Temple, bạn thân nhất của tôi quý một người khác hơn tôi, và thế là tôi chẳng biết nói chuyện với ai cả. Tôi còn không biết nên đi về đâu! Nghĩa đen ấy, ý tôi là thế, tôi không biết phải đi đâu sau khi rời chiếc ghế này...”

Tôi nấc một cái thật to, với tay lấy khăn giấy lau nước mắt. Rồi tôi ngẩng lên.

Anh chàng có vẻ bối rối.

“Nói gì với cô bây giờ nhỉ,” anh ta nói tử tế hơn một chút. “Một tách trà thì nghe thế nào?”

“Một tách trà nghe thật tuyệt.” Tôi đáp ứng. “Cảm ơn anh rất nhiều.”

Anh băng qua bãi cỏ, mang theo cả hai chiếc va li của tôi như thể chúng không có trọng lượng trong khi tôi lóc cóc theo sau với cái hộp đựng mũ.

“Tôi là Jim, nhân tiện,” anh ngoái lại

“Tôi là Becky.” Tôi xì mũi. “Anh thật tốt quá. Tôi chuẩn bị uống trà ở London, nhưng lại hết sữa. Trên thực tế... đó gần như là lý do tôi đến đây.”

“Một chặng đường quá dài để uống trà,” anh lạnh lùng nhận xét.

Mới chỉ sáng nay thôi, tôi chợt nhận ra. Thế mà như đã một triệu năm rồi.

“Dù sao thì chúng tôi cũng còn lâu mới hết sữa,” anh nói thêm, rẽ vào ngôi nhà có biển đề chữ đen CỬA HÀNG SCULLY trên lối vào. Chuông leng keng khi chúng tôi bước vào, và từ đâu đó phía sau tôi nghe thấy tiếng chó sủa.

“Ôi.” Tôi nhìn quanh với một niềm vui mới mẻ. “Đây là một cửa hàng!”

“Đây là cửa hàng duy nhất,” anh đính chính. Anh đặt va li của tôi xuống và nhẹ nhàng dẫn tôi ra khỏi tầm tầm chùi chân để chuông khỏi kêu nữa. “Tôi đã cùng gia đình ở đây được bốn mươi lăm năm rồi.”

“Wow.” Tôi nhìn quanh cửa hàng tiện ích này. Ở đây có giá để bánh mì tươi, kệ đồ hộp và đồ đóng gói sắp xếp gọn gàng, những lọ kẹo kiêu cũ, kệ bày bưu thiếp và quà lưu niệm. “Đễ thương quá! Thế... anh là ông Scully à?”

Jim ngạc nhiên. “Scully là tên của ngôi làng chúng ta đang ở, cô bạn ạ.”

“Ừ nhỉ.” Tôi đỏ mặt. “Tôi quên mất.”

27. Chương 17 Phần 2

“Họ của tôi là Smith. Và tôi nghĩ đúng là cô cần một tách trà. Kelly ới?” Anh cao giọng, và lát sau một cô bé đi từ cửa sau vào. Con bé khoảng mười ba tuổi, gầy gò, mái tóc nâu mượt mà buộc đuôi ngựa, đôi mắt được trang điểm cẩn thận. Nó mặc quần jeans với áo phông sát nách hồng, tay cầm tạp chí Heat.

“Con vẫn trông cửa hàng mà bố, thật đấy,” con bé nói ngay lập tức. “Con chỉ lên gác lấy tờ tạp chí thôi...”

“Được rồi, con yêu. Bố muốn con pha một tách trà thật ngon cho cô đây. Cô ấy vừa trải qua một chút... đón đau.”

“Ồi, vâng.” Kelly liếc trộm tôi nghi ngại, và tôi chợt nghĩ rằng trông mình hẳn là kinh lắm.

“Cô có muốn ngồi xuống không?” Jim kéo ghế ra.

“Cảm ơn anh,” tôi nói đầy biết ơn. Tôi đặt hộp mũ xuống và lục túi Thiên Thần tìm bộ trang điểm. Tôi mở gương ra soi - và lạ Chúa. Suốt đời tôi chưa từng trông tệ hại hơn thế. Mũi tôi đỏ ửng lên, mắt đỏ ngầu, chỉ kẻ mắt phai ra khiến tôi trông như con gấu trúc, lại còn một vệt nhũ mắt màu ngọc lam “mắt rục rở cả ngày” đã bằng cách nào đấy ngự trên má.

Tôi nhanh chóng lấy giấy tẩy trang ra, lau sạch toàn bộ cho đến khi mặt tôi trở lại hồng hào không tí mỹ phẩm nào và buồn bã nhìn lại mình trong gương. Một nửa con người tôi muốn tôi cứ để mặt mình như thế. Sao tôi lại phải trang điểm chứ? Để làm gì, khi cuộc hôn nhân của tôi thế là hết?

“Của cô đây.” Một tách trà bốc hơi nghi ngút xuất hiện trên mặt bàn trước mặt tôi, tôi ngẩng lên và thấy Kelly đang nhìn mình say sưa.

“Cảm ơn cháu rất nhiều,” tôi nói, giọng vẫn còn hơi run. “Cháu ngoan quá.”

“Để ợt mà cô,” Kelly nói khi tôi uống ngụm trà ngon lành đầu ên. Ôi trời, một tách trà đúng là giải pháp ọi chuyện.

“Đó có phải là...” Tôi ngẩng lên, lần này thấy Kelly đang hau háu nhìn cái túi của tôi với đôi mắt mở to bằng cái đĩa. Chắc là trước đó cái túi đã bị cái hộp mũ che khuất. “Đó có phải là... túi Thiên Thần xịn không ạ?”

Tôi cảm thấy nỗi đau to lớn nhói lên trong lòng, tôi che giấu bằng một nụ cười yếu ớt. Nếu nó mà biết chiếc túi này đã gây ra chuyện gì...

“Ừ. Túi Thiên Thần xịn đấy.”

“Bố ơi, cô ấy có túi Thiên Thần!” Kelly kêu lên với Jim, anh đang lấy những túi đường từ thùng ra. “Con đã chỉ cho bố trên tạp chí Glamour!” Mắt con bé sáng lên vì phấn khích. “Mọi ngôi sao điện ảnh đều có nó! Ở Harrods cháy hàng rồi! Cô mua ở đâu vậy ạ?”

“Ồ... Milan,” tôi nói sau khi ngừng một chút.

“Milan!” Kelly hốt hển. “Tuyệt quá đi mất!” Giờ thì mắt con bé lại dán vào những thứ có trong túi trang điểm của tôi. “Kia có phải là son nước Sla không ạ?”

“À... Ừ.”

“Emily Masters cũng dùng son nước Sla,” con bé thêm khát nói. “Cô ấy hoàn toàn tự n với nó.”

Tôi nhìn đôi mắt long lanh và đôi má ửng hồng của con bé, chợt ước gì mình lại mười ba tuổi lần nữa. Thứ Bảy hàng tuần đi cửa hàng ều ền ều vật. Chẳng có gì phải lo ngoài bài tập về nhà môn sinh học và không biết James Fullerton có thích mình không.

“Nghe này... cho cháu đấy,” tôi nói, lục túi trang điểm lấy một cây son nước Sla mới nguyên vị nho. “Cô sẽ chẳng bao giờ dùng đến nó.”

“Thật không ạ?” Kelly há hốc mồm. “Cô chắc đấy chứ?”

“Và cháu có thích hộp phấn má dạng kem này không?” tôi chìa ra. “Không phải vì má cháu chưa hồng...”

“Wow!”

“Nào, khoan chút đã,” giọng Jim vang lên từ phía bên kia cửa hàng. “Kelly, con không thể lấy đồ trang điểm của cô ấy được.” Anh lắc đầu nhìn con bé. “Trả lại đi, con yêu.”

“Cô ấy đề nghị mà bố!” Kelly nói, làn da mỏng manh của nó đỏ au lên. “Con không xin xỏ gì hết...”

“Thật đấy, Jim. Kelly có thể lấy. Tôi sẽ chẳng bao giờ dùng đến chúng. Lúc đầu tôi chỉ mua vì được khuyến mại nước hoa nếu mua hàng trên tám mươi bảng...”

Đột nhiên nước mắt lại dâng lên đầy mắt tôi. Trời ơi, Jess nói đúng. Mình đúng là ngu ngốc.

“Cô có sao không ạ?” Kelly lo lắng nói. “Cô cứ lấy lại đi...”

“Không, cô không sao.” Tôi nặn ra một nụ cười. “Cô chỉ cần... suy nghĩ về một chuyện khác.”

Tôi lấy giấy ăn thấm nước mắt, nhấc chân ra chỗ bày quà tặng. Mình cũng có thể nhân ện mua vài món lưu niệm khi ở đây. Tôi lấy một cái tẩu cho bố và một cái khay gỗ sơn mài mà chắc mẹ sẽ thích. Ngay khi tôi đang ngắm chiếc kính kiểu Lake Windermere và không biết có nên mua cho Janice không thì chợt thấy hai bà đứng ngoài cửa sổ. Trong khi tôi nhìn thì đã xuất hiện thêm bà thứ ba.

“Họ đang chờ cái gì thế?” tôi bối rối hỏi.

“Cái này,” Jim nói. Anh nhìn đồng hồ rồi treo lên một cái biển đề BÁNH MÌ GIẢM GIÁ MỘT NỬA HÔM NAY.

Ngay lập tức các bà ào vào cửa hàng. “Lấy cho tôi hai ổ đi Jim,” bà tóc bạch kim khoác áo mưa màu be nói. “Anh có giảm bánh sừng bò tí nào không?”

“Hôm nay thì không,” Jim đáp. “Vẫn nguyên giá.”

“Ôi...” Bà nghĩ một lát. “Thôi không sao.”

“Tôi lấy ba ổ bánh nguyên hạt lớn,” bà thứ hai xen vào. Bà trùm khăn trên đầu và xách một cái túi lớn màu nâu. “Ai thế này?” Bà chỉ ngón cái về phía tôi. “Chúng tôi nhìn thấy cô khóc trên bãi cỏ. Cô là khách du lịch à?”

“Họ lúc nào cũng lạc đường,” bà thứ nhất nói. “Cô ở khách sạn nào thế cưng? Mà cô ấy có biết ếng Anh không nhỉ? Cô... biết... ếng... Anh... không?”

“Trông cô ấy giống người Đan Mạch,” bà thứ ba ra vẻ hiểu biết. “Ở đây ai biết ếng Đan Mạch không?”

“Tôi là người Anh,” tôi nói. “Và tôi không bị lạc. Tôi chỉ đau khổ vì...” Tôi nói nhanh, cố nghe có vẻ chẳng có chuyện gì. “Bởi vì cuộc hôn nhân của tôi bị trục trặc. Tôi đến đây nhờ chị tôi giúp đỡ, nhưng chị ấy sẽ không giúp tôi đâu.”

“Chị cô á?” bà quần khăn trên đầu nói, ngạc nhiên. “Chị cô là ai thế?”

“Chị ấy sống trong làng này.” Tôi uống một ngụm trà. “Tên là Jessica Bertram.”

Mấy bà nhìn tôi như thể tôi vừa lấy búa phang vào đầu họ. Tôi bối rối nhìn quanh, và thấy hàm của Jim đang rút xuống đến gần nửa mét.

“Cô là em của Jess?” anh nói.

“Ừm... đúng thế. Em cùng cha khác mẹ.”

Tôi nhìn quanh cửa hàng, không ai nhúc nhích. Mọi người vẫn đang nhìn tôi như thể tôi là người ngoài hành nh.

“Tôi biết là nhìn vào thì bọn tôi hơi khác nhau...” tôi mở lời.

“Cô Jess nói cô bị điên,” Kelly huych toẹt ra.

“Kelly!” Jim nạt con bé.

“Cái gì?” tôi nhìn hết người này đến người khác. “Chị ấy nói cái gì?”

“Không có gì!” Jim nói, lườm Kelly cảnh cáo.

“Mọi người ở đây đều biết chuyện cô ấy đi gặp cô em gái bị lạc đã lâu,” Kelly nói, phớt lờ bố. “Nhưng khi cô ấy về, cô ấy bảo cô bị điên và đang sống trong thế giới ảo tưởng. Con xin lỗi bố, nhưng đúng thế mà!”

Tôi cảm thấy má mình đang đỏ bừng lên.

“Cô không bị điên!” tôi nói. “Cô hoàn toàn bình thường! Cô chỉ... hơi khác cô Jess một chút thôi. Bọn cô thích những thứ khác nhau. Cô ấy thích đá. Cô thích... các cửa hàng.”

“Thế tức là cô không thích đá chứ gì?” bà có khăn trùm đầu màu xanh lá cây nói.

“Không thích lắm,” tôi thừa nhận. “Thật ra thì... có chút chuyện giữa hai chúng tôi.”

“Đã xảy ra chuyện gì thế ạ?” Kelly hỏi, chăm chú.

“À thì...” tôi ngượng ngập di di trên sàn. “Cô nói với cô Jess là cả đời cô chưa bao giờ nghe thấy một sở thích nào nhằm chán hơn đá, và chỉ có sở thích đó mới hợp với cô ấy thôi.”

Tất cả há hốc mồm không n nổi.

“Đừng có đại mà xúc phạm đến đá với Jess,” bà mặc áo mưa be nói, lắc đầu. “Cô ấy yêu những hòn đá đó, lạ Chúa.”

“Jess là một người tốt,” bà khăn xanh xen vào, nghiêm nghị nhìn tôi. “Vững vàng. Đáng n cậy. Cô ấy sẽ là một người chị tốt.”

“Không thể mong tìm được ai tốt hơn,” bà thứ ba đồng tình, kéo chiếc áo len sợi to sát vào người.

Ánh mắt họ khiến tôi muốn tự vệ.

“Đó đâu phải lỗi của tôi! Tôi muốn làm lành với chị ấy! Nhưng chị ấy đâu có quan tâm đến chuyện làm chị tôi! Tôi không biết làm sao mà mọi chuyện đều hỏng bét thế này. Tôi đã rất muốn thân thiện. Tôi sắp xếp cả kỳ nghỉ cuối tuần cho chị ấy, nhưng chị không thích bất cứ cái gì trong số những việc tôi làm. Và lúc nào chị ấy cũng phản đối tôi. Cuối cùng chúng tôi cãi nhau kịch liệt... và tôi đã gọi chị ấy bằng một số cái tên...”

“Ví dụ như tên gì ạ?” Kelly hỏi, rất quan tâm.

“À...” tôi xoa mũi. “Cô nói cô Jess là một kẻ khốn khổ. Cô nói cô ấy tẻ nhạt chết đi được...”

Lại một đợt há hốc mồm nữa. Kelly giơ tay lên như để ngăn tôi nói ếp, nhưng tôi không muốn dừng. Đây gọi là giải tỏa tâm lý. Giờ tôi đã bắt đầu, tôi muốn thú nhận mọi thứ.

“... và là một kẻ keo kiệt nhất cô từng gặp trong đời.” Tôi phát cáu trước vẻ mặt hoảng hốt của họ. Cứ như thể tôi đang ở đỉnh đường ray tàu lượn siêu tốc. “Không có tí cảm nhận thẩm mỹ nào về quần áo, người hẳn là đã bị phẫu thuật cắt nhâm dây thần kinh vui vẻ...”

Tôi nhận ra có ếng leng keng đâu đây. Một ếng leng keng mà, giờ tôi mới để ý, đã vang lên vài giây rồi. Lạnh gáy, tôi quay lại.

Jess đang đứng ở lối vào, tái mặt.

“Jess!” tôi lắp bắp. “Trời ơi, chị Jess! Em không... em không cố tình nói bất cứ... em chỉ đang giải thích...”

“Chị nghe n em đang ở đây,” chị nói, bằng giọng khó nhọc trông thấy. “Chị đến xem em có sao không. Xem liệu em có cần chỗ ngủ đêm nay không. Nhưng... chị nghĩ là chị đổi ý rồi.” Chị nhìn thẳng vào tôi. “Chị đã biết em thật nông cạn và hư hỏng, Becky. Nhưng chị đã không nhận ra em còn là một con quỷ cái hai mặt nữa.”

Chị quay lưng sải bước ra ngoài, sập cửa đánh rầm một cái.

Kelly đỏ lựng mặt; Jim đang nhìn đầu đó trừu tôi. Không khí ngập tràn sự gượng gạo.

Rồi bà đội khăn xanh khoanh tay.

“Thế đấy,” bà nói. “Cô đã gây ra chuyện này, đúng không?”

Tôi đang trong tình trạng sốc toàn phần.

Tôi đến đây để làm lành với Jess - và tất cả những gì tôi làm là khiến mọi thứ tệ hơn.

“Của cô đây,” Jim nói, đặt cốc trà mới trước mặt tôi. “Ba viên đường.”

Ba bà kia cũng uống trà. Jim giới thiệu họ với tôi: Edie (đội khăn xanh), Lorna (tóc bạch kim) và Bea (mặc áo len); và thậm chí còn làm một chiếc bánh. Tôi có cảm giác họ đang chờ tôi làm gì đấy nữa cho vui.

“Tôi không phải là con khốn hai mặt,” tôi tuyệt vọng nói. “Thật đấy! Tôi tốt lắm! Tôi đến đây để nối lại quan hệ! Ý tôi là tôi biết mình và Jess không hợp nhau. Nhưng tôi muốn học hỏi chị ấy. Tôi nghĩ chị ấy có thể giúp tôi cứu vãn cuộc hôn nhân của mình...”

Có ếng hít vào rất mạnh trong cửa hàng.

“Cả cuộc hôn nhân của cô ấy cũng gặp trục trặc nữa sao?” Edie nói với Jim, tặc lưỡi. “Ồi, tội nghiệp.”

“Thật đúng là họa vô đơn chí mà,” Lorna sầm nảo thốt lên. “Bỏ đi theo một cô bồ xinh đẹp phỏng?”

Jim liếc tôi, rồi nghiêng người sát lại chỗ mấy bà, nói nhỏ.

“Thật ra thì anh ta đến Cyprus với một người đàn ông tên là Nathan.”

“Ôi.” Edie trố mắt. “Ôi, tôi hiểu.”

“Bây giờ cô định làm gì, cô Becky?” Kelly cắn môi nói.

Về nhà, ý tưởng lóe lên trong đầu tôi. Từ bỏ.

Nhưng hình ảnh gương mặt tái mét của Jess cứ hiện ra trong tâm trí tôi, và tôi cảm thấy m mình hơi đau nhói. Tôi biết bị gọi là con quỷ cái nghĩa là sao. Tôi biết đủ đám quỷ cái trên đời rồi. Hình ảnh con quỷ cái Alicia chân dài, kẻ xấu tính nhất, hay cạnh khỏe nhất tôi từng biết hiện

Tôi không thể chịu đựng được việc chị gái mình lại nói mình như thế.

“Tôi phải xin lỗi Jess,” tôi nói, ngẩng lên. “Tôi biết chúng tôi sẽ không thể nào là bạn. Nhưng tôi không thể về nhà mà để cho chị ấy nghĩ xấu về tôi.” Tôi uống một ngụm trà nóng bỏng môi rồi ngẩng lên. “Quanh đây có chỗ nào tôi có thể ở được không?”

“Edie có một nhà khách phục vụ phòng ngủ và bữa sáng,” Jim nói. “Còn phòng trống nào không, Edie?”

Edie lục cái túi nâu to sụ của bà, lấy một cuốn sổ và mở ra xem.

“Cô may mắn đấy,” bà nói, ngược lên. “Tôi còn có một phòng đơn tuyệt đẹp.”

“Edie sẽ chăm sóc tốt cho cô,” Jim nói, từ từ đến mức tôi thấy nước mắt lại dâng lên một cách nực cười.

“Tôi nay tôi nhận phòng luôn được không?” tôi nói, lau nước mắt. “Cảm ơn chị rất nhiều.” Tôi uống một ngụm trà nữa, rồi để ý đến cái cốc. Nó được làm bằng gốm xanh in chữ Scully trắng. “Nó đẹp quá,” tôi nuốt ngụm trà và nói. “Anh có bán không?”

“Ở trên giá phía sau,” Jim nói, nhìn tôi ngạc nhiên.

“Tôi mua hai cái, nhầm, bốn cái được không?” Tôi lấy khăn giấy xì mũi. “Và tôi chỉ muốn nói là... cảm ơn anh và các chị. Mọi người tốt quá.”

Nhà khách là một tòa nhà sơn trắng nằm ngay bên kia bãi cỏ. Jim kéo va li còn tôi xử lý hộp mũ và cái túi đầy đồ lưu niệm. Edie theo sau tôi, đọc danh sách các quy tắc tôi cần tuân theo.

“Sau mười một giờ không ép khách nam giới... không tổ chức ệc tùng với hơn ba người trong phòng... không lạm dụng dung môi và bình xịt... thanh toán trước ền phòng, ền mặt hoặc séc đều được, cảm ơn rất nhiều,” bà kết thúc khi chúng tôi đến cổng.

“Đến đây cô tự lo được rồi chứ, Becky?” Jim nói, đặt va li của tôi xuống.

“Tôi sẽ ổn thôi. Và cảm ơn anh rất nhiều,” tôi nói, cảm thấy biết ơn vô hạn, suýt thì hôn anh một cái. Nhưng tôi không dám - tôi chỉ nhìn theo anh lại bước dần xa qua bãi cỏ.

“Xin cảm ơn rất nhiều,” Edie nhắc lại đầy ẩn ý.

“Ôi!” tôi nói, chợt nhận ra bà muốn được trả ền. “Tất nhiên rồi!”

Tôi lục túi tìm ví, và những ngón tay lại chạm tới cái di động. Theo thói quen tôi lôi nó ra nhìn màn hình. Nhưng vẫn không có sóng.

“Cô có thể dùng điện thoại công cộng trả ền trong sảnh nếu muốn gọi điện,” Edie nói. “Chúng tôi có chỗ nói chuyện kín đáo.”

Mình có muốn gọi cho ai không?

Tôi nhói đau khi nghĩ đến Luke ở Cyprus, vẫn đang giận tôi; mẹ và bố đang mê mải dự hội thảo trị liệu trên thuyền du lịch; còn Suze, đang đi picnic tại một bãi cỏ nào đấy đẹp như tranh dưới ánh mặt trời lấp lánh với Lulu và bọn nhóc diện toàn quần áo dễ thương.

“Không. Ổn cả,” tôi nói, cố cười. “Tôi chẳng có ai mà gọi điện cả. Nói thật là... thậm chí sẽ chẳng ai thèm để ý là tôi đã đi.”

5/6/03 16:45

to Becky

from Suze

Bex. Tiếc là mình rất nhớ cậu. Sao cậu không nghe điện thoại? Vừa có một buổi picnic thăm họa. Mọi người đều bị ong bắp cày đốt. Mình nhớ cậu. Đang đến London thăm cậu đây. Gọi lại ình nhé.

Suzexxxx

6/6/03 10:02

to Becky

from Suze

Chào. Bex, mình đây. Cậu ở đâu thế? Làm ơn gọi ình đi!!!!

Suzex

6/6/03 2:36

to Becky

from Suze

Bex. Cậu đâu rồi????????????????

Suzexxxx

28. Chương 18

18

TÔI NGỦ KHÔNG NGON gì cả.

Thật ra thì tôi cũng không chắc mình có ngủ không. Có vẻ như tôi đã dành cả đêm nhìn chăm chăm lên cái trần nhà lồi lõm trong nhà khách phục vụ phòng ngủ và bữa sáng của Edie, đầu óc xoay vòng vòng. Chắc là tôi cũng ngủ được một lúc, vì sáng ra khi thức giấc đầu tôi tràn ngập hình ảnh một giấc mơ khủng khiếp, trong giấc mơ đó tôi biến thành con quỷ cái chân dài Alicia. Tôi mặc bộ đồ hồng, vừa cười vừa nhạo báng còn Jess trông tái mét và thất thủ hoàn toàn. Trên thực tế, khi tôi đang nhớ lại giấc mơ này, trông Jess hơi giống tôi.

Chỉ nghĩ đến thế thôi tôi đã nổi gai ốc. Tôi phải làm gì đây thôi.

Tôi không đói, nhưng Edie đã chuẩn bị một bữa sáng kiểu Anh đầy ự và chẳng có vẻ gì là bỏ vào tai lời tôi nói rằng bình thường tôi chỉ ăn một mẫu bánh mì nướng. Thế nên tôi chỉ nhắm nháp chút thịt lợn muối xông khói, trứng và giả vờ cố nuốt món bánh pudding đen, đồng thời tìm cách ngăn mình đồng tai sang nghe chuyện của một cặp người Đức tốt bụng đang đi nghỉ. Sau ngụm cà phê cuối cùng, tôi rời nhà khách đi tìm Jess.

Khi tôi leo đồi lên nhà chị, mặt trời buổi sáng rọi vào mắt tôi, và làn gió lạnh vờn trên mái tóc. Bên kia bãi cỏ tôi nhìn thấy Jim ở ngoài cửa hàng, đang dỡ những thùng táo từ xe tải xuống và giơ tay chào. Tôi vẫy

lại, tinh thần lại hớn hởi. Có cảm giác như hôm nay là ngày để làm lành. Một khởi đầu mới và làm lại cuộc đời.

Tôi tiến lại cánh cửa quá-quen-thuộc đó, nhấn chuông, và chờ đợi.

Không có ai trả lời.

Thế đấy, tôi thật sự mệt mỗi khi người ta cứ không ở nhà lúc tôi muốn sum họp thật tình cảm với họ. Tôi nheo mắt nhìn qua cửa sổ, băn khoăn không biết có phải chị đang trốn không. Có lẽ tôi nên ném vài hòn đá lên cửa sổ.

Mỗi tội chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi đột nhập vào cơ chứ? Chị sẽ thật sự ghét tôi.

Tôi nhấn chuông vài lần nữa, rồi bỏ cuộc và quay bước trở lại con đường. Tôi ngồi trên một bức tường, tạo tư thế thoải mái. Thế này cũng được. Hôm nay là một ngày đáng yêu. Mình sẽ đợi, rồi khi chị về nhà mình sẽ nhảy xổ ra với bài phát biểu về nỗi ân hận sâu sắc của mình.

Bức tường không dễ chịu như ban đầu tôi tưởng, nên thỉnh thoảng tôi phải thay đổi tư thế, cố tìm tư thế thoải mái nhất. Tôi xem giờ, rồi ngắm một bà già chậm chạp bước qua cùng con chó của bà trên vỉa hè bên kia đường.

Rồi lại xem giờ tiếp. Năm phút đã trôi qua.

Trời ơi, thế quái nào mà những kẻ chuyên đi theo dõi người khác làm được việc đó nhỉ? Chắc hẳn họ phải chán chết đi mất.

Tôi đứng dậy cho đỡ tê chân và lại tiến về phía nhà Jess. Tôi nhấn chuông, chỉ để yên tâm, sau đó lại trở lại chỗ bức tường. Trong lúc làm thế, tôi thấy một cảnh sát đi ngược phố về phía mình. Cảnh sát làm gì ở đây cơ chứ, trên con phố nhỏ lúc mười giờ sáng? Tôi cứ tưởng tất cả bọn họ đều đang chết gí bên bàn làm việc giấy tờ hoặc lượn lờ trong nội thành bằng xe tuần tra.

Tôi hơi sợ khi nhìn thấy anh ta đang chiếu tướng mình. Nhưng tôi đâu có làm gì sai, đúng không nhỉ? Ý tôi là, không phải theo dõi nhà người khác là phạm pháp chứ?

Ồi. Thôi được rồi, có lẽ theo dõi nhà người khác là phạm pháp. Nhưng tôi chỉ mới làm thế có năm phút thôi. Chắc chắn thế thì không sao hết. Vả lại dù sao anh ta biết tôi theo dõi ai thế nào được? Có thể tôi chỉ ngồi đây chơi thôi thì sao.

“Cô ổn chứ?” anh nói khi tiến lại gần.

“Vâng, cảm ơn anh!”

Anh nhìn tôi chờ đợi.

“Có vấn đề gì à?” tôi hỏi.

“Cô có thể đi chỗ khác được không, thưa cô? Đây không phải là chỗ ngồi công cộng.”

“Sao tôi lại phải đi?” tôi can đảm nói. “Đó là điều không ổn với đất nước này! Bất cứ ai không giống người khác đều bị khinh bỉ! Sao người ta lại không thể ngồi trên một bức tường mà không bị làm phiền chứ?”

“Đó là tường nhà tôi,” anh nói, chỉ vào cái cửa trước. “Đây là nhà tôi.”

“Ô, ừ nhỉ.” Tôi đỏ mặt nhảy xuống. “Tôi chỉ đang... định đi thôi. Cảm ơn anh! Bức tường đẹp quá!”

OK. Vụ theo dõi đến đây là kết thúc. Mình sẽ tiếp tục sau.

Tôi xuống đồi đến bãi cỏ của làng, và thấy mình lại rẽ sang phía cửa hàng. Khi tôi vào, Kelly đang ngồi sau quầy, tay cầm một tờ Elle, còn Jim đang xếp táo lên kệ bày hàng.

“Tôi đã đến gặp Jess,” tôi ử ử nói. “Nhưng chị ấy không ở nhà. Tôi sẽ phải đợi đến khi chị quay về.”

“Cháu đọc phần bói trong tháng của cô cho cô nghe nhé?” Kelly nói. “Xem có liên quan gì đến chị em không?”

“Thôi nào, cô gái trẻ,” Jim mắng. “Con nên ôn thi đi. Nếu con không làm việc thì có thể đi và đợi ở quán trà.”

“Không!” Kelly vội nói. “Con ôn ngay đây!” Con bé xị mặt với tôi, rồi đặt tờ Elle xuống và vội lấy cuốn sách Đại số sơ cấp.

Trời ơi, đại số. Mình đã quên bég rằng thứ đó có tồn tại. Có lẽ mình nên mừng vì không còn mười ba tuổi nữa.

Tôi cần bổ sung ít đường nên tiến thẳng đến kệ bánh quy và lấy một ít bánh quy sô cô la làm bằng bột mì chưa rây và bánh quy Orange Club. Sau đó tôi lướt đến giá bán đồ văn phòng phẩm. Không ai có quá nhiều đồ văn phòng phẩm cả, vậy nên tôi lấy hai gói đinh ghim hình con cừu, thế nào mấy thứ này chẳng có ích. Có lẽ mình cũng nên lấy thêm cả dập ghim và cặp tài liệu hình cừu nữa cho đủ bộ.

“Ồ đó cô ổn chứ?” Jim nói, nhìn tôi tay xách nách mang.

“Vâng, cảm ơn anh!”

Tôi đặt đồ của mình lên quầy để Kelly tính tiền.

“Cô có muốn uống trà không?” nó nói.

“Ồi không, cảm ơn cháu.” Tôi lịch sự nói. “Cô không thể không mời mà đến thế được. Cô sẽ làm phiền.”

“Làm phiền cái gì ạ?” con bé đáp. “Đến tận khi bánh mì về lúc bốn giờ chiều sẽ chẳng có ai vào đây đâu. Và cô có thể giúp kiểm tra vốn từ tiếng Pháp của cháu.”

“Ừ, thế cũng được.” Tôi tươi tỉnh. “Nếu cô có ích thế thì...”

Ba tiếng sau tôi vẫn ở đây. Tôi đã uống ba tách trà, ăn nửa gói bánh quy sô cô la làm bằng bột mì chưa rây, một quả táo và đã mua thêm vài món quà cho những người ở nhà nữa, như là một bộ bình Toby, mấy tấm thảm, toàn những thứ ai cũng cần. Ngoài ra tôi còn giúp Kelly nữa. Trừ việc giờ chúng tôi đã phát triển từ ôn đại số và từ vựng tiếng Pháp sang việc con bé nên mặc gì cho buổi vũ hội của trường. Chúng tôi mở từng tờ tạp chí, và tôi trang điểm mắt cho con bé mỗi bên một kiểu, chỉ để nó thấy những khả năng khác nhau. Một mắt thật sự đậm, bóng mắt màu khói và gắn cái mi giả dự trữ tôi tìm thấy trong túi đựng đồ trang điểm của mình; mắt kia toàn tông bạc theo phong cách thập niên sáu mươi, mascara trắng kiểu thời đại vũ trụ.

“Đừng có để mẹ con thấy con thế này,” là tất cả những gì Jim nói khi bước qua.

“Giá mà cô mang theo tóc nối,” tôi nói, nghiên cứu khuôn mặt của Kelly thật kỹ. “Cô có thể làm cho cháu kiểu tóc đuôi ngựa tuyệt nhất.”

“Trông cháu tuyệt quá!” Kelly tròn mắt nhìn mình trong gương.

“Cháu có đôi gò má tuyệt vời,” tôi nói với con bé, phớt thêm chút phấn lên đó.

“Như thế này vui ghê!” Kelly nhìn tôi, mắt sáng rực. “Trời ơi, cháu ước gì cô sống ở đây, cô Becky! Chúng ta có thể làm thế này hàng ngày!”

Trông con bé rất phấn khích, tôi thấy cảm động, thật buồn cười.

“À... cháu biết đấy,” tôi nói. “Có lẽ cô sẽ lại đến thăm. Nếu cô giải quyết được chuyện với cô Jess.”

Nhưng ngay khi nghĩ đến Jess, lòng tôi lại tan nát. Càng nhiều thời gian trôi qua, tôi càng thấy căng thẳng khi nghĩ đến việc gặp lại chị.

“Cô muốn cùng trang điểm thế này với Jess,” tôi nói thêm, hơi buồn. “Nhưng cô ấy không thích.”

“Thế ạ, thế thì cô ấy thật ngốc,” Kelly nói.

“Cô ấy là một người khá gai góc,” Jim nói thêm khi đi ngang qua, tay cầm mấy chai nước anh đào. “Khó mà tin được hai người là chị em.” Anh xếp mấy cái chai xuống và quệt lông mày lau mồ hôi. “Có lẽ do sự dạy dỗ. Jess có một tuổi thơ khó khăn.”

“Thế anh có biết gia đình chị ấy không?” tôi hỏi.

“Có.” Anh gật đầu. “Không rõ lắm nhưng tôi có biết họ. Tôi từng làm việc với bố Jess. Ông là chủ của Bertram Foods. Sống ở Nailbury. Cách đây năm dặm.”

Đột nhiên tôi thấy tò mò bùng lên. Jess chưa từng nói một lời về gia đình chị, dù tôi đã té nhị thăm dò.

“Thế... họ như thế nào?” tôi nói, cố gắng hết sức tự nhiên. “Gia đình chị ấy ấy.”

“Như tôi đã nói, cô ấy từng trải qua một giai đoạn thật sự khó khăn. Mẹ chết khi cô ấy mới mười lăm tuổi. Với một cô gái ở tuổi đó thì không hề dễ dàng.”

“Con chưa từng biết chuyện đó!” Kelly mở to mắt.

“Còn bố cô ấy...” Jim trầm ngâm tựa vào bàn. “Ông là một người tốt. Một người ngay thẳng. Rất thành đạt. Ông đã dựng nên Bertram Foods từ con số không, nhờ làm việc vất vả. Nhưng ông không phải người có thể gọi là... dễ chịu. Ông rất nghiêm khắc với Jess cũng như với các em cô ấy. Mong đợi họ sẽ tự lo được cho bản thân. Tôi nhớ Jess khi cô ấy bắt đầu học ở một trường lớn. Cô ấy thi đỗ vào trường cấp ba tại Carlisle. Học rất giỏi.”

“Cháu đã cố thi trường đó,” Kelly nói, nhún nhó với tôi. “Nhưng cháu không đỗ.”

“Cô ấy rất thông minh, Jess ấy,” Jim nói đầy thán phục. “Nhưng sáng nào cô ấy cũng phải bắt ba chuyến xe bus mới đến được trường. Tôi từng lái xe qua đó - và tôi sẽ nhớ hình ảnh ấy đến chết. Giữa một buổi sáng, chẳng có ai xung quanh, và Jess đang đứng ở trạm xe bus khoác chiếc cặp sách to sụ. Hồi ấy Jess không phải là người phụ nữ mạnh mẽ, cao lớn như bây giờ. Cô ấy chỉ là một cô bé con gầy gò bé nhỏ.”

Tôi không biết nói gì. Tôi đang nhớ lại việc bố mẹ đã đưa tôi đi học bằng ô tô hàng ngày. Cho dù trường chỉ cách nhà một dặm.

“Hẳn là họ phải giàu lắm,” Kelly nói, lục túi đựng đồ trang điểm của tôi. “Nếu họ sở hữu Bertram Foods. Mọi người đều mua bánh ướp lạnh của họ,” con bé. “Cả kem nữa. Họ có một danh mục hàng khổng lồ!”

“Ôi, họ giàu lắm,” Jim nói. “Nhưng họ luôn đóng kín hầu bao.” Anh dỡ tung thùng các tông xúp ăn liền ra và bắt đầu xếp lên giá. “Bill Bertram thường khoe về chuyện đó. Rằng tất cả các con ông đều làm việc để có tiền tiêu vặt.” Anh xếp lại mấy gói gà và nắm trên giá cho gọn gàng. “Và rằng nếu họ không kiếm đủ tiền đi xe đến trường hay gì đấy... thì sẽ không đi đâu hết. Đơn giản thế thôi.”

“Tiền đi xe đến trường?” tôi không thể hiểu được cụm từ này. “Nhưng ai chẳng biết là bố mẹ sẽ trả tiền xe đến trường cho con cái?”

“Không phải nhà Bertram. Ông ấy muốn dạy con cái giá trị của đồng tiền. Người ta cứ truyền tụng suốt cả năm trời chuyện một trong hai cậu con trai nhà Bertram là đứa nhóc duy nhất ở trường không đi xem diễn kịch câm. Cậu ấy không có tiền và bố cậu ấy cũng không ột xu.” Jim lại tiếp tục sắp xếp xúp. “Tôi không biết chuyện đó có thật không. Nhưng cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.” Anh nhìn Kelly một cái thật chế giễu hết sức. “Con không biết là con sướng thế nào đâu cô gái trẻ. Con có một cuộc sống dễ dàng!”

“Con có làm việc nhà!” Kelly cãi ngay lập tức. “Bố nhìn xem có đúng con đang giúp đỡ gia đình không?”

Con bé với lấy vài phong kẹo cao su trên quầy kẹo và bóc, rồi quay sang tôi. “Giờ cháu sẽ trang điểm cho cô, cô Becky!” Nó lục túi trang điểm của tôi. “Cô có màu đồng không?”

“Ồ... có,” tôi lơ đãng nói. “Đâu đó.”

Tôi vẫn đang nghĩ đến hình ảnh Jess đứng ở trạm chờ xe bus, bé nhỏ và gầy gò.

Jim đang ấn các hộp xúp ăn liền bẹp xuống. Anh quay lại nhìn tôi động viên.

“Đừng lo. Cô sẽ làm lành được với Jess thôi.”

“Có lẽ thế.” Tôi cố mỉm cười.

“Hai người là chị em mà. Là người nhà. Người nhà thì luôn tha thứ cho nhau.” Anh đưa mắt ra ngoài cửa sổ. “Ôi. Hôm nay họ lại tụ tập sớm.”

Tôi nhìn theo ánh mắt anh và thấy hai bà già đang lang thang ngoài cửa hiệu. Một bà nheo mắt nhìn chỗ bánh mì bày bán rồi quay đi lắc đầu với bà kia.

“Không ai mua đúng giá à?” tôi nói.

“Không phải trong làng này,” Jim nói. “Trừ khách du lịch. Nhưng ở đây cũng không có nhiều khách du lịch lắm. Hầu hết là dân leo núi, những người muốn trèo lên đỉnh Scully - và họ cũng chẳng mấy cần bánh mì. Bánh mì của tôi chỉ là dịch vụ cấp cứu thôi.”

“Ý anh là sao?” tôi nói, không hiểu gì cả.

“Khi những kẻ ngốc đó bị kẹt lại,” Jim nhún vai, với tay lấy tấm biển đề giảm nửa giá. “Chẳng sao. Tôi đã quen nghĩ rằng bánh mì là thứ bán lỗ vốn để lôi kéo khách hàng, kiểu như thế.”

“Nhưng khi mới ra lò và nóng hổi thì chúng ngon lắm mà!” tôi nói, nhìn dọc theo dãy những ổ bánh mì mũm mĩm. Đột nhiên tôi thấy tội nghiệp chúng quá, cứ như chúng chưa từng được mời khiêu vũ vậy. “Tôi sẽ mua một ít. Đúng giá,” tôi nói chắc như đinh đóng cột.

“Tôi sắp hạ giá rồi,” Jim nói rõ.

“Tôi không quan tâm. Tôi sẽ mua hai bánh mì trắng và một chiếc nâu.” Tôi đi qua chỗ bày bánh mì và lấy chúng khỏi giá.

“Cô định làm gì với ngần ấy bánh mì ạ?” Kelly nói.

“Chẳng biết nữa. Làm bánh mì nướng chẳng hạn.” Tôi đưa cho Kelly vài bảng, con bé cho ba ổ bánh vào túi, cười khúc khích.

“Cô Jess nói đúng, cô bị điên rồi,” nó nói. “Cháu đánh mắt cho cô nhé? Cô muốn trông mình thế nào?”

“Khách hàng sắp tới rồi đấy,” Jim cảnh báo. “Bố sắp dựng biển lên.”

“Con chỉ đánh một mắt thôi,” Kelly nói, nhanh tay lấy hộp bóng mắt. “Rồi khi họ đi hết con sẽ đánh nốt mắt còn lại. Cô nhắm mắt lại đi, Becky.”

Con bé bắt đầu tô bóng mắt lên mí mắt tôi, còn tôi thì nhắm mắt, thưởng thức từng cái quẹt chổi, cảm giác nhờn nhột. Tôi luôn thích mê mỗi khi được trang điểm.

“Được rồi,” con bé nói. “Giờ cháu vẽ viền mắt nhé. Cô ngồi yên...”

“Bố dựng biển lên đây,” giọng Jim vang lên. Yên lặng một chút - rồi tôi nghe thấy tiếng leng keng quen thuộc, và một đám người ồ vào.

“Ừm... cô đừng mở mắt ra vội nhé, cô Becky.” Giọng Kelly nghe hơi căng thẳng. “Cháu không chắc là thế này có đúng không...?”

“Để cô xem nào!”

Tôi mở mắt và chớp lấy cái gương trang điểm. Một mắt tôi đang lờ lờ bóng mắt hồng, với mí trên viền đỏ nhoe nhoét. Tôi trông như mắc một bệnh mắt bí ẩn nào đấy.

“Kelly!”

“Mẫu này trong Elle đấy!” nó nói một cách tự vệ, chỉ vào bức ảnh một người mẫu. “Màu đỏ và hồng đang là mốt!”

“Trông cô như quái vật ấy!” tôi không thể không bật cười khi thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của mình. Cả đời tôi chưa bao giờ trông tệ như thế. Tôi nhìn lên xem có khách hàng nào để ý không và tiếng cười của tôi chết lịm.

Jess đang vào cửa hàng cùng những khách hàng khác.

Trông chị lạnh lùng hiều chiến quá, khá xa với cái cô bé mười một tuổi gầy gò xương đứng chờ ở trạm xe bus đó. Chị liếc xéo đồng tạp chí, túi đựng đồ trang điểm, và tất cả đồ trang điểm đang vương vãi trên bàn tôi. Rồi chị quay lưng không nói một lời và bắt đầu bới trong giỏ đồ hộp giảm giá.

Tiếng ồn ào của cửa hàng nhỏ dần rồi im bật. Tôi chắc mọi người đều biết chuyện gì đang diễn ra.

Tôi liếc Jim, anh gật đầu khuyến khích.

“À... ờ... chị Jess,” tôi bắt đầu. “Em đã đến gặp chị sáng nay. Em muốn giải thích...”

“Chẳng có gì mà giải thích.” Chị thô lỗ quay lại với đồng đồ hộp, thậm chí còn không buồn nhìn tôi. “Chị không biết em còn ở đây làm gì.”

“Cô ấy ở đây trang điểm với cháu,” Kelly thật thà nói. “Đúng không, cô Becky?”

Tôi hướng một nụ cười biết ơn đến Kelly, nhưng mọi sự chú ý của tôi vẫn đang dồn vào Jess.

“Em ở đây bởi vì em muốn nói chuyện với chị. Và để... để xin lỗi. Em có thể mời chị đi ăn tối nay không?”

“Chị không nghĩ là chị ăn mặc đủ đẹp để đi ăn tối với em, Becky ạ.” Jess nói, vô cảm. Mặt chị đanh lại và không cảm xúc - nhưng tôi có thể nhìn thấy nỗi đau ẩn trong.

“Chị Jess...”

“Và dù sao thì chị cũng bận.” Jess chất ba hộp méo lên quầy, cùng với một hộp mất nhãn và giảm giá còn mười xu. “Anh có biết cái này là cái gì không, Jim?”

“Cocktail hoa quả, tôi nghĩ thế.” Anh nhíu mày. “Nhưng cũng có thể là cà rốt...”

“OK. Tôi lấy nó.” Chị rải vài đồng băng lẻ lên quầy và lôi từ túi xách ra một cái túi giấy nhãn nhúm. “Tôi không cần túi đâu. Cảm ơn.”

“Thế thì một buổi tối khác vậy!” tôi tuyệt vọng nói. “Hoặc là ăn trưa...”

“Becky, để chị yên.”

Chị sải bước ra khỏi cửa hàng còn tôi cứ ngồi đó, mặt nóng bừng như thể vừa ăn tát xong. Dần dần tiếng xì xào không rõ chuyển thành lời thì thầm, rồi biến thành một cuộc buôn chuyện sôi nổi. Tôi biết người ta nhìn tôi tò mò khi đến quầy thanh toán. Nhưng tôi thấy mình quá thảm hại rồi, không quan tâm đến họ được nữa.

“Cô không sao chứ, cô Becky?” Kelly nói, chạm nhẹ vào vai tôi.

“Cô lại làm hỏng rồi.” Tôi thông tay xuống - một cử chỉ tuyệt vọng. “Cháu thấy cô ấy rồi đấy.”

“Cô ấy lúc nào chẳng bướng bỉnh thế.” Jim lắc đầu. “Thậm chí cả khi còn bé. Cô ấy là kẻ thù lớn nhất của chính mình, cái cô Jess ấy. Nghiêm khắc với bản thân đồng thời nghiêm khắc với cả thế giới.” Anh ngưng lại, lau vài vết bẩn trên con dao Stanley. “Cô ấy hẳn sẽ nghiêm khắc với một người em gái như cô, Becky.”

“Ôi, quá là tệ ấy,” Kelly hùng hồn nói. “Cô chẳng việc gì phải cần cô ấy! Quên chuyện cô ấy là chị gái cô đi. Vờ như cô ấy chẳng hề tồn tại!”

“Không đơn giản vậy, đúng không?” Jim nói. “Với người nhà thì không thể dễ như vậy được. Cô không thể bỏ đi dễ dàng như thế.”

“Tôi không biết nữa.” Tôi nhún vai yếm thế. “Có lẽ chúng tôi có thể như thế. Ý tôi là, chúng tôi đã sống hai mươi bảy năm trời mà chẳng hề biết đến sự tồn tại của nhau...”

“Và cô muốn thêm hai mươi bảy năm nữa sao?” Jim nhìn tôi, bắt chột nghiêm mặt. “Ở đây chỉ có hai người thôi. Chẳng ai trong số hai người có chị em gái cả. Hai người có thể trở thành bạn tốt của nhau.”

“Đấy đâu phải lỗi của tôi...” Tôi bắt đầu tự vệ, đến cuối câu bỗng lí nhí khi nhớ lại bài phát biểu nhỏ của mình tối qua. “Ừm, đó không hoàn toàn là lỗi của tôi...”

“Tôi đâu có nói đó là lỗi của cô,” Jim nói. Anh phục vụ hai khách hàng khác rồi quay lại tôi. “Tôi có ý này. Tôi biết tối nay Jess làm gì. Thật ra thì tôi cũng sẽ đến đó.”

“Thật ư?”

“Ừ. Một cuộc mít tinh phản đối vì vấn đề môi trường ở địa phương. Mọi người đều đến đó.” Mắt anh lấp lánh. “Sao cô không đi cùng nhỉ?”

TIN NHẮN GỬI FAX

Người nhận: LUKE BRANDON

APHRODITE TEMPLE HOTEL

CYPRUS

Người gửi: SUSAN CLEATH-STUART

Ngày 06 tháng 06 năm 2003

KHẨN CẤP

Luke

Becky không có nhà. Không ai thấy cô ấy ở đâu cả. Tôi vẫn không thể gọi di động cho cô ấy.

Tôi bắt đầu thấy lo.

Suze

29. Chương 19

19

OK. ĐÂY LÀ cơ hội để mình gây ấn tượng với Jess. Đây là cơ hội để chứng minh rằng mình không nông cạn và hư hỏng. Mình không được vứt nó đi lần nữa.

Điều then chốt đầu tiên là bề ngoài của tôi. Tôi nhủ mày nghiên cứu toàn bộ số quần áo đang vứt vương vãi trên giường phòng nhà khách. Bộ nào sẽ phù hợp hoàn hảo với một cuộc mít tinh phản đối vì môi trường nhỉ? Không thể là quần da được rồi... không phải áo lấp lánh... Mắt tôi chợt sáng lên khi thấy một cái quần kiểu bộ đội, và rút ngay nó ra khỏi đồng quần áo đó.

Tuyệt. Màu hồng, nhưng tôi không thể cưỡng lại nó. Và... phải. Mình phải mặc kèm một chiếc áo phong có in khẩu hiệu cho đủ bộ. Thật thiên tài!

Tôi lôi ra một chiếc áo phong có in chữ HOT và thật sự hợp với cái quần bộ đội. Nhưng trông có vẻ không mang tính phản đối lắm, đúng không nhỉ? Tôi nghĩ một phút rồi lấy trong túi ra một cái bút đỏ, cẩn thận viết thêm chữ “BAN” nữa. BAN HOT [1] không có nghĩa lắm... nhưng ý tưởng là được rồi, chắc chắn thế. Hơn nữa tôi sẽ không trang điểm tí nào, trừ một chút viền mắt, mascara và son nước không màu.

[1] Cấm nóng.

Tôi đã đóng bộ xong, tết tóc thành bím, rồi tự ngưỡng mộ mình trong gương. Tôi thật sự trông như một cô lính xinh đẹp! Tôi thử đưa tay lên chào kiểu quân đội và dứ dứ nắm đấm trước gương.

“Hãy đứng lên cùng công nhân,” tôi trầm giọng nói. “Anh em liên hiệp lại.”

Trời ơi, đúng thế. Mình nghĩ mình sẽ rất giỏi việc này.

Cuộc mít tinh phản đối được tổ chức trong hội trường làng, và khi tôi đến thì đã thấy có bao nhiêu người đi lại ở đây rồi, chỗ nào cũng có poster với các khẩu hiệu kiểu ĐỪNG HỦY HOẠI VÙNG NÔNG THÔN CỦA CHÚNG TA. Tôi tiến đến bàn để cà phê và bánh quy.

“Cô uống cà phê không?” một người đàn ông đứng tuổi mặc áo khoác ngắn nói.

“Cảm ơn,” tôi nói. “Ừm, ý tôi là cảm ơn người anh em. Uống liền.” Tôi chào ông kiểu nhà binh. “Đình công muôn năm!”

Người đàn ông trông hơi bối rối, và tôi chợt nhớ ra là họ không đi đình công. Tôi cứ nhầm chuyện này với phim Billy Elliot [2]. Nhưng cũng thế cả thôi, đúng không nhỉ? Đoàn kết và cùng nhau chiến đấu vì mục đích tốt đẹp. Tôi lang thang vào trung tâm hội trường, tay cầm cốc, và một anh chàng tóc đỏ rực mặc áo khoác jean đeo dây huy hiệu thấy tôi.

[2] Một bộ phim sản xuất năm 2000 lấy bối cảnh cuộc đình công của công nhân mỏ Anh năm 1984.

“Chào mừng!” anh nói, tách ra khỏi nhóm của mình và dang rộng tay. “Tôi là Robin. Tôi chưa từng thấy cô trong nhóm.”

“Tôi là Becky. Thật ra tôi chỉ là khách du lịch. Nhưng Jim nói tôi đến cũng không sao...”

“Tất nhiên rồi!” Robin nói, bắt tay tôi nồng nhiệt. “Mọi người đều được chào đón. Việc cô là khách du lịch hay dân ở đây chẳng có gì quan trọng cả... vấn đề vẫn thế. Ý thức cũng quan trọng như mọi thứ khác trên đời.”

“Chính xác!” Tôi uống một ngụm cà phê và để ý thấy đồng hồ rơi anh đang cầm. “Tôi có thể mang theo mấy tờ về London và phát ọi người ở đây, nếu anh muốn. Tuyên truyền.”

“Thế thì tuyệt quá!” Mặt Robin co lại thành một nụ cười. “Đó là kiểu thái độ chủ động mà chúng ta đang cần có thêm! Cô đặc biệt quan tâm đến vấn đề môi trường nào?”

Xem nào. Vấn đề môi trường. “Ừm...” Tôi uống một ngụm cà phê. “Mọi vấn đề, thật đấy! Cây cối... và... à... ừ... loài nhím Âu...”

“Loài nhím Âu?” Trông Robin bối rối.

Khỉ thật. Đó là tất cả những gì tôi thốt ra vì tôi đang nghĩ tóc anh ấy trông y như lông nhím Âu.

“Khi mà chúng cứ bị ô tô cán chết,” tôi bịa thêm. “Đó thật sự là một mối nguy hiểm trong xã hội chúng ta ngày nay.”

“Tôi chắc cô nói đúng,” Robin nhún mày suy tư. “Thế, cô đang tham gia một nhóm hoạt động chuyên theo dõi tình trạng tuyệt vọng của loài nhím Âu à?”

Thôi rồi. Đổi chủ đề đi Becky.

“Vâng,” tôi nghe thấy mình nói thế. “Đúng là tôi có tham gia. Nhóm của tôi tên là... Prickle [3].”

[3] Lông nhím.

“Prickle!” Anh cười. “Cái tên tuyệt quá!”

“Vâng,” tôi tự tin nói. “Đó là những chữ viết tắt của Protect... Really... Innocent... ờ...”

Thôi xong. Lẽ ra mình nên chọn một từ nào đấy bắt đầu bằng chữ N mới phải.

“Creatures...” Tôi đang rất lúng túng. “... of all Kinds... bao gồm cả loài nhím Âu...”[4]

[4] Becky đang cố gán cho các chữ cái trong từ Prickle thành một khẩu hiệu trong tiếng Việt sẽ là: Bảo vệ tất cả các loài sinh vật thực sự vô tội (nhưng mới chỉ gán được đến chữ “K” – kinds: các loài).

Tôi im bật, thở phào khi thấy Jim đang đến, cùng với một phụ nữ gầy gò giọng sang sảng mặc quần jeans với áo choàng len. Đây chắc là vợ anh ấy rồi!

“Xin chào, Jim,” Robin nói, cười thân thiện. “Rất mừng vì anh đã sắp xếp tới đây.”

“Chào Jim!” Tôi nói, rồi quay sang người đi cùng anh. “Chị chắc là Elizabeth rồi.”

“Còn chị chắc là Becky nổi tiếng!” Chị siết chặt tay tôi. “Con bé Kelly nhà chúng tôi luôn mồm kể chuyện về chị.”

“Kelly ngoan lắm! Hôm nay chúng tôi đã trang điểm cho nhau rất vui...” Tôi chợt thấy Jim nhăn nhá. “Và... ừm... ôn thi,” tôi vội nói thêm. “Khá nhiều bài đại số và từ vựng tiếng Pháp.”

“Jess có ở đây không?” Jim hỏi, nhìn quanh phòng.

“Tôi không biết nữa,” tôi nói, cảm thấy sợ hãi như thường lệ khi nghe nhắc đến tên chị. “Tôi vẫn chưa thấy chị ấy đâu.”

“Tiếc quá.” Elizabeth tắc lưỡi. “Jim đã kể cho tôi biết. Hai chị em, vậy mà giờ họ không nói chuyện với nhau. Nhưng hai người đều còn trẻ! Hai người còn cả đời để làm bạn với nhau, chị biết đấy. Mỗi người chị em gái là một món quà đấy!”

“Họ sẽ làm lành thôi mà,” Jim nói một cách thoải mái. “A. Cô ấy kia rồi!”

Tôi xoay người nhìn quanh và đúng thế, đúng là Jess, đang sải bước lại gần, trông hoàn toàn kinh ngạc khi thấy tôi.

“Cô ta làm gì ở đây thế?” chị nói với Jim.

“Đây là thành viên mới của nhóm chúng ta, Jess ạ,” Robin nói, mỉm cười bước tới. “Làm quen với Becky đi.”

“Chào, Jess!” tôi nói với một nụ cười căng thẳng. “Em nghĩ là em sẽ quan tâm đến môi trường!”

“Becky đặc biệt quan tâm đến loài nhím Âu,” Robin nói thêm.

“Cái gì?” Phải mất mấy giây Jess mới tiêu hóa nỗi tin này, sau đó bắt đầu lắc đầu quầy quậy. “Không. Không. Cô ấy không phải thành viên của nhóm. Và cô ấy sẽ không được đến buổi mít tinh. Cô ấy phải đi. Ngay bây giờ!”

“Hai người biết nhau à?” Robin nói, cố gắng hiểu mọi chuyện. Jess nhìn ra chỗ khác.

“Chúng tôi là chị em,” tôi giải thích.

“Họ không hợp nhau,” Jim nói, bằng giọng thì thầm rất kịch.

“Thôi nào Jess,” Robin chân thành nói. “Cô biết lẽ của nhóm mình rồi đấy. Chúng ta đặt sang một bên các khác biệt mang tính cá nhân. Mọi người đều được hoan nghênh. Mọi người đều là bè bạn!” Anh cười với tôi. “Becky đã tình nguyện giúp chúng ta một số việc tuyên truyền!”

“Không!” Jess ôm đầu. “Anh không biết cô ta thế nào đâu...”

“Đi nào Becky,” Robin nói, lờ Jess đi. “Tôi sẽ tìm cho cô một cái ghế.”

Dần dần mọi người ngừng nói chuyện và ngồi xuống hàng ghế xếp hình móng ngựa. Khi nhìn khắp lượt những khuôn mặt tôi nhận ra Edie, Lorna và vài người từng đến chỗ Jim mua hàng.

“Hoan nghênh mọi người đã tới,” Robin nói, đứng vào trung tâm cái móng ngựa. “Trước khi bắt đầu, tôi có vài thông báo. Ngày mai, như các bạn đã biết, là cuộc đi bộ leo núi lên đỉnh Scully để quyên góp. Tôi có thể biết những ai sẽ tham gia không?”

Gần một nửa số người có mặt ở đó giơ tay lên, bao gồm cả Jess. Tôi cũng suýt nữa giơ tay, chỉ có điều mấy từ như đi bộ đã ngăn tôi lại, đấy là còn chưa kể đến từ leo núi.

“Tuyệt!” Robin nhìn quanh, hài lòng. “Những người tham gia xin hãy nhớ mang theo đầy đủ hành trang. Tôi e là theo dự báo thì thời tiết không được tốt. Sương mù, và có thể cả mưa nữa.”

Có tiếng đồng thanh rên rỉ thất vọng lẫn với tiếng cười.

“Nhưng cứ yên tâm, một bữa tiệc chào mừng với đồ uống nóng sẽ đợi sẵn ở cuối chặng đường,” anh nói thêm. “Và chúc mọi người tham gia may mắn nhé.” Anh cười với mọi người quanh phòng. “Giờ thì tôi muốn giới thiệu một thành viên mới của nhóm chúng ta. Becky đến với chúng ta, mang theo những kiến thức chuyên

môn về loài nhím Âu và...” Anh nhìn tôi. “Các loài sinh vật nhỏ khác đang bị đe dọa hay chỉ có loài nhím Âu thôi?”

“Ừm...” tôi hắng giọng, để ý tới đôi mắt hình viên đạn của Jess đang nhìn mình. “Ừm... chủ yếu là loài nhím Âu thôi.”

“Vây, gửi tới Becky lời chào nồng nhiệt từ tất cả chúng tôi. OK. Giờ thì đến việc nghiêm túc.” Anh với lấy cái cặp da rồi lôi ra một bó giấy. “Đề xuất xây Trung tâm Mua sắm Piper’s Hill.”

Anh ngừng một chút ọi người ngấm, và trong phòng vang lên tiếng xì xào giận dữ.

“Hội đồng vẫn đang vờ làm ngơ. Tuy nhiên” - anh điệu dàng búng ngón tay vào bó giấy - “bằng đủ cách, tôi đã xoay sở lấy được bản sao của dự án.” Robin đưa đồng giấy tờ cho người đàn ông cuối dãy, ông này bắt đầu phân phát ọi người. “Hiển nhiên là chúng ta có rất nhiều khó khăn lớn. Nếu tất cả có thể nghiên cứu tài liệu này trong vài phút...”

Tôi ngoan ngoãn đọc bản kế hoạch cùng những người khác, và nhìn tất cả tranh minh họa. Khi tôi liếc quanh, mọi người đang lắc đầu một cách giận dữ và thất vọng, điều này, nói thật là cũng chẳng khiến tôi ngạc nhiên.

“Được rồi.” Anh nhìn quanh và mắt anh sáng lên khi thấy tôi. “Becky. Có lẽ chúng tôi nên nghe cô nói đầu tiên. Là một người ngoài cuộc, phản ứng đầu tiên của cô là gì?”

Mọi người đều quay sang nhìn tôi, tôi cảm thấy má nóng bừng.

“À... ờ... tôi có thể thấy ngay vấn đề,” tôi ngập ngừng.

“Chính xác,” Robin hài lòng nói. “Điều này chứng minh cho quan điểm của chúng tôi. Nhìn một cái là thấy vấn đề ngay, ngay cả với một người không biết gì về vùng này. Tiếp tục đi, Becky.”

“Ừm.” Tôi nghiên cứu dự án trong một giây, rồi tiếp tục. “Trước hết thì, thời gian mở cửa hơi hạn hẹp. Nếu là tôi, tôi sẽ mở cửa đến mười giờ tối. Tôi muốn nói là mọi người đã phải làm việc cả ngày rồi! Họ không muốn vội vàng khi mua sắm!”

Khi tôi nhìn quanh, hình như mọi người hơi kinh ngạc thì phải. Có lẽ họ không ngờ tôi lại nói chí lý đến thế. Được khích lệ, tôi nói luôn về danh sách cửa hàng ở trung tâm đó. “Và những cửa hàng này thật vớ vẩn. Lẽ ra nên có Space, NK... Joseph... cả L.K. Bennett nữa!”

Không ai nhúc nhích.

Trừ Jess, chị đang lấy tay ôm đầu.

Robin hình như đang điếng người, nhưng cố can đảm nặn ra một nụ cười.

“Becky... có nhầm lẫn một chút thì phải. Chúng tôi không phản đối bất cứ đặc điểm nào của trung tâm mua sắm này. Chúng tôi đang phản đối chính sự tồn tại của nó.”

“Gì cơ ạ?” tôi nhìn anh, không hiểu gì cả.

“Chúng tôi không muốn họ xây nó,” Jess nói, giọng trầm hết cỡ, vẻ chế nhạo. “Họ đang định hủy hoại cả một vùng thiên nhiên tươi đẹp. Đó là mục tiêu của cuộc phản đối.”

“Ôi.” Má tôi nóng bừng. “Ôi giờ thì tôi đã hiểu. Hoàn toàn hiểu. Vẻ đẹp thiên nhiên. Tôi đang... thật ra thì... ừm... chuẩn bị nói đến đó.” Bối rối, tôi bắt đầu lật giở bản dự án lần nữa. “Có lẽ nó cũng khá nguy hại đến loài nhím Âu,” cuối cùng tôi nói. “Tôi đã thấy vài điểm nguy hiểm cho loài nhím Âu rồi. Hay gọi tắt là HHPs[5], chúng tôi vẫn thường nói thế.”

[5] Hedgehog Hazard Points – những điểm nguy hiểm cho loài nhím u. (Becky tự bịa ra cụm từ đó).À

Mình có thể thấy Jess đang trợn ngược mắt. Có lẽ mình nên thôi ngay.

“Ý hay,” Robin nói, nụ cười của anh hơi căng thẳng. “Vây là... Becky đã chia sẻ một số lo ngại có giá trị về sự an toàn của loài nhím Âu. Ai có ý kiến gì khác không?”

“Tôi lo lắng cho kinh tế địa phương,” một phụ nữ diện quần áo đẹp hùng hồn nói. “Các trung tâm mua sắm ngoài thị trấn sẽ hủy hoại cuộc sống nông thôn. Nếu họ xây chúng lên, chúng sẽ khiến các cửa hiệu trong làng sạt nghiệp.”

“Đó là một tội ác,” Lorna nói oang oang. “Các cửa hiệu làng là trung tâm của cộng đồng. Chúng cần được ủng hộ.”

Càng lúc càng có nhiều giọng thêm vào. Tôi có thể thấy tất cả các khách hàng của cửa hàng nhà Jim đều gật đầu với nhau.

“Làm sao mà Jim cạnh tranh được với chuỗi cửa hàng lớn đó?”

“Chúng ta cần phải bảo tồn những cửa hiệu nhỏ!”

“Chính phủ phải chịu trách nhiệm...”

Tôi biết mình không nên nói nữa, nhưng đơn giản là tôi không thể im lặng được.

“Xin lỗi?” tôi thề thốt, giơ tay lên. “Nếu tất cả các vị đều muốn cửa hàng làng tồn tại được thì tại sao lại không mua bánh mì không giảm giá?”

Tôi nhìn quanh căn phòng, Jess đang trừng mắt với tôi.

“Đó chỉ là thói quen,” chị nói. “Mọi thứ cuối cùng chỉ là chuyện tiêu tiền thôi, đúng không?”

“Nhưng đó là một cửa hàng mà!” tôi nói, chẳng hiểu gì cả. “Toàn bộ vấn đề nằm ở đó! Mọi người tiêu tiền! Nếu mọi người tiêu nhiều tiền hơn một chút thì cửa hàng sẽ phát triển!”

“Không phải ai trên thế giới này cũng nghiện mua sắm, được chưa, Becky?” Jess phản bác.

“Ước gì họ đều như thế,” Jim chen ngang với một nụ cười nhăn nhó. “Doanh thu của tôi tăng gấp ba từ khi Becky đến.”

Jess lườm anh, mím chặt môi. Ôi trời ạ. Trông chị như bốc khói đến nơi.

“Đó chỉ là... một ý tưởng thôi,” tôi nói nhanh. “Chẳng quan trọng đâu.” Tôi lại co rúm người xuống ghế, cố gắng sao cho không ai trông thấy mình.

Cuộc thảo luận lại sôi nổi, nhưng tôi cứ cúi đầu và lại lật giở bản dự án. Và phải nói là tôi đã đứng ngay từ đầu. Các cửa hàng ở đây thực sự vỡ vụn. Không có lấy một chỗ bán túi xách... không một chỗ để khách hàng làm móng... Ý tôi là, tôi có thể hoàn toàn hiểu quan điểm của họ. Việc gì phải hủy hoại một cánh đồng tươi đẹp bằng một trung tâm mua sắm dở hơi toàn những cửa hàng chẳng ai muốn ghé cơ chứ?

“Vậy nên ủy ban chúng tôi đã quyết định phải có hành động tức khắc và tiên phong,” Robin nói khi tôi lại ngẩng lên. “Chúng tôi sẽ tổ chức mít tinh, mỗi tuần một lần. Chúng tôi cần càng nhiều ủng hộ càng tốt. Và đương nhiên là thu hút được càng nhiều sự chú ý của công luận càng tốt.”

“Khó đấy,” một phụ nữ thở dài nói. “Chẳng ai quan tâm đâu.”

“Edgar đang viết một bài báo cho tạp chí ở giáo xứ của anh,” Robin nói, nhìn vào một tờ báo. “Và tôi biết một vài trong số các bạn đã thảo luận đến hội đồng...”

Tôi lại ngửa mồm muốn nói.

Tôi mở miệng, nhưng thấy mắt Jess nhìn mình như dao găm, nên lại ngậm lại. Nhưng - ôi trời đất ơi - tôi không thể im lặng được. Đơn giản là không thể.

“Chúng ta đã chuẩn bị một số tờ rơi rất nhiều thông tin...”

“Các bạn nên làm điều gì đó lớn hơn thế!” Tiếng tôi cắt ngang lời Robin, và mọi người nhìn cả sang phía tôi.

“Becky, ngậm mồm lại,” Jess bực dọc nói. “Mọi người đang cố thảo luận một cách nghiêm túc!”

“Em cũng thế!” tôi như bị nướng chín dưới ngàn ấy ánh mắt, nhưng vẫn cố. “Tôi nghĩ các bạn nên có một chiến dịch quảng bá lớn.”

“Như thế có tốn nhiều tiền không?” một người đàn ông tóc bạc nhíu mày nói.

“Trong làm ăn, nếu anh muốn kiếm tiền anh phải bỏ tiền ra. Và ở đây cũng thế thôi. Nếu các bạn muốn có kết quả, các bạn phải đầu tư chứ!”

“Lại tiền!” Jess kêu lên, điên tiết. “Lại tiêu tiền! Em bị ám ảnh rồi!”

“Mọi người có thể xin tài trợ!” tôi đáp. “Phải có những tiểu thương địa phương cũng không muốn trung tâm mua sắm đó tồn tại. Các bạn có thể lôi đài phát thanh địa phương vào cuộc... cộng thêm báo chí...”

“Xin lỗi, thưa cô,” anh chàng ngồi cạnh Jess cắt ngang một cách chế nhạo. “Cô có thể nói rất hay. Nhưng cô thật sự biết gì về việc này?”

“À, không gì cả,” tôi thừa nhận. “Trừ việc tôi từng là một nhà báo. Vậy nên tôi biết về phát hành báo chí và các chiến dịch quảng bá.” Tôi nhìn quanh, cảm thấy sự quan tâm ở vài khuôn mặt. “Và tôi đã từng làm hai năm ở Barneys, một cửa hàng bách hóa lớn tại New York. Chúng tôi từng tổ chức vô số sự kiện, như tiệc tùng, ngày cuối tuần giảm giá đặc biệt, các đêm khuyến mại... Trên thực tế, toàn bộ những việc này cũng là một ý tưởng!” Tôi quay sang Jim, đột nhiên thấy cảm hứng dâng trào. “Nếu anh muốn phát triển cửa hàng làng, anh nên tổ chức một buổi lễ! Làm một điều gì đó thật tích cực! Anh nên có lễ hội mua sắm chẳng hạn. Hay là một bữa tiệc! Sẽ vui biết bao nhiêu! Anh cũng có thể có những đợt bán hàng đặc biệt, và quà khuyến mại... gắn chặt điều này với cuộc phản đối...”

“Im đi!” Tôi giật mình dừng lại, thấy Jess đang đứng, giận tái mặt. “Hãy ngậm miệng dù chỉ một lần, Becky! Sao mọi thứ cứ phải là tiệc tùng? Sao em cứ phải vớ vẩn hóa mọi chuyện? Những người chủ cửa hàng như Jim không quan tâm đến các bữa tiệc. Họ quan tâm đến những hành động đáng tin cậy, được suy xét cẩn thận.”

“Có lẽ tôi cũng quan tâm đến tiệc tùng,” Jim ôn tồn nói, nhưng Jess không có vẻ gì là nghe thấy.

“Em chẳng biết quái gì về môi trường! Em chẳng biết gì về loài nhím Âu ngớ ngẩn đó! Em chỉ bịa ra chuyện đấy thôi! Tốt nhất em nên cuốn gói và để chúng tôi yên.”

“Nào, thế là hơi hiểu chiến đấu Jess,” Robin nói. “Becky chỉ đang cố giúp đỡ thôi mà.”

“Chúng ta không cần cô ta giúp!”

“Jess,” Jim nhẹ nhàng nói. “Đây là em gái cô mà. Bình tĩnh đi. Hiểu khách thêm một chút nào.”

“Hai chị em đây sao?” ông tóc bạc khi nãy ngạc nhiên nói. Tiếng xì xào bàn tán nổi lên khắp phòng.

“Cô ta không phải em gái tôi.” Jess khoanh chặt tay. Chị thậm chí còn không thèm nhìn tôi, và đột nhiên tôi cảm thấy một cơn đau đốn vì giận dữ dâng trào.

“Em biết chị không muốn em là em gái chị, Jess,” tôi nói, đứng lên đối mặt chị. “Nhưng em là em gái chị! Và chị chẳng làm được gì để thay đổi điều đó cả! Chúng ta có chung dòng máu! Chúng ta có cùng một kiểu gen! Chúng ta có chung...”

“Ồ, chị không tin điều đó, OK?” Giọng Jess vang khắp căn phòng.

“Cái gì?” Tôi không chắc mình nghe có đúng không.

“Chị không tin rằng chúng ta có chung huyết thống,” chị nói, giọng dịu đi một chút.

“Nhưng... nhưng chúng biết là đúng thế!” tôi bối rối nói. “Chị đang nói cái gì thế?”

Jess thở dài, lấy tay vuốt mặt. Khi chị ngẩng lên, trên đó chỉ còn dấu vết của sự giận dữ.

“Nhìn chúng ta xem, Becky,” chị nói, gần như tử tế. Chị chỉ vào tôi rồi vào chính mình. “Chúng ta chẳng có điểm gì chung cả. Không một điểm. Chúng ta không thể nào đến từ cùng một gia đình.”

“Nhưng... bố em là cha chị mà!”

“Ôi trời,” Jess nói, gần như chỉ cho chính chị nghe. “Nghe này Becky, chị định để sau mới nói chuyện này ra.”

“Nói chuyện gì ra?” tôi linh cảm thấy điềm gở. “Nói chuyện gì ra?”

“OK. Chuyện là thế này.” Jess đánh giọng thốt ra. “Ban đầu người ta đưa cho chị tên bố em và bảo đó là cha chị. Nhưng... chuyện đó không có lý lắm. Nên đêm qua chị đã nói chuyện rất lâu với dì Florence của chị. Bà thừa nhận là mẹ chị hơi... lằng nhằng. Có lẽ còn có những người đàn ông khác nữa.” Jess nói nhanh. “Bà nghĩ rằng có lẽ còn có những người đàn ông khác, cho dù bà chẳng đưa ra cái tên nào cả.”

“Nhưng... chị đã xét nghiệm rồi mà!” tôi nói, hoang mang. “Một xét nghiệm ADN! Điều đó đã chứng minh...” Tôi dần im bặt khi thấy Jess lắc đầu.

“Không. Chị và bố em chưa bao giờ xét nghiệm. Chỉ đang định. Nhưng chị có tên bố em, ngày tháng hợp lý, và... chị và bố em chỉ cho là thế thôi.” Chị nhìn xuống đất. “Chị nghĩ là đã nhầm.”

Đầu óc tôi quay cuồng. Họ chưa từng xét nghiệm ADN à? Họ chỉ cho là thế?

Cả phòng im lặng. Tôi không nghĩ có ai đó lại đang thở. Tôi bắt gặp gương mặt lo lắng, tốt bụng của Jim, rồi nhanh chóng ngoảnh ra chỗ khác.

“VẬY... tất cả chuyện này chỉ là một nhầm lẫn lớn,” cuối cùng tôi nói. Đột nhiên một cục nghẹn khổng lồ xuất hiện trong họng tôi.

“Chị nghĩ đó là một nhầm lẫn,” Jess đồng tình. Chị nhìn lên và thấy bộ mặt đau khổ của tôi. “Thôi nào, Becky. Nếu em là người ngoài nhìn vào chúng ta... em có thể nói chúng ta là chị em được không?”

“Em... em nghĩ là không,” tôi cố nói.

Tôi chóng mặt vì sốc và thất vọng, nhưng đồng thời đâu đó sâu thẳm trong tôi có một giọng nói nhỏ đang bảo tôi rằng điều này là hợp lý. Tôi cảm thấy trong những tuần vừa qua mình đã cố gắng nhét chân vào một đôi giày sai cỡ. Tôi đã cố nhét, cố nhét chân vào, làm da mình trầy xước... và cuối cùng phải thừa nhận rằng nó không vừa.

Chị ấy không phải chị gái tôi. Chị ấy không phải là ruột thịt. Chị ấy chỉ là... một cô gái.

Tôi đang đứng đây nhìn chằm chằm vào một cô gái tôi chẳng hiểu gì, người thậm chí còn không thích tôi.

Tôi thật sự không muốn ở đây thêm nữa.

“Thôi được,” tôi nói, cố gắng lấy lại bình tĩnh. “Được rồi... tôi nghĩ mình phải đi thôi. Tạm biệt mọi người. Chúc cuộc phản đối may mắn.”

Không ai nói gì. Mọi người trông đều cực kỳ sốc. Tay run run, tôi nhấc túi lên, rồi đẩy ghế ra sau. Khi tôi đi qua mọi người để ra cửa, tôi bắt gặp một cái nhìn cảm thông kỳ lạ. Tôi dừng lại khi đến chỗ Jim, trông anh cũng thất vọng nhiều như tôi vậy.

“Cảm ơn anh vì tất cả, Jim,” tôi nói, cố mỉm cười.

“Tạm biệt.” Anh siết tay tôi nồng nhiệt. “Rất vui được quen biết cô.”

“Tôi cũng vậy. Chào Kelly hộ tôi nhé.”

Tôi ra đến cửa và quay lại nhìn Jess.

“Tạm biệt chị.” Tôi nuốt khan. “Chúc chị sống vui và có mọi thứ.”

“Tạm biệt, Becky,” chị nói, và lần đầu tiên có gì đó như lòng trắc ẩn ánh lên trong mắt chị. “Chị hy vọng em sẽ ổn với Luke.”

“Cảm ơn chị.” Tôi gật đầu, không chắc mình phải nói gì nữa. Rồi tôi quay lưng và đi vào bóng đêm.

30. Chương 20

20

TÔI THẤY CHẾT LẶNG. Tôi không có chị gái. Cuối cùng thì thế đấy.

Tôi đã ngồi trên giường nhà khách gần một tiếng đồng hồ, chỉ nhìn qua cửa sổ về phía những ngọn đồi xa xa. Thế là hết. Giấc mơ ngu ngốc của tôi về việc có một người chị gái tri kỷ để buồn chuyện, cùng cười, cùng đi mua sắm, cùng ăn kem bạc hà... đã kết thúc, tốt cho cả hai. Không cần Jess phải đi mua sắm và ăn kem bạc hà với tôi. Hoặc cùng cười với tôi, không cần đến thế. Nhưng chị đã có thể cùng buồn chuyện. Chúng tôi lẽ ra đã có thể hiểu nhau hơn. Chúng tôi có thể thổ lộ bí mật với nhau và hỏi nhau lời khuyên. Tôi ôm đầu gối sát vào ngực. Chuyện này không xảy ra trong cuốn Chị em gái lạc nhau: Tình yêu họ chưa từng biết.

Thật ra chuyện đó cũng xảy ra một lần. Với hai chị em chuẩn bị phẫu thuật cấy thận, họ làm xét nghiệm ADN và nhận ra họ không phải chị em ruột. Nhưng vấn đề là, họ vẫn tiếp tục phẫu thuật cấy thận, và sau cùng họ nói trong lòng họ sẽ luôn là chị em tận đáy lòng. Vấn đề là họ thích nhau.

Tôi cảm thấy một giọt nước mắt lăn xuống má và quệt ngang. Chẳng việc gì phải buồn. Cả đời tôi vẫn luôn là con độc mà... giờ làm con độc thêm một lần nữa cũng chẳng sao. Tôi chỉ có chị gái trong vòng vài tuần. Tôi cũng chưa có vẻ gì là quen với việc đó. Không có vẻ gì là chúng tôi đã gắn bó hay gì đấy.

Trên thực tế... trên thực tế, tôi mừng là điều này đã xảy ra. Ai sẽ muốn một người chị như Jess chứ? Không phải tôi. Không đời nào. Tôi muốn nói là, chị nói đúng. Chúng tôi không có một tí tẹo điểm chung nào. Chúng tôi lẽ ra phải nhận thấy đó là một nhầm lẫn ngay từ đầu.

Tôi đột ngột đứng lên, mở va li, và bắt đầu ném quần áo vào. Tôi sẽ ngủ qua đêm ở đây, rồi việc đầu tiên vào sáng mai là trở lại London. Tôi không thể phí thêm thời giờ ở đây nữa. Tôi có cả một cuộc đời để quay lại. Tôi có một người chồng.

Ít ra thì... tôi nghĩ tôi có chồng.

Khi tâm trí chợt lóe lên hình ảnh lần cuối nhìn thấy Luke, tôi thấy dạ dày mình quặn thắt. Có lẽ anh vẫn còn giận tôi. Có lẽ anh đang phải trải qua một quãng thời gian khủng khiếp ở Cyprus và nguyên rửa tôi từng phút. Tôi ngáp ngừng khi đang gấp dở cái áo chui đầu. Chỉ nghĩ đến việc quay lại và đối mặt với anh thôi cũng đủ khiến tôi xanh mặt. Nhưng rồi cảm tôi lại vênh lên và tôi quăng cái áo vào vali. Chuyện với Luke không ổn thì sao chứ? Tôi không cần một bà chị vợ vằn nào đấy giúp tôi cứu vãn cuộc hôn nhân của mình. Tôi sẽ tự giải quyết. Có lẽ tôi sẽ mua một cuốn sách. Chắc phải có một cuốn tên là Làm thế nào để cứu cuộc hôn nhân một tuổi của bạn chứ?

Tôi nhét hết đồng quà lưu niệm mua ở cửa hàng Jim vào, ngồi lên nắp cái va li xanh nõn chuối để đóng nó lại. Thế đấy. Hết chuyện.

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa. “Xin chào?”

Edie thò đầu vào. “Cô có khách đấy,” bà nói. “Dưới nhà.”

Tôi lập tức thấy một tia hy vọng.

“Thật sao?” tôi bật dậy. “Tôi xuống ngay đây!”

“Tôi muốn nhân dịp này nhắc cô về nội quy.” Giọng Edie cứ sang sảng theo tôi khi tôi chạy xuống cầu thang. “Không được tiếp khách sau mười một giờ. Nếu có tiệc tùng ồn ào tôi sẽ gọi nhà chức trách.”

Tôi nhảy cóc mấy bậc cuối và vội vàng vào phòng khách nhỏ. “Xin chào!”

Tôi bỗng chết cứng. Không phải Jess. Là Robin. Và Jim. Thêm cả mấy người dự buổi mít tinh. Tôi có thể thấy vài người khác đang đứng ngoài nhìn nữa.

“Chào, Becky,” Robin nói, bước vài bước về phía tôi. “Cô vẫn khỏe chứ?”

“À... vâng. Tôi khỏe, cảm ơn anh.”

Ồi trời. Đây là một chuyện thảm vì lòng thương hại. Có lẽ họ lo tôi sắp cắt cổ tay hay gì đấy. Khi Robin lấy hơi chuẩn bị nói, tôi cắt lời.

“Thật đấy. Mọi người ạ. Các bạn không cần phải lo cho tôi đâu. Thật tuyệt là các bạn đã lo lắng. Nhưng tôi không sao hết. Tôi chỉ chuẩn bị đi ngủ thôi, sáng mai bắt tàu về nhà, và... bắt đầu lại.”

“Ừm... đó không phải lý do chúng tôi đến đây,” Robin nói, vuốt tóc ngược ngập. “Chúng tôi muốn hỏi cô vài việc.

“Ôi,” tôi nói, ngạc nhiên. “Được thôi.”

“Chúng tôi băn khoăn... tất cả chúng tôi... không biết cô có thể giúp đỡ cuộc phản đối này của chúng tôi hay không.” Anh nhìn quanh như thể tìm kiếm sự ủng hộ, và mọi người đều gật.

“Giúp các bạn à?” tôi trợn mắt nhìn lại, hoang mang. “Nhưng... tôi không biết gì về chuyện đó cả. Jess nói đúng.” Thậm chí cả ký ức cũng đón đau. “Tôi chỉ bịa ra mọi chuyện thôi. Tôi thậm chí còn chẳng biết loài nhím Âu ấy.”

“Không sao,” Robin nói. “Cô có rất nhiều ý tưởng, và đó là cái chúng tôi cần. Cô nói đúng. Chúng tôi nên nghĩ lớn. Và Jim thích ý tưởng về bữa tiệc. Đúng không Jim?”

“Nếu có thể khiến khách hàng đến mua trước bốn giờ thì nó không thể tồi được,” Jim nói.

“Cô có kinh nghiệm với loại sự kiện này,” ông tóc bạc, người từng làm khó tôi ở buổi mít tinh xen vào. “Cô biết phải làm thế nào. Chúng tôi thì không.”

“Khi cô rời cuộc mít tinh chúng tôi đã tiến hành bỏ phiếu nhanh,” Robin nói. “Và thực tế là mọi người đều nhất trí. Chúng tôi muốn mời cô vào ủy ban hành động. Mọi người đều đang đợi ở hội trường, để nghe cô nói.”

Mọi khuôn mặt đều thân thiện và ấm áp, tôi thấy nước mắt trào ra trên mắt mình.

“Tôi không thể.” Tôi nhìn ra chỗ khác. “Tôi xin lỗi nhưng tôi không thể. Chẳng ai cần tôi ở Scully này thêm nữa. Tôi phải trở về London.”

“Sao lại thế?” Jim nói.

“Tôi có... làm,” tôi nói. “Cam kết. Các anh biết đấy.”

“Cam kết gì chứ?” Jim ôn tồn nói. “Cô không có việc làm. Chồng cô ở nước ngoài. Nhà cô chẳng có ai.”

Đó là lý do vì sao bạn không bao giờ nên kể câu chuyện bi thảm của mình với những người chỉ vừa mới gặp. Tôi không rời mắt khỏi tấm thảm hoa văn xoáy ốc màu hồng và tía của Edie, cố gắng suy nghĩ sáng suốt. Rồi tôi ngẩng đầu lên.

“Ý Jess thế nào?”

Tôi nhìn quanh nhóm người, nhưng không ai đáp. Robin còn tránh nhìn mắt tôi. Ông tóc bạc nhìn chăm chăm lên trần nhà, Jim lại lặt lại bộ mặt ở hội trường lúc trước.

“Tôi cá chị ấy là người duy nhất bỏ phiếu chống lại tôi, đúng không?” tôi cố mỉm cười, nhưng tiếng tôi run run.

“Jess có... vài ý kiến,” Robin bắt đầu. “Nhưng cô ấy không nhất thiết phải tham gia vụ này...”

“Có chứ! Tất nhiên là có! Chị ấy là toàn bộ lý do tôi có mặt ở đây! Nghe này, tôi xin lỗi. Nhưng tôi không thể vào ủy ban của các bạn. Tôi hy vọng cuộc phản đối của các bạn diễn ra tốt đẹp... nhưng tôi không thể ở lại.”

Tôi thấy Robin đang lấy hơi chuẩn bị nói tiếp.

“Tôi không thể.” Tôi nhìn thẳng vào mắt Jim. “Anh phải hiểu cho tôi. Tôi không thể.”

Và tôi có thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh. Anh thật sự hiểu.

“Cũng công bằng thôi,” cuối cùng anh nói. “Cũng đáng một lần thử.” Anh gạt đầu với những người khác như muốn nói “Hết rồi.”

Họ gượng gạo chào tạm biệt, chúc tôi may mắn rồi ra khỏi căn phòng nhỏ. Cánh cửa trước đóng sầm để lại tôi một mình, cảm thấy xui xẻo hơn bao giờ hết.

Sáng hôm sau khi tôi thức dậy bầu trời tối sầm và như bị màn mây xám xịt nuốt chửng. Edie phục vụ một bữa sáng kiểu Anh no nê đầy đủ gồm cả bánh pudding đen, nhưng tôi chỉ uống một tách trà. Tôi lấy hết tiền mặt trả cho bà rồi lên tầng chuẩn bị đi. Ngoài cửa sổ tôi chỉ có thể thấy những ngọn đồi xa xa, trải dài trong sương mù.

Có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ còn nhìn thấy những ngọn đồi này nữa. Cũng được thôi, tôi bướng bỉnh nghĩ. Tôi ghét vùng quê này. Ban đầu tôi không hề muốn đến đây.

Tôi xếp những món đồ cuối cùng của mình vào cái va li đỏ rồi quyết định chuyển sang đi đôi cao gót năm phân màu ngọc lam có quai lấp lánh. Nó khiến tôi thấy vui vẻ. Khi đi vào tôi cảm thấy có cái gì nhỏ nhỏ gai gai dưới ngón chân cái và cố xem nó là cái gì. Tôi kéo ra một vật nhỏ bọc trong giấy và nhìn nó, chột nhận ra.

Đó là hạt đậu. Đó là dây chuyền bạc có mặt hình hạt đậu hiệu Tiffany tôi định tặng cho Jess, vẫn còn nguyên trong túi xanh của nó.

Trời ơi, cứ như từ kiếp trước.

Tôi cho nó vào túi rồi nhấc va li cùng hộp đựng mũ kẻ sọc và đi xuống nhà, bước qua nơi để điện thoại công cộng trong sảnh.

Có lẽ tôi nên gọi cho Luke... Nhưng mà, để làm gì cơ chứ?

Chẳng thấy Edie đâu, nên tôi chỉ đóng cửa nhà khách sau lưng mình rồi lôi hai chiếc va li qua bãi cỏ đến cửa hàng. Tôi muốn tạm biệt Jim trước khi đi.

Khi tôi đẩy cửa vào trong tiếng leng keng quen thuộc, Jim đang dán mác giá ấy hộp đậu lên ngẩng lên. Anh nhìn thấy hai cái va li và gạt đầu bất lực.

“VẬY LÀ CÔ ĐI.”

“Vâng. Tôi đi đây.”

“Cô đừng đi!” Kelly năn nỉ từ sau quầy, con bé đang dựng cuốn Julius Caesar bên ngoài cuốn 100 kiểu tóc hot.

“Cô phải đi.” Tôi đặt va li xuống. “Nhưng cô có thêm mấy thứ hiệu Stila nữa cho cháu. Quà tạm biệt ấy mà.”

Khi tôi đưa con bé một bộ son nước và màu mắt, mặt nó sáng bừng lên.

“Cháu cũng có quà cho cô, cô Becky,” con bé nói ngay lập tức. Nó tháo cái vòng tình bạn đang đeo ở cổ tay ra đưa cho tôi. “Để cô đừng quên cháu.”

Tôi không thể nói gì. Chiếc vòng tết đơn giản đang nằm trong tay tôi cũng giống như chuỗi hạt tôi và Luke từng trao cho nhau ở lễ Masai Mara. Luke đã tháo nó ra khi anh trở về cuộc sống công sở.

Tôi vẫn đeo cái của mình.

“Thật... tuyệt.” Tôi chột bưng tỉnh và mỉm cười. “Cô sẽ luôn đeo nó.” Tôi đeo cái vòng vào tay rồi ôm Kelly thật chặt.

“Cháu ước gì cô không phải đi.” Môi dưới của Kelly trễ xuống. “Cô có bao giờ định quay lại Scully không?”

“Cô cũng không biết,” tôi nói sau khi ngưng lại. “Cô không nghĩ là sẽ quay lại. Nhưng nghe này, bao giờ cháu lên London thì nhớ gọi điện cho cô nhé. OK?”

“OK.” Kelly rạng rỡ. “Chúng ta có thể đi Topshop không ạ?”

“Tất nhiên!”

“Tôi đã cần phải bắt đầu tiết kiệm tiền chưa đây?” Jim rầu rĩ nói và chúng tôi cùng cười rúc rích.

Tiếng leng keng ở cửa cắt ngang, chúng tôi cùng ngẩng lên thấy Edie bước vào cửa hàng, đầu vẫn đội khăn xanh, cùng với Lorna và bà ăn diện đêm trước. Họ đều vô cùng ngượng ngập.

“Edie!” Jim nói, ngạc nhiên nhìn đồng hồ. “Tôi có thể giúp gì bà đây?”

“Chào Jim,” Edie nói, tránh nhìn vào mắt anh. “Tôi muốn mua mấy ổ bánh mì. Một bánh mì nguyên hạt và một bánh gối.”

“Bánh mì á?” Jim nói, kinh ngạc. “Nhưng Edie... mới mười giờ sáng thôi.”

“Tôi biết giờ giấc mà, cảm ơn anh,” bà trịnh trọng đáp.

“Nhưng... không hạ giá đâu.”

“Tôi muốn mua bánh mì,” bà đánh giọng. “Yêu cầu thế là quá nhiều sao?”

“Tất nhiên là... không!” Jim nói, trông vẫn chưa hết bàng hoàng. Anh lấy bánh mì rồi lấy giấy gói lại. “Tất cả là... một bảng chín mươi sáu.”

Ngưng lại một chút, và tôi có thể nghe thấy tiếng Edie hít sâu vào. Rồi bà lục túi lấy ví và mở ra.

“Hai bảng,” bà nói, đưa ra hai. “Cảm ơn anh rất nhiều.”

Tôi không thể tin được. Khi hai bà nữa đến mua ba ổ bánh mì, Kelly và tôi cứ đứng đực mặt ra, tròn xoe mắt không thốt lên được lời nào. Lúc cuối Lorna thậm chí còn mua thêm hai chiếc bánh nướng Chelsea.

Khi cửa đóng lại sau lưng họ, Jim ngồi thụp xuống ghế.

“Ôi. Ai có thể nghĩ đến điều này cơ chứ?” Anh lắc đầu bắn khoăn, rồi chỉ vào tôi. “Đó là nhờ cô, Becky ạ.”

“Không phải do tôi đâu,” tôi nói, hơi đỏ mặt. “Có thể họ chỉ cần bánh mì thôi.”

“Chính nhờ cô!” Kelly nói. “Chính nhờ những điều cô nói! Mẹ cháu đã kể cho cháu nghe về cuộc mít tinh,” nó nói thêm. “Mẹ nói cô có vẻ là người tốt, cho dù cô hơi...”

“Kelly,” Jim nhanh chóng chặn họng. “Sao con không đi pha trà cho cô Becky?”

“Không, không sao đâu. Đẳng nào tôi cũng đi.” Tôi nói vội, rồi thọc tay vào túi lôi ra cái túi đựng sợi dây chuyền Tiffany. “Jim, tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện. Anh có thể đưa cái này cho Jess không? Đó là một thứ tôi mua cho Jess lúc trước. Tôi biết giờ thì mọi chuyện đã khác... nhưng vẫn muốn tặng chị ấy.”

“Tôi đang định đến nhà cô ấy giao hàng,” Jim nói. “Sao cô không đến đó rồi để lại?”

“Ôi,” tôi co rúm người. “Không. Tôi... tôi không muốn gặp chị ấy.”

“Cô ấy không có nhà đâu. Mọi người tham gia cuộc đi bộ leo núi hết rồi. Tôi có chìa khóa vào nhà cô ấy.”

“Ừ, thôi được.” Tôi ngập ngừng.

“Tôi có thể đi cùng cô,” Jim nhún vai nói thêm và nhấc một bao khoai tây lên.

“Vâng...” Tôi cho cái túi Tiffany lại vào ví. “Thôi được, tôi sẽ tới.”

Mây mỗi lúc một dày thêm khi chúng tôi bước đi trên con phố vắng tanh, và tôi có thể cảm nhận từng hạt mưa trên mặt mình. Tôi nhận thấy Jim đang liếc nhìn tôi chòng chọc với vẻ quan tâm kỳ dị.

“Cô sẽ ổn chứ, sau khi trở lại London ấy?” cuối cùng anh nói.

“Tôi đoán thế.”

“Cô đã nói chuyện với chồng chưa?”

“Chưa.” Tôi cắn môi. “Tôi vẫn chưa nói chuyện với anh ấy.”

Jim ngưng lại, đổi bao khoai tây sang vai bên kia.

“Thế,” anh nhẹ nhàng nói. “Sao một cô gái tốt như cô lại có một cuộc hôn nhân trục trặc?”

“Đó là lỗi của tôi. Tôi đã làm một số việc... ngu ngốc. Và chồng tôi thực sự tức giận. Anh ấy nói... anh ấy nói ước gì tôi giống Jess hơn một chút.”

“Anh ấy muốn thế sao?” Trông Jim như sắp ngã ngửa. “Ý tôi là, Jess là một người không có gì đáng chê,” anh nhanh chóng sửa chữa. “Nhưng tôi sẽ không... thôi, dù sao thì đây không phải chuyện của tôi.” Anh ho, quệt mũi.

“Vì thế mà tôi đến tận đây. Để học hỏi chị ấy. Nhưng đó là một ý tưởng ngu ngốc.”

Chúng tôi đã đến cuối phố nhà Jess, Jim đứng lại để nghỉ trước khi trèo lên con dốc. Ngôi nhà đá xám lấp lánh trong mưa, nổi bật trên nền những quả đồi mờ mịt xa xa. Tôi chỉ nhìn thấy một đàn cừu đang gặm cỏ trên cao, như những chấm len bông trên nền xanh lá.

“Chuyện của cô và Jess tệ quá,” Jim nói, và giọng anh thật sự lấy làm tiếc. “Một chuyện đáng tiếc, thật sự đấy.”

“Đó chỉ là một chuyện thôi.” Tôi cố gắng để sự thất vọng không chen vào giọng mình. “Lẽ ra tôi nên hiểu hết. Chúng tôi quá khác nhau.”

“Hai người khác nhau, thôi được rồi.” Mặt anh nhăn lại chờ tôi nói tiếp.

“Chị ấy đơn giản là có vẻ... lạnh lùng.” Tôi so vai, cảm thấy cơn giận dữ quen thuộc dâng lên. “Anh biết không, tôi đã cố làm mọi thứ. Tôi thật sự đã làm thế. Nhưng chị ấy không tỏ ra hài lòng chút nào... ngay bộc lộ cảm xúc cũng không. Hình như chị ấy không quan tâm đến bất cứ cái gì! Hình như chị ấy không có bất cứ đam mê nào!”

Jim có vẻ ngạc nhiên.

“Ô... Jess có đam mê chứ,” anh nói. “Cô ấy có đam mê, thôi được rồi. Khi nào đến nhà Jess tôi sẽ cho cô xem vài thứ.”

Anh lại nhắc túi khoai lên, chúng tôi tiếp tục lên đồi. Khi đến gần nhà Jess, tôi bắt đầu cảm thấy chút tò mò đang đâm vào da mình. Không phải vì tôi còn có ý định gì với chị, nhưng vẫn tò mò.

Khi tiến đến cửa, Jim lấy trong ví ra một chùm chìa khóa lớn, chọn một chìa kiểu Yale và mở khóa. Tôi bước vào sảnh, nhìn quanh. Nhưng chỗ này chẳng nói lên gì nhiều. Cũng như chính Jess vậy. Hai chiếc sofa gọn gàng trong phòng khách. Một căn bếp xoàng xĩnh sơn trắng. Vài chậu cảnh được cắt tỉa cẩn thận.

Tôi lên gác và thận trọng mở cửa phòng ngủ của chị. Nó tinh tươm không tì vết. Chăn lông ngỗng bọc vỏ bông bình thường, rèm vải bông bình thường, in vài bông hoa nhợt nhạt.

“Đây.” Jim đứng sau lưng tôi. “Cô muốn xem đam mê thật sự của Jess không? Nhìn cái này này.”

Anh tiến đến cái cửa đầu cầu thang, xoay chìa khóa và ra hiệu cho tôi tiến lại.

“Đây là những hòn đá nổi tiếng,” anh nói, mở cánh cửa ra. “Cô ấy đóng cái tủ này dành riêng để để đá. Tự thiết kế đến chi tiết cuối cùng, bóng đèn, mọi thứ. Trông ấn tượng đấy chứ, cô không nghĩ vậy sao...” Anh im bật vì ngạc nhiên khi thấy mặt tôi. “Becky? Cô không sao chứ?”

Tôi không thể nói gì được.

Đó là cái tủ giày của tôi.

Đó chính là cái tủ giày của tôi, chính xác. Cũng cánh cửa ấy. Cũng những ngăn như thế. Những bóng đèn. Trừ việc nó không để giày mà là đá. Từng hàng đá được dán nhãn cẩn thận.

Và... chúng đẹp quá. Một số màu xám, một số trong suốt, một số nhẵn, một số óng ánh ngũ sắc. Có hóa thạch... thạch anh tím... đá đen, tất cả đều rực rỡ dưới ánh đèn...

“Tôi không hề biết gì... Chúng đẹp đến sững sờ.”

“Cô đang nói đến đam mê đúng không?” Jim cười. “Đây là đam mê đích thực. Một nỗi ám ảnh, cô nói thế cũng được.” Anh lấy một hòn đá xám có đốm lên và lật mặt sau của nó lại. “Cô biết vì sao Jess bị đau chân không? Leo trèo tìm một hòn đá đáng nguyên rửa nào đấy trên một ngọn núi đầu đầy. Cô ấy phải lấy nó bằng được, đến mức không màng nguy hiểm.” Jim nhìn nét mặt tôi, mỉm cười. “Rồi có lúc cô ấy bị bắt ở chỗ hải quan, vì đã vận chuyển trái phép một loại pha lê quý giấu trong áo...”

Tôi há hốc mồm nhìn anh.

“Jess? Bị bắt?”

“Rồi họ thả ra.” Anh xua tay. “Nhưng tôi biết cô ấy sẽ lại làm thế. Nếu có một loại đá nào đấy cô ấy muốn, cô ấy sẽ phải có nó.” Anh nheo mày thích thú. “Như là bị bắt buộc phải làm thế vậy. Như một chứng nghiện! Không gì có thể ngăn cô ấy lại!”

Đầu óc tôi quay cuồng. Tôi đang nhìn chăm chăm vào một hàng đá, tất cả đều màu đỏ nhưng sắc khác nhau. Y hệt hàng giày đỏ của tôi.

“Cô ấy giữ khá kín chuyện này.” Jim đặt hòn đá xám có đốm xuống. “Tôi đoán cô ấy nghĩ người khác sẽ không hiểu...”

“Tôi hiểu.” Tôi cắt ngang lời anh, giọng run run. “Hoàn toàn hiểu.”

Toàn thân tôi run bắn. Chị ấy là chị gái tôi.

Jess là chị gái tôi. Tôi biết điều đó chắc hơn bất cứ điều gì khác.

Tôi cần phải tìm chị ấy. Tôi phải nói cho chị biết. Ngay bây giờ.

“Jim...” Tôi hít sâu vào. “Tôi cần phải tìm Jess. Ngay lập tức.”

“Cô ấy sắp bắt đầu cuộc đi bộ leo núi để gây quỹ,” Jim nhắc tôi. “Nửa tiếng nữa là bắt đầu.”

“Thế thì tôi phải đi ngay,” tôi lo lắng nói. “Tôi phải gặp chị ấy. Tôi đến đó bằng cách nào bây giờ? Đi được không?”

“Khá xa đấy,” Jim nói, nghiêng đầu suy nghĩ. “Cô có muốn đi nhờ xe không?”

31. Chương 21

21

TÔI BIẾT chúng tôi là chị em. Tôi biết điều đó. Tôi biết.

Mà không những chỉ là chị em - chúng tôi còn là hai tâm hồn đồng điệu! Sau tất cả những khởi đầu sai lầm đó. Sau ngần ấy hiểu lầm. Sau khi tôi nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ có điểm gì chung với chị, không bao giờ.

Chị giống hệt tôi. Tôi hiểu chị.

Tôi hiểu chị!

Mọi thứ Jim nói khiến mọi chuyện khớp lại hoàn hảo. Mọi thứ! Đã bao nhiêu lần tôi giấu hải quan những đôi giày mua về từ Mỹ? Đã bao nhiêu lần tôi mạo hiểm chen chúc mua hàng giảm giá? Tôi thậm chí còn bị thương ở chân, y như chị! Đó là khi tôi thấy có người treo biển hạ giá lần cuối cho ví Orla Kiely ở Selfridges, thế là tôi nhảy một phát tám bậc khỏi cái băng chuyền.

Ôi trời, giá mà tôi nhìn thấy cái tủ trưng bày đá của chị sớm hơn. Giá mà tôi biết trước. Thế thì mọi thứ đã khác! Sao chị không nói với tôi cơ chứ? Sao chị không giải thích gì cả?

Ngay lập tức tôi nhớ lại cảnh Jess nói chuyện về đá trong lần gặp đầu tiên... rồi lúc ở nhà tôi chị cũng nhắc lại. Và tôi thấy tự xấu hổ. Chị thật sự đã cố. Tôi thì không hề lắng nghe, phải vậy không? Tôi không tin khi chị nói là đá thú vị. Tôi nói rằng đá thật... ngu ngốc. Tẻ nhạt nữa. Như chị vậy.

“Chúng ta đi nhanh hơn được không?” tôi nói với Jim. Chúng tôi đang ngồi trên chiếc Land Rover có lỗ kêu như công nông của anh, vượt qua những con dốc um tùm và những bức tường đá, leo mỗi lúc một cao lên ngọn đồi.

“Đi nhanh hết mức rồi đây,” anh nói. “Chúng ta sẽ đến kịp thôi, đừng lo.”

Cứu chạy tán loạn khỏi con đường khi chúng tôi lao qua, những hòn sỏi văng lên kính chắn gió. Tôi liếc ra ngoài cửa sổ - rồi nhanh chóng nhìn sang chỗ khác. Không phải tôi sợ độ cao hay gì mà vì hình như chúng tôi đang chỉ cách mép vực khoảng sáu phân thôi.

“Được rồi,” Jim nói, đánh xe vào một bãi đỗ nhỏ, nghiêng qua một đám sỏi. “Đây là chỗ xuất phát. Và kia là nơi họ sẽ leo núi.” Anh chỉ ngọn núi đứng sừng sững trên đầu chúng tôi. “Đỉnh Scully nổi tiếng.” Điện thoại anh reo, anh vội lấy nó. “Xin lỗi.”

“Không sao! Cảm ơn anh!” Tôi nói, vặn khóa mở cửa xe. Tôi ra khỏi xe nhìn quanh - và trong một thoáng phong cảnh nơi đây đã khiến tôi choáng ngợp.

Chỗ nào cũng đầy đá hiểm trở và mỏm núi, xen lẫn những mảng cỏ và khe nứt, tất cả chìm trong bóng núi - một khối ảm đạm, lờ mờ nổi bật trên bầu trời u ám. Khi nhìn xuống thung lũng, tôi chợt cảm thấy như bị hút xuống, hơi giống chứng vertigo [1]. Tôi thật sự không nhận ra chúng tôi đang đứng ở một nơi khá cao. Một đám nhà tùm tùm hiện lên xa xa bên dưới, tôi đoán đó chính là Scully, nhưng ngoài cảnh đó ra có thể nói chúng tôi đang ở giữa hư vô.

[1] Chứng chóng mặt khi nhìn từ trên cao xuống.

Ừm, cứ nghĩ mà xem, chúng tôi đang ở giữa hư vô.

Tôi hấp tấp bước qua đám sỏi đến một khoảng đất nhỏ đặt một cái bàn trên có tấm biển đề CUỘC ĐI BỘ LEO NÚI CỦA NHÓM MÔI TRƯỜNG SCULLY - NƠI ĐĂNG KÝ. Sau cái bàn là hai lá cờ vàng đánh dấu nơi bắt đầu đường lên núi. Một người đàn ông mặc áo có mũ trùm đầu, đội mũ lưới trai, tôi không nhận ra là ai, đang ngồi tại bàn. Ngoài ra không có bóng người nào cả.

Mọi người đâu hết rồi? Trời ơi, thảo nào họ chẳng có xu nào, khi mà chẳng ai tham gia cuộc đi bộ gây quỹ này.

“Chào,” tôi nói với người đàn ông mặc áo có mũ trùm đầu. “Anh có biết Jess Bertram đang ở đâu không? Chị ấy là một người tham gia đi bộ. Tôi thật sự cần nói chuyện với chị ấy.”

Tôi hồi hộp ghê gớm vì mong đợi. Tôi không thể chờ đến lúc được nói chuyện với chị! Tôi không thể chờ được nhìn thấy mặt chị!

“Quá muộn rồi, tôi e là thế”, anh ta nói, chỉ lên ngọn núi. “Cô ấy đi rồi, mọi người đi cả rồi.”

“Đã đi rồi sao? Nhưng... mười một giờ cuộc đi bộ mới bắt đầu mà. Còn những năm phút nữa!”

“Bắt đầu lúc mười rưỡi,” anh ta sửa lại. “Chúng tôi đẩy sớm lên vì thời tiết xấu quá. Cô phải đợi thôi. Chỉ vài tiếng thôi mà.”

“Ôi.” Tôi xui xẻo thất vọng và quay đi. “Cũng được, cảm ơn anh.” Sẽ ổn cả thôi. Mình chờ được. Mình có thể kiên nhẫn. Cũng không lâu lắm đâu, chỉ vài giờ thôi.

Nhưng đúng là lâu thật. Vài tiếng đồng hồ dài như hàng thế kỷ. Tôi muốn nói chuyện với chị bây giờ cơ. Tôi bực tức ngược nhìn ngọn núi, chỉ nhìn thấy mỗi một đôi mặc áo có mũ trùm đầu màu đỏ giống nhau cách vài trăm mét trên cao. Bên ngoài mặc áo bib có chữ NHÓM MÔI TRƯỜNG SCULLY. Họ là những người tham gia cuộc đi bộ. Và nhìn xem, xa hơn họ một chút là một ông mặc áo

Đầu tôi hoạt động nhanh chóng. Họ vẫn chưa đi xa lắm. Điều đó có nghĩa là Jess cũng chưa đi xa được. Điều đó có nghĩa là... tôi có thể đuổi kịp chị. Phải!

Loại tin tức thế này không thể chờ vài tiếng được. Ý tôi là, chúng tôi là chị em mà. Chúng tôi thực sự, đích thực là chị em! Tôi phải nói điều đó với chị ngay.

Tôi khoác túi Thiên Thần lên vai một cách đầy quyết tâm, vội vàng đến chỗ bắt đầu con đường dốc lên núi, và ngược lên nhìn. Mình có thể trèo lên đó. Dễ ấy mà. Có đá để bám vào và mọi thứ. Tôi bước vài bước thăm dò - và nó chẳng khó gì cả.

“Xin lỗi?” Người đàn ông mặc áo có mũ trùm đầu đứng dậy, bối rối. “Cô định làm gì vậy?”

“Tôi đang định tham gia cuộc đi bộ. Đừng lo, tôi sẽ tự ủng hộ mình.”

“Cô không thể tham gia được! Nhìn giày của cô kìa!” Anh kinh hãi chỉ vào đôi giày năm phân màu ngọc lam của tôi. “Cô có áo mưa không?”

“Áo mưa?” tôi nhăn mặt. “Trông tôi có giống một người có áo mưa không?”

“Thế gây thì sao?”

“Tôi không cần gây, tôi giải thích. Tôi vẫn chưa già.”

Thiệt tình! Chỉ là chuyện leo lên một quả đồi thôi mà. Sao phải rối lên thế?

Chỉ để cho anh ta thấy, tôi bắt đầu trèo một cách nghiêm chỉnh. Mặt đất hơi lầy lội vì mưa phùn, nhưng tôi cầm gót giày xuống bùn thật chắc rồi bám chặt lấy đá hai bên lối trèo - và trong vòng hai phút tôi đã vượt qua khúc ngoặt đầu tiên.

Tôi thở hồng hộc, bắp chân đau nhừ, nhưng ngoài ra thì tôi leo rất giỏi! Trời ơi, điều này chỉ chứng minh rằng leo núi đâu có khó đến thế. Tôi đến chỗ uốn tiếp theo, quay lại nhìn mãn nguyện. Tôi đã thật sự leo được nửa chặng đường rồi!

Dễ quá là dễ. Tôi biết ngay là những người chuyên đi bộ leo núi chỉ huênh hoang vớ vẩn thôi mà.

Bên dưới tôi lơ mơ nghe thấy Jim đang hét, “Becky! Quay lại đi!” nhưng bỏ ngoài tai và kiên quyết leo lên, từng centimet một. Tôi cần phải nhanh lên nếu định bắt kịp Jess.

Ngoại trừ việc chị hần là một người đi bộ rất nhanh. Bởi sau gần một tiếng leo hùng hục, tôi vẫn chưa đuổi kịp chị. Trên thực tế, tôi vẫn chưa đuổi kịp bất cứ ai trong số họ. Lúc đầu tôi còn thấy đôi mặc đồ đỏ trong tầm mắt, nhưng sau đó hình như họ mất tiêu. Ông mặc áo xanh cũng bốc hơi. Và rồi thậm chí còn chưa thấy bóng dáng Jess.

Có lẽ do chị đã chạy một mạch lên đỉnh cũng nên, tôi chán nản nghĩ. Có lẽ giờ này chị đang chống đẩy hai mươi cái bằng một tay trên đỉnh rồi, bởi leo núi không đủ vất vả. Ôi trời, thật không công bằng. Lẽ ra tôi cũng phải có một ít gen siêu khỏe chứ.

Tôi bước thêm mấy bước nữa rồi dừng lại lấy hơi, nhăn nhó khi thấy đôi chân lấm lem bùn đất của mình. Mặt tôi nóng bừng, thở không ra hơi, nên tôi lấy lọ nước khoáng xịt mặt Evian ra xịt. Từ đoạn này đường khá dốc. Tôi không thấy khó khăn hay gì. Thật ra tôi đang rất thoải mái. Ngoại trừ vết phồng rộp trên bàn chân phải hơi đau một chút. Có lẽ anh chàng đó nói đúng - thứ tôi đang đi không phải là đôi giày leo núi tốt nhất thế giới. Dù, nhìn vào mặt tốt của vấn đề, gót giày chống trượt rất tốt.

Tôi nhìn quanh sườn núi vắng lặng, lờ mờ. Cách khoảng một mét là một gò đá, phía ngoài gò đá là một vách đá đổ xuống một thung lũng. Tôi sẽ không nhìn xuống đâu. Nghĩ cũng không.

Tôi cất lọ nước xịt mặt Evian, nhìn quanh, hơi nghi ngại. Tôi chẳng biết mình còn phải đi bao xa nữa. Nãy giờ tôi chỉ lo sao ình đuổi kịp những người khác và không để mất dấu họ. Tôi chú ý đầu về phía trước, cố gắng tìm bóng dáng một cái áo có mũ trùm đầu màu sắc sỡ, nhưng chỉ thấy màn sương dày đặc.

Ôi trời. Có khi trời sắp mưa cũng nên. Mà tôi thậm chí còn không có nổi một cái áo mưa.

Đột nhiên tôi thấy mình hơi ngốc. Lẽ ra mình không nên nhào đến đây mới phải. Có lẽ mình nên quay xuống. Một cách thận trọng tôi lùi lại vài bước... nhưng mặt đất trơn hơn tôi tưởng.

“Khỉ thật!” Tôi bám vào một mỏm đá sắc cạnh để khỏi bị trượt về phía gờ đá. Cánh tay tôi đau nhói từ bên trong - chắc tôi vừa vận mạnh cơ nào đấy rồi - nhưng bằng cách nào đó tôi đã lôi được mình ngược lại.

OK, tôi sẽ không leo xuống nữa. Dù sao chẳng nữa, có khi leo xuống bây giờ còn xa hơn là đi tiếp. Tôi sẽ tiếp tục theo đuổi con đường. Sẽ ổn cả thôi. Chỉ cần đi nhanh hơn một chút, tôi sẽ bắt kịp Jess ngay. Chỉ cần thấy mặt chị thôi thì cũng đáng. Chị sẽ không tin vào mắt mình. Rồi tôi sẽ nói điều đó với chị - rồi chị sẽ không tin vào tai mình nữa! Chị sẽ hoàn toàn, tuyệt đối ngạc nhiên! Tôi ôm chầm lấy ý nghĩ ấy một lát, rồi, như được tiếp thêm nguồn năng lượng mới dâng trào, tôi tiếp tục leo núi.

Mình hết hơi rồi. Mình không thể tiếp tục đi thêm nữa.

Đầu gối tôi ê ẩm, tay đau rát, bàn chân thì đầy nốt phỏng rộp. Tôi đã lê lét đâu như hàng giờ rồi, nhưng ngọn núi khôn kiếp này cứ như kéo dài vô tận. Mỗi lần nghĩ hân mình đã lên tới đỉnh, tôi lại thấy một đỉnh khác mọc lên trước mắt.

Jess ở đâu chứ? Mọi người đâu hết rồi? Không thể nào tất cả mọi người đều đi nhanh hơn tôi được.

Tôi dừng lại một lát lấy hơi, tựa vào một tảng đá lớn cho khỏi ngã. Quang cảnh thung lũng bên dưới vẫn tuyệt vời như thế với những đám mây xám mây hồng trôi ngang bầu trời và một chú chim vút bay qua đầu tôi. Có lẽ đại bàng hay gì đấy. Nói thật tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi chỉ muốn ngồi xuống với một cốc trà. Đó là mọi thứ tôi muốn trên đời.

Nhưng tôi không thể. Tôi phải tiếp tục. Cố lên nào. Ý nghĩa của từ leo núi là thế này đây.

Bằng nỗ lực phi thường, tôi buông tay khỏi tảng đá và bắt đầu lại leo lên. Trái, phải. Trái, phải. Có lẽ mình sẽ thử hát, như dàn đồng ca Von Trapps. Phải. Như thế mình sẽ vui hơn.

“ ‘Cao cao trên ngọn đồi...’ ”

Thôi. Quên ngay đoạn hát hò đi.

Ôi trời. Mình không thể leo được nữa. Đơn giản là không thể.

Tôi chắc phải đi được mấy tiếng rồi, tôi thấy mệt mỏi chóng mặt quá. Mặt tôi đầm đìa mồ hôi, phổi bốc cháy, tay tê rần. Chân tôi bê bết bùn, giày thì không còn nhận ra nữa, đầu gối xước xát, váy thì rách, và giờ thì tôi không biết mình nên đi đâu nữa.

Tôi vấp phải một đám đá, phải bám vào một bụi cây, nhăn nhó vì bị gai đâm. OK. Tôi phải dừng lại nghỉ thôi. Tôi ngồi xuống một phiến đá phẳng và dò dẫm tìm lọ nước khoáng xịn mặt Evian.

Tôi cực kỳ khát nước. Tôi phun những giọt cuối cùng còn lại của lọ Evian vào mồm, cho đến khi hết sạch. Tôi lấy khăn giấy trong túi ra lau mặt và nhìn quanh sườn núi vắng tanh. Không thấy một bóng người. Không thấy một ai.

Mình làm gì tiếp đây?

Tận sâu thẳm trong lòng tôi cảm thấy sợ thất tim nhưng lờ nó đi. Mình sẽ ổn thôi. Quan trọng là nghỉ tích cực. Mình chỉ cần tiếp tục leo lên thôi. Mình làm được mà!

Không, mình không thể, một giọng khe khẽ vang lên trong tôi.

Thôi ngay. Nghĩ tích cực. Mình có thể làm được mọi việc đã đặt ra trong đầu.

Chân tôi đã lấy bấy hết cả, nhưng bằng cách nào đó tôi buộc được mình bước tiếp, nhăn mặt vì đau khi giày lại cọ vào chỗ sưng phỏng. Được rồi. Chỉ cần tiếp tục đi thôi mà. Mình sẽ lên đến đỉnh - và có khi đó là địa điểm tổ chức tiệc chào mừng cũng nên. Ở đó sẽ có đồ uống nóng họ từng nhắc tới. Phải. Sẽ ổn cả thôi...

Đột nhiên tiếng sấm vang rền từ xa vọng lại. Ôi trời ơi. Làm ơn đi, đừng có thế chứ. Tôi ngược nhìn lên, bầu trời tối sầm lại thành màu xám xịt đầy đe dọa.

Một giọt mưa rơi vào mắt tôi. Rồi một giọt nữa.

Tôi nuốt khan, cố gắng giữ bình tĩnh. Nhưng trong lòng tôi sự hoảng loạn đang bắn ra tung tóe. Mình làm gì đây? Tiếp tục leo lên? Hay leo xuống?

“Xin chào!” tôi gọi to lên. “Có ai ở đó không?” Giọng tôi âm vang khắp dãy núi, nhưng chẳng có tiếng trả lời.

Thêm nhiều hạt mưa nữa hạ cánh xuống đầu tôi.

Tôi chẳng có cái gì không thấm nước cả. Tôi nhìn xung quanh phong cảnh ảm đạm sợ đến đờ người. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không xuống được? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi kẹt ở đây giữa cơn bão? Tôi quá háo hức muốn báo cho Jess biết chúng tôi là chị em. Giờ thì tôi thấy mình như con ngốc. Lẽ ra tôi nên đợi. Luke nói đúng. Sao tôi lại không thể chờ đợi bất cứ điều gì trong đời chứ? Tất cả là lỗi của tôi.

Lại có tiếng sấm rền vang từ xa vọng lại, và tôi run người vì sợ. Nhờ tôi bị sét đánh chết thì sao? Tôi thậm chí còn không biết quy tắc hành động khi ở ngoài trời lúc có bão. Cái gì mà “Đứng dưới cây to.” Hoặc cũng có thể là “Đừng đứng dưới cây to.” Nhưng thế nào mới đúng chứ? Lỡ tôi chọn nhầm thì sao?

Bất chợt, xuyên qua sự lo lắng của mình, tôi nghe thấy tiếng gì như tiếng chiêm chiếp. Có phải là một... con thú không nhỉ?

Ôi trời đất ơi.

Ôi trời ơi. Đó là điện thoại di động của tôi. Trên này có tín hiệu! Thật sự có tín hiệu!

Tay run run, tôi kéo khóa túi Thiên Thần, chớp lấy cái điện thoại đang nhấp nháy. Tôi nhẹ nhõm muốn xỉu khi thấy từ LUKE hiện lên trên màn hình. Tôi điên cuồng bấm vào nút màu xanh để nghe.

“Anh Luke!” tôi nói. “Becky đây!”

“Becky? Có ai ở đây không?” Tín hiệu lạo xạo, tiếng anh nghe không rõ và như ở rất xa.

“Vâng!” tôi gào lên trong lúc mưa rơi nặng hạt hơn trên đầu. “Luke, em đây! Em lạc đường rồi! Em cần giúp đỡ!”

“Alô?” giọng bối rối của anh lại vang lên. “Có ai nghe tôi nói gì không?”

“Có! Em có nghe thấy tiếng anh! Em ở đây!” Tự dưng nước mắt bắt đầu chảy tràn trên mặt tôi. “Em bị kẹt trên ngọn núi kinh khủng này và chẳng biết phải làm sao nữa. Luke, em rất xin lỗi...”

“Điện thoại không hoạt động.” tôi nghe thấy anh nói với một ai đó khác. “Tôi chẳng nghe thấy khí gì cả.”

“Luke!” tôi gào ầm lên. “Luke, em ở đây! Em ở ngay đây! Đừng đi!”

Tôi điên cuồng đập điện thoại, và từ PIN YẾU nhấp nháy đập vào mắt tôi.

“Alô?” tiếng Luke lại vang lên. “Becky à?”

“Luke, làm ơn nghe thấy đi!” tôi khóc trong tuyệt vọng. “Xin anh nghe thấy em nói đi! Làm ơn...”

Nhưng ánh sáng trên màn hình điện thoại mờ dần. Một lát sau cái điện thoại chết hẳn.

Anh đi rồi.

Tôi nhìn quanh vùng núi hoang vắng. Cả đời tôi chưa từng cô đơn đến thế.

Một trận gió thổi bạt mưa vào mặt tôi và tôi nhận ra rằng không thể cứ đứng đây mãi được, cần phải tìm một chỗ trú, kiểu gì cũng được.

Gần hai mét phía trên đầu tôi có một cái gì như gờ đá nhô ra, trên còn có một đám đá nữa. Một trong số đó lại chìa ra, có lẽ tôi có thể trú bên dưới. Bùn ướt lép nhép, trơn tuột, nhưng tôi giậm chặt gót giày xuống và bám vào bất cứ cái gì bám được, cứ thế không hiểu bằng cách nào cũng lần sờ trèo tới được chỗ đó, đầu gối còn lại cũng xước xát cả.

Mẹ ơi, cao quá đi mất. Tôi thấy hơi cheo leo. Nhưng không sao. Nếu không nhìn xuống thì tôi sẽ ổn thôi. Tôi bám chắc vào mỏm đá đang chìa ra trên đầu và cố nép vào trong để không bị trượt chân lộn cổ xuống... đúng lúc đó tôi chợt thấy một cái gì màu vàng lướt qua.

Màu vàng. Màu vàng áo-mưa-của-người-đi-leo-núi. Tôi không tin nổi. Trên núi còn có ai đó khác nữa! Còn có người khác nữa! Mình được cứu rồi!

“Xin chào!” tôi hét. “Xinn chào! Tôi ở đây!” Nhưng giọng tôi bị giờ mưa thổi bạt sang hướng khác.

Tôi không thể nhìn rõ được đó là ai, bởi đá chắn tầm nhìn. Từ từ, thận trọng, tôi điều khiển chính mình men theo rìa gò đá cho đến khi nhìn được rõ hơn. Và rồi tôi đã nhìn thấy rõ.

Là Jess.

Chị đang ở con dốc bên dưới, mặc áo mưa vàng, đeo ba lô. Có cái gì đấy như dây thừng nối chị với sườn núi, còn chị thì đang dùng một con dao kim loại tấn mẫn đục vào đá.

“Jess!” tôi gào lên, nhưng giọng tôi chẳng to hơn tiếng gió rít mấy. “Jess! Jess!”

Cuối cùng thì chị cũng quay đầu lại - và cả gương mặt chị chìm trong bàng hoàng.

“Lạy Chúa! Becky! Em đang làm quái gì trên đó thế?”

“Em đến để bảo với chị chúng ta là chị em!” tôi hét lên đáp lại, nhưng không chắc qua màn mưa sầm sập chị có nghe thấy không. “Chị em!” Tôi lại gào toáng lên, bước thêm một bước, bắc loa lên miệng. “Chúng ta là CHỊ EM!”

“Dừng lại!” Jess hét. “Gờ đá đó nguy hiểm lắm!”

“Em không sao mà!”

“Quay lại ngay!”

“Em không sao, thật đấy,” tôi nói to. Nhưng trông chị hoảng hốt quá nên tôi nghe lời bước ngược lại, tránh xa mép đá.

Và đó là lúc giày tôi trượt trên bùn ướt.

Tôi không thể đứng vững lại và khuỷa tay loạn lên chỗ mấy tảng đá cố tìm chỗ bám, cố tự cứu mình, nhưng cái gì cũng trơn quá. Ngón tay tôi quờ được rẽ một cây bụi, nhưng nó bị mưa làm cho ướt sũng. Tôi không thể nào bám chắc được.

“Becky!” tôi nghe tiếng Jess thét lên khi rẽ cây tuột khỏi những ngón tay tuyệt vọng của tôi. “Becky.”

Tôi rơi xuống trong cơn hoảng loạn ào tới, tất cả những gì tôi nghe thấy là tiếng thét, tôi thoáng thấy bầu trời và rồi cái gì đó đập vào đầu tôi, rất mạnh.

Sau đó mọi thứ tối sầm.

BÁO MAIDA VALE – Tin thời sự thứ Bảy ngày 7 tháng 6 năm 2003.

LO SỢ CHO CÔ GÁI MẤT TÍCH

Đêm qua người ta đã rất lo sợ cho sự an toàn của một công dân của Maida Vale là Rebecca Brandon, 27 tuổi. Hôm thứ Năm, cô Brandon (thời con gái là Bloomwood) đã biến mất khỏi căn hộ sang trọng nơi cô đang chung sống cùng chồng, anh Luke Brandon, và từ đó đến nay vẫn chưa có tin tức. Một người bạn của cô Brandon, Susan Cleath-Stuart đã phát hiện ra điều này khi bắt ngõ đến London thăm bạn.

MUA SẮM

Một cảnh trên camera theo dõi cho thấy cô Brandon đã có mặt tại một cửa hàng thực phẩm địa phương tên là Annas Delicatessen, ngay sau thời điểm được thông báo là mất tích, có vẻ bị kích động. “Cô ấy bỏ lại đồ đã mua rồi rời khỏi cửa hàng,” nhân viên bán hàng Marie Fuller cho hay. “Cô ấy chẳng mua gì cả.”

Cô Cleath-Stuart buồn rầu bình luận, “Điều ấy chứng tỏ có gì đó không đúng! Bex không bao giờ bỏ lại đồ mình đã mua. Không bao giờ!”

HỖN LOẠN

Trên chuyến tàu mang tên Tâm trí Cơ thể Tinh thần hiện đang du ngoạn Địa Trung Hải đã xảy ra cảnh hỗn loạn khi bố mẹ của cô Brandon, ông bà Graham và Jane Bloomwood cứ khẳng khẳng đòi phải quay tàu lại. “Các người có thể mặc xác sự yên bình khốn kiếp này cơ mà! Con gái tôi mất tích rồi!” Các nhân chứng kể lại bà Bloomwood đã kích động gào lên như vậy.

BÃO

Trong khi đó, cơn bão đã khiến chồng cô Brandon, Luke Brandon, không thể rời khỏi nơi anh đang làm việc ở Cyprus. Các nguồn tin cho biết hôm qua anh đã “cực kỳ lo lắng” và vẫn đang giữ liên lạc chặt chẽ với cảnh sát. Đối tác làm ăn của anh, Nathan Temple, đã treo giải thưởng cho ai cung cấp thông tin giúp tìm ra cô Brandon. Hôm qua ông nói, “Nếu bất cứ ai động đến một sợi tóc trên đầu cô gái trẻ này, tôi sẽ tự tay bẻ gãy từng cái xương của hắn. Hai lần.” Ông Temple từng bị kết tội hành hung người khác vào năm 1984.

32. Chương 22 Phần 1

22

AU...

Auuu.

Mẹ ơi đầu tôi đau khốn khổ. Auu. Mất cá chân sưng tấy, tôi cảm thấy mình sẽ ngất bất cứ lúc nào, và có cái gì sắc lẹm đang đâm vào vai tôi... Nhưng mà tôi đang ở đâu mới được chứ? Sao tôi thấy lạ thế nhỉ?

Tôi vật lộn mãi mới mở được mắt và thoáng thấy một màu xanh da trời lướt qua trước khi chúng lại nhắm lại. Hmm. Xanh da trời à. Chẳng có ý nghĩa gì cả. Có lẽ mình ngủ thôi.

“Becky? Becky!” Có tiếng gọi tôi từ rất xa vọng lại. “Tỉnh dậy đi!”

Tôi buột mắt mình mở ra lần nữa và thấy mình đang nhìn một khuôn mặt. Một khuôn mặt mờ ảo trên nền Jess.

Ôi, là Jess. Và trông chị rất lo lắng. Có lẽ chị vừa mất cái gì. Một hòn đá. Chắc thế.

“Em có thấy chị không?” chị nói gấp. “Đây là mấy ngón?”

Chị giơ tay ra trước mặt tôi và tôi mù mịt nhìn. Trời ạ, bà chị này cần phải sơn sửa lại móng tay.

“Có mấy ngón?” chị tiếp tục nói. “Em có nhìn thấy không? Em có nghe thấy chị nói không?”

Ồ, có, có chứ.

“Ừm... ba ngón?”

Jess nhìn tôi một lúc rồi quỳ thụp xuống, úp mặt vào tay. “Ồn trời. Ôn trời.”

Chị run lên. Chị run lên vì cái khí gì chứ?

Và rồi, như một đợt thủy triều, mọi chuyện trở lại trí nhớ tôi. Cuộc đi bộ. Cơn bão. Ngã. Đập đầu vào vách núi. Tôi nhanh chóng ngăn mình nhớ tiếp, nhưng trước sự kinh ngạc của chính mình, nước mắt bắt đầu tràn khỏi khóe mắt và chảy xuống tai.

Thôi được rồi. Thôi ngay. Giờ mình an toàn rồi. Mình đã ở trên mặt đất. Tôi... nghĩ thế. Chứ thành thật mà nói, tôi không thể nhận ra mình đang ở đâu. Tôi liếc nhìn cái nền xanh da trời ấy, nhưng vẫn chẳng hiểu nó là cái gì. Tôi sẽ bảo đây là thiên đường - trừ việc Jess đâu có ngã cùng tôi, đúng không nhỉ?

“Em đang ở đâu thế này?” tôi khó nhọc nói, và Jess ngẩng đầu lên. Trông chị vẫn trắng bệch, run bần.

“Trong lều của chị,” chị nói. “Chị luôn mang theo lều trong ba lô. Chị không dám di chuyển em, nên chị dựng lều quanh em.”

Một cái lều! Chà, thông minh quá. Sao mình không mang theo lều đến mọi nơi nhỉ? Mai mình sẽ bắt đầu làm thế. Phải. Một cái lều nhỏ xinh có thể mang theo trong túi xách.

Vấn đề duy nhất là, nằm trên đất thế này hơi khó chịu. Có lẽ tôi nên ngồi dậy và duỗi thẳng chân. Khi tôi cố ngồi dậy, mọi thứ lại tối đến và quay cuồng.

“Ôi trời,” tôi yếu ớt nói, rồi lại nằm ngả xuống.

“Đừng cố ngồi dậy!” Jess hoảng hốt nói. “Em vừa ngã một cú khủng khiếp. Chị đã tưởng...” Chị im bật rồi kiên quyết nói. “Dù thế nào thì cũng đừng ngồi dậy.”

Dần dần tôi đã cảm nhận được phần còn lại của cơ thể mình. Tay tôi đau buốt và trầy xước. Bằng một nỗ lực khổng lồ tôi nhấc đầu lên nhìn chân mình, đầy vết rách da chảy máu. Tôi có thể cảm nhận được vết thâm tím trên gò má, và nhấc tay sờ lên.

“Au! Có phải mặt em đang chảy máu không?”

“Giờ em tan tác như đồng rác,” Jess huych toẹt. “Có chỗ nào đau lắm không?”

“Mất cá chân em. Bên trái. Đau kinh khủng.”

Jess bắt đầu nắn nắn nó và tôi cắn môi, cố không kêu lên.

“Chị nghĩ em bị bong gân rồi,” cuối cùng chị nói. “Chị sẽ băng nó lại.” Chị bật đèn pin, treo lên một cột thép rồi lấy ra một cái hộp nhỏ. Chị cắt một đoạn băng dài rồi bắt đầu cuốn quanh mắt cá chân tôi, thành thạo như một chuyên gia. “Becky, mà em làm cái quái gì ở trên đó thế?”

“Em... em đến để tìm chị.” Từng mảnh ghép hình xuất hiện trở lại trong óc tôi. “Em đang tham gia đi bộ leo núi để gây quỹ.”

Trông Jess kinh ngạc.

“Nhưng đây không phải là đường leo núi! Chị tách khỏi đoàn. Đường leo núi thấp hơn nhiều. Em không đi theo các mốc chỉ dẫn sao?”

“Các mốc chỉ dẫn?” Tôi dờ dẩn nhìn chị.

“Trời ạ, em không có tí teo ý tưởng nào về leo núi cả, đúng không?” chị lo âu nói. “Lẽ ra em không nên lên đó! Nguy hiểm lắm!”

“Thế sao chị lại ở đó?” tôi cãi, nhăn mặt khi chị băng bó chân tôi mỗi lúc một chặt. “Những gì chị làm em cũng thấy rất nguy hiểm.”

Mặt Jess sát lại gần.

Cuối cùng chị nói, “Lần trước leo lên đỉnh Scully chị đã thấy mấy mẫu vật hóa thạch. Chị muốn lấy được một mẫu. Hơi liều lĩnh một chút, nhưng chị không mong em sẽ hiểu...”

“Không! Em thật sự hiểu!” tôi cắt ngang, và cố gắng chống khuỷu tay ngồi dậy. Tôi phải nói với chị.

“Jess, em hiểu mà. Em đã nhìn thấy những viên đá của chị. Chúng thật tuyệt diệu. Chúng đẹp mê hồn.”

“Nằm xuống,” chị nói, vẻ lo lắng. “Từ từ thôi.”

“Em không muốn từ từ! Jess, chị nghe này. Chúng ta là chị em. Chúng ta là chị em thật sự, thực thụ. Đó là lý do em leo núi. Em phải nói với chị điều đó.”

Jess nhíu mày. “Becky, em vừa bị đập đầu rất mạnh... có lẽ em vẫn chưa hết chấn động...”

“Không phải thế!” Tôi càng nói to các mạch máu trên đầu càng căng ra, nhưng tôi không kiềm chế được. “Em biết là chúng ta có chung huyết thống. Em biết mà! Em đã đến nhà chị.”

“Em cái gì?” Jess phát hoảng. “Ai cho em vào?”

“Jim. Em đã thấy tủ bày đá của chị. Nó y hệt cái tủ giày của em ở London. Y hệt. Đèn... các ngăn... mọi thứ!”

Lần đầu tiên từ đó đến nay tôi mới thấy vẻ điềm đạm của Jess lung lay một chút.

“Thế thì sao?” chị cộc cằn nói.

“Thế thì chúng ta giống nhau chứ sao!” tôi hớn hở ngồi dậy, phớt lờ chuyện mắt tôi đang hoa lên. “Jess, chị biết chị cảm thấy thế nào trước một hòn đá thật sự kỳ diệu đúng không? Đó cũng chính là cách em cảm thấy khi thấy một đôi giày tuyệt đẹp! Hay một cái váy. Em phải có được nó. Chuyện khác không quan trọng. Và em cũng hiểu là chị cũng cảm thấy như vậy đối với bộ sưu tập đá của chị.”

“Chị không như thế,” chị nói, quay ra chỗ khác.

“Có mà! Em biết là chị như thế!” tôi túm lấy tay chị. “Chị cũng bị ám ảnh như em! Chị chỉ che giấu tốt hơn em thôi! Ôi trời ơi, đầu tôi. Au.”

Tôi nằm xuống, đầu như búa bổ.

“Chị sẽ lấy thuốc giảm đau cho em,” Jess lơ đãng nói - nhưng không hề nhúc nhích. Chị chỉ đứng đó, lạc trong những suy nghĩ của chính mình.

Tôi có thể thấy mình đã tác động đến chị.

“Em leo lên núi giữa trời bão chỉ để nói với chị điều này à?” cuối cùng Jess nói.

“Vâng! Tất nhiên!”

Chị quay đầu lại nhìn tôi. Mặt chị tái hơn bao giờ hết và có vẻ hơi thận trọng nữa, như thể có ai đang định lừa chị vậy.

“Tại sao? Tại sao em làm thế?”

“Bởi vì... vì chuyện đó quan trọng! Nó quan trọng với em!”

“Trước đây chưa ai từng làm bất cứ điều gì như thế cho chị,” chị nói, rồi ngay lập tức quay đi, lại nghịch cái hộp. “Mấy vết thương này cần được bôi thuốc khử trùng.”

Chị bắt đầu lấy một miếng gạc len-bông chấm nhẹ lên chân tôi còn tôi thì cố không rúm người lại khi thuốc sát trùng thấm vào thịt.

“Thế... chị tin em không?” tôi nói. “Chị có tin chúng ta là chị em không?”

Trong một thoáng Jess chỉ nhìn chân mình, đôi chân bọc kín trong tất dày và đôi ủng leo núi màu nâu. Chị dần ngẩng đầu lên ngắm soi đôi giày năm phân màu ngọc lam lấp lánh của tôi, tan nát và đầy bùn. Cái váy Marc Jacobs của tôi. Áo phông lấp lánh đã nhàu nhĩ. Rồi chị ngược mắt nhìn khuôn mặt thâm tím, xước xát của tôi, và chúng tôi cứ thế nhìn nhau.

“Có,” cuối cùng chị lên tiếng. “Chị tin em.”

Sau ba viên giảm đau cực mạnh, tôi thấy khá hơn nhiều. Trên thực tế, tôi không ngừng lải nhải.

“Em đã biết chúng ra là chị em mà,” tôi nói trong lúc Jess đắp thuốc lên vết rách ở đầu gối tôi. “Em đã biết mà! Em nghĩ em hơi có chút thần giao cách cảm, thật đấy. Em cảm thấy sự hiện diện của chị trên núi.”

“Ừm,” Jess nói, đảo mắt.

“Và còn một chuyện nữa là, em càng ngày càng giống chị. Ví dụ như em đang nghĩ có lẽ nên cắt tóc ngắn. Kiểu tóc đó sẽ thật sự hợp với em. Và em đã bắt đầu thật sự quan tâm đến đó...”

“Becky,” Jess cắt ngang. “Chúng ta không nhất thiết phải giống nhau.”

“Hả?” tôi ngập ngừng nhìn chị. “Ý chị là sao?”

“Có thể chúng ta là chị em.” Chị ngồi xổm xuống. “Nhưng điều đó không có nghĩa là cả hai chúng ta đều phải cắt tóc. Hoặc thích đá.” Chị lấy một miếng băng thuốc khác và xé túi đựng.

“Hoặc là khoai tây,” tôi nói thêm trước khi kịp ngăn mình lại.

“Hoặc là khoai tây,” Jess nhất trí. Chị dừng lại. “Hoặc là... mấy thỏi son hàng hiệu cắt cổ sẽ lỗi mốt chỉ sau ba tuần.”

Mắt chị thoáng lấp lánh khi nhìn tôi, và tôi há hốc mồm ngạc nhiên. Jess đang trêu tôi sao?

“Em cho là chị đúng,” tôi nói, cố tỏ ra thờ ơ. “Chuyện chúng ta có liên hệ về mặt sinh học không có nghĩa là cả hai phải thích luyện tập bằng chai nước thay vì những quả tạ sành điệu.”

“Chính xác. Hoặc là... mấy tạp chí thiếu óc đầy những mẫu quảng cáo lỗi bịch.”

“Hay uống cà phê rót ra từ một cái bình cũ kinh khủng.”

Miệng Jess đang giật giật.

“Hoặc mấy tách cappuccino ngu ngốc đắt muốn chết đó.”

Có tiếng sấm nổ, cả hai chúng tôi giật nảy mình vì sợ. Mưa đang đập vào lều như dùi trống. Jess đắp băng thuốc cuối cùng lên chân tôi và đóng cái hộp thiếc nhỏ đó lại.

“Chị đoán chắc em không mang cái gì theo để ăn đúng không?” chị nói.

“Ồ... không.”

“Chị có một ít, nhưng không nhiều lắm.” Trán chị nhăn lại. “Không đủ nếu chúng ta kẹt ở đây mấy tiếng. Chúng ta sẽ không thể di chuyển, ngay cả khi bão tan.”

“Chị không thể lục lọi trên sườn núi xem có rễ cây hay dâu dại không sao?” tôi nói, đầy hy vọng.

“Becky, chị không phải Tarzan.” Chị so vai lại và choàng tay quanh chân mình. “Chúng ta chỉ có thể ngồi đợi thôi.”

“Thế... chị không đem theo di động khi đi leo núi sao?” tôi ước hỏi.

“Chị không dùng di động. Chẳng mấy khi cần tới.”

“Em đoán là chị cũng không mấy khi có một con em gái ngốc nghếch bị thương bên mình.”

“Không thường xuyên lắm, đúng thế đấy.” Chị chuyển tư thế trên tấm vải lót mặt đất và vói tay ra sau. “Nhân tiện chị đã nhặt vài thứ của em. Chúng rơi tung tóe khi em ngã.”

“Cảm ơn chị,” tôi nói, đỡ lấy một đồng hồ từ tay chị. Gôm xít tóc nhỏ. Bộ sửa móng. Hộp phấn.

“Chị không thể tìm thấy cái túi của em, chị e là thế.” Jess nói thêm. “Có trời mới biết nó vắng đi đâu.”

Tim tôi ngừng đập.

Túi Thiên Thần của tôi.

Cái túi hai-ngàn-euro ngôi-sao-điện-ảnh của tôi. Cái túi mà ai trên thế giới này nhìn thấy cũng sẽ phải hú hét. Và cuối cùng thì nó mất tiêu rồi. Mất trên một ngọn núi giữa không trung.

“Không... không sao đâu.” Bằng cách nào đó tôi đã ép mình nặn ra một nụ cười. “Chuyện kiểu này luôn xảy ra.”

Bằng những ngón tay đau buốt, tê cứng, tôi mở hộp phấn - và thật kỳ diệu, cái gương vẫn còn nguyên. Một cách thận trọng tôi tự ngắm mình rồi suýt bật ngửa. Trông tôi như một con quạ xơ xác, khiếp lên được. Tóc tai tung tóe, cả hai gò má đều trầy xước, trán u một cục to tướng.

“Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?” tôi sập hộp phấn lại.

“Chúng ta sẽ ở đây cho đến khi bão tan,” Jess

“Vâng, nhưng ý em là... chúng ta sẽ làm gì cơ? Trong khi đợi trong lều.”

Nét mặt của Jess thật không thể hiểu được.

“Chị nghĩ chúng ta có thể xem phim Khi Harry gặp Sally và ăn bỏng ngô,” chị nói.

Tôi không thể không cười hinh hích. Jess thật sự có khiếu hài hước. Dưới tất cả vẻ ngoài đó.

“Em làm móng cho chị nhé?” tôi gợi ý. “Em có đồ nghề ở đây.”

“Làm móng cho chị á?” Jess nói. “Becky... em biết là chúng ta đang trên núi chứ?”

“Vâng!” tôi hào hứng nói. “Đó cũng là lý do chính mà! Đây là loại sơn siêu bền sẽ không bong cho dù chị làm gì. Nhìn này!” Tôi cho chị xem lọ sơn móng tay. “Người mẫu trong ảnh này thật sự đang leo núi.”

“Thật không thể tin được,” Jess nói, lấy lọ sơn từ tay tôi và ngắm. “Và người ta bị điều này thuyết phục à?”

“Thôi nào! Chúng ta còn biết làm gì nữa chứ?” tôi ngừng lại một cách vô tội. “Ý em là, chẳng có vẻ gì là chúng ta còn trò gì vui để làm, như là kiểm kê tài khoản...”

Jess lườm tôi một phát.

“OK,” chị nói. “Em thắng rồi. Làm móng cho chị đi.”

Khi bão vẫn gào thét quanh lều, chúng tôi sơn móng tay màu hồng óng ánh cho nhau.

“Thật là tuyệt!” tôi thốt lên thán phục khi Jess sơn xong các móng bàn tay trái của tôi. “Chị có thể trở thành thợ làm móng được đấy!”

“Cảm ơn,” chị tỉnh bơ nói. “Em thực sự làm chị vui.”

Tôi hươ tay qua lại dưới ánh đèn pin rồi mở hộp phấn ra tự ngưỡng mộ mình trong gương.

“Chị cần phải học cách đặt một ngón tay lên miệng thật duyên dáng,” tôi vừa giải thích vừa minh họa. “Khi chị có vòng tay hoặc nhảu mới cũng vậy. Chỉ để ọi người thấy thôi mà.” Tôi đưa gương cho chị, nhưng chị ngoảnh đi, mặt lại tối sầm.

“Không, cảm ơn em.”

Tôi cất hộp phấn đi, nghĩ rất lung. Tôi muốn hỏi sao chị lại ghét gương thế. Nhưng tôi phải hỏi thật khéo mới được.

“Chị Jess...” cuối cùng tôi lên tiếng.

“Gì em?”

“Sao chị ghét gương thế?”

Âm thanh duy nhất nghe được là tiếng gió rít. Cuối cùng Jess ngẩng đầu lên.

“Chị không biết nữa,” chị nói. “Chị đoán là vì hồi bé mỗi lần chị soi gương bố chị đều bảo chị đừng có tự phụ.”

“Tự phụ?” Tôi nhìn chị, mắt tròn xoe. “Cái gì cơ, lần nào cũng thế ạ?”

“Hầu như.” Chị nhún vai, rồi nhìn thẳng vào mặt tôi. “Sao em lại hỏi thế? Bố mẹ em thì nói gì?”

“Bố mẹ em thường nói...” Giờ tôi thấy hơi xấu hổ. “Họ thường nói em là thiên thần bé nhỏ xinh xắn nhất từng rơi xuống từ thiên đàng.”

“Thế à.” Jess so vai như thể muốn nói “Thảo nào.”

“Trời ơi, chị nói đúng,” tự nhiên tôi nói. “Em đã bị làm hư. Bố mẹ em luôn cho em mọi thứ. Em chưa bao giờ phải tự lực. Chưa bao giờ. Em luôn có người khác giúp đỡ. Mẹ và bố... rồi Suze... rồi Luke.”

“Chị phải tự lực ngay từ khi sinh ra,” Jess nói. Mặt chị khuất sau chiều chiếu sáng của đèn pin, tôi không nhìn rõ nét mặt chị ra sao.

“Ông ấy có vẻ hơi... nghiêm khắc, bố chị ấy,” tôi ngập ngừng nói. “Bố chị không bao giờ thật sự bộc lộ cảm xúc,” chị nói. “Ông không bao giờ nói ra rằng ông tự hào. Ông chỉ cảm nhận,” chị xúc động nói thêm. “Nhưng ở nhà chị, mọi người không cái gì cũng tông tốc nói ra, như em.”

Một trận gió mạnh bất ngờ thổi bung một góc lều, khiến mưa quất vào sầm sập. Jess ra che lại, lục tìm một cái chốt kim loại.

“Chị cũng vậy,” chị nói, đóng chốt kim loại xuống đất bằng một hòn đá. “Khi chị không nói gì không có nghĩa là chị không cảm thấy.” Chị nhìn quanh, khó khăn lắm mới nhìn thấy và gặp mắt tôi. “Becky, khi đến thăm nhà em, chị không có ý thiếu thân thiện. Hoặc là... lạnh lùng.”

“Lẽ ra em không bao giờ được nói chị như vậy,” tôi nói trong cơn hồi hận trào dâng. “Em thật sự xin lỗi...”

“Không,” Jess cắt ngang. “Chị xin lỗi. Chị lẽ ra nên cố gắng hơn. Chị đã có thể hòa nhập.” Chị đặt hòn đá xuống đất và chăm chăm nhìn nó vài giây. “Nói thật là, chị hơi... mất tự tin trước em.”

“Luke nói chị có thể thấy em lén át chị,” tôi rầu rĩ nói, bóp đầu. Đầu tôi lại bắt đầu đau nhức.

“Em nên ngủ đi,” Jess nói, nhìn tôi. “Đó là liều thuốc tốt nhất đấy. Là thuốc giảm đau tốt nhất luôn. Còn đây là chăn.” Chị đưa cho tôi một tấm vải gì đấy trông như bọc bằng thiếc.

“Vâng... OK,” tôi nghi ngại nói. “Em sẽ cố.”

Tôi đặt đầu xuống vị trí ít khó chịu nhất có thể tìm thấy và nhắm mắt lại.

33. Chương 22 Phần 2

Nhưng tôi không thể ngủ được. Cuộc nói chuyện của chúng tôi cứ quay vòng vòng trong đầu tôi, trong tiếng mưa sầm sập và tiếng vải bạt căn lều phấp phật làm nhạc nền.

Mình thật hư hỏng. Mình là một con bé láo lếu hư hỏng.

Thảo nào Luke cáu điên lên. Thảo nào cuộc hôn nhân của mình thành thảm họa. Toàn tại mình.

Ôi trời ơi. Đột nhiên nước mắt dâng lên trong mắt tôi, khiến đầu tôi càng đau hơn. Cổ tôi như đang ngoẹo hẳn... còn lưng thì như có đá ở trong...

“Becky, em ổn chứ?” Jess nói.

“Không ổn lắm,” tôi thừa nhận, giọng nghẹn lại, run run. “Em không thể ngủ được.”

Không có tiếng đáp lại, và tôi nghĩ Jess đã không nghe thấy, hoặc không biết nói gì. Nhưng một lát sau tôi thấy có cái gì đấy bên cạnh mình. Tôi quay sang, và chị đang mời tôi một miếng nhỏ màu trắng.

“Không phải kem bạc hà đâu,” chị nói nhỏ.

“C... cái gì thế ạ?” tôi ấp úng.

“Bánh Kendal bạc hà. Đồ ăn truyền thống khi đi leo núi.”

“Cảm ơn chị,” tôi thì thầm, rồi cắn một miếng. Nó có vị ngọt rất kỳ, không phải kiểu tôi thích nhưng tôi vẫn cắn miếng thứ hai. Rồi, tôi kinh hoàng nhận thấy nước mắt mình lại dâng lên lần nữa.

Jess thở dài, cắn một miếng bánh. “Có chuyện gì thế?”

“Luke sẽ không bao giờ yêu em nữa,” tôi nức nở.

“Chị nghi ngờ điều này?”

“Thật mà!” Nước mũi tôi chảy ra, tôi lấy tay quạt đi. “Kể từ khi bọn em đi du lịch về, mọi chuyện thật là thảm họa. Và tất cả là lỗi của em, em đã phá hỏng mọi thứ...”

“Đó không hoàn toàn là lỗi của em,” Jess cắt ngang.

“Hả?” tôi há hốc mồm nhìn chị.

“Chị sẽ không thể nói toàn bộ là lỗi của em,” chị bình tĩnh nói. “Lỗi của cả hai.” Chị gấp giấy gói bánh Kendal bạc hà lại, mở ba lô ra cất vào. “Ý chị là nếu nói về chuyện ám ảnh thì Luke bị ám ảnh bởi công việc.”

“Em biết là thế. Nhưng em nghĩ anh ấy đã thay đổi. Trong tuần trăng mật anh ấy hoàn toàn thoải mái. Mọi thứ đều hoàn hảo. Em rất hạnh phúc.”

Trong tâm trí tôi bỗng trôi về kỷ niệm của Luke và tôi, râm nắng và vô tư lự. Tay trong tay. Cùng nhau tập yoga. Ngồi trên sân hiên ở Sri Lanka, lên kế hoạch chuyến trở về bất ngờ. Tôi từng hy vọng nhiều đến thế. Và chẳng có gì diễn ra như tôi mong đợi.

“Em không thể sống trong tuần trăng mật mãi được,” Jess chỉ ra. “Lẽ tất nhiên là sẽ có va chạm.”

“Nhưng em đã chờ mong lấy chồng đến thế,” tôi ghen ngào nói. “Em luôn tưởng tượng ra cảnh này: mọi người ngồi quanh cái bàn gỗ lớn trong ánh nến. Em, Luke, Suze... Tarquin... ai cũng hạnh phúc và tươi cười...”

“Rồi chuyện gì xảy ra?” Jess ném cho tôi một cái nhìn sắc sảo. “Có chuyện gì với Suze? Mẹ em bảo chị rằng cô ấy là bạn thân nhất của em.”

“Đúng vậy. Nhưng khi em đi xa cô ấy đã... tìm được một người khác.” Tôi không rời mắt khỏi tấm bạt màu xanh da trời, cảm thấy ghen hờn. “Mọi người đều có bạn mới, công việc mới và họ chẳng thèm quan tâm đến em nữa. Em... không có ai làm bạn.”

Jess kéo khóa ba lô lại, rút chặt dây rút miệng túi. Rồi chị ngẩng lên.

“Em có chị mà.”

“Chị thậm chí còn không ưa em,” tôi ai oán nói.

“Ừm, chị là chị gái em,” Jess nói. “Chị phải luôn khoan dung với em, đúng không nhỉ?”

Tôi ngẩng đầu lên, mắt chị lấp lánh một tia nhìn hài hước. Và ấm áp. Sự ấm áp tôi nghĩ mình chưa từng thấy trước đây.

Sau khi ngừng một lúc, tôi nói, “Chị biết không, Luke muốn em được như chị.”

“Thế hả? Được đấy.”

“Thật mà! Anh ấy muốn em tận tiện và tiết kiệm.” Tôi vứt phần bánh Kendal ăn thừa xuống đằng sau một hòn đá, hy vọng là Jess không để ý. “Chị sẽ dạy em chứ?”

“Dạy em á? Dạy tiết kiệm à?”

“Vâng! Làm ơn đi.”

Jess đảo mắt.

“Để khởi đầu thì, nếu em muốn tiết kiệm thì em sẽ không vứt đi một miếng bánh Kendal bạc hà thơm ngon tuyệt hảo như vậy.”

“Ôi. Vâng.” Hơi ngưng một chút, tôi nhặt nó lên và cắn một miếng, “Ừm... ngon tuyệt!”

Gió rít lên mạnh hơn, và cái lều đang rung lên càng lúc càng nhanh. Tôi cuốn cái chăn trông như bọc bằng thiếc quanh người chặt hơn, hàng triệu lần ước gì mình đã mang theo một chiếc áo len. Hay thậm chí là áo mưa. Rồi tôi chợt nhớ ra một điều. Tôi thò tay vào túi váy - và thật không tin được. Cái cục tròn tròn vẫn ở nguyên đó.

“Jess... cái này là quà cho chị,” tôi nói, lời nó ra. “Em đã đến tận nhà tặng cho chị.”

Tôi đưa cho Jess cái túi nhỏ. Chị từ từ mở nó ra rồi nhón tay nhắc mặt dây chuyền hình hạt đậu bằng bạc cùng sợi dây lên.

“Đây là một sợi dây chuyền,” tôi giải thích. “Em cũng có một cái y hệt, chị nhìn này.”

“Becky.” Trông Jess sững người. “Nó... nó thật là...”

Trong một khoảnh khắc tôi tệ tôi đã nghĩ chị sắp sửa nói là nó không hợp hoặc không thích đáng.

“Tuyệt,” cuối cùng chị nói. “Nó thật tuyệt. Chị thích lắm. Cảm ơn em.”

Chị đeo sợi dây vào quanh cổ còn tôi ngắm chị trong niềm sung sướng. Nó thật sự hợp với chị! Điều hơi kỳ lạ, dù vậy, là gương mặt chị có gì đó đổi khác. Như kiểu thay đổi hình dạng. Gần như là...

“Ôi trời ơi!” tôi kêu lên kinh ngạc. “Chị đang mỉm cười.”

“Không, chị đâu có cười,” Jess nói ngay lập tức, và tôi có thể thấy là chị đang cố gắng ngăn mình lại - nhưng chị không thể. Nụ cười của chị nở rộng hơn, và chị nhón một tay lấy hạt đậu lên.

“Có mà!” tôi không thể không cười phá lên. “Chị thật sự cười! Em đã thấy điểm yếu của chị rồi. Tận đáy lòng chị là một cô gái thích đồ Tiffany.”

“Không, không phải!”

“Có mà! Em biết rồi! Chị biết không, Jess...”

Nhưng cho dù tôi định nói gì thì những lời đó cũng chìm trong tiếng gió hú, bởi cơn bão đột ngột quá mạnh thổi bung toàn bộ một bên lều.

“Ôi trời ơi!” tôi hét như còi khi bị mưa hất vào mặt. “Ôi Chúa ơi! Cái lều! Buộc nó lại!”

“Chết tiệt!” Jess kéo mạnh tấm bạt đang bị gió thổi phàn phật xuống và cố gắng tuyệt vọng để cố định nó, nhưng một trận gió mạnh nữa lại khiến nó tuột khỏi tay chị. Nó bị cuốn theo gió, chuyển động như một con tàu đang ra khơi, rồi biến mất dưới sườn núi.

“Giờ thì chúng ta làm gì tiếp đây?” Tôi phải gào lên mới át được tiếng ồn mưa gió.

“Chúa ơi.” Chị vuốt nước mưa trên mặt. “OK. Chúng ta phải tìm chỗ trú thôi. Em có dây được không?”

Chị đỡ tôi đứng dậy, và tôi không thể không kêu ré lên. Mất cá chân của tôi đau muốn chết.

“Chúng ta sẽ phải cố đến chỗ mấy tảng đá kia,” Jess nói, chỉ tay qua màn mưa. “Dựa vào chị nào.”

Hai chúng tôi bắt đầu nửa khập khiễng nửa lê lết đi ngược con dốc đầy bùn, dần bước theo một nhịp kỳ dị. Tôi nghiêng rỗng chống lại cơn đau, chỉ đạo mình đừng có gây thêm rắc rối nữa.

“Không biết có ai đến cứu chúng ta không nhỉ?” tôi cố nói trong khi bước.

“Khó lắm. Chúng ta mất tích cũng chưa lâu.” Jess ngưng lại một chút. “OK. Em cần phải bước lên đầu dốc này. Bám chắc vào chị nhé.”

Không hiểu bằng cách nào tôi đã lên được đỉnh dốc đá, chỉ biết là đôi tay mạnh mẽ của Jess luôn giữ chặt để tôi khỏi ngã. Trời ạ, chị ấy khỏe quá. Tôi chợt nhận ra là chị có thể dễ dàng trèo xuống núi trong mưa. Lẽ ra giờ chị đã có thể ở nhà, an toàn và ấm áp.

“Cảm ơn chị đã giúp em,” tôi nói không ra hơi, bởi chúng tôi lại bắt đầu đoạn lê lết. “Cảm ơn chị đã ở lại bên em.”

“Được rồi,” chị nói, không lỡ một nhịp thở.

Mưa đang quất vào mặt tôi, gần như khiến tôi nghẹt thở. Đầu tôi lại bắt đầu quay cuồng, còn mắt cá chân thì tệ hại. Nhưng tôi phải cố đi tiếp. Tôi không thể khiến Jess thất vọng.

Đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng động xuyên qua màn mưa. Nhưng chắc tôi tưởng tượng thôi. Hoặc có thể đó là gió. Không thể là thật được...

“Từ từ đã.” Jess dứt khoát. “Cái gì thế?”

Chúng tôi cùng lắng nghe. Đúng là nó. Âm thanh đó có thật. Là tiếng trực thăng phành phạch thật.

Tôi ngẩng lên - và ánh đèn đang lơ lửng tới chúng tôi xuyên qua màn mưa như trút.

“Cứu!” tôi hét lên, vẫy tay như điên. “Ở đây!”

“Ở đây!” Jess kêu lên, rọi đèn pin lên trời, tuyệt vọng lia qua lia lại. “Chúng tôi ở đây! Cứu với!”

Chiếc trực thăng lơ lửng trên đầu chúng tôi một lát rồi, trước sự thất vọng tràn trề của tôi, nó lại bay tiếp.

“Chẳng lẽ... họ không thấy chúng ta sao?” tôi không nói nên lời.

“Chị cũng không biết.” Jess trông căng thẳng và lo lắng. “Khó mà nói được. Nhưng dù sao thì họ cũng sẽ không thể hạ cánh ở đây. Họ sẽ hạ cánh ở mỏm trên đỉnh và đi bộ xuống.”

Cả hai chúng tôi đều đứng bất động một lát, nhưng chiếc trực thăng không hề quay lại.

“Thôi được,” cuối cùng Jess nói. “Đi tiếp thôi. Ít nhất đá cũng che chở chúng ta khỏi gió.”

Chúng tôi lại bắt đầu đi tiếp, như lúc nãy. Nhưng lần này mọi động lực của tôi như bốc hơi hết. Tôi chỉ cảm thấy kiệt sức. Tôi ướt sũng, lạnh cóng, và chẳng giữ được chút năng lượng nào sót lại. Chúng tôi nhích từng centimet một trên dốc, chậm chạp, đau đớn, đầu sát bên đầu, tay khoác tay, cùng hỗn hển không ra hơi trong khi mưa vẫn xối xả quất vào mặt.

“Chờ đã.” Tôi đứng sững lại. “Em nghe thấy có tiếng gì đấy.” Tôi chộp lấy Jess, nghển cổ.

“Cái gì thế?”

“Em nghe có tiếng động...”

Tôi im bất khi một tia sáng mờ lóe lên trong mưa. Đó là ánh đèn pin từ xa hắt lại. Và tôi còn nghe thấy tiếng di chuyển xuống núi.

Ôi trời đất ơi. Có người. Cuối cùng thì cũng có người.

“Đó là đội cứu hộ trên núi! Họ đã tới!” tôi kêu lên. “Ở đây! Chúng tôi cần giúp đỡ!”

“Ở đây!” Jess gọi to, và chiếu đèn vào không khí. “Chúng tôi ở đây!”

Ánh đèn pin kia biến mất một lát, rồi lại xuất hiện.

“Cứu với!” Jess hét. “Chúng tôi ở đây!”

Không có tiếng trả lời. Họ đi đâu rồi? Họ đã bỏ qua chúng tôi rồi sao?

“Cứu!” tôi tuyệt vọng kêu lên. “Xin cứu với! Ở đây này! Có nghe thấy chúng tôi không?”

“Bex?”

Một giọng thánh thót quen thuộc vang lên mỏng dính trên nền cơn bão ầm ầm. Tôi đóng băng.

Hả?

Mình đang... ảo giác à? Nghe cứ như là...

“Bex phải không?” giọng nói lại vang lên riếp. “Bex, cậu ở đâu thế?”

“Suze?”

Khi tôi chăm chăm nhìn lên trời, một dáng người xuất hiện chỗ mép mồm đá, mặc áo khoác cũ rín. Nước mưa khiến tóc cô ấy dính đầy trên mặt, và cô đang lia đèn pin ra xung quanh, che mắt cho khỏi mưa và nhìn quanh, lông mày nhăn lại đầy lo lắng.

“Bex?” cô hét lên. “Bex! Cậu ở đâu?”

Đúng là tôi bị ảo giác thật rồi. Cứ như một ảo ảnh ấy. Tôi nhìn một cái cây đu đưa trong gió bão và đang nghĩ đó là Suze.

“Bex?” Mắt cô đã phát hiện ra chúng tôi. “Ôi lạy Chúa! Bex!” Cô ngoái lại la lên, “Tôi tìm thấy cô ấy rồi! Đàng này!” Cô bắt đầu trèo xuống vách núi về phía chúng tôi, khiến đá thi nhau rơi xuống. “Bex!”

“Em biết cô ấy không?” Jess nói, trông hoang mang.

“Đó là Suze.” Tôi nuốt nước bọt. “Đó là... bạn thân nhất của em.” Có cái gì đó cứng cứng chặn ngang cổ tôi. Suze đã đến tìm tôi. Cô ấy đã đi gần đây đường đất để tìm tôi.

“Bex! ơn trời!” Cuối cùng Suze đến, lao đến trong đất đá, mặt mũi lấm lem bùn, đôi mắt xanh chất đầy lo lắng. “Ôi trời. Cậu bị đau rồi. Mình biết. Mình biết mà...”

“Mình không sao,” tôi cố nói. “Trừ cái mắt cá chân.”

“Cô ấy ở đây, nhưng bị thương động rồi lắng nghe một lúc. “Tarkie đang mang cáng xuống đây.”

“Tarquin?” Đầu tôi quá choáng váng để có thể tiêu hóa đồng thông tin này. “Tarquin cũng ở đây sao?”

“Cùng những người bạn ở RAF[1]. Đội cứu hộ leo núi ngu ngốc đó nói còn quá sớm để bắt đầu tìm kiếm. Nhưng mình biết ngay là cậu gặp rắc rối mà. Mình biết chúng mình cần phải đến. Mình lo quá.” Mặt Suze bỗng nhăn lại. “Ôi trời. Mình lo quá đi mất. Không ai biết cậu ở đâu... Cậu đột nhiên mất tích. Tất cả bọn mình đều nghĩ... Bọn mình không biết phải nghĩ cái gì... Bọn mình cố gắng dò theo tín hiệu di động của cậu, nhưng không có... rồi đột nhiên tín hiệu xuất hiện... Và giờ thì cậu đang ở đây, toàn thân... toàn thân tơi tả.” Suze nhìn tôi qua hàng nước mắt. “Bex, mình xin lỗi vì đã không gọi lại. Mình rất xin lỗi.”

[1] Royal Air Force: Lực lượng Không quân Hoàng gia Anh.

Suze ôm chặt tôi. Trong một lát chúng tôi cứ đứng đó, ôm nhau thật chặt, mưa trút xuống đầu chúng tôi xối xả.

“Mình ổn mà,” cuối cùng tôi nói, nuốt nước bọt. “Thật đấy. Mình ngã xuống núi. Nhưng mình đang ở bên chị gái. Chị ấy đã chăm sóc mình.”

“Chị gái cậu à.” Suze nói lỏng vòng tay và từ từ quay sang Jess, người đang ngượng ngập rút tay vào túi quần đứng nhìn.

“Đây là Jess,” tôi nói. “Chị Jess... đây là Suze.”

Hai người nhìn nhau qua màn mưa. Tôi không thể nói được mỗi người đang nghĩ gì.

“Xin chào, chị của Becky,” Suze nói, chìa tay ra bắt.

“Xin chào, bạn tốt nhất của Becky,” Jess đáp, bắt tay Suze.

Có tiếng va đập, chúng tôi nhìn lên thấy Tarquin đang cố tìm đường đến chỗ chúng tôi ở con dốc này, anh đang mặc một bộ quân trang trông thật sành điệu, bao gồm cả một chiếc mũ gắn đèn.

“Tarquin,” tôi nói. “Chào anh.”

“Jeremy đang xuống cùng với một chiếc cẩu cơ động,” anh vui vẻ nói. “Becky, em làm bọn anh phát hoảng.” Rồi anh nói vào di động, “Luke hả? Bọn tôi tìm thấy cô ấy rồi.”

Ngọn núi dường như chao đảo. Suze nhanh chóng đưa cánh tay ra cho tôi dựa vào.

Luke?

“Sao có thể...” Môi tôi đột nhiên run bần bật đến nỗi tôi không thể phát âm được. “Sao Luke có thể...”

“Anh ấy bị kẹt ở Cyprus vì thời tiết xấu,” Suze nói, “nhưng anh ấy luôn ở đầu dây bên kia. Trời ạ, anh ấy lo chết đi được.”

“Điện thoại của em này, Becky,” Tarquin nói, đưa cho tôi cái di động.

Tôi gần như không thể nhận. Tôi cứng đờ người căng thẳng.

“Anh ấy có còn... giận mình không?” tôi ấp úng.

Suze nhìn tôi một lát, mưa đổ trên tóc, chảy tràn lên mặt.

“Bex, tin mình đi. Anh ấy không giận cậu đâu.”

Tôi đưa điện thoại lên tai, hơi nhắm mắt khi nó tì vào chỗ thâm tím.

“Luke à?”

“Ôi trời ơi! Becky. Ôn Chúa.”

Tiếng anh nghe như ở rất xa vọng lại và lạo xạo nên tôi không hiểu anh nói gì. Nhưng ngay khi tôi nghe thấy giọng nói quen thuộc của anh, cứ như thể toàn bộ những ngày vừa qua lại tràn ngập đầu tôi. Một cái gì đó đang dâng lên trong tôi. Mắt tôi nóng ran còn cổ họng nghẹt lại.

Mình muốn được gặp anh. Mình muốn có anh. Mình muốn về nhà.

“Ôn Chúa em được an toàn.” Nghe giọng Luke mệt mỏi rã rời hơn bao giờ hết. “Anh đã thiếu suy nghĩ...”

“Em biết,” tôi nói, nấc một cái. “Em xin lỗi...” Nước mắt tuôn đầy trên má tôi. Tôi không nói nên lời. “Luke, em thật sự xin lỗi về mọi chuyện...”

“Em đừng xin lỗi. Anh mới phải xin lỗi. Chúa ơi. Anh đã nghĩ...” Anh ngưng lại, tôi có thể nghe thấy anh thở nặng nhọc. “Chỉ cần em... đừng bao giờ đi đâu mà không báo cho ai nữa, được chứ?”

“Em sẽ không làm thế nữa đâu.” Tôi liên tục lấy tay quệt nước mắt. “Trời ơi, em ước anh ở đây.”

“Anh sẽ đến đó. Anh sẽ rời khỏi đây ngay khi bão tan. Nathan bảo anh cứ dùng chiếc phi cơ riêng của ông ấy. Ông ta rất tốt...” Trước sự bất lực của tôi, tiếng anh nhỏ dần rồi biến thành một tiếng rít do nhiều sóng.

“Luke?”

“... khách sạn...”

Tiếng nói bị đứt đoạn. Chẳng có gì có nghĩa

“Em yêu anh,” tôi tuyệt vọng gào lên khi chiếc điện thoại tịt hẳn. Tôi ngược lên thấy những người khác đang nhìn mình thương xót. Tarquin tử tế vỗ vai tôi bằng bàn tay ướt sũng.

“Thôi nào, Becky. Tốt hơn là để bọn anh đưa em lên trực thăng.”

34. Chương 23

23

BỆNH VIỆN mờ ảo. Giữa rất nhiều ánh sáng, tiếng động, tôi bị hỏi, bị chuyển đi bằng xe đẩy, cuối cùng hóa ra tôi bị vỡ xương mắt cá chân ở hai chỗ và họ phải bó bột - ngoài ra còn khâu cho tôi vài mũi trên trán, đồng thời kiểm tra xem tôi có bị nhiễm uốn ván, bò điên hoặc bệnh gì khác không. Trong khi làm tất cả những điều này, họ tiêm cho tôi thứ gì đấy khiến tôi thấy hơi lơ mơ, và khi xong xuôi mọi thứ tôi nằm phịch xuống cái gối của mình, chợt thấy một muốn chết. Ôi, được ở một nơi sạch sẽ, ấm áp, tình tươm thế này thật là thích thú.

Từ xa xa tôi nghe vọng lại tiếng ai đó đang trấn an Jess rằng chị không làm hại gì khi di chuyển tôi, rồi lại bảo Suze vài lần rằng tổng kiểm tra cơ thể trong trường hợp của tôi là không cần thiết, rằng họ không phải là quá coi thường sức khỏe của tôi, và rằng tại thời điểm này, anh ta là người giỏi nhất nước.

“Becky?” tôi mụ mị ngược kên, nhìn thấy Tarquin đang tiến lại giường mình, tay chìa cái di động ra. “Lại là Luke đấy.”

“Anh Luke à?” tôi nói vào ống nghe. “Chào anh! Đoán xem chuyện gì nào? Em gãy chân rồi!” Tôi nhìn cái chân bó bột đang được đỡ trên giá của mình một cách ngưỡng mộ, tôi luôn muốn có một cái chân bọc thạch cao.

“Anh nghe tin rồi. Tội nghiệp em. Họ có chăm sóc em tốt không? Em đã có mọi thứ em cần chưa?”

“Ừm... em nghĩ là đủ rồi. Anh biết đấy...” Rồi tôi chột ngoác miệng ngáp. “Thật ra thì... em khá là mệt. Có khi em đi ngủ đây.”

“Anh ước gì mình ở đó.” Giọng Luke nhỏ nhẹ dịu dàng. “Becky... cho anh biết một điều thôi. Sao em lại bỏ đi tới miền Bắc mà không báo cho ai thế?”

Tôi chớp chớp mắt ngạc nhiên với cái điện thoại. Anh không biết lý do thật sao?

“Bởi vì em cần giúp đỡ, tất nhiên rồi,” tôi thản nhiên nói. Giờ thì tôi đã gần như thích nghi được với hoàn cảnh. “Cuộc hôn nhân của chúng ta sắp tan vỡ. Jess là người duy nhất em có thể nhờ cậy.”

Đường như Luke ngạc nhiên không nói được câu gì.

“Cuộc hôn nhân của chúng ta làm sao?” cuối cùng anh lên tiếng.

“Sắp tan vỡ!” Giọng tôi run run. “Anh biết thế mà! Thật kinh khủng! Anh thậm chí còn không buồn hôn tạm biệt em!”

“Em yêu, lúc đó anh đang cáu! Chúng ta vừa cãi nhau mà! Nhưng điều đó không có nghĩa là cuộc hôn nhân sắp tan vỡ.”

“Ôi, thôi được rồi, là em nghĩ thế. Em nghĩ thế là hết. Em nghĩ anh sẽ không thèm quan tâm xem em ở đâu.”

“Ôi, Becky.” Giọng Luke trở nên thật kỳ quặc, cứ như anh đang cố nín cười. Hoặc có thể là nín khóc. “Em có biết là anh đã trải qua những gì không?”

“Không.” Tôi cắn môi, nóng bừng mặt vì ngượng. “Luke, em xin lỗi. Em... em không nghĩ là... Em đã không nhận ra...”

Anh cắt ngang lời tôi. “Dù sao thì em cũng an toàn rồi. Đó là tất cả những gì quan trọng bây giờ. Em đã an toàn.”

Tôi đang cảm thấy vô cùng tội lỗi. Trong chuyện này anh thật tử tế. Còn tôi thì đã quăng anh vào tình huống quá quấy gì thế không biết? Giờ anh ở đó, kẹt ở Cyprus... Trong cảm xúc trào dâng tôi ấn điện thoại chặt hơn vào tai.

“Luke... anh về nhà đi. Em biết anh ghét phải ở đó. Em biết anh đang đau khổ. Tất cả là lỗi của em. Anh cứ mặc xác lão Nathan Temple ngu ngốc đó và cái khách sạn khốn kiếp của lão. Nghĩ ra lý do gì đấy. Anh đổ tội tại em cũng được.”

Ngừng lại một chút.

“À...” Luke nói. “Về chuyện này anh cũng cần nói thêm một chút. Anh nghĩ rằng có thể...” Anh lại ngưng lại. “Em đúng. Còn anh đã... sai.”

Hả? Tôi có nghe nhầm không nhỉ?

“Anh đã thành kiến,” Luke nói. “Giờ khi anh đã hiểu thêm về Nathan, ông ấy thật tài giỏi. Một bộ óc thương mại vĩ đại. Bọn anh rất hợp nhau.”

“Hai người hợp nhau á? Nhưng... còn chuyện ông ấy từng bị kết tội thì sao?”

“À,” Luke nói, nghe có vẻ ngượng ngịu. “Nathan đã giải thích về chuyện đó. Chuyện đó xảy ra khi ông ấy phải bảo vệ một nhân viên khách sạn khỏi một gã khách say. Gã kia ‘đi hơi xa’ ông ấy nói thế. Ông ấy nói đó là một sai lầm. Và anh tin ông ấy.”

Đầu tôi đau như búa bổ. Tôi không thể nào xử lý được hết đồng thông tin này.

“Theo nhiều cách thì anh khá đồng tình với ông ấy,” Luke nói tiếp. “Một đêm ông ấy nói với anh lý do ông ấy mở chuỗi khách sạn bình dân. Đó là sau khi ông ấy bị từ chối không cho vào một khách sạn sang trọng chỉ vì không đeo cà vạt. Ông ấy đi thẳng đến một quán rượu và vạch ra kế hoạch cho chuỗi khách sạn bình dân Value Motels bây giờ. Hai mươi cái đã được mở rồi đi vào hoạt động chỉ trong vòng một năm. Em phải kính nể nỗ lực đó.”

“Em không thể tin được,” tôi nói, bóp bóp trán trong cơn chóng mặt. “Anh có thiện cảm với ông ấy.”

“Anh thật sự có thiện cảm với ông ấy,” Luke ngưng lại. “Và... ông ấy rất lo cho em. Không thể tử tế hơn được. Ông ấy thức suốt đêm với anh, lắng nghe mọi tin tức.”

Tôi nhăn nhó vì tội lỗi khi tưởng tượng ra cảnh hai người bạn họ mặc áo ngủ ngồi chờ bên điện thoại.

Chúa ơi, con sẽ không bao giờ, không bao giờ bỏ đi mà không nói với ai nữa.

Ý con là, con đâu có chủ định làm thế. Nhưng, Chúa biết rồi đấy.

“Thế còn cái khách sạn thì sao?” tôi hỏi. “Rẻ tiền lắm à?”

“Cái khách sạn đó siêu rẻ,” Luke nói, nghe giọng vui vẻ. “Nhưng em đã đúng. Đó là một khách sạn rẻ tiền với chất lượng tốt nhất.”

Tôi không thể không bật cười, rồi nụ cười chuyển thành một cái ngáp rộng ngoác. Giờ tôi đã thấy tác dụng của thuốc rồi.

“Thế... em đã đúng từ đầu đến cuối,” tôi nói, giọng mệt mỏi. “Đây là một vụ hợp tác tuyệt vời.”

Đây đúng là một vụ hợp tác tuyệt vời,” Luke đồng tình. “Becky... anh xin lỗi.” Giọng anh bỗng trở nên nghiêm túc hơn. “Vì chuyện đó và vì... rất nhiều chuyện khác.” Anh ngập ngừng. “Anh nhận ra rằng em đã trải qua mấy tuần qua thật khó khăn. Anh quá bị ám ảnh bởi vụ hợp đồng với Arcodas. Anh đã không ủng hộ em. Anh còn không hiểu đúng chuyện trở về Anh sẽ tác động mạnh đến em như thế nào.”

Khi những lời này của anh tìm được đường vào óc tôi, nghe chúng thân quen một cách kỳ lạ.

Anh đã nói chuyện với Jess sao?

Jess đã... bảo vệ tôi sao?

Bất chợt tôi nhận ra Luke vẫn đang nói.

“Còn một chuyện nữa,” anh nói. “Cuối cùng thì trên máy bay anh cũng đã đọc hết tài liệu trong phong bì màu hồng em gửi. Anh thích ý tưởng của em. Chúng ta nên tiếp cận David Neville xem thử anh ta có định bán không.”

“Anh thật sự thích ý tưởng của em sao?” Tôi cảm thấy một luồng sáng hạnh phúc xuyên qua cơn mụ mị vì thuốc của mình.

“Anh thật sự thích. Cho dù anh không hiểu em đã lấy những kiến thức chuyên môn về chuyện mở rộng doanh nghiệp ấy ở đâu ra...”

“Ồ Barneys! Em nói với anh rồi mà!” Tôi hài lòng lún đầu vào gối. “David sẽ muốn bán thôi - em biết anh ta sẽ thế. Anh ta thật sự đang ân hận vì đã tách ra làm một mình. Và họ còn đang muốn có thêm con nữa...” Tôi khó khăn lắm mới nói nên lời, tôi mệt quá. “Judy còn nói rằng cô ấy chỉ muốn David có mức thu nhập... b... ỉnh... th... ường... thôi.”

“Em yêu, khi khác chúng ta sẽ nói tiếp chuyện này. Em nên nghỉ ngơi.”

“Cũng được.” Mí mắt tôi đã trở nên nặng trĩu, giữ cho nó mở ra là cả một cuộc

“Ta lại bắt đầu lại nào,” Luke dịu dàng nói. “Khi anh trở lại. Sẽ không tan vỡ nữa. OK?”

“Cái gì thế?” một giọng chua loét cắt ngang. Đó là y tá trưởng đang tiến lại. “Điện thoại di động không được phép sử dụng trong phòng bệnh. Và cô cần ngủ một chút, cô gái trẻ!”

“OK,” tôi nói nhanh vào điện thoại. “OK.”

Bà y tá lấy điện thoại khỏi tay tôi và mắt tôi nhắm nghiền.

Khi tôi mở mắt ra lần nữa, mọi thứ đã khác. Căn phòng tối lờ mờ. Không còn tiếng nói chuyện xung quanh. Chắc là đêm rồi.

Tôi khát cháy cổ, môi tôi khô đến phát đau. Tôi nhớ trên bàn đầu giường có một bình nước, và trong khi cố gắng ngồi dậy với lấy nó tôi đã làm rơi cái gì đấy loảng xoảng xuống sàn.

“Bex? Cậu có sao không?” tôi nhìn quanh, thấy Suze đang ngồi trên ghế bên giường tôi. Suze dụi mắt cho đỡ buồn ngủ và chồm dậy. “Cậu muốn lấy gì à?”

“Một ít nước,” tôi nói, giọng sâu thẳm. “Nếu ở đây có nước.”

“Của cậu đây.” Suze rót cho tôi một cốc đầy và tôi uống ừng ực. “Giờ cậu thấy thế nào rồi?”

“Mình... khỏe.” Tôi đặt cốc xuống, cảm thấy khá hơn nhiều, rồi nhìn quanh căn phòng mờ tối, buông rèm kín mít. “Mọi người đâu hết rồi? Jess đâu?”

“Chị ấy không sao. Các bác sĩ đã khám cho chị ấy, sau đó Tarkie đưa chị về nhà. Nhưng họ muốn giữ cậu lại để theo dõi.”

“Ừ.” Tôi vượt khuôn mặt khô ráp của mình, ước gì mình đã mang theo ít kem dưỡng ẩm. Rồi tôi chợt nhìn thấy giờ trên đồng hồ đeo tay của Suze.

“Đã hai giờ sáng rồi!” Tôi rùng rờ ngược lên. “Suze, sao cậu còn ở đây? Cậu nên đi ngủ đi!”

“Mình không muốn đi.” Suze cắn môi. “Mình không muốn bỏ cậu lại một mình.”

“Suyt!” một giọng rít lên từ phía bên kia tấm rèm. “Nói khẽ chứ!”

Suze và tôi nhìn nhau ngạc nhiên - và tôi bỗng thấy buồn cười quá. Suze lè lưỡi về phía tấm rèm, còn tôi thì khịt khịt nín cười khổ sở.

“Cậu uống thêm nước đi,” Suze nói, giọng nhỏ đi một chút. “Nó sẽ giúp da cậu giữ được ẩm.” Suze rót cho tôi một cốc đầy nữa và đặt bên cạnh giường. Trong một lát không ai trong bọn tôi lên tiếng. Tôi uống thêm vài ngụm nữa, nước nhạt thêch và đầy mùi nhựa.

“Chuyện này làm mình nhớ lại hồi sinh Ernie,” Suze nói. “Cậu còn nhớ không? Hồi đó cậu ở lại suốt đêm với mình.”

“Trời ơi, có.” Bất chợt tôi nhớ lại cảnh thằng nhóc Ernie tí hon trong tay Suze, còn đỏ hỏn, chăn cuộn quanh người. “Một đêm đáng nhớ.” Tôi gặp mắt Suze và cô ấy mỉm cười.

“Cậu biết không, khi hai đứa song sinh ra đời... mình thấy không ổn lắm, vì cậu không ở đó.” Suze vẫn mỉm cười, nhưng mắt long lanh nước. “Mình biết là nghe thật sự ngu ngốc...”

“Không” Tôi nhìn xuống tấm ga giường bệnh viện trắng tinh, bối rối lấy ngón tay vặn vẹo nó. “Mình thật sự nhớ cậu, Suze.”

“Mình cũng nhớ cậu.” Giọng Suze hơi nghèn nghẹt. “Và mình... mình cần phải nói một điều. Mình xin lỗi vì đã cư xử với cậu như vậy khi cậu trở về.”

“Không sao,” tôi nói ngay lập tức. “Đừng có ngốc thế. Mình đã phản ứng thái quá. Cậu cần phải kết bạn mới khi mình không có mặt. Tất nhiên là thế. Mình thật là... ngốc.”

“Cậu không ngốc.” Suze tránh ánh mắt tôi. “Mình mới ngốc. Mình đã ghen tị.”

“Ghen tị?” Tôi chết sống.

“Thì cậu ở đó, duyên dáng, râm nắng, với cái túi Thiên Thần.” Giọng Suze hơi run run. “Còn mình thì, ru rú xó nhà với ba đứa con. Cậu đến như một con thiên nga lượn quanh với những câu chuyện về tuần trăng mật vòng-quanh-thế-giới tuyệt diệu, còn mình... như một con vịt tẻ nhạt.”

“Suze, cậu sao có thể tẻ nhạt được!” tôi buồn bã nói. “Một triệu năm nữa cũng không!”

“Hồi đó mình nghĩ thế.” Suze nhìn tôi, nét mặt cương quyết. “Khi nào cậu khỏe hơn, chúng ta cùng đi Milan đi. Chỉ mình và cậu thôi. Cậu thấy thế nào?”

“Thế còn bọn nhóc?”

“Chúng sẽ ổn thôi. Tarkie sẽ chăm sóc chúng. Có thể coi chuyến đi như tiệc sinh nhật muộn của mình.”

“Thế còn vụ spa?” tôi thận trọng nói. “Đấy không phải là cậu mời nhân dịp sinh nhật à?”

Suze chăm chăm nhìn sàn nhà một lát.

“Vụ spa ồ,” cuối cùng cô nói. “Nhưng không giống như đi với cậu. Không ai giống cậu cả, Bex ạ.”

“Thế giờ cậu ghét Lulu rồi sao?” tôi nói, khấp khởi.

“Bex!” Suze bật cười vì sốc. “Không, mình không ghét cô ấy. Nhưng...” Suze ngừng lại. “Như mình nói rồi đấy, không ai giống như cậu cả, Bex ạ.”

Tôi không biết đáp lại thế nào, đành với tay lấy cốc nước lần nữa - và thấy mình đang nhìn một gói nhỏ trên bàn đầu giường.

“Jess gửi lại cho cậu đấy,” Suze nói, trông hơi bối rối. “Chị ấy nói có thể chúng ta sẽ thích ăn nó.”

Tôi không thể nhịn cười. Đó là bánh Kendal bạc hà.

“Đó như kiểu... một chuyện cười chỉ riêng bọn mình mới hiểu,” tôi nói. “Mình không nghĩ chị ấy lại cho là mình muốn ăn nó thật.”

Sự yên tĩnh bao phủ chúng tôi một lát, ngoại trừ tiếng động của những chiếc xe đẩy chở bệnh nhân đang lăn trên các hành lang xa xa và tiếng càn cạch của những cánh cửa đóng mở liên tục.

“Thế là... cậu thật sự đã có chị gái,” cuối cùng Suze nói. Tôi có thể nghe thấy sự buồn bã trong giọng nói của cô bạn. Tôi nhìn khuôn mặt quen thuộc, lo lắng, đáng yêu của Suze qua bóng tối lơ mờ khá lâu.

“Suze... cậu luôn là chị em của mình,” tôi nói. Và ôm bạn thật chặt.

35. Chương 24

24

THẬT KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC, có bao nhiêu thứ tôi từng tin rằng mình không hề thích... thế mà hóa ra giờ đây tôi yêu chúng biết bao.

Ví dụ:

1. Jess
2. Bánh pudding đến (Nếu bạn cho nhiều nước sốt cà chua nắm vào thì thật sự rất ngon!)
3. Trở thành một kẻ vắt cổ chày ra nước.

Nói thật đấy. Tôi không đùa đâu. Tiết kiệm thật là một điều kỳ diệu. Thật là thỏa mãn. Sao mà tôi lại không nhận ra điều này trước đây cơ chứ? Ví dụ như, hôm qua tôi đã gửi cho Janice và Martin một tấm

thiếp để cảm ơn họ đã mua hoa đẹp tặng tôi... và thay vì mua một tấm mới, tôi đã cắt từ hộp ngũ cốc Kelloggs ra! Còn nguyên chữ Kellogg's ở mặt trước! Thế có sành điệu không cơ chứ?

Jess đã dạy tôi mẹo đó. Chị dạy tôi bao nhiêu là thứ. Từ khi ra viện tôi luôn ở bên chị, và chị thì thật tuyệt. Chị nhường phòng ngủ cho tôi vì nó ở tầng thấp hơn so với phòng dành cho khách, chị còn giúp tôi xử lý cái chân bó bột trước và sau khi tắm nữa, đã thế trưa nào chị cũng nấu xúp rau. Chị thậm chí còn định dạy tôi cách nấu, bởi nếu bạn nấu bằng đậu lăng và... và cái gì đấy nữa, tôi quên mất tiêu rồi... thì đó sẽ là một bữa ăn đầy đủ dưỡng chất mà chỉ tốn có 30 xu một suất. Sau đó, với số tiền tiết kiệm được, bạn có thể mua một cái gì đó thật sự dễ thương như bánh hoa quả của hãng Elizabeth. (Đó là bí kíp truyền cho Jess. Bạn thấy đấy, bọn tôi giúp đỡ lẫn nhau mà!)

Giờ tôi khắp khiêng đến bồn rửa, cẩn thận đổ nửa số bã cà phê từ bình pha cà phê ra thùng rác và cho vào một ít cà phê mới, rồi bật máy. Nội quy của nhà này là phải tái sử dụng bã cà phê, và, như Jess nói, chuyện này thật sự có ý nghĩa. Cà phê chỉ nhạt đi một chút thôi - nhưng bạn sẽ tiết kiệm được cả đồng tiền.

Tôi thay đổi nhiều quá. Cuối cùng tôi đã trở thành một người tiết kiệm và khôn ngoan. Khi gặp lại tôi Luke sẽ không tin nổi à xem.

Jess đang thái hành, tôi lảng xăng giúp đỡ bằng cách nhặt cái túi lưới đựng hành chuẩn bị vứt đi.

Jess nhìn lên. “Đừng! Chúng ta có thể tận dụng!”

“Một cái túi đựng hành ấy ạ?” Wow. Mình luôn học được những điều mới mẻ! “Thế... chị định sử dụng túi đựng hành như thế nào?”

“Em có thể biến nó thành cái chà bát.”

“Vâng.” Tôi gặt đầu ra vẻ hiểu, cho dù tôi không hoàn toàn chắc cái chà bát là cái gì.

“Em biết đấy.” Jess nhìn tôi một cái. “Chà bát ấy mà. Như là cọ rửa, nhưng chỉ dùng trong bếp thôi.”

“À phải!” tôi nói và cười với chị. “Tuyệt!”

Tôi lấy cuốn sổ Những Bí kíp Nội trợ Tiết kiệm ra ghi lại. Có rất nhiều thứ nên ghi lại. Chẳng hạn bạn có biết rằng mình có thể tạo nên một bình tưới cây từ hộp sữa cũ không?

Không phải tôi cần một cái bình tưới cây... nhưng vẫn hay!

Tôi tập tễnh vào phòng khách, một tay bám chặt nạng, một tay cầm bình cà phê.

“Xin chào.” Suze ngồi dưới sàn ngược lên. “Cậu thấy thế nào?” Cô giơ cái biểu ngữ đang tô vẽ ra. Trên đó viết dòng chữ ĐỂ PHONG CẢNH CỦA CHÚNG TÔI YÊN bằng hai màu đỏ và xanh da trời rực rỡ với những đường viền hoa lá.

“Chà!” tôi nhìn nó thán phục. “Suze, thật là tuyệt! Cậu đúng là một nghệ sĩ tài năng.” Tôi nhìn chồng biểu ngữ trên ghế sofa mà Suze đã kiên nhẫn vẽ suốt mấy ngày qua. “Trời ơi, chiến dịch này thật may mắn vì đã có cậu tham gia.”

Thật là kỳ diệu vì Suze đã ở đây, như ngày xưa. Suze và Tarquin ở nhà khách của Edie từ mấy hôm trước và Tarquin chịu trách nhiệm trông bọn trẻ suốt, chỉ trừ lúc Suze cần cho chúng mắt nhắm vào buổi sáng và tối.

Và điều này thật vĩ đại. Chúng tôi đã dành rất nhiều thời gian bên nhau, cười đùa, ăn uống, nói đủ thứ chuyện dưới ánh mặt trời. Đôi lúc chỉ có tôi và Suze - đôi khi cả Jess nữa. Như đêm qua chẳng hạn, ba chúng tôi cùng làm trôn châu và xem phim Footloose... tôi nghĩ là Jess thích phim này. Cho dù chị không thuộc bài hát nào như chúng tôi.

Rồi một lần, khi Suze đến thăm vài người quen sống cách đó chừng hai mươi dặm, Jess và tôi đã có cả buổi tối bên nhau. Chị cho tôi xem tất cả số đá của chị, kể cho tôi nghe về chúng - và để đáp lại, tôi kể cho chị nghe về những đôi giày của mình, vẽ cả hình mình họa nữa. Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều học được nhiều.

“Chiến dịch thật may mắn vì đã có cậu,” Suze đáp, nhướn mày. “Nhìn thẳng vào sự thật đi nào, Bex. Nếu không có cậu thì cuộc phản đối này sẽ chỉ có ba người và một con chó tham gia.”

“À, cậu biết đấy.” Tôi nhún vai, cố gắng làm ra vẻ khiêm tốn. Nhưng trong lòng tôi thầm cảm thấy hài lòng với cách mọi thứ đang diễn ra. Từ khi ra viện đến giờ tôi chịu trách nhiệm thu hút sự chú ý của công chúng tới cuộc phản đối, và chúng tôi đã được đưa tin rất nhiều! Chiều nay có một buổi mít tinh, và từ sáng đã có ít nhất bốn đài phát thanh đưa tin. Nó được nhắc đến trên mọi tờ báo địa phương, thậm chí một nhóm công tác của đài truyền hình còn nhắc đến chuyện phát sóng nó.

Tất cả những điều này là kết quả của sự phối hợp xuất sắc nhiều nhân tố. Hóa ra trưởng ban thời sự đài phát thanh Crumbia là Guy Wroxley, người tôi từng quen biết ở London khi còn là phóng viên tài chính. Anh ta cho tôi số điện thoại của tất cả các nhân vật địa phương có khả năng quan tâm đến vấn đề và chiều qua còn cho lên sóng một chương trình lớn trên mục Vòng quanh Cumbria. Nhưng điều tuyệt nhất là bài báo vì lợi ích con người thần kỳ của chúng tôi! Điều đầu tiên tôi làm khi điều hành là kêu gọi các nhóm môi trường tham dự một cuộc họp. Mỗi người nói cho tôi hay mọi thứ họ biết về khu đất đó, kể cả những thứ có vẻ vớ vẩn nhất. Và hóa ra hai mươi năm trước, Jim đã cầu hôn Elizabeth ở chính khu đang sắp sửa bị san lấp xây trung tâm mua sắm đó!

Thế là chúng tôi dựng lên tại khu đất một tấm ảnh lớn chụp cảnh Jim đã quỳ xuống như anh từng làm hồi đó (trừ một việc, hiển nhiên hồi đấy anh đâu có quỳ - nhưng tôi bảo anh đừng để ý tiểu tiết), trông đầy đau khổ. Tờ Scully and Coggenthwaite Herald đăng bức ảnh lên trang nhất sáng hôm qua dưới hàng tit cuộc THẮM SÁT KỶ NIỆM TÌNH YÊU CỦA CHÚNG TÔI, và số điện thoại nóng của cuộc phản đối (di động của Robin) từ đó cứ đổ chuông không ngớt với những lời bày tỏ ủng hộ!

“Chúng ta còn bao nhiêu thời gian nữa?” Suze nói, ngồi xồm lên.

“Ba tiếng. Cậu uống đi này.” Tôi đưa cho Suze một tách cà phê.

“Ôi, thôi được.” Suze hơi nhăn mặt một chút. “Đây là cốc cà phê tận dụng của cậu đấy hả?”

“Đúng thế!” tôi nhìn Suze một cách tự vệ. “Thì sao nào? Nó ngon mà!”

Có tiếng chuông cửa và tôi nghe thấy Jess đang sải bước ra m

“Có lẽ lại một bó hoa nữa,” Suze nói, cười khúc khích. “Từ người ngưỡng mộ cậu.”

Tôi bị bom hoa sau vụ tai nạn. Gần một nửa là của Nathan Temple, với những lời nhắn kiểu như Vô cùng biết ơn và Để bày tỏ lòng biết ơn trước sự giúp đỡ của cô.

Cũng tốt. Ông ta biết ơn là phải. Luke đã chuẩn bị sẵn sàng về nhà, chính tôi là người đã nói anh nên ở đó làm cho xong việc còn tôi sẽ ở nhà Jess mấy hôm. Thế là Luke làm thế, hôm nay anh mới lên đường về nhà. Máy bay sẽ hạ cánh bất cứ lúc nào.

Tôi chỉ biết mọi thứ giữa Luke và tôi đang dần bình ổn. Chúng tôi đã trải qua thăng trầm... chúng tôi đã trải qua cơn bão... nhưng từ giờ mọi thứ sẽ suôn sẻ, phẳng lặng như nước hồ thu. Để khởi đầu, giờ tôi đã là một người khác. Tôi đã trở thành một phụ nữ trưởng thành, thận trọng. Và tôi sẽ có một mối quan hệ trưởng thành với Luke. Tôi sẽ bàn bạc mọi chuyện với anh. Tôi sẽ nói mọi chuyện cho anh biết. Sẽ không còn những tình huống ngu ngốc đưa chúng tôi đến chỗ cãi vã nữa. Chúng tôi là một đội!

“Cậu biết đấy, mình thật sự nghĩ rằng Luke sẽ không nhận ra mình nữa,” tôi nói, trầm ngâm nhấp một ngụm cà phê.

“Ôi tớ thì nghĩ anh ấy sẽ nhận ra thôi,” Suze nói, ngắm tôi thật kỹ. “Cậu trông không tệ đến thế đâu. Ý tớ là mấy vết khâu trông hơi kinh, nhưng chỗ tím bầm khổng lồ đó thì khá hơn nhiều rồi...”

“Ý mình không phải là về bề ngoài!” tôi nói. “Mình muốn nói đến trong tính cách cơ. Mình đã hoàn toàn thay đổi.”

“Thật á?” Suze nói, vẻ bối rối.

Cô ấy là bạn thân nhất của tôi. Chẳng lẽ cô ấy không để ý thấy bất cứ gì sao?

“Thật! Nhìn mình này! Pha cả phê tận dụng, tổ chức một cuộc diễu hành phản đối, ăn xúp... mọi thứ!”

Tôi thậm chí còn chưa nói với Luke chuyện tổ chức biểu tình. Anh sẽ ngã ngựa khi thấy vợ mình đã trở thành một nhà hoạt động xã hội. Anh sẽ rất ấn tượng!

“Becky?” giọng Jess cắt ngang, cả hai chúng tôi ngược lên nhìn, thấy chị đang đứng ở cửa, nét mặt thật kỳ lạ. “Chị có cái này cho em đây. Mấy người leo núi trở về từ đỉnh Scully, và... họ tìm thấy cái này.” Chị lấy ra từ sau lưng mình một chiếc túi da dê vẽ tay và trang trí lông lánh.

Túi Thiên Thần của tôi.

Tôi cứ nghĩ sẽ không bao giờ còn thấy nó nữa.

“Ôi lạy Chúa,” tôi nghe tiếng Suze thở.

Tôi không biết nói gì. Nhìn nó hơi nát và có một vết rách gần tay xách - nhưng ngoài ra trông vẫn như xưa. Thiên thần vẫn thế. Dòng chữ lấp lánh Dante vẫn y nguyên.

“Trông vẫn tốt,” Jess nói, lật nó ngược lại xem xét. “Nó hơi bị ướt một chút và bị lộn ra ngoài, nhưng ngoài ra thì không sao hết. Cửa em này.” Chị chìa nó ra.

Nhưng tôi không cử động. Tôi không thể lấy nó từ tay chị được.

“Becky?” Trông Jess lúng túng. “Này!” Chị quăng nó về phía tôi còn tôi thì rụt người lại.

“Em không muốn nó.” Tôi nhìn ra chỗ khác. “Cái túi này suýt nữa đã hủy hoại cuộc hôn nhân của em. Từ khi em mua nó, mọi thứ bắt đầu hỏng bét. Em nghĩ nó đã bị nguyên rửa.”

“Bị nguyên rửa?” Jess nói, Suze và Jess nhìn nhau.

“Bex, nó đâu có bị nguyên rửa,” Suze kiên nhẫn nói. “Nó hoàn toàn là một cái túi tuyệt vời! Ai cũng muốn có một chiếc túi Thiên Thần!”

“Ai chứ không phải mình. Không phải mình nữa. Nó chỉ toàn mang lại rắc rối ỉn thôi.” Tôi hết nhìn Suze lại nhìn Jess, chợt cảm thấy mình như nhà hiền triết. “Cậu biết đấy, mấy ngày vừa qua thật sự đã dạy mình rất nhiều. Mình đã ý thức được rất nhiều chuyện. Và nếu phải chọn giữa cuộc hôn nhân của mình và một chiếc túi cực kỳ tuyệt vời” - tôi dang rộng tay - “mình sẽ chọn cuộc hôn nhân.”

“Wow,” Suze nói. “Cậu đã thay đổi. Xin lỗi,” khi thấy mặt tôi, cô ngượng ngịu nói thêm.

Thật mà, cô ấy sao vậy? Tôi luôn luôn chọn cuộc hôn nhân mà.

Tôi... khá chắc là thế.

“Thế em định làm gì với nó?” Jess hỏi. “Bán đi à?”

“Cậu có thể ủng hộ nó ột viện bảo tàng!” Suze phấn khích nói. “Người ta có thể viết là ‘Lấy từ bộ sưu tập của Rebecca Brandon.’”

“Mình có ý này hay hơn,” tôi nói. “Nó có thể trở thành giải thưởng đặc biệt ục xổ số quyền góp chiều nay.” Tôi cười toe với họ. “Và chúng ta sẽ sắp xếp để Kelly trúng.”

Đến một giờ chiều ngôi nhà đã đầy người. Ai cũng đến đây để nghe lời cổ động cuối cùng, không khí thật là tuyệt. Jess và tôi phân phát xúp rau ọi người, còn Suze cho Robin xem đồng biểu ngữ cô đã vẽ, chỗ nào cũng rôm rả nói chuyện và cười đùa.

Trời ơi, sao mình lại chưa từng tham gia một cuộc biểu tình phản đối cơ chứ? Đây là thứ hay nhất trên đời!

“Vui thật cô nhỉ!” Kelly nói, lộ đầu ra với một bát xúp trên tay. Con bé mặc một cái quần rằn ri và áo phông có chữ ĐỪNG CỐ ĐỘNG VÀO ĐẤT CỦA CHÚNG TÔI viết bằng bút dạ.

“Thật tuyệt!” tôi cười tươi với nó. “Thế... cháu đã mua vé xổ số để tí nữa quay chưa?”

“Rồi ạ, tất nhiên! Cháu mua mười vé liền!”

“Cháu lấy cả vé này nữa này,” tôi thân mật nói, đưa cho nó số 501. “Cô linh cảm tốt lành về nó.”

“Vâng, được ạ!” Con bé nhét tấm vé số vào túi quần. “Cảm ơn cô, cô Becky!”

Tôi cười và húp xúp. “Cửa hàng trông thế nào?”

“Đẹp không tưởng cô ạ!” Mắt nó sáng lên. “Nhà cháu đã treo bóng bay bơm khí heli khắp nơi, cả ruy băng, vang sủi bọt, rất nhiều cây quà tặng rồi...”

“Sẽ là một bữa tiệc tuyệt vời. Chị có nghĩ thế không Jess?” tôi nói, khi chị đi ngang qua, tay bưng nổi xúp. “Bữa tiệc ở cửa hàng của Jim ấy.”

“Ồi,” chị nói. “Chị mong là thế.” Chị nhún vai một cách miễn cưỡng, gần như phản đối, và múc thêm xúp vào bát của Kelly.

Cứ như chị đang trêu tôi bằng hành động đó vậy

Ý tôi là, mà thôi. Tôi là em gái chị cơ mà.

“Như thế... thật tuyệt là chúng ta đã có tiền tài trợ để tổ chức bữa tiệc,” tôi nhận xét với Kelly. “Cháu có nghĩ thế không?”

“Thật là kỳ diệu.” Kelly nói. “Cả ngàn bảng từ trên trời rơi xuống! Không thể tin được!”

“Tuyệt quá,” Jess nói, hơi nhú mào.

“Buồn cười là nhà tài trợ lại muốn giấu tên,” tôi nói thêm, ăn một thìa xúp. “Robin nói họ khá kiên quyết với vụ giấu tên này.”

“Ừ.” Đằng sau cổ Jess hơi đỏ lên một chút. “Chị nghe rồi.”

“Lẽ ra họ phải muốn được nhắc đến tên chứ,” Kelly nói, mắt mở to. “Các cô biết đấy, vì lòng hào phóng!”

“Cô nhất trí. Mọi người đều nghĩ thế.” Tôi ngưng lại, rồi ngập thơ nói thêm, “Chị nghĩ sao, Jess?”

“Chị đoán thế,” chị đáp, đặt mạnh bát xuống khay. “Chị biết sao được.”

“Em đoán không hẳn thế.” Tôi giấu một nụ cười. “Xúp ngon tuyệt.”

“Mọi người ơi!” Jim đập bàn và tiếng ồn ào dần lắng. “Chỉ để nhắc mọi người thôi. Bữa tiệc ở Cửa hàng Làng ta sẽ bắt đầu lúc năm giờ, ngay sau cuộc biểu tình. Mọi người đều được mời đến và tiêu càng nhiều tiền càng tốt. Nghe thấy không, Edie?”

Edie quăng ngược ví vào Jim, và cả phòng rộ lên tiếng cười.

“Bất cứ ai mua hàng trị giá lớn hơn hai mươi bảng sẽ nhận được quà khuyến mại,” Jim nói thêm. “Và mọi người đều có đồ uống miễn phí.”

“Anh nói rồi đấy nhé!” ông tóc bạc hét lên, và mọi người lại cười rộ lên tiếp.

“Bex?” giọng Suze bên tai tôi. “Cậu có điện thoại. Luke gọi.”

Tôi vội vàng vào bếp, còn chưa hết hãnh diện, và chộp lấy ống nghe.

“Luke!” tôi nói. “Chào anh! Anh ở đâu thế? Ở sân bay à?”

“Không, anh đang trong xe rồi.”

“Tuyệt quá!” Tôi không thể chờ để gặp anh được. “Bao giờ anh đến đây? Có rất nhiều chuyện đang diễn ra! Em sẽ chỉ cho anh thật chi tiết đường đến địa điểm chúng ta sẽ có mặt...”

Giọng anh cắt ngang giọng tôi. “Becky... anh e là có việc đột xuất. Anh không biết phải nói với em chuyện này thế nào... nhưng phải rất muộn anh mới đến chỗ em được.”

“Sao cơ? Nhưng... sao lại thế? Anh đã đi xa cả tuần rồi mà! Cả tuần em chưa thấy mặt anh!”

“Anh biết. Anh đang điên tiết đây. Nhưng có chuyện xảy ra.” Anh rít lên. “Vụ khủng hoảng trong chiến dịch PR cho Arcodas Group. Bình thường thì anh sẽ để cho Gary giải quyết nhưng đây là khách hàng mới. Đây là vấn đề đầu tiên, và anh sẽ phải đích thân giải quyết.”

“Thôi được.” Cả người tôi gục xuống vì thất vọng. “Em hiểu.”

“Nhưng anh có ý này.” Anh ngập ngừng. “Becky, em đến đây tham gia cùng anh đi.”

“Hả?” Tôi há hốc mồm với cái điện thoại.

“Đến luôn đi. Anh sẽ cho xe đến đón em. Anh nhớ em quá.”

“Em cũng thế.” Tôi cảm thấy day dứt. “Em cũng rất nhớ anh.”

“Nhưng không chỉ có thế.” Anh ngập ngừng. “Anh đã nói chuyện với Gary... và hai bọn anh đều đã nhất trí. Bọn anh rất muốn em tham gia vụ này. Chúng ta có thể thành công với vài ý tưởng xuất sắc. Em thấy sao?”

Tôi chăm chăm nhìn cái điện thoại, sự mong mỏi như xuyên qua tôi. Đây chính xác là điều tôi đang mong đợi! Vợ chồng giúp đỡ lẫn nhau. Cùng nhau suy nghĩ tìm ra ý tưởng. Một sự hợp tác thật sự, hoàn hảo.

Nhưng tôi không thể làm Jess thất vọng. Không phải lúc này.

“Luke, em không thể đến được.” Tôi cắn môi. “Em thật sự muốn đến, nhưng em đã lên kế hoạch ngày hôm nay rồi. Em đã hứa với Jess. Và mấy người nữa. Em không thể cứ thế đi mà bỏ họ lại được. Em xin lỗi.”

“Cũng công bằng thôi,” Luke nói, nghe sần sỏi. “Sai lầm của anh là đã không thuê em ngay khi có cơ hội. Thôi được... Tối mai anh sẽ gặp em vậy.” Anh thở dài. “Anh không chắc mấy giờ mới xong việc, nhưng anh sẽ gọi em khi nghĩ ra cái gì đấy.”

“Tội nghiệp anh,” tôi nói một cách thông cảm. “Em hy vọng mọi chuyện sẽ suôn sẻ. Về mặt tinh thần em sẽ luôn ở đó. Anh sẽ ở đâu?”

“À, ít nhất cũng có một tin tốt lành. Anh sẽ lên miền Bắc. Khá gần chỗ em.”

“Ôi, được đấy,” tôi nói, thích thú. “Thế... cuộc khủng hoảng gì vậy? Lại một tay thương gia kéch xù xào nấu số liệu à?”

“Tệ hơn,” Luke cay cú nói. “Là một nhóm môi trường khốn kiếp nào đấy không biết từ đâu chui ra.”

“Một nhóm hoạt động vì môi trường?” tôi ngạc nhiên nói. “Chắc anh đang đùa! Thật là tình cờ, bởi vì...”

Tôi lập tức im bặt. Tôi chợt cảm thấy mặt nóng bừng và đau nhói.

Không thể nào...

Không. Đừng có lỗ bịch thế. Mỗi ngày hẳn phải có hàng triệu cuộc biểu tình, cả nước cơ mà...

“Người tổ chức vụ này, cho dù là ai, thì cũng có hiểu biết khá rõ về truyền thông,” Luke nói. “Chiều nay có một cuộc mít tinh; các báo đều đưa tin; chương trình thời sự trên ti vi cũng quan tâm...” Anh nói. “Nghe này, Becky. Họ đang phản đối một trung tâm mua sắm đấy.”

Căn phòng dường như chao đảo. Tôi giữ chặt điện thoại, cố gắng giữ bình tĩnh.

Không thể nào là cùng một chuyện được. Không thể nào. Chúng tôi đâu có phản đối Arcodas Group. Tôi biết chúng tôi không làm thế mà. Chúng tôi đang phản đối trung tâm mua sắm Maybell.

Luke cắt ngang suy nghĩ của tôi. “Em yêu, anh phải đi đây. Gary đang chờ máy để nói chuyện nhanh với anh. Nhưng anh sẽ gặp em sau. À, mà chúc em vui với bất cứ chuyện gì đang cùng làm với Jess nhé.”

“Em sẽ... cố,” tôi nói khó nhọc.

Khi trở lại phòng khách, tim tôi đập khá nhanh. Mọi người đang ngồi thành hình bán nguyệt chăm chú theo dõi Robin, người đang cầm một sơ đồ lớn vẽ hai hình người mang tên CHỐNG LẠI SỰ BẮT GIỮ CỦA CẢNH SÁT.

“Khu vực háng sẽ đặc biệt có ích trong trường hợp này...” anh nói khi tôi bước vào. “Mọi việc ổn chứ, Becky?”

“Chắc chắn rồi!” tôi nói, cao giọng hơn bình thường hai bậc. “Tôi chỉ có một câu hỏi ngắn thôi. Chúng ta đang biểu tình chống trung tâm mua sắm Maybell đúng không?”

“Đúng thế.”

“Tức là không liên quan đến Arcodas Group.”

“À... có.” Anh nhìn tôi ngạc nhiên. “Maybell là của Arcodas. Cô không biết sao?”

Tôi mở miệng, nhưng không thốt nổi một câu trả lời. Trên thực tế, tôi thấy hơi choáng. Tôi vừa chỉ huy một chiến dịch truyền thông khổng lồ chống lại khách hàng mới nhất, quan trọng nhất của Luke. Tôi. Vợ anh.

“Bọn khốn xấu xa.” Robin nhìn quanh phòng. “Đoán xem hôm nay tôi đã nghe được tin gì nào! Họ đang sai công ty PR của họ ‘xử lý’ chúng ta. Một hãng tai to mặt lớn nào đấy ở London. Họ đã đặc biệt triệu tập gã đứng đầu hãng đó đang đi nghỉ về và cử đến đây, tôi nghe nói thế.”

Ôi trời đất ơi. Mình không thể nào đối mặt với chuyện này được. Mình sẽ làm gì đây? Làm gì?

Mình phải rút ra. Đúng. Ngay bây giờ mình phải nói với mọi người rằng mình rút và không liên quan gì tới toàn bộ chuyện này.

“Bọn họ nghĩ chúng ta chỉ là bọn lưu tù.” Mắt Robin sáng quắc lên. “Họ nghĩ chúng ta không có nguồn lực gì cả. Nhưng chúng ta có đam mê. Chúng ta có niềm tin. Và trên tất cả” - anh quay sang tôi - “chúng ta có Becky!”

“Hả?” tôi nhảy lên kinh hoàng khi mọi người hướng về phía mình và bắt đầu vỗ tay. “Không! Xin mọi người. Thật đấy. Tôi... chẳng liên quan gì đến chuyện này.”

“Đừng khiêm tốn!” Robin kêu lên. “Cô đã thay da đổi thịt cho cuộc phản đối! Nếu không có cô, sẽ chẳng có chuyện gì trong số này xảy ra!”

“Đừng nói thế!” tôi nói, cuống quýt. “Ý tôi là... tôi chỉ muốn ngồi ghế sau thôi. Trên thực tế... có một số chuyện tôi cần phải nói...”

Nào, cố lên. Nói cho họ đi.

Tôi bắt gặp ánh mắt ấm áp của Jim rồi nhìn ra chỗ khác. Thật khó khăn.

“Khoan đã,” một giọng run run vang lên sau lưng tôi, và tôi quay lại, ngạc nhiên khi thấy Jess tiến lại phía tôi. “Trước khi em nói... chị muốn nói một điều.”

Khi chị tiến đến đứng sau lưng tôi, cả phòng im lặng hồi hộp. Jess vênh cằm lên và nhìn trực diện vào đám đông.

“Tối hôm trước, rất nhiều người trong số các bạn đã nghe thấy tôi nói với Becky rằng chúng tôi không phải chị em. Rất nhiều người đã nghe thấy tôi... không thừa nhận cô ấy. Ừm, cuối cùng hóa ra chúng tôi là chị em thật.” Chị ngưng lại và má chị chuyển màu. “Nhưng thậm chí nếu chúng tôi không phải... ngay cả khi chúng tôi không phải là chị em ruột” - chị nhìn quanh phòng, hơi dử dội - “tôi vẫn sẽ vô cùng vinh dự được biết và làm bạn với Becky.”

“Nghe thấy chưa, nghe thấy chưa!” Jim khàn khàn hét lên.

“Và được đi biểu tình ngày hôm nay... cùng tất cả các bạn... và em gái tôi...” Chị khoác tay tôi. “Đây là một trong những khoảnh khắc tự hào nhất đời tôi.”

Căn phòng bỗng tĩnh lặng tuyệt đối.

“Chị xin lỗi, Becky.” Jess quay sang tôi. “Còn em muốn nói gì?”

“Em... ừm... à,” tôi yếu ớt nói. “Em chỉ đang định nói là... nghiền nát họ ra đi.”

36. Chương 25 [hết]

25

“ĐỂ ĐẤT CỦA CHÚNG TÔI yên!” Robin hét vào loa phóng thanh.

“Cút đi, cút đi, cút đi!” tất cả chúng tôi đồng thanh tiếp theo, và tôi hồ hởi bật ngón cái lên về phía Jess. Nếu tôi từng có bất cứ nghi ngờ nào về việc liệu mình có đang làm đúng không, thì giờ chúng đã hoàn toàn biến mất. Các bạn phải nhìn quanh. Các bạn phải thấy người ta sắp hủy hoại cái gì. Chúng tôi đang đứng trên đồi Piper, và đó là nơi đẹp nhất tôi từng đến, đẹp đến nao lòng. Trên đỉnh có một khu rừng, hoa dại nở bừng thảm cỏ, và tôi đã thấy khoảng sáu chú bướm. Tôi không quan tâm xem đó có phải là khách hàng của Luke hay không. Sao họ có thể xây dựng một trung tâm mua sắm ở đây cơ chứ? Nhất là một cái trung tâm vớ vẩn không có gian hàng của Space.NK!

“Để đất của chúng tôi yên!”

“Cút đi, cút đi, cút đi!” tôi hét hết âm lượng. Đi biểu tình là thứ tuyệt nhất tôi từng làm, từ trước đến nay! Tôi đứng trên đỉnh đồi với Robin, Jim và Jess, cảnh tượng trước mắt chúng tôi thật đáng kinh ngạc. Gần ba trăm người đã tập hợp! Họ diễu hành trên đường đến khu đất đã định, giương áp phích, thổi còi, đánh trống, kéo theo hai xe truyền hình và một đám nhà báo.

Tôi không rời mắt khỏi đám đông, nhưng không có dấu hiệu nào của bất cứ ai đến từ Arcodas Group - hoặc là Luke. Điều này cũng khiến tôi nhẹ nhõm một chút. Ý tôi là, không phải tôi xấu hổ vì đã giúp. Ngược lại là đằng khác. Tôi là người sẽ đứng lên vì niềm tin của mình và chiến đấu cho những người bị áp bức, bất chấp người khác nói gì. Nhưng phải nói rằng, nếu Luke xuất hiện thật, tôi đang nghĩ có khi mình sẽ chui vào một chiếc mũ trùm đầu chỉ hờ mắt và nhanh chân trốn sau lưng ai đó. Anh sẽ không nhìn thấy tôi giữa bao nhiêu người thế này. Mọi chuyện sẽ ổn.

“Để đất của chúng tôi yên!”

“Cút đi, cút đi, cút đi!”

Jess đang cuồng nhiệt vẩy tấm áp phích viết dòng chữ NHỮNG KẺ TÀN SÁT CUỘC SỐNG HOANG DÃ và thổi còi. Edie cùng Lorna đội tóc giả phản quang màu hồng và giương ôt tấm biển khổng lồ viết chữ HỦY HOẠI ĐẤT CỦA CHÚNG TÔI, HỦY HOẠI CỘNG ĐỒNG CỦA CHÚNG TÔI. Suze mặc áo phông trắng, quần kiểu bộ đội mượn Tarquin, tay cầm một trong số biểu ngữ chính cô kẻ. Còn tôi mặc một trong số áo phông của Jess in logo Quỹ Động vật Hoang dã Thế giới cùng quần jeans ngố hiệu D&G của mình. Cuối cùng, chúng tôi cũng đã đổi quần áo cho nhau như những gì chị em gái nên làm.

“Để đất của chúng tôi yên!”

“Cút đi, cút đi, cút đi!”

Đám đông giờ đã dày đặc thêm, và khi tôi khẽ gạt đầu, Rob đặt tấm áp phích của anh xuống rồi trèo lên cái thang gấp chữ V chúng tôi đã sắp đặt trước. Trước mặt có micro, còn sau lưng anh là cảnh trời xanh màu thanh thiên và vùng thôn quê nguyên sơ đẹp đến

ngạt thở. Thợ chụp ảnh tôi thuê cho dịp này quỳ xuống bắt đầu chụp, lát sau phóng viên truyền hình và phòng viên ảnh các báo địa phương cũng tham gia.

Đám đông dần trật tự, mọi người hướng về phía Robin chờ đợi.

“Thưa các bạn, những người ủng hộ, những người yêu quý vùng nông thôn này,” anh bắt đầu, giọng anh vang vọng trong không khí buổi chiều trong lành. “Tôi xin mọi người hãy bỏ ra một phút và nhìn những gì chúng ta đang có. Chúng ta có vẻ đẹp. Chúng ta có cuộc sống hoang dã. Chúng ta có mọi thứ mình cần.”

Anh ngừng lại để gây hiệu ứng, như tôi đã huấn luyện anh, cho thông điệp ngấm. Gió thổi tung tóc anh, và khuôn mặt anh đầy biểu cảm.

“Chúng ta có cần một trung tâm mua sắm không?”

“Không! Không! Không!” tất cả chúng tôi đồng thanh gào hét cỡ.

“Chúng ta có cần ô nhiễm không?”

“Không! Không! Không!”

“Chúng ta có cần thêm rác rưởi của chủ nghĩa tiêu thụ vớ vẩn nào nữa không? Có ai cần thêm không” - anh nhìn quanh về chế giễu - “gối tựa chẳng hạn?”

“Không...” tôi cũng lên tiếng cùng mọi người - rồi tự im bật. Tôi có thể thật sự cần thêm gối tựa thật đẹp cho giường của chúng tôi. Trên thực tế, ngay sáng nay thôi tôi vừa thấy mấy cái bọc vải cashmere tuyệt đẹp trên tạp chí.

Nhưng... thế cũng được. Mọi người đều biết là các nhà hoạt động xã hội đôi khi vẫn bắt đồng ở các điểm mang tính kỹ thuật nhỏ nhất. Và tôi đồng ý với mọi điều Robin nói. Chỉ không đồng tình với chuyện gối tựa thôi.

“Chúng ta có muốn một thứ chướng mắt trên đất của mình không?” Robin hét lớn, dang rộng tay.

“Không! Không! Không!” tôi hét lên đáp lại một cách hạnh phúc. Jess thối còi, và tôi nhìn chị hơi ghen tị một chút. Lần sau đi biểu tình mình phải mang theo còi mới được.

“Bây giờ hãy lắng nghe một nhà hoạt động khác của chúng ta!” Robin nói lớn, “Becky! Lên đây đi!”

Đầu tôi lại ngẩng bật lên.

Cái gì? Màn này đâu có trong kế hoạch.

“Người đồng tổ chức cuộc biểu tình này với chúng tôi!” anh nói. “Người với ý tưởng và tinh thần của mình đã biến điều này thành hiện thực! Hãy nghe Becky phát biểu!”

Mọi người quay sang tôi, mặt đầy ngưỡng mộ. Robin bắt đầu vỗ tay, và mọi người dần vỗ tay theo.

“Cố lên Becky,” Jess nói, át tiếng ồn. “Họ thật sự muốn em phát biểu!”

Tôi nhanh chóng lia mắt qua một lượt. Không có dấu hiệu nào của Luke.

Ôi, thôi nào. Mình phải chứng tỏ sự ủng hộ chứ.

Thật khó mà đi lại với cái chân bó bột, nhưng bằng cách nào đấy tôi đã khập khiễng qua đám đông đến chỗ cái thang và lò dò trèo lên đỉnh với sự giúp đỡ của Robin. Dưới tôi là cả một biển toàn những khuôn mặt phấn khích, tất cả đều ngửa lên dưới ánh nắng.

“Xin chào, đời Piper!” tôi nói to vào mic, và đáp lại tôi là tiếng hoan hô vang trời dậy đất, kết thúc là tiếng hét, tiếng huýt sáo và tiếng trống điên cuồng.

Trời ơi, thật tuyệt diệu! Cứ như mình là ngôi sao nhạc pop vậy!

“Đây là làng của chúng ta!” tôi hét lên, chỉ về phía làn sóng cỏ xung quanh chúng tôi. “Đây là đất của chúng ta! Chúng ta sẽ không từ bỏ nó!”

Lại một tràng hoan hô sung sướng nổi lên.

“Và xin gửi tới bất cứ ai muốn chúng ta từ bỏ nó...” tôi gào lên, khua một vòng tay. “Gửi tới bất cứ ai đang nghĩ rằng họ có thể đến và tước nó khỏi tay chúng ta... Nghe tôi nói rõ đây, Biến đi!”

Lần thứ ba những tiếng hoan hô lại gầm lên. Tôi tự hào chết đi được. Chuyện này có vẻ đến một cách tự nhiên! Có lẽ mình nên trở thành chính khách!

“Nghe tôi nói đây, bỏ cuộc đi.” tôi hét. “Bởi chúng tôi sẽ chiến đấu! Trên các bãi biển! Và trên...”

Đám đông hình như hơi ồn ào lên, nên tôi ngưng nói, cổ hóng hót xem chuyện gì đang xảy ra.

“Họ đang đến đây!” tôi nghe thấy người ta la hét.

“Xùy xùy!” Cả đám đông rít lên giễu cợt.

“Bọn họ đấy!” Robin hét lên từ bãi cỏ bên dưới. “Lũ khốn! Cho chúng biết tay đi!”

Và đột nhiên tôi lạnh gáy. Năm người đàn ông mặc lê đến đang tìm đường tiến lên trước đám đông.

Một trong số đó là Luke.

OK, tôi nghĩ, mình phải xuống khỏi cái thang này. Ngay lập tức.

Mỗi tội việc đó không dễ đến vậy, khi một chân bị bó bột. Tôi không nhúc nhích được.

“Ê... Robin, tôi muốn xuống bây giờ!” tôi gọi.

“Cô cứ ở yên đấy!” Robin hét lên. “Tiếp tục bài diễn văn đi chứ! Nó thật tuyệt cú mèo!”

Tôi đang điên cuồng giữ lấy tay vịn và cố đứng vững trên đỉnh thì Luke ngược lên và thấy tôi.

Tôi chưa bao giờ thấy anh sốc kinh hoàng đến thế. Anh chết đứng và cứ thế chăm chăm nhìn tôi. Tôi có thể thấy mặt mình đang bốc cháy.

Có cái gì đấy nói với tôi rằng tổ chức một cuộc biểu tình chống lại khách hàng của chồng còn tồi tệ hơn việc bán đồng hồ Tiffany nhiều.

“Đừng để lũ khốn đó dọa cô, Becky!” Robin rít lên khản cấp từ bên dưới. “Phớt lờ chúng đi! Nói tiếp đi! Tiếp đi!”

Mình chết kệt rồi. Mình chẳng làm được gì nữa. Tôi hắng giọng và tập trung vào khuôn mặt hồ hởi của Kelly.

“Ừm... chúng ta sẽ đấu tranh!” tôi kêu gọi, giọng tôi hơi lạc đi. “Tôi sẽ nói với bọn người ấy rằng biến đi!”

Giờ thì năm người đàn ông đang đứng thành hàng, khoanh tay, ngược lên nhìn tôi. Ba người tôi không nhận ra ai, cộng thêm Luke và Gary.

Mẹo là đừng có nhìn họ.

“Hãy để chúng tôi giữ đất của mình!” tôi hét lên, tự tin thêm một chút. “Chúng tôi không muốn cái rừng rậm xi măng đó của các người!”

Tiếng hoan hô nồng nhiệt lại bùng lên, và tôi không thể ngăn mình quăng một cái liếc mắt dắc thẳng về phía Luke. Lòng mày anh nhăn lại, trông anh có vẻ giận lắm.

Nhưng khoe miệng anh cũng khê giật giật. Gần như anh đang muốn cười. Mắt chúng tôi không rời nhau, và tôi đang có cảm giác kinh khủng rằng mình sắp lặn ra cười như nắc nẻ.

“Bỏ cuộc đi!” tôi hét. “Bởi vì các người sẽ không thắng đâu!”

“Tôi sẽ đi nói chuyện với người lãnh đạo,” Luke cương quyết nói với một trong ba người tôi không nhận ra là ai đó. “Xem tôi làm được gì nhé.”

Anh bình tĩnh bước qua bãi cỏ đến cái thang và trèo lên ba bậc cho đến khi ngang bằng tôi. Chúng tôi chỉ cách nhau độ chục phân. Làn gió nhẹ mang theo hương thơm nước hoa dùng sau khi cạo râu của anh. Và giờ khi anh ở gần đến thế, tôi khao khát được choàng tay quanh anh. Tôi muốn cho anh biết rằng tôi nhớ anh như thế nào. Rằng trên núi tôi đã sợ hãi ra sao. Rằng tôi yêu anh biết bao.

Trái lại, có lẽ anh đang không có hứng ôm ấp bây giờ.

“Xin chào,” cuối cùng Luke nói.

“Ôi! Ừm... chào!” tôi nói, cố hết sức tỏ ra thờ ơ. “Anh khỏe chứ?”

“Cũng khá đông vui đấy chứ.” Luke ngắm soi quang cảnh. “Em đã làm tất cả

“À... em có nhận được một số sự giúp đỡ,” tôi hắng giọng. “Anh biết thế nào rồi đấy...” tôi lấy lại nhịp thở khi ánh mắt tôi nhìn xuống cổ tay áo sơ mi trắng tinh của anh. Nằm yên dưới đó - đập vào mắt tôi - là cái vòng tay tết bằng dây thừng sờn cũ ấy.

Tôi nhìn ra chỗ khác ngay, cố gắng giữ bình tĩnh. Tại đây chúng tôi đang ở hai bờ chiến tuyến.

“Em thật sự nhận thức được rằng em đang biểu tình chống lại một trung tâm mua sắm chứ, Becky?” Luke nói.

“Toàn cửa hàng vớ vẩn,” tôi đáp ngay lập tức.

“Đừng thỏa hiệp, Becky!” Robin từ dưới hét với lên.

“Nhổ vào mặt hắn ta ấy!” Edie chen vào, dứ dứ nắm đấm.

“Em cũng biết Arcodas Group là khách hàng lớn nhất của anh,” Luke nói. “Điều này em đã biết rồi.”

“Anh muốn em giống Jess hơn,” tôi đáp, hơi vênh lên. “Đó là những gì anh nói, đúng không? ‘Cố mà giống chị em đi.’ Tốt thôi, thế thì cái này là cho anh đây.” Tôi rướn về phía trước và hét vào mic, “Biến về London cùng kiểu cách sang trọng của các người đi! Để chúng tôi yên!”

Đám đông rộ lên tiếng hoan hô ủng hộ.

“Biến về London cùng kiểu cách sang trọng của anh?” Luke nhắc lại, không tin nói. “Thế kiểu cách sang trọng của em thì sao?”

“Em không có kiểu cách sang trọng nào cả,” tôi ngạo mạn nói. “Em đã thay đổi rồi, nếu anh muốn biết. Em thật sự tiết kiệm. Và em quan tâm đến nông thôn. Vậy mà bọn phát triển kinh doanh xấu xa đã đến phá hoại những thắng như thế này.”

Luke rướn người ra phía trước và thì thầm vào tai tôi, “Thật ra... họ đâu có định xây trung tâm mua sắm ở đây.”

“Hả?” tôi nhú mày ngược lên. “Có, đúng thế mà.”

“Không, không phải thế. Họ đã thay đổi kế hoạch hàng tuần trước đây rồi. Họ đang sử dụng một địa điểm khác. Trên thực tế, giờ họ đang cải tạo một tổ hợp văn phòng có sẵn.”

Tôi nghi ngờ soi kỹ mặt anh. Trông anh không giống đang nói dối chút nào.

“Nhưng còn... bản kế hoạch,” tôi nói. “Bọn em có bản kế hoạch!”

“Cũ rồi.” Anh nhướn mày. “Ai đó đã không nghiên cứu cẩn thận.” Anh liếc xuống dưới vào Robin. “Anh ta à, phải thế không?”

Ôi trời ơi. Điều này thật sự có chút sự thật đây.

Tôi không thể tiêu hóa vụ này. Cuối cùng thì họ đâu có định xây trung tâm mua sắm nào. Còn tất cả chúng tôi thì ở đây, hò hét, la ó... chẳng vì cái gì cả.

“Thế đấy.” Luke khoanh tay. “Bất chấp chiến dịch tuyên truyền vô cùng thuyết phục của em, Arcodas Group trên thực tế không phải là kẻ xấu. Họ chẳng làm gì sai cả.”

“Ô, thôi được.” Tôi ngượng ngập đổi giọng và liếc ba người thuộc Arcodas Group mặt đang cau có. “Thế... em không mong là họ vừa lòng, phải vậy không?”

“Không hài lòng lắm đâu,” Luke đồng tình.

“Ừm... em xin lỗi vì chuyện này.” Tôi lia ánh mắt qua toàn bộ đám đông đang bồn chồn kia. “Vậy nên em cũng đoán là anh muốn em nói với họ. Đúng chứ?”

Luke giật giật mái tóc, anh luôn làm thế khi có kế hoạch.

“À,” anh nói. “Đằng nào chuyện cũng xảy ra rồi, anh có ý này hay hơn. Vì em đã giúp tập hợp giới truyền thông lại đây...”

Anh cầm lấy mic, quay mặt lại đối diện đám đông, vỗ vỗ vào nó để mọi người chú ý. Đáp lại là cả một làn sóng tiếng xua đuổi và rít lên giận dữ. Thậm chí Suze còn dứ dứ biểu ngữ đang cầm về phía anh.

“Thưa quý ông, quý bà,” Luke nói bằng giọng trầm và tự tin. “Thưa các phóng viên báo chí. Thay mặt Arcodas Group, tôi xin có một thông báo.”

Anh kiên nhẫn đợi cho đến khi những lời chế nhạo dịu đi, rồi nhìn quanh đám đông.

“Arcodas Group chúng tôi rất quan tâm đến con người. Chúng tôi sẵn sàng lắng nghe. Chúng tôi là công ty luôn tiếp thu mọi ý kiến. Tôi vừa nói chuyện với đại diện của các vị” - anh chỉ vào tôi - “và tôi tiếp thu mọi lập luận của cô ấy.”

Sự nín lặng chờ đợi bao phủ. Mọi người đều đang ngóng cổ nhìn anh, sốt ruột.

“Kết quả của việc này là... tôi có thể tuyên bố rằng Arcodas Group đã xem xét lại việc sử dụng khu đất này.” Luke mỉm cười. “Sẽ không có trung tâm mua sắm nào ở đây hết.”

Một khoảnh khắc im lặng ngạt thở bắt đầu - sau đó là cảnh hỗn loạn vì quá sung sướng bùng nổ. Mọi người ôm hôn chúc mừng nhau, thối còi, gõ trống ầm ĩ không dứt.

“Chúng ta làm được rồi!” tôi nghe thấy Jim gào lên trên nền tiếng la hét huyền

“Chúng ta đã cho họ thấy!” Kelly hét lên.

Jess cùng ăn mừng với mọi người, dù vẫn nghi ngờ nhìn về phía tôi và Luke. Sau này tôi sẽ phải giải thích cho chị.

“Tôi cũng muốn hướng sự chú ý của các vị tới con số khổng lồ những sáng kiến vì môi trường mà Arcodas Group tài trợ,” Luke nhẹ nhàng nói vào mic. “Hiện tờ rơi đang được phân phát. Cả tài liệu dành cho báo giới. Xin hãy tự nhiên.”

Chờ một phút đã. Anh đang biến chuyện này thành một sự kiện PR hoàn toàn có lợi cho Arcodas. Anh lợi dụng nó!

“Anh thật cáo!” tôi tức giận nói, lấy tay bịt mic lại. “Anh hoàn toàn bịp họ.”

“Khu đất đã được cứu.” Anh nhún vai. “Phần còn lại chỉ là tiểu tiết, hửn rồi.”

“Không! Đó không phải là...”

“Nếu bên em tìm hiểu cẩn thận ngay từ đầu, chúng ta đã không phải ở đây và anh đã không phải cố cứu vãn tình thế.” Anh cúi xuống gọi Gary, người đang phát tài liệu cho đám đông. “Gary, anh làm ơn ra tiền mấy người bên Arcodas lên xe giúp tôi, được chứ? Nói với họ là tôi nán lại để đàm phán kỹ hơn.”

Gary gật đầu, vẫy tay chúc mừng tôi, cái này tôi quyết định phải phớt lờ. Tôi vẫn còn điên tiết với cả hai người bọn họ.

“Thế... họ xây cái trung tâm mua sắm đó ở đâu?” tôi hỏi khi nhìn đám đông đang ăn mừng. Kelly và Jess đang ôm nhau, Jim vỗ lưng Robin, Edie và Lorna vẫy hai bộ tóc giả màu hồng của họ lên trời.

“Sao em lại hỏi thế?”

“Có thể em sẽ đến và biểu tình bên ngoài. Có lẽ em nên bắt đầu bám theo Arcodas Group khắp nơi và gây chuyện! Anh cẩn thận đấy.”

“Có lẽ nên làm thế,” Luke nói, nhăn nhó cười. “Becky, nhìn anh này, anh xin lỗi. Nhưng anh phải làm việc của mình.”

“Em biết, em cũng đoán thế. Nhưng... em đang nghĩ rằng mình làm nên sự khác biệt nào đó. Em thật sự nghĩ mình đã đạt được điều gì đó.” Tôi thở dài rầu rĩ. “Cuối cùng thì tất cả những điều đó chẳng để làm gì cả.”

“Chẳng để làm gì?” Luke nói, ngờ vực. “Becky... hãy nhìn vào việc em đã làm.” Anh chỉ vào đám đông. “Nhìn những người này mà xem. Anh nghe nói em đã thay da đổi thịt cho chiến dịch này. Đây là còn chưa nhắc đến ngôi làng... và cả bữa tiệc em đang tổ chức... Em nên tự hào về mình. Họ đang gọi em là Cơn bão Becky kia.”

“Cái gì, vì em để lại hậu quả tàn phá khắp nơi à?”

Luke nhìn tôi, bất chợt trở nên nghiêm túc, đôi mắt sẫm màu của anh nhìn tôi âm áp. “Em thổi bay mọi người. Mọi người em gặp.” Anh cầm tay tôi lên và nhìn nó một lát. “Đừng giống như Jess. Hãy giống chính em ấy.”

“Nhưng anh đã nói...” tôi mở đầu, rồi tự im bật.

“Nói gì?”

Ôi trời. Tôi đang định tỏ ra trăm phần trăm trưởng thành, cao quý và không định nhắc đến chuyện này. Nhưng tôi không ngăn được mình.

“Em nghe loáng thoáng anh nói chuyện với Jess,” tôi lầm bầm. “Khi chị đến ở chỗ chúng ta ấy. Em nghe thấy anh nói... sống với em rất khó.” “Đúng là sống với em không dễ,” Luke nói như kiểu hiển nhiên là thế.

Tôi chớp mắt nhìn anh, cổ họng hơi nghẹn lại.

“Và cũng rất thú vị. Hào hứng. Vui. Đó là điều duy nhất anh muốn làm. Nếu chung sống với em dễ dàng... thì có thể sẽ nhàm chán.” Anh chạm vào má tôi. “Cuộc sống với em là một cuộc phiêu lưu, Becky ạ.”

“Becky!” Suze gọi với lên. “Bữa tiệc bắt đầu rồi! Xin chào, Luke!”

“Đi nào,” Luke nói, và hôn tôi. Nhìn qua đầu anh tôi thấy Edie huých tay vào Lorna, chỉ trở về phía chúng tôi, xôn xao. Trời ơi, mình sẽ phải nhanh chóng nói rõ với họ thôi. Nếu không họ sẽ nghĩ là mình đang cảm sùng chồng cùng một thằng cha xấu xa đến từ Arcodas Group mất.

“Để anh đỡ em xuống thang nào.” Những ngón tay mạnh mẽ của Luke đan vào những ngón tay tôi, và tôi siết thật chặt đáp lại.

“Nhân tiện, ý em là gì khi nói giờ em đã tiết kiệm thế?” anh hỏi khi giúp tôi mon men xuống thang. “Nói đùa phải không?”

“Không! Em tiết kiệm thật! Jess đã dạy em. Như Yoda ấy.”

“Chính xác thì chị ấy dạy em những gì?” Luke nói, trông hơi cảnh giác.

“Dạy em cách làm bình tưới cây từ hộp sữa,” tôi tự hào nói. “Và làm giấy gói quà từ túi nhựa cũ. Còn nữa, nên luôn luôn viết thiệp chúc mừng sinh nhật bằng bút chì để người ta còn tẩy đi và dùng lại được. Tiết kiệm được những chín mươi xu đấy!”

Luke nhìn tôi không nói nên lời trong một lát.

“Anh nghĩ anh cần phải trở lại London,” cuối cùng anh cũng nói được, và giúp tôi xuống thang, kẹp nặng của tôi vào nách. “Nhân tiện, Danny đã gọi điện.”

“Danny đã gọi điện?” Vì quá phấn khích, tôi bước hụt bậc cuối cùng. Khi tôi xuống đến thảm cỏ, mọi thứ hơi quay cuồng một chút.

“Ôi!” tôi bầu chặt lấy Luke. “Em chóng mặt quá.”

“Em vẫn ổn chứ?” Luke hoảng hốt nói. “Có phải em bị chấn động không? Lẽ ra em không nên trèo thang...”

“Không sao đâu mà,” tôi nói, hụt hơi. “Để em ngồi xuống.”

“Trời ơi, hồi trước mình cũng hay bị thế lắm!” Suze nói, đi ngang qua. “Hồi mình mang bầu ấy.”

Mọi thứ dường như trôi sạch khỏi óc tôi.

Tôi giật mình nhìn Luke. Trông anh cũng bàng hoàng không kém.

Không. Ý tôi là... tôi không thể...

Tôi không thể...

Đột nhiên óc tôi chạy như điên để làm tính cộng. Mình thậm chí còn chưa nghĩ về việc... nhưng lần cuối cùng mình... Cũng phải... ít nhất...

Ôi trời đất ơi.

“Becky?” Luke nói bằng một giọng lạ lùng.

“Ừm... Luke...”

Tôi hít sâu vào

OK. Đừng có hoảng loạn. Đừng hoảng loạn...

WEST CUMBRIA BANK

SỐ 45 phố Sterndale

Coggenthwaite

Cumbria

Kính gửi: Bà Jessica Bertram

SỐ 12 Hill Rise

Scully

Cumbria CA19 1BD

Ngày 12 tháng 06 năm 2003

Thưa Bà Bertram,

Hôm nay tôi rất ngạc nhiên khi thấy một khoản trị giá một ngàn bảng đã được rút ra khỏi tài khoản của bà.

Đây là giao dịch bất thường nhất từng thấy đối với tài khoản của bà và vì lý do đó tôi phải liên lạc với bà để đảm bảo rằng đó không phải là một nhầm lẫn.

Trân trọng,

Howard Shavvcross

Quản lý Tài khoản Khách hàng

WEST CUMBRIA BANK

SỐ 45 phố Sterndale

Coggenthwaite

Cumbria

Kính gửi: Bà Jessica Bertram

Số 12 Hill Rise

Scully

Cumbria CA19 1BD

Ngày 22 tháng 06 năm 2003

Thưa Bà Bertram,

Tôi vô cùng choáng váng và đau lòng trước giọng điệu của bức thư vừa qua của bà.

Tôi thật sự có “đời sống của riêng mình” như bà nói.

Trân trọng,

Howard Shawcross

Quản lý Tài khoản Khách hàng

Rebecca Brandon
37 Maida Vale Mansions
Maida Vale
London NW6 OYF

Kính gửi: Ngài giám đốc
Harvey Nichols
109 - 125 Knightsbridge
London SW1X7RJ

Ngày 25 tháng 06 năm 2003

Thưa ngài,

Tôi đang tìm hiểu chút việc mang tính giả định. Tôi tự hỏi không biết có đúng là nếu sinh con ở Harvey Nichols (tình cờ, tất nhiên!) thì sẽ được mua quần áo miễn phí suốt đời tại đây hay không.

Tôi sẽ vô cùng biết ơn nếu ngài cho tôi biết.

Tất nhiên, như tôi đã nói, đây hoàn toàn chỉ là câu hỏi mang tính giả định.

Trân trọng,

Rebecca đơn (thời con gái là Bloomwood)

Lời cảm ơn

Xin được bày tỏ lòng biết ơn vô bờ đến Susan Kamil, con người thông thái và đã ủng hộ tôi rất nhiều, đến Irwyn Applebaum, Nita Taublib, Barb Burg, Sharon Propson, Susan Corcoran, Cathy Paine và Margo Lipschultze.

Như thường lệ xin cảm ơn văn phòng luật Araminra Whitley thần kỳ, Celia Hayley, Kim Witherspoon, và David Fotrer. Một lời cảm ơn đặc biệt tới Joy Terekiev và Chiara Scaglioni vì sự chào đón nồng nhiệt ở Milan và một số nơi không thể bỏ qua khác ở Ý!

Cảm ơn các thành viên Ban biên tập. Cảm ơn Henry, vì mọi thứ. Cảm ơn Preddy và Hugo vì đã khuyên tôi nên viết về cướp biển thì hơn (có lẽ lần sau tôi sẽ thử).

Và một lời cảm ơn to lớn tới bố mẹ tôi vì đã giữ tôi ở nhà nên tôi mới viết xong cuốn sách...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tin-do-shopping-va-chi-gai>